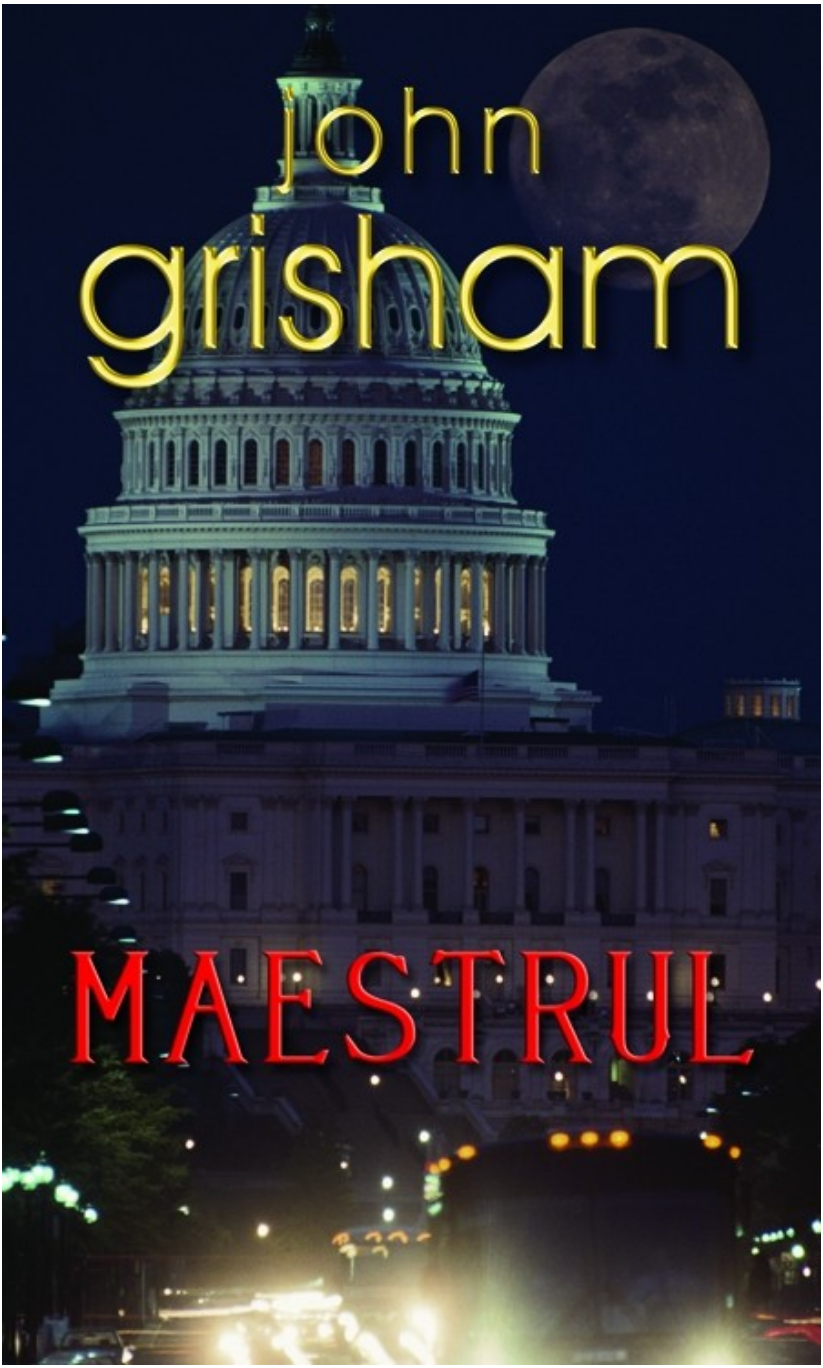
john
grisham
MAESTRUL

JOHN GRISHAM

Maestrul

The King of Torts, 2003

Traducere din limba engleză
ARIADNA GRĂDINARU

www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
The King of Torts
© 2003 by John Grisham
Toate drepturile rezervate
© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

2007

|Capitolul 1|

Împuşcăturile care i-au ciuruit capul lui Pumpkin au fost auzite de nu mai puţin de opt persoane. Trei şi-au închis instinctiv ferestrele, şi-au verificat uşile şi s-au retras la adăpostul sau cel puţin în izolarea micilor lor apartamente. Alţi doi, ambii cu experienţă în asemenea probleme, au fugit din zonă la fel de repede, dacă nu chiar mai repede decât criminalul însuşi. Altul, un individ din cartier obsedat de reciclarea ambalajelor, scotocea prin gunoi după conserve de tablă când a auzit sunetele ascuţite ale înfruntărilor zilnice. S-a aruncat după un maldăr de cutii de carton şi acolo a rămas până s-au oprit împuşcăturile, după care s-a strecurat pe alee, unde a văzut ce mai rămăsese din Pumpkin.

Iar doi dintre ei au văzut tot. Stăteau pe nişte lăzi de plastic pentru lapte, la colţul dintre străzile Georgia şi Lamont, în faţa unui magazin de băuturi, ascunşi parţial după o maşină parcată, aşa încât criminalul nu i-a văzut atunci când a aruncat o privire rapidă în jur, înainte să o ia după Pumpkin pe alee.

Amândoi aveau să le spună poliţiştilor că au văzut cum puştiul a băgat mâna în buzunar şi a scos arma; erau siguri că au văzut arma, un pistol negru, mic. O clipă mai târziu au auzit împuşcăturile, deşi nu l-au văzut pe Pumpkin căzând. Imediat după aceea, puştiul cu arma a şi ţâşnit de pe alee şi a venit în fugă, cine ştie de ce, chiar spre ei. Fugea îndoit din şale, ca un câine speriat, vinovat sută la sută. Purta tenişi roşu cu galben, care păreau cu cinci numere mai mari şi lipăiau pe asfalt când fugea.

Când a trecut prin dreptul lor, avea încă arma în mână, probabil un 38, şi a tresărit puţin când i-a observat, dându-

şi seama că văzuseră prea mult. Timp de o secundă îngrozitoare li s-a părut că ridică pistolul ca şi cum ar vrea să-i elimine pe martorii care au reuşit amândoi să sară de pe lăzile de lapte şi să se târască din calea lui, dând haotic din mâini şi din picioare. Apoi a dispărut.

Unul din ei a deschis uşa de la magazinul de băuturi şi a strigat să cheme cineva poliţia; avusese loc o crimă.

O jumătate de oră mai târziu, poliţiştii au primit un telefon în care li se spunea că un tânăr care se potrivea cu descrierea celui care-i făcuse de petrecanie lui Pumpkin fusese văzut de două ori pe Ninth Street, cu o armă la vedere şi comportându-se mai ciudat chiar decât majoritatea celor de pe strada respectivă. Încercase să atragă cel puţin o persoană într-o zonă părăsită, dar victima aleasă scăpase şi raportase incidentul.

Poliţiştii îşi găsiră omul o oră mai târziu. Îl chema Tequila Watson, era un bărbat negru în vârstă de douăzeci de ani, cu un cazier clasic legat de droguri. Care nu avea propriu-zis familie. Şi nici adresă. Ultimul loc în care dormise era un centru de dezintoxicare de pe W Street. Reuşise să scape de armă, iar dacă îl jefuise pe Pumpkin cumva, aruncase prada – bani sau droguri, sau orice ar fi fost. Buzunarele îi erau curate, la fel şi ochii. Poliţiştii erau siguri că Tequila nu era sub influenţa vreunui drog atunci când fusese prins. Un interogatoriu scurt şi general pe stradă, apoi i se puseseră cătuşele şi fusese îmbrâncit pe bancheta din spate a unei maşini aparţinând poliţiei din Washington.

L-au dus înapoi pe Lamont Street, unde aranjaseră o întâlnire întâmplătoare cu cei doi martori. L-au condus pe Tequila pe aleea unde îl lăsase pe Pumpkin.

— Ai mai fost vreodată pe aici? îl întrebă unul dintre poliţişti. Tequila nu răspunse, se uita doar tâmp la balta de sânge proaspăt de pe asfaltul murdar. Cei doi martori fură aduşi discret pe alee, apoi conduşi fără zgomot aproape de Tequila.

— El e, au spus amândoi odată.

— Are aceleaşi haine pe el, aceiaşi tenişi, tot, în afară de armă.

— El e.

— Fără îndoială.

Tequila se trezi din nou îmbrâncit în maşină şi dus la închisoare. L-au băgat în arest pentru crimă şi l-au închis fără vreo şansă imediată de a ieşi pe cauţiune. Fie din experienţă, fie din frică, Tequila nu le-a spus nimic poliţiştilor care au încercat să-l tragă de limbă, să-l păcălească şi chiar să-l ameninţe. Nimic care să-l incrimineze, nimic care să-l ajute. Nici un indiciu despre ce motiv avea să-l omoare pe Pumpkin. Nimic despre relaţia dintre ei, dacă existase vreuna. Un detectiv cu vechime a făcut o observaţie scurtă în dosar că părea să fie o crimă făcută mai din întâmplare decât de obicei.

Nu s-a solicitat nici un telefon, nu s-a pomenit nimic de vreun avocat sau de vreun garant pentru cauţiune. Tequila părea buimac, dar se mulţumea să stea jos, în celula plină, şi să privească fix la podea.

*

TATĂL LUI PUMPKIN nu era de găsit, dar mama lui lucra ca paznic la subsolul unei clădiri mari de birouri pe bulevardul New York. Poliţiştilor le luaseră vreo trei ore să afle numele adevărat al fiului ei, Ramón Pumphrey, să-i găsească adresa şi un vecin dispus să le spună dacă avea mamă.

Adelfa Pumphrey stătea la un birou şi slujba ei era să urmărească imaginile de pe monitoare. Era o femeie corpolentă şi solidă, într-o uniformă kaki, cu o armă la şold şi cu o expresie de total dezinteres pe faţă. Poliţiştii care se apropiau de ea mai făcuseră asta de sute de ori. I-au dat vestea, apoi l-au căutat pe supraveghetorul ei.

Într-un oraş în care tinerii se ucid între ei în fiecare zi,

măcelul îngroşase pielea şi împietrise inimile şi fiecare mamă cunoştea multe alte mame care îşi pierduseră copiii. Cu fiecare pierdere, moartea se apropia din ce în ce mai mult şi fiecare mamă ştia că oricare zi ar putea fi ultima. Le văzuseră pe altele supravieţuind ororii. Stând la birou, cu faţa în mâini, Adelfa Pumphrey se gândea la fiul ei şi la trupul lui fără viaţă care zăcea undeva, în oraş, cercetat de nişte străini.

Jură să se răzbune pe cel care-l omorâse.

Îl blestemă pe tatăl copilului ei pentru că-l abandonase.

Plânse pentru copilul ei.

Şi ştia că va trece peste asta. Într-un fel sau altul, va trece peste asta.

*

ADELFA S-A DUS la tribunal să afle despre punerea sub acuzare. Ştia de la poliţişti că derbedeul care-i omorâse fiul era programat să apară în faţa judecătorului, o procedură rapidă şi de rutină, în care el va pleda nevinovat şi va cere un avocat. Adelfa stătea în ultimul rând, între fratele ei şi un vecin, şi îşi ştergea ochii cu o batistă umedă. Voia să-l vadă pe băiat. Şi mai voia să-l întrebe de ce, dar ştia că nu o să aibă ocazia.

Acuzaţii intrară în sală, mânaţi ca vitele la licitaţie. Toţi erau negri, toţi aveau salopete portocalii şi cătuşe, toţi erau tineri. Ce pierdere!

Pe lângă cătuşe, Tequila mai avea şi lanţuri la mâini şi la picioare, pentru că fapta lui fusese deosebit de violentă, deşi, când a fost adus în sală, târându-şi picioarele, împreună cu restul de inculpaţi, părea destul de inofensiv. Aruncă o privire fugară în mulţime, să vadă dacă e cineva cunoscut, dacă nu cumva venise cineva acolo şi pentru el. Îl obligară să se aşeze pe unul dintre scaunele aliniate şi, ca bonus, unul dintre aprozi se aplecă spre el şi-i spuse:

— Îl ştii pe puştiul pe care l-ai omorât? Uite-o pe maică-

sa acolo, în spate, în rochie albastră.

Cu capul plecat, Tequila se întoarse încet şi privi drept în ochii umezi şi umflaţi ai mamei lui Pumpkin, dar numai pentru o clipă. Adelfa se uita fix la băiatul slăbănog, îmbrăcat în salopeta prea mare pentru el şi se întreba unde o fi maică-sa şi cum îl crescuse, şi dacă avea tată, şi, mai ales, cum şi de ce i se intersectase drumul cu cel al fiului ei. Amândoi aveau aceeaşi vârstă ca şi ceilalţi, aproape douăzeci sau puţin peste. Ştia de la poliţişti că aparent, cel puţin la început, crima nu avea legătură cu drogurile. Dar ea ştia că nu e aşa. Viaţa pe stradă, sub toate aspectele, are legătură cu drogurile. Adelfa ştia prea bine. Pumpkin luase marijuana şi cocaină şi fusese arestat o dată pentru posesie, dar nu fusese niciodată violent. Poliţiştii spuneau că pare o crimă la întâmplare. Pe stradă toate omorurile erau la întâmplare, îi spusese fratele ei, dar toate aveau un motiv.

Într-o parte a sălii era o masă la care se adunaseră autorităţile. Poliţiştii vorbeau în şoaptă cu procurorii, care frunzăreau dosarele şi rapoartele şi încercau vitejeşte să se ţină cu documentaţia cu un pas înaintea infractorilor. În cealaltă parte era masa avocaţilor apărării, care veneau şi plecau pe măsură ce „banda rulantă“ avansa poticnit. Judecătorul expedie repede toate acuzaţiile legate de droguri, un atac armat, câteva agresiuni sexuale neclare, alte probleme cu droguri, o mulţime de încălcări ale eliberării condiţionate. Când îşi auzeau numele, inculpaţii erau aduşi în faţa judecătorului, unde stăteau fără să spună nimic. Se frunzăreau câteva hârtii, după care erau târâţi afară din sală, înapoi după gratii.

— Tequila Watson, strigă aprodul.

Un gardian îl ajută să se ridice în picioare. Înaintă cu paşi împiedicaţi, cu lanţurile zăngănind.

— Domnule Watson, sunteţi acuzat de crimă, anunţă judecătorul cu voce tare. Ce vârstă aveţi?

— Douăzeci, spuse Tequila, privind în jos.

Acuzaţia de crimă răsună în sala de tribunal şi pentru o vreme se lăsă liniştea. Ceilalţi infractori îmbrăcaţi în portocaliu îl priveau cu admiraţie. Avocaţii şi poliţiştii erau curioşi.

— Vă permiteţi un avocat?

— Nu.

— Îmi închipuiam, mormăi judecătorul şi aruncă o privire spre masa avocaţilor apărării. Pe pământurile fertile ale Curţii Supreme Washington, Secţia Penală, Direcţia Infracţiuni Majore, munceau zilnic avocaţii de la Biroul de Asistenţă Legală, plasa de siguranţă a tuturor acuzaţilor fără resurse financiare. Şaptezeci la sută dintre inculpaţi primeau avocaţi numiţi de judecător şi, în general, puteai să găseşti în orice clipă cel puţin şase avocaţi din oficiu învârtindu-se prin tribunal în costumele lor ieftine, cu mocasinii lor scâlciaţi, cu dosarele ieşindu-le din serviete.

Cu o săptămână înainte, domnul Carter încheiase un proces pentru crimă, care dura de aproape trei ani şi se terminase, în sfârşit, cu trimiterea la închisoare a clientului său, de unde nu mai avea să iasă niciodată, cel puţin nu oficial. Pe Clay Carter îl bucura sentinţa pe care o primise clientul său şi, pe moment, se simţea uşurat că nu mai avea pe birou nici un caz de crimă.

Ceea ce, evident, era pe cale să se schimbe.

— Domnule Carter? i se adresă judecătorul. Nu era un ordin, ci o invitaţie de a se apropia şi de a face ce trebuia să facă orice avocat din oficiu – să-i apere pe nevoiaşi, indiferent de caz.

Domnul Carter nu putea da dovadă de slăbiciune, mai ales cu poliţiştii şi procurorii de faţă. Înghiţi cu greutate, se forţă să nu tresară şi se apropie de pupitrul judecătorului de parcă avea de gând să solicite pe loc un proces cu juraţi. Luă de la judecător dosarul, răsfoi rapid conţinutul destul de sumar, ignorând în tot acest timp privirile rugătoare ale lui Tequila Watson, apoi spuse:

— Clientul meu se declară nevinovat, Onorată Instanţă.

— Mulţumesc, domnule Carter. Pot să vă consemnez ca avocat în acest caz?

— Da, deocamdată. Domnul Carter punea deja la cale o scuză ca să paseze cazul altcuiva de la Biroul Avocaţilor din Oficiu.

— Foarte bine. Mulţumesc, spuse judecătorul, întinzând deja mâna după următorul dosar.

Avocatul şi clientul se strânseră unul lângă altul pentru câteva minute la masa apărării. Carter adună informaţiile pe care Tequila era dispus să le dea, adică extrem de puţine. Promise să treacă a doua zi pe la închisoare pentru o discuţie mai lungă. În timp ce vorbeau în şoaptă, masa se umplu brusc cu avocaţi tineri de la birou, colegi de-ai lui Carter, care păreau că răsar din pământ.

„Era cumva o înscenare?“ se întrebă Carter. Dispăruseră fiindcă ştiau că se află în sală un acuzat de crimă? Făcuse şi el şmecheria asta în ultimii cinci ani. La Biroul de Asistenţă Legală era o artă să te eschivezi de la cazurile neplăcute.

Îşi înşfăcă servieta şi plecă în grabă spre uşa principală, pe lângă şirurile de rude îngrijorate, pe lângă Adelfa Pumphrey şi micul ei grup de susţinători, şi ieşi pe coridorul plin ochi de alţi infractori cu mamele, prietenele şi avocaţii lor. Existau unii la Biroul Avocaţilor din Oficiu (BAO), care jurau că nu trăiesc decât pentru haosul din Tribunalul H. Carl Moultrie – tensiunea proceselor, senzaţia de pericol născută din faptul că împărţeai acelaşi spaţiu cu atâţia bărbaţi violenţi, confruntările dureroase dintre victime şi atacatori, listele de inculpaţi iremediabil supraaglomerate, vocaţia de a-i apăra pe săraci şi de-a le asigura un tratament nepărtinitor din partea poliţiei şi a sistemului juridic.

Cât despre Clay Carter, nu-şi mai amintea de ce l-a atras o carieră la Biroul de Asistenţă Legală, asta dacă într-adevăr îl atrăsese vreodată. Peste o săptămână, aniversarea a cinci ani de muncă va veni şi va trece, fără

să fie sărbătorită şi, spera el, fără să ştie nimeni. La treizeci şi unu de ani, Clay era epuizat, înţepenit într-un birou pe care îi era ruşine să-l arate prietenilor, căutând o scăpare, dar neavând unde să plece, iar acum mai era împovărat şi cu un caz absurd de crimă care devenea pe zi ce trece tot mai dificil.

În ascensor se blestemă singur că se lăsase păcălit cu un caz de crimă. Era o greşeală de ageamiu; era prea vechi în branşă ca să mai cadă în capcană, mai ales pe un teritoriu aşa de cunoscut. „Îmi dau demisia“, îşi spuse; aceeaşi promisiune pe care în ultimii ani şi-o făcea aproape zilnic.

În lift mai erau două persoane. Una era o femeie, vreo funcţionară din tribunal, cu braţele pline de dosare. Cealaltă persoană era un domn de vreo patruzeci de ani, în haine negre, de firmă – blugi, tricou, sacou, cizme din piele de crocodil. Avea un ziar în mână şi părea că citeşte cu ajutorul unor ochelari mici, cocoţaţi pe vârful nasului destul de lung şi fin; în realitate, îl privea pe Clay, care era cu gândul aiurea. De ce ar da cineva atenţie altei persoane din liftul ăsta, din clădirea asta?

Dacă Clay Carter ar fi fost mai atent şi nu atât de cufundat în propriile gânduri, ar fi observat că domnul acela era îmbrăcat prea bine pentru un inculpat, dar prea lejer pentru un avocat. Nu avea la el decât ziarul, ceea ce era destul de curios, având în vedere că Tribunalul H. Carl Moultrie nu era cunoscut drept un loc potrivit pentru lectură. Nu părea să fie nici judecător, nici funcţionar, nici reclamant, nici inculpat. Dar Clay nu-l observă.

|Capitolul 2|

Într-un oraş cu 76 000 de avocaţi, dintre care mulţi adunaţi în megafirme aflate la o aruncătură de băţ de Capitoliu – firme bogate şi influente, în care cei mai sclipitori asociaţi primeau la angajare prime de-a dreptul indecente, în care cei mai neinteresanţi ex-congresmeni primeau oferte de lobby avantajoase şi cei mai tari avocaţi aveau propriii agenţi – Biroul Avocaţilor din Oficiu era undeva, jos de tot, într-o divizie inferioară. În divizia secundă. Unii dintre avocaţii de aici erau devotaţi misiunii de a-i apăra pe cei nevoiaşi şi năpăstuiţi; pentru ei, această slujbă nu era doar o trambulină spre o altă carieră. Indiferent cât de puţin câştigau sau cât de limitat le era bugetul, lor le priau independenţa şi singurătatea muncii lor, ca şi satisfacţia de a-i apăra pe asupriţi.

Alţi avocaţi din oficiu îşi spuneau că slujba e numai temporară, că nu e decât un antrenament în contactul cu realitatea crudă, de care aveau nevoie pentru a se lansa într-o carieră mai promiţătoare. Să cunoşti mecanismul pe pielea ta, să te murdăreşti pe mâini, să faci lucruri de care un avocat de firmă nici nu s-ar apropia, pentru ca, într-o bună zi, o firmă de avocatură cu o înţelegere corectă a lucrurilor să-ţi răsplătească efortul. Experienţă vastă în sala de tribunal, o bună cunoaştere a judecătorilor, a funcţionarilor şi a poliţiştilor, organizarea muncii, abilitate în a trata cu cei mai dificili clienţi – erau numai câteva dintre avantajele pe care un avocat din oficiu le putea oferi după câţiva ani de practică.

Biroul Avocaţilor din Oficiu avea optzeci de avocaţi, care lucrau toţi în doar două etaje aglomerate şi sufocante din clădirea Serviciilor Publice Washington, o structură de

beton, pătrată şi spălăcită, cunoscută drept „Clubul“, pe bulevardul Mass, lângă Thomas Circle. Avea aproximativ patruzeci de secretare prost plătite şi vreo trei duzini de asistenţi juridici împrăştiaţi prin labirintul de birouri compartimentate. Directoarea era o femeie pe nume Glenda, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului încuiată în birou pentru că acolo se simţea în siguranţă.

Salariul de început al unui avocat de la Biroul Avocaţilor din Oficiu era de 36 000 de dolari pe an. Creşterile erau infime şi veneau rar. Avocatul cu cea mai mare vechime, un tip bătrân şi consumat la cei patruzeci şi trei de ani ai săi, câştiga 57 600 de dolari şi de nouăsprezece ani ameninţa că-şi dă demisia. Volumul de muncă era năucitor, pentru că oraşul, la rândul său, pierdea războiul cu infractorii. Numărul infractorilor nevoiaşi era imens. În ultimii opt ani Glenda înaintase anual o cerere de mărire a bugetului, solicitând încă zece avocaţi şi doisprezece asistenţi juridici. Ultimele patru bugete fuseseră fiecare mai mici decât cel dinainte. În prezent, dilema ei era pe care dintre asistenţi să-i dea afară şi pe care dintre avocaţi să-i oblige să lucreze numai cu jumătate de normă.

Ca majoritatea avocaţilor din oficiu, nici Clay Carter nu intrase la Drept cu gândul la o carieră, nici măcar la o slujbă temporară, în apărarea infractorilor nevoiaşi. Nici gând! Pe vremea când era la colegiu şi apoi la Drept, la Universitatea Georgetown, tatăl lui avea o firmă în Washington. Clay lucrase acolo ani de zile cu jumătate de normă şi avea propriul birou.

Visurile nu aveau nici o limită pe atunci, când tatăl şi fiul pregăteau împreună procese şi banii curgeau.

Dar firma dăduse faliment când Clay era în ultimul an la Drept şi tatăl său plecase din oraş. Asta era altă poveste. Clay devenise avocat din oficiu pentru că era singura slujbă pe care a putut-o găsi în ultimul moment.

Îi trebuiseră trei ani de escrocherii şi tertipuri ca să aibă un birou al lui, şi nu unul pe care să-l împartă cu alt avocat

sau asistent. Camera, cam de dimensiunile unei debarale modeste dintr-o casă din zona rezidenţială, nu avea ferestre, iar masa de lucru ocupa jumătate din suprafaţa podelei. Biroul pe care îl avusese în fosta firmă a tatălui său era de patru ori mai mare şi dădea spre Monumentul Washington şi, cu toate că încercase să uite priveliştea aceea, nu izbutise să şi-o şteargă din minte. După cinci ani, încă mai stătea uneori la birou şi fixa cu privirea pereţii, care păreau că vin tot mai aproape cu fiecare lună care trecea, şi se întreba cum a reuşit să decadă de la biroul de atunci la cel de acum.

Azvârli dosarul lui Tequila Watson pe biroul foarte curat şi foarte ordonat şi îşi scoase sacoul. N-ar fi fost greu, într-un mediu atât de jalnic, să lase totul la voia întâmplării, să lase să se adune dosarele şi hârtiile şi să dea vina pe faptul că aveau prea mult de lucru şi erau prea puţini angajaţi. Dar tatăl lui crezuse întotdeauna că un birou bine organizat era dovada unei minţi organizate. Dacă nu poţi să găseşti orice lucru în treizeci de secunde, spunea el, înseamnă că pierzi bani. Să-i suni imediat pe cei care ţi-au lăsat mesaje era altă regulă pe care Clay fusese învăţat să o respecte.

Aşa că era cusurgiu cu biroul lui şi cu masa de lucru, spre marele amuzament al colegilor lui aflaţi mereu în criză de timp. Diploma de la Facultatea de Drept de la Georgetown atârna, într-o ramă elegantă, agăţată pe unul dintre pereţi. În primii doi ani la Biroul de Avocaţi din Oficiu refuzase să-şi afişeze diploma de teamă ca avocaţii ceilalţi să nu se întrebe ce caută cineva licenţiat la Georgetown într-o slujbă plătită cu salariul minim. „Experienţă, îşi spunea el, vreau să capăt experienţă.“ Un proces pe lună – procese dure împotriva unor procurori duri şi în faţa unor juraţi duri. Pregătirea pe brânci, la munca de jos, pe care nici o firmă mare nu putea să ţi-o ofere. Banii vor veni mai târziu, când va fi, la o vârstă foarte tânără, un avocat deja călit în luptă.

Se uită lung la dosarul subţire al cazului Watson de pe biroul său şi se întrebă cum l-ar putea pasa altcuiva. Era sătul de cazurile dure şi pregătite excelent şi de toate porcăriile pe care trebuia să le suporte ca avocat din oficiu prost plătit.

Pe birou erau şase bileţele roz cu mesajele telefonice: cinci legate de serviciu şi unul de la Rebecca, iubita lui de multă vreme. O sună mai întâi pe ea.

— Sunt foarte ocupată, îl informă ea după amabilităţile obligatorii de început.

— Tu m-ai sunat, spuse Clay.

— Da, dar nu pot să vorbesc decât un minut.

Rebecca lucra ca asistentă la biroul unui congresman de mâna a doua care prezida o subcomisie inutilă. Dar, pentru că era preşedinte, avea un birou suplimentar pe care era nevoit să-l umple cu oameni ca ea, care erau toată ziua într-o continuă agitaţie pregătind următoarea rundă de audieri la care nu avea să participe nimeni. Tatăl ei trăsese sforile ca să-i obţină slujba.

— Şi eu sunt destul de prins, spuse Clay. Tocmai am primit un nou caz de crimă.

Reuşi să adauge o doză de mândrie, de parcă ar fi fost o onoare pentru el să fie avocatul lui Tequila Watson.

Era un joc de-al lor: Cine e mai ocupat? Cine e mai important? Cine munceşte mai mult? Cine lucrează în mai mare tensiune?

— Mâine e ziua mamei, spuse ea făcând o scurtă pauză ca şi cum Clay ar fi trebuit să ştie. Nu ştia. Puţin îi păsa. Nu-i plăcea de mama ei.

— Suntem invitaţi să luăm cina la club.

O zi proastă devenise brusc şi mai proastă. Dădu singurul răspuns posibil şi încă foarte repede:

— Sigur.

— Trebuie să fug, spuse ea. Ne vedem, atunci. Te iubesc.

— Şi eu.

Era o conversaţie tipică între ei, câteva replici rapide

înainte să dea fuga să salveze lumea. Clay se uită la fotografia ei de pe birou. În povestea lor de dragoste existau suficiente probleme cât să omoare zece căsnicii. Tatăl lui îl dăduse odată în judecată pe tatăl ei şi nu a fost niciodată foarte limpede cine a câştigat şi cine a pierdut. Familia ei pretindea că se trage din vechea societate din Alexandria; el fusese un copil fără un cămin fix. Ei erau republicani de dreapta, el, nu. Tatăl ei era cunoscut drept Bennett Buldozerul pentru necontenitele lucrări de urbanizare care presupuneau distrugerea spaţiilor verzi din suburbiile din Virginia de Nord, în jurul Washingtonului. Clay nu putea să sufere acest tip de extindere a Virginiei de Nord şi sponsoriza în secret două grupări ecologiste care se opuneau acestor proiecte. Mama ei era o parvenită răzbătătoare, care voia ca fiicele ei să-şi găsească soţi cu bani serioşi. Clay nu-şi mai văzuse mama de unsprezece ani. Nu avea nici un fel de ambiţii pe plan social. Nu avea nici bani.

De aproape patru ani, iubirea lor supravieţuise unor certuri lunare, majoritatea puse la cale de mama ei. Se încăpăţâna să reziste din iubire, dorinţă şi o ambiţie de a reuşi în ciuda greutăţilor. Dar Clay simţea din partea Rebeccăi o oarecare extenuare, o oboseală crescândă provocată de vârstă şi de presiunile constante din partea familiei. Avea douăzeci şi opt de ani. Îşi dorea un soţ şi zile întregi petrecute la club răsfăţându-şi copiii, jucând tenis şi luând prânzul cu mama ei.

Paulette Tullos răsări ca din pământ, speriindu-l.

— Ţi-au făcut-o, aşa-i? spuse cu un zâmbet atotştiutor. Încă un caz de crimă.

— Erai acolo? întrebă Clay.

— Am văzut tot. Am prevăzut, am văzut cum s-a întâmplat, nu te-am putut salva, amice!

— Mulţumesc. Îţi rămân dator.

Ar fi invitat-o să stea jos, dar nu avea unde. În biroul lui nu era loc de scaune şi nici nu era nevoie, de vreme ce toţi

clienţii lui erau în puşcărie. Statul pe scaun şi pălăvrăgeala nu făceau parte din rutina zilnică de la BAO.

— Ce şanse am să scap de el? întrebă el.

— Mici, spre zero. Cui vrei să i-l pasezi?

— Mă gândeam la tine.

— Regret. Am deja două crime. Glenda n-o să ţi-l redistribuie. Paulette era cea mai bună prietenă a lui la BAO. Crescută într-unul din cartierele mizerabile ale oraşului, se descurcase cu greu făcând colegiul şi facultatea la seral şi părea sortită să ducă o viaţă în clasa de mijloc, până când a cunoscut un domn în vârstă, grec, cu o slăbiciune pentru tinerele de culoare. Acesta a luat-o de soţie şi a instalat-o confortabil în partea de nord-vest a oraşului, iar, în cele din urmă, s-a întors în Europa, unde prefera să trăiască. Paulette bănuia că tipul mai avea acolo vreo soţie sau două, dar nu o preocupa problema în mod deosebit. O ducea bine şi rareori era singură. După zece ani, aranjamentul funcţiona de minune.

— I-am auzit vorbind pe procurori, continuă ea. Încă un omor în plină stradă, dar mobilul e îndoielnic.

— Nu e chiar primul în istoria Washingtonului.

— Dar, aparent, nu există nici un mobil.

— Întotdeauna există unul – banii, drogurile, sexul, o pereche nouă de pantofi sport marca Nike.

— Dar puştiul era destul de potolit, nu era cunoscut ca fiind violent, nu?

— Primele impresii sunt numai rareori adevărate, Paulette, doar ştii.

— Jermaine a primit un caz asemănător acum două zile. Aparent fără mobil.

— Nu ştiam.

— Poţi să încerci cu el. E nou şi ambiţios şi, mai ştii, poate i-l plasezi lui.

— Mă duc chiar acum.

Jermaine nu era în birou, dar uşa Glendei, nu se ştie din ce motiv, era întredeschisă. Clay ciocăni înainte să intre.

— Ai o clipă? spuse, ştiind că Glendei nu-i plăcea deloc să stea de vorbă cu vreunul dintre oamenii ei.

Se descurca acceptabil cu conducerea biroului, cu distribuirea cazurilor, cu administrarea bugetului şi, mai ales, cu jocurile politice de la Primărie. Dar nu-i plăceau oamenii. Prefera să-şi facă treaba cu uşa încuiată.

— Sigur, răspunse ea tăios, fără nici o urmă de convingere. Era limpede că nu era încântată de intruziune şi era exact primirea la care se aştepta Clay.

— M-am nimerit azi la Secţia Penală într-un moment nepotrivit şi m-am pricopsit cu un caz de crimă, pe care aş prefera să-l dau altcuiva. Tocmai am terminat cazul Traxel, care, ştii şi tu, a ţinut aproape trei ani. Am nevoie de o perioadă de timp fără crime. Ce zici de unul dintre tipii mai tineri?

— Te rogi de mine să te scap de el, domnule Carter? zise ea, arcuindu-şi sprâncenele.

— Exact. Dă-mi droguri şi jafuri câteva luni. Asta-i tot ce vreau.

— Şi cine sugerezi că ar trebui să se ocupe de… ăăă… ce caz e?

— Tequila Watson.

— Tequila Watson. Cui să i-l dau, domnule Carter?

— Mi-e totuna. Pur şi simplu vreau o pauză.

Glenda se lăsă pe spate în scaun, ca un preşedinte bătrân şi înţelept al unui consiliu de administraţie, şi începu să ronţăie capătul unui creion.

— Nu suntem toţi în aceeaşi situaţie, domnule Carter? Cine n-ar vrea o pauză?

— Da sau nu?

— Avem optzeci de avocaţi aici, domnule Carter, dintre care cam jumătate au pregătirea necesară pentru a se ocupa de procese de crimă. Fiecare are cel puţin două. Dă-i-l altcuiva dacă poţi, dar eu nu am de gând să-l redistribui.

În drum spre uşă, Clay spuse:

— Nu mi-ar strica o mărire de salariu dacă vrei să mă

ocup eu de el.

— La anu', domnule Carter. La anu'.

— Şi un asistent.

— La anu'.

Dosarul lui Tequila Watson rămase, aşadar, pe biroul curat şi foarte bine organizat al lui Jarrett Clay Carter al II-lea, Avocat.

|Capitolul 3|

Clădirea era, la urma urmei, tot o puşcărie. Deşi era de „producţie“ recentă, iar fastuoasa sa inaugurare fusese un prilej de mare mândrie pentru o mână de edili ai oraşului, tot puşcărie era. Proiectată de cei mai îndrăzneţi specialişti în materie de arhitectură urbană şi dotată cu aparatură de securitate de ultimă oră, tot puşcărie era. Eficientă, sigură, umană şi, cu toate că fusese construită pentru secolul viitor, era neîncăpătoare din ziua când fusese deschisă. De afară semăna cu o cărămidă care stă pe o latură, fără ferestre, fără speranţă, plină cu infractori şi cu nenumăraţi oameni care îi păzeau. Pentru a-i face pe unii să se simtă mai bine, fusese botezată „Centrul de Justiţie Penală“, un eufemism modern, des întrebuinţat de arhitecţii unor asemenea proiecte. Dar era tot o puşcărie.

Şi făcea parte din teritoriul lui Clay. Aici îşi întâlnea aproape toţi clienţii după ce erau arestaţi şi înainte să fie eliberaţi pe cauţiune, dacă îşi permiteau să o plătească. Mulţi nu-şi permiteau. Mulţi erau arestaţi pentru crime fără uz de violenţă şi, fie că erau vinovaţi sau nu, erau ţinuţi după gratii până la ultima înfăţişare în faţa judecătorului. Tigger Banks stătuse aproape opt luni închis pentru un jaf pe care nu-l comisese. Şi-a pierdut ambele slujbe cu jumătate de normă. Şi-a pierdut apartamentul. Şi-a pierdut demnitatea. Ultimul telefon pe care Clay l-a primit de la Tigger a fost o rugăminte înduioşătoare din partea băiatului să-i dea nişte bani. Lua din nou cocaină, era pe străzi şi pe cale să intre în bucluc.

Fiecare avocat specializat în Drept penal din oraş avea câte o poveste ca cea a lui Tigger Banks, toate cu final nefericit şi toate fără rezolvare. Întreţinerea unui deţinut

costa 41 000 de dolari pe an. De ce ţinea neapărat sistemul să prăpădească banii?

Clay era sătul de întrebările astea, era sătul de toţi clienţii precum Tigger din cariera lui, era sătul de puşcărie şi de toţi gardienii morocănoşi care-l întâmpinau la intrarea de la subsol pe care o foloseau toţi avocaţii. Şi mai era sătul şi de mirosul din locul acela, şi de procedurile idioate stabilite de nişte birocraţi care citeau manuale despre cum să faci închisorile sigure. Era nouă dimineaţa, într-o miercuri, deşi pentru Clay toate zilele erau la fel. Se apropie de o fereastră glisantă de sub un semn pe care scria AVOCAŢI şi funcţionara, după ce se asigură că l-a făcut să aştepte suficient, deschise fereastra şi rămase fără să spună un cuvânt. Nu era nimic de spus, pentru că trecuseră cinci ani de când ea şi Clay se încruntau unul la altul fără să se salute. El semnă într-un registru, i-l dădu înapoi, iar ea închise fereastra, care era, fără îndoială, blindată, ca să o protejeze de avocaţii care îşi ieşeau din fire.

Glenda încercase timp de doi ani să introducă o formalitate simplă de telefonat în avans, prin care avocaţii de la BAO şi, de fapt, oricine altcineva interesat să poată suna cu o oră înainte de a sosi, astfel încât clienţii lor să fie aduşi undeva în apropierea camerei de discuţii. Era o solicitare simplă, iar această simplitate dusese, probabil, la înmormântarea ei undeva, în infernul birocratic.

De-a lungul unui perete era un rând de scaune unde avocaţii erau nevoiţi să aştepte până ce solicitările lor erau trimise, în pas de melc, cuiva de la etaj. Întotdeauna la ora nouă dimineaţa erau deja acolo şi se jucau nervoşi cu dosarele, vorbind în şoaptă la telefoanele mobile şi ignorându-se unii pe alţii. La un moment dat, la începutul carierei, Clay îşi aducea cu el cărţi groase de Drept din care citea şi sublinia cu galben, ca să-i impresioneze pe ceilalţi cu pasiunea lui. Acum scoase din servietă numărul din *Post* din ziua respectivă şi citi pagina sportivă. Ca de

fiecare dată, se uită la ceas să vadă cât timp pierduse aşteptându-l pe Tequila Watson.

Douăzeci şi patru de minute. Acceptabil.

Un gardian îl conduse pe coridor spre o cameră lungă, împărţită în două de un perete gros de plexiglas. Gardianul îi indică a patra cabină din fund şi Clay se aşeză. Văzu prin sticlă că jumătatea cealaltă a cabinei era goală. Iar avea de aşteptat! Scoase nişte hârtii din servietă şi începu să se gândească la nişte întrebări pentru Tequila. Cabina din dreapta era ocupată de un avocat care avea o discuţie tensionată, dar cu voce scăzută, cu un client pe care Clay nu-l putea vedea.

Gardianul se întoarse spre Clay şi începu să-i vorbească în şoaptă, ca şi cum asemenea conversaţii ar fi fost ilegale:

— Tipul dumitale a avut o noapte agitată, spuse, ghemuindu-se şi aruncând o privire în sus, spre camerele de luat vederi.

— Da? spuse Clay.

— A sărit pe un puşti pe la două dimineaţa, l-a bătut măr, a provocat un tărăboi în toată regula. A fost nevoie de şase de-ai noştri să-i despărţim. E aranjat bine.

— Tequila?

— Watson, da. Pe celălalt l-a băgat în spital. Să te aştepţi la nişte acuzaţii suplimentare.

— Eşti sigur? întrebă Clay, privind peste umăr.

— S-a înregistrat tot.

Finalul conversaţiei.

Se uitară amândoi în sus în timp ce doi gardieni, amândoi cu apărătoare la cot, l-au adus pe Tequila la locul lui. Avea cătuşe şi, cu toate că, de obicei, deţinuţilor li se scoteau în timp ce discutau cu avocaţii, Tequila rămase cu cătuşele la mâini. Se aşeză. Gardienii se îndepărtară, dar nu mult.

Avea ochiul stâng atât de umflat, că nici nu-l putea deschide, iar în colţurile lui era sânge închegat. Dreptul era deschis şi pupila era roşie ca focul. Avea un plasture şi

un bandaj de tifon pe mijlocul frunţii, iar pe bărbie, un pansament. Buzele şi maxilarul erau umflate şi tumefiate atât de rău, încât Clay nu era sigur că e clientul lui. Cineva, nu se ştie unde, îl bătuse măr pe tipul care stătea la un metru de el, dincolo de peretele de plexiglas.

Clay ridică receptorul negru şi îi făcu semn lui Tequila să facă şi el la fel. Acesta îl ţinu cu greu, cu ambele mâini.

— Tu eşti Tequila Watson? întrebă Clay, privindu-l pe cât posibil în ochi.

Omul dădu din cap că da, foarte încet, ca şi cum i se mişcau prin cap oase rupte.

— Te-a văzut un doctor?

Semn cu capul: da.

— Poliţiştii ţi-au făcut asta?

Scutură din cap fără nici o ezitare: nu.

— Ceilalţi din celulă?

Semn cu capul: da.

— Poliţiştii mi-au spus că tu ai început, că ai bătut un puşti, l-ai băgat în spital. E adevărat?

Semn cu capul: da.

Era greu să ţi-l închipui pe Tequila, la cele şaptezeci şi cinci de kilograme ale lui, luându-se de cineva într-o celulă plină din puşcăria din Washington.

— Îl ştiai pe tip?

Mişcare în lateral: nu.

Până aici nu fusese nevoie de receptor, iar Clay se săturase de comunicarea prin semne.

— De ce l-ai bătut pe puştiul ăla?

Cu mare efort, buzele umflate se mişcară într-un final:

— Nu ştiu, reuşi să mormăie, rar şi dureros.

— Minunat, Tequila! Acum am tot ce-mi trebuie. Ce zici de legitimă apărare? S-a luat de tine? A dat primul pumn?

— Nu.

— Era drogat sau beat?

— Nu.

— Vorbea urât, ameninţa, chestii din astea?

— Dormea.
— Dormea?
— Mda.
— Sforăia cumva prea tare? Las-o baltă…

Avocatul fu acela care renunţă să-l mai privească pe Tequila, simţind brusc nevoia să noteze ceva în carneţel. Mâzgăli data, ora, locul, numele clientului, apoi rămase fără lucruri importante de consemnat. Avea o sută de întrebări în cap, şi încă o sută pe deasupra. Rareori variau în aceste discuţii preliminare; doar informaţiile minime despre viaţa nenorocită a clientului şi despre întâmplările care îi aduseseră împreună. Adevărul era păzit ca o comoară şi trecea de folia de plexiglas numai atunci când clientul nu se simţea ameninţat. La întrebările despre familie, şcoală, slujbe şi prieteni primea, de regulă, răspunsuri destul de oneste. Dar cele legate de fapta comisă făceau obiectul unor adevărate strategii. Orice avocat specializat în drept penal ştia că nu trebuie să insiste prea mult asupra acestui aspect la primele întâlniri. Detaliile trebuiau descoperite altfel, iar investigaţiile, făcute fără ajutorul clientului. Era posibil ca adevărul să apară şi el mai târziu.

Cu Tequila însă lucrurile nu păreau să stea aşa. Până acum nu părea să se teamă de adevăr. Clay se hotărî să salveze multe, multe ore din timpul său preţios. Se aplecă spre geam şi îşi coborî vocea:

— Mi-au spus că ai omorât un băiat, că i-ai tras cinci gloanţe în cap.

Capul lui acoperit de răni se aplecă uşor în semn că da.

— Îl chema Ramón Pumphrey, i se mai spunea şi Pumpkin. Îl cunoşteai?

Tequila făcu din nou semn cu capul: da.

— Tu l-ai împuşcat?

Vocea lui Clay era aproape o şoaptă. Gardienii moţăiau, dar oricum era o întrebare pe care nici un avocat nu o punea, în orice caz, nu la puşcărie.

— Eu, spuse Tequila slab.

— De cinci ori?

— Credeam că au fost şase.

Nu mai putea fi vorba de proces. „În şaizeci de zile închid dosarul“, îşi spuse Clay. O înţelegere rapidă. Se recunoaşte vinovat şi primeşte în schimb închisoare pe viaţă.

— Afacere cu droguri?

— Nu.

— L-ai jefuit?

— Nu.

— Ajută-mă şi tu, Tequila. Ai avut un motiv, nu?

— Îl ştiam.

— Asta-i tot? Asta-i scuza ta?

Tequila încuviinţă din cap, dar fără să spună nimic.

— E vorba de o fată, da? L-ai prins cu prietena ta? Ai prietenă, nu-i aşa?

Dădu din cap că nu.

— A fost ceva legat de sex?

— Nu.

— Vorbeşte cu mine, Tequila! Sunt avocatul tău! Sunt singura persoană din lumea asta care face ceva să te ajute. Dă-mi ceva de la care să pornesc.

— Cumpăram droguri de la Pumpkin într-o vreme.

— Aşa mai merge. Cât a trecut de atunci?

— Vreo doi ani.

— Bun. Îţi datora bani sau marfă? Sau îi datorai tu lui ceva?

— Nu.

Clay trase aer în piept şi pentru prima dată remarcă mâinile lui Tequila. Erau pline de tăieturi şi umflate atât de rău, încât încheieturile degetelor nu se mai vedeau deloc.

— Te baţi des?

Semn din cap. Putea să fi fost da, putea să fi fost nu.

— Acum nu.

— Dar înainte?

— Încăierări de puştani. M-am bătut o dată cu Pumpkin.

— În sfârşit! Clay trase din nou aer în piept şi luă pixul. Vă mulţumesc, domnule, pentru ajutor. Mai precis, când te-ai bătut cu Pumpkin?

— Demult.

— Câţi ani aveai?

Ridicare din umeri, drept răspuns la o întrebare tâmpită. Clay ştia din experienţă că nici unul dintre clienţii lui nu avea noţiunea timpului. Au fost jefuiţi ieri sau arestaţi luna trecută, dar, dacă faci săpături în urmă cu mai mult de treizeci de zile, tot trecutul se amestecă. Viaţa pe stradă era o luptă pentru a supravieţui astăzi, nu era timp de amintiri şi nu exista nimic în trecut care să trezească nostalgii. Nu exista nici viitor, aşa că şi acest punct de referinţă era la fel de necunoscut.

— Eram puşti, spuse Tequila, revenind la răspunsurile scurte, probabil un obicei de-al lui, cu falca ruptă sau nu.

— Câţi ani aveaţi?

— Poate doi'şpe.

— Eraţi la şcoală?

— Jucam baschet.

— A fost o bătaie urâtă, cu tăieturi şi oase rupte şi din astea?

— Nu. Nişte tipi mai mari ne-au despărţit.

Clay lăsă receptorul din mână şi îşi trecu în revistă pledoaria: „Doamnelor şi domnilor juraţi, clientul meu l-a împuşcat pe domnul Pumphrey (care nu era înarmat) de cinci sau şase ori de aproape, pe o alee murdară, cu o armă furată, din două motive: unu, pentru că l-a recunoscut şi doi, pentru că acum vreo opt ani s-au încăierat pe terenul de joacă. Poate că nu pare mult, doamnelor şi domnilor, dar ştim cu toţii că în Washington aceste două motive sunt suficiente“.

Întrebă, de această dată în receptor:

— Te întâlneai des cu Pumpkin?

— Nu.

— Când l-ai văzut ultima dată înainte să fie împuşcat?

Ridică din umeri. Din nou problema timpului.

— Vă întâlneaţi o dată pe săptămână?

— Nu.

— O dată pe lună?

— Nu.

— De două ori pe an?

— Poate.

— Când l-ai văzut, acum două zile, v-aţi certat? Ajută-mă, Tequila, mă chinui prea mult pentru câteva detalii.

— Nu ne-am certat.

— De ce v-aţi dus pe alee?

Tequila lăsă jos receptorul şi începu să-şi mişte capul înainte şi înapoi, foarte încet, să scape de spasme. Era evident că are dureri. Cătuşele păreau că-l taie. Când ridică din nou receptorul, spuse:

— O să-ţi zic adevărul. Aveam o armă şi voiam să împuşc pe cineva. Pe oricine, nu conta. Am plecat de la Centru şi am luat-o pe străzi, fără ţintă, căutând un om pe care să-l împuşc. Aproape că l-am prins pe un idiot de coreean în faţa magazinului lui, dar era prea multă lume în jur. L-am văzut pe Pumpkin. Îl ştiam. Am stat de vorbă un minut. I-am spus că am nişte prafuri, dacă vrea o doză. Ne-am dus pe alee. L-am împuşcat. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu voiam să omor pe cineva.

Când era limpede că povestea s-a terminat, Clay întrebă:

— Ce e Centrul?

— La dezintoxicare. Acolo stăteam.

— Cât timp ai stat acolo?

Problema cu timpul. Dar răspunsul a fost o mare surpriză:

— O sută cincisprezece zile.

— Ai fost curat o sută cincisprezece zile?

— Exact.

— Erai curat când l-ai împuşcat pe Pumpkin?

— Exact. Încă mai sunt. O sută şaisprezece zile.

— Ai mai tras vreodată în cineva?
— Nu.
— De unde aveai arma?
— Am furat-o din casa lu' văr-miu.
— Centrul ăsta e un loc de detenţie?
— Da.
— Ai fugit?
— Aveam voie să ies două ore. Dup-o sută de zile poţi să ieşi două ore, dup-aia vii înapoi.
— Deci, ai plecat de la Centru, te-ai dus acasă la vărul tău, ai furat o armă şi ai pornit pe străzi căutând pe cineva pe care să-l împuşti şi l-ai găsit pe Pumpkin.
Spre sfârşitul frazei, Tequila încuviinţa deja:
— Aşa a fost. Nu mă-ntreba de ce. Nu ştiu. Chiar nu ştiu.
Lui Clay i se păru că vede în ochiul drept şi roşu al lui Tequila o lacrimă, provocată poate de vină şi de remuşcări, dar nu avea cum să fie sigur. Scoase din servietă nişte hârtii şi le împinse prin deschizătura din geam:
— Semnează asta în dreptul locurilor marcate cu roşu. O să mă întorc peste câteva zile.
Tequila ignoră hârtiile:
— Ce-o să se-ntâmple cu mine? întrebă.
— O să vorbim altă dată despre asta.
— Când o să pot să ies?
— S-ar putea să nu fie prea curând.

|Capitolul 4|

Cei care conduceau Centrul de Salvare nu considerau că ar avea vreun motiv să fugă de probleme. Nu făceau nici un efort să iasă din zona de război din care le proveneau victimele. Nu era un loc liniştit în afara oraşului. Nici o clinică izolată într-unul din cartierele bune. Pacienţii lor veneau de pe străzi şi tot pe străzi aveau să se întoarcă.

Centrul era pe W Street – în nord-vest – şi de acolo se vedea un şir de duplexuri abandonate care erau folosite uneori de traficanţii de cocaină. Chiar în faţă se găsea un bine cunoscut teren viran unde înainte fusese o benzinărie. Aici comercianţii de droguri se întâlneau cu furnizorii şi îşi făceau tranzacţiile, nepăsându-le de cei care i-ar fi putut vedea. Conform unor informaţii neoficiale ale poliţiei, pe locul acela fuseseră găsite mai multe cadavre ciuruite de gloanţe decât oriunde altundeva în Washington.

Clay conducea încet pe W Street, cu mâinile încleştate pe volan, cu ochii în toate părţile, cu urechile ciulite, aşteptând zgomotul inevitabil al unei împuşcături. Un alb în ghetoul ăsta era o ţintă irezistibilă, la orice oră din zi sau din noapte.

Centrul era un fost depozit, abandonat de mult de ultimul proprietar, confiscat de primărie şi vândut apoi la licitaţie, pe câţiva dolari, unei organizaţii nonprofit care îl considerase util.

Era o structură greoaie, cărămida roşie fusese vopsită maro, de la trotuar până la acoperiş, iar nivelurile inferioare fuseseră pictate de specialiştii în graffiti din cartier. Se întindea în josul străzii pe un cvartal întreg. Toate uşile şi ferestrele de-a lungul laturilor fuseseră zidite şi vopsite, aşa că nu era nevoie de gard sau de sârmă

ghimpată. Cine voia să evadeze avea nevoie de un ciocan, de o daltă şi de o zi grea de muncă neîntreruptă.

Clay îşi parcă maşina marca Honda Accord în faţa clădirii şi se gândi dacă să coboare sau să fugă imediat de acolo. Deasupra unor uşi groase, duble, era un semn pe care scria: CENTRUL DE SALVARE. PROPRIETATE PRIVATĂ. INTRAREA STRICT INTERZISĂ. De parcă ar fi putut cineva să intre acolo din greşeală sau de bunăvoie. Prin preajmă hoinăreau obişnuitele personaje ale străzii: nişte tineri duri care, fără îndoială, aveau la ei droguri şi destule arme cât să facă faţă unui atac al poliţiei, vreo doi beţivi care se împleticeau în tandem şi alţi câţiva care păreau să fie o familie care aşteaptă să viziteze pe cineva din Centru. Meseria îl purtase prin majoritatea locurilor indezirabile din Washington şi devenise maestru în a se purta de parcă nu-i era deloc teamă. „Sunt avocat. Am venit aici cu treabă. Plecaţi din calea mea! Nu-mi spuneţi nimic.“ În aproape cinci ani la BAO nu trăsese nimeni în el. Încă.

Încuie maşina şi o lăsă lângă bordură. În timpul ăsta recunoscu cu tristeţe în sinea lui că probabil nici unul dintre cuţitarii de pe stradă nu ar fi atras de maşinuţa lui. Avea doisprezece ani şi se apropia de trei sute de mii de kilometri. „N-aveţi decât s-o luaţi“, îşi spuse.

Îşi ţinu respiraţia şi ignoră privirile curioase ale găştii de pe trotuar. „Sunt singurul alb pe o rază de trei kilometri“, se gândi el. Apăsă pe un buton de lângă uşă şi prin interfon se auzi brusc o voce hârâită:

— Cine e?

— Mă numesc Clay Carter. Sunt avocat. Am întâlnire la ora unsprezece cu Talmadge X.

Spuse numele clar, deşi era încă sigur că e o greşeală. O întrebase pe secretară la telefon cum se scrie numele de familie al domnului X, iar ea îi răspunsese, destul de obraznic, că nu era numele de familie. „Dar ce e?“ „Un X. Îţi place, bine; nu-ţi place, şi mai bine. Nu are de gând să-l schimbe.“

— O clipă, spuse vocea şi Clay se pregăti să aştepte.

Se uită fix la uşi, făcând eforturi disperate să ignore totul în jur. Simţi că ceva se mişcă în stânga lui, foarte aproape.

— Zici că eşti avocat, omule? îl întrebă, suficient de tare ca să audă toată lumea, un tânăr negru cu voce stridentă.

Clay se întoarse şi privi drept în ochelarii de soare şmecheri ai individului.

— Mda, spuse, cât putu de relaxat.

— Ba nu eşti avocat, spuse tânărul. În spatele lui se închega o mică gaşcă şi toţi se uitau prosteşte.

— Ba mă tem că da, spuse Clay.

— N-ai cum să fii avocat, omule!

— Nici gând, spuse unul din gaşcă.

— Eşti sigur-sigur că eşti avocat?

— Mda! spuse Clay, făcându-le jocul.

— Dacă eşti avocat, de ce ai o maşină de rahat?

Clay nu era sigur ce-l jignea mai rău – râsetele de pe trotuar sau adevărul afirmaţiei. Puse gaz pe foc:

— Mercedesul îl conduce nevastă-mea.

— N-ai nici o nevastă. N-ai verighetă.

„Ce altceva mai observaseră?“ se întrebă Clay. Încă mai râdeau când una din uşi se deschise cu un păcănit. Reuşi să păşească degajat, în loc să se repeadă înăuntru. Holul de la intrare era ca un buncăr, cu podea de ciment, ziduri din prefabricate, uşi metalice, fără ferestre, cu tavanul jos, lumini puţine. Nu mai lipseau decât sacii cu nisip şi armele. În spatele unei mese din recuzita guvernamentală stătea o secretară care răspundea la două telefoane. Fără să ridice ochii spuse:

— Vine imediat.

Talmadge X era un bărbat slab, dar musculos, cu o figură hotărâtă, de vreo cincizeci de ani, fără un strop de grăsime pe trupul subţire, fără urmă de zâmbet pe faţa ridată şi îmbătrânită. Ochii îi erau mari şi răniţi, purtând semnele zecilor de ani petrecuţi pe stradă. Avea faţa foarte neagră şi hainele foarte albe – o cămaşă de bumbac apretată şi

pantaloni de doc. Bocanci grei, de armată, perfect lustruiţi. Capul îi era şi el lucios, fără un fir de păr.

Făcu semn spre singurul scaun din biroul improvizat şi închise uşa.

— Aţi adus documentele? întrebă brusc. Era limpede că printre talentele lui nu se număra şi arta conversaţiei.

Clay îi înmână documentele necesare, toate mâzgălite indescifrabil de mâna încătuşată a lui Tequila Watson. Talmadge X citi toate paginile, rând cu rând. Clay observă că nu purta ceas şi nici nu-i plăceau ceasurile. Timpul fusese lăsat afară, în faţa uşii.

— Când a semnat astea?

— Au data de astăzi. L-am văzut acum vreo două ore la închisoare.

— Şi dumneata eşti avocatul lui? întrebă Talmadge X. Oficial?

Omul mai avusese de-a face cu sistemul penal şi nu o dată.

— Da, numit de judecător, desemnat de Biroul Avocaţilor din Oficiu.

— Glenda mai lucrează acolo?

— Da.

— Ne ştim de mult.

Conversaţia de complezenţă se rezumă la atât.

— Ştiaţi că l-a împuşcat pe băiatul ăla? întrebă Clay, scoţând din servietă carneţelul.

— Am aflat când m-ai sunat dumneata, acum o oră. Ştiam că a plecat marţi şi că nu s-a mai întors, ştiam că ceva nu e în regulă, dar, la urma urmei, noi ne aşteptăm ca lucrurile să nu meargă bine. Rostea cuvintele rar şi clar, clipea des, dar nu-şi muta privirea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— E totul confidenţial, da?

— Sunt consilierul lui. Sunt şi preotul lui. Dumneata eşti avocatul lui. Nimic din ce se spune în camera asta nu trece mai departe. De acord?

— Sigur.

Clay îi dădu detaliile pe care le adunase până atunci, inclusiv versiunea lui Tequila asupra întâmplării. Teoretic, etic vorbind, nu avea voie să dezvăluie nimănui afirmaţiile făcute de clientul său. Dar cui i-ar fi păsat? Talmadge X ştia mai multe despre Tequila Watson decât avea să afle Clay vreodată.

Pe măsură ce povestea înainta şi evenimentele se derulau în faţa lui, Talmadge X îşi desprinse în cele din urmă privirea şi închise ochii. Dădu capul pe spate, spre tavan, ca şi cum ar fi vrut să-L întrebe pe Dumnezeu de ce se întâmplase aşa ceva. Pierdu şirul relatării, cufundat în gânduri şi profund marcat.

Când Clay termină de povestit, Talmadge X spuse:

— Cu ce pot să te ajut?

— Aş vrea să-i văd dosarul. Mi-a dat împuternicire.

Dosarul se găsea pe birou, aşezat cu grijă în faţa lui Talmadge X.

— Mai târziu, spuse. Mai întâi să stăm de vorbă. Ce vrei să ştii?

— Să începem cu Tequila. De unde a venit?

Privind din nou impasibil, Talmadge era gata să coopereze:

— De pe străzi, de unde vin toţi. Ne-a fost trimis de asistenţii sociali, pentru că era un caz irecuperabil. Nu i se cunoştea familia. Nu şi-a cunoscut deloc tatăl. Mama i-a murit de SIDA când el avea trei ani. A fost crescut de o mătuşă sau două, dat de colo-colo pe la rude, prin alte familii, prin tribunale şi centre de reeducare pentru minori. A renunţat la şcoală. Caz tipic pentru noi. Cunoşti Centrul?

— Nu.

— Aici primim cazurile dificile, toxicomanii înrăiţi. Îi ţinem închişi câteva luni, în regim de tabără militară. Suntem opt, opt sfătuitori, şi suntem cu toţii dependenţi; un dependent nu se mai vindecă, dar cred că ştii asta. Patru dintre noi suntem acum şi preoţi. Eu am făcut

treisprezece ani pentru droguri şi jaf, apoi L-am descoperit pe Isus. În sfârşit, specialitatea noastră sunt tinerii dependenţi de cocaină pe care nu-i mai poate ajuta nimeni.

— Numai cocaină?

— Cocaina-i baza, omule! Ieftină, la discreţie, îţi ia gândul de la viaţă pentru câteva minute. Odată ce ai început, nu mai poţi să te laşi.

— Nu mi-a putut spune prea multe despre cazier.

Talmadge X deschise dosarul şi dădu câteva pagini:

— Asta pentru că nu-şi mai aminteşte prea multe. Tequila era drogat de ani de zile. Uite, o grămadă de chestii mărunte când era minor: jaf, furturi de maşini, chestiile obişnuite pe care le-am făcut toţi ca să avem bani de droguri. La optsprezece ani a făcut patru luni pentru furt din magazine. Anul trecut l-au prins pentru posesie, alte trei luni. Nu e rău pentru unul de-ai noştri. Nimic violent.

— Câte infracţiuni majore?

— N-am văzut nici una.

— Bănuiesc că asta o să-l ajute, spuse Clay. Într-un fel sau altul.

— S-ar zice că nimic n-o să-l ajute.

— Mi s-a spus că au fost cel puţin doi martori oculari. Nu sunt optimist.

— Le-a mărturisit ceva poliţiştilor?

— Nu. Mi-au spus că a tăcut mâlc de când l-au prins.

— Asta nu se întâmplă prea des.

— Aşa e, spuse Clay.

— Miroase a puşcărie pe viaţă fără eliberare condiţionată, spuse Talmadge X, vorbind din experienţă.

— Exact.

— Ştii, domnule Carter, pentru noi ăsta nu e sfârşitul lumii. În multe privinţe, viaţa în puşcărie e mai bună decât viaţa pe stradă. Am o mulţime de amici care o preferă. Ce e trist e că Tequila era unul dintre puţinii care ar fi putut să reuşească.

— Cum adică?

— Nu e prost. După ce l-am vindecat şi l-am pus pe picioare, se simţea aşa de mândru de el! Era curat, pentru prima dată de când e adult. Nu ştia să citească, aşa că l-am învăţat. Îi plăcea să deseneze, aşa că l-am încurajat pe partea artistică. Noi nu ne prea entuziasmăm aici, dar Tequila ne-a făcut să ne simţim mândri. Se gândea chiar să-şi schimbe numele, din motive evidente.

— Nu vă entuziasmaţi?

— Pe şaizeci şi şase la sută îi pierdem, domnule Carter. Două treimi. Vin aici bolnavi copţi, drogaţi, cu corpul şi creierul îmbibate de cocaină, subnutriţi, chiar morţi de foame, au eczeme, le cade părul, cei mai nenorociţi dependenţi din tot oraşul; şi noi îi îngrăşăm, îi curăţăm de droguri, îi băgăm în regim de cazarmă, ceea ce înseamnă că se scoală la şase dimineaţa, fac curat în cameră şi aşteaptă inspecţia, micul dejun la şase jumate, pe urmă spălare de creier fără întrerupere cu un grup dur de consilieri care au trecut şi ei exact prin aceleaşi lucruri, fără rahaturi, pardon de limbaj, nici nu încearcă să ne povestească, fiindcă toţi au trecut prin asta. După o lună sunt curaţi şi sunt tare mândri. Nu le e dor de viaţa de afară, pentru că nu-i aşteaptă nimic bun – nici slujbe, nici familii, nimeni care să-i iubească. Nu e greu să le speli creierul, iar noi facem asta fără milă. După trei luni, în funcţie de pacient, putem să le dăm drumul înapoi pe stradă o oră sau două pe zi. Nouă din zece vin înapoi, nerăbdători să se întoarcă în camera lor. Îi ţinem aici un an, domnule Carter. Douăsprezece luni, nici o zi mai puţin. Încercăm să-i învăţăm ceva carte, poate nişte cursuri de computere. Ne străduim din greu să le găsim slujbe. Absolvă şi plângem cu toţii. Pleacă şi, într-un an, două treimi dintre ei iau din nou cocaină şi se îndreaptă spre pierzanie.

— Îi primiţi înapoi?

— Rar. Dacă ştiu că pot să se întoarcă, sunt mai multe

şanse s-o dea în bară.

— Ce se întâmplă cu cealaltă treime?

— De asta suntem aici, domnule Carter. De asta sunt consilier. Oamenii ăia, ca şi mine, reuşesc să supravieţuiască şi nimeni nu înţelege cât e de greu. Am fost în iad şi ne-am întors şi nu e un drum frumos. Mulţi dintre supravieţuitorii noştri lucrează cu alţi dependenţi.

— Câte persoane puteţi să găzduiţi odată?

— Avem optzeci de paturi, toate ocupate. Ar încăpea de două ori mai multe, dar niciodată nu sunt bani destui.

— Cine vă finanţează?

— Optzeci la sută sunt subvenţii federale şi nu există nici o garanţie de la an la an. Pentru restul cerşim pe la fundaţii private. Suntem prea ocupaţi ca să strângem mulţi bani.

Clay dădu o pagină şi notă ceva:

— Nu are nici o rudă cu care să stau de vorbă?

Talmadge X frunzări dosarul, clătinând din cap:

— Poate vreo mătuşă pe undeva, dar să nu-ţi faci speranţe. Chiar dacă ai găsi-o, cum te-ar putea ajuta?

— În nici un fel. Dar e mai plăcut să ai o rudă pe care să o contactezi.

Talmadge continua să răsfoiască dosarul, ca şi cum i-ar fi venit vreo idee. Clay bănuia că se uită după date sau observaţii pe care să le înlăture înainte să predea dosarul.

— Când pot să-l văd? întrebă Clay.

— Mâine îţi convine? Aş vrea să mă mai uit peste el înainte. Clay ridică din umeri. Dacă Talmadge X a spus mâine, atunci e mâine.

— Să-ţi spun ceva, domnule Carter, nu înţeleg ce motiv a avut. Spune-mi de ce a făcut-o.

— Nu ştiu. Spune-mi dumneata. Îl cunoşti de aproape patru luni. N-a fost violent şi n-a folosit arme în trecut. Nu-i place să se bată. S-ar zice că era un pacient model. Dumneata ai văzut de toate. Spune-mi de ce a făcut-o.

— Am văzut de toate, spuse Talmadge X, cu o şi mai

mare tristeţe în ochi. Dar niciodată n-am văzut aşa ceva. Puştiul se temea de violenţă. Aici nu tolerăm bătăile, dar băieţii tot băieţi sunt şi mereu au loc ritualuri de intimidare. Tequila era dintre cei slabi. E imposibil să fi plecat de aici, să fure o armă, să aleagă o victimă la întâmplare şi să o omoare. Şi e imposibil să se fi luat de cineva în puşcărie şi să-l bage în spital. Pur şi simplu nu pot să cred.

— Şi eu ce le spun juraţilor?

— Care juraţi? Trebuie să se declare vinovat, ştii foarte bine. E ca şi închis, o să rămână în puşcărie toată viaţa. Sunt convins că ştie o grămadă de tipi de acolo.

Urmă o pauză lungă în conversaţie, o pauză care nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin pe Talmadge X. Închise dosarul şi îl împinse într-o parte. Întâlnirea era pe sfârşite. Dar Clay era oaspetele. Era vremea să plece.

— Mă întorc mâine. La ce oră?

— După zece, spuse Talmadge X. Te conduc.

— Nu e nevoie, spuse Clay, încântat de escortă.

Gaşca de la intrare se mărise şi toţi păreau că-l aşteaptă pe avocat să iasă din Centru. Stăteau pe Honda lui sau sprijiniţi de ea, dar era încă întreagă. Orice distracţie plănuiseră li se şterse repede din minte când îl văzură pe Talmadge X care, cu o mişcare bruscă a mâinii împrăştie gaşca, iar Clay plecă în viteză, teafăr, dar îngrozit la gândul reîntoarcerii de a doua zi. Depăşi opt străzi şi ieşi în Lamont, apoi ajunse la colţul cu Georgia Boulevard, unde se opri o clipă să arunce o privire în jur. Erau destule alei pe care putea să te împuşte cineva şi nu avea de gând să o caute cu lumânarea. Cartierul era la fel de pustiu ca şi cel de unde tocmai plecase. O să se întoarcă cu Rodney, un asistent negru care cunoştea străzile şi împreună o să cerceteze şi o să pună întrebări.

|Capitolul 5|

Potomac Country Club din McLean, Virginia, fusese fondat cu o sută de ani în urmă de nişte oameni bogaţi, care fuseseră respinşi de celelalte cluburi. Bogătaşii suportă aproape orice, mai puţin să fie refuzaţi. Proscrişii şi-au pompat în Potomac resursele deloc neglijabile şi au construit cel mai select club din zona Washingtonului. Au cooptat câţiva senatori de la cluburile rivale, au mai atras câţiva membri-trofeu şi, în scurtă vreme, clubul Potomac şi-a cumpărat respectabilitatea. De îndată ce a avut destui membri ca să se susţină, a început procedura obligatorie a excluderii altora. Deşi era încă considerat un club nou, arăta şi lăsa exact aceeaşi impresie ca toate celelalte.

Era totuşi diferit dintr-un anume punct de vedere. Clubul Potomac nu a negat niciodată faptul că statutul de membru se putea cumpăra pe faţă, dacă aveai destui bani. Nici vorbă de liste de aşteptare, comitete de selecţie şi vot secret al consiliului de admitere. Dacă erai nou în Washington sau te îmbogăţiseşi de curând, atunci puteai obţine statut şi prestigiu peste noapte, cu condiţia să dai un cec destul de gras. Ca rezultat, clubul Potomac avea cele mai bune terenuri de golf şi de tenis, cele mai bune piscine şi clădiri, cel mai bun restaurant, tot ce îşi putea dori un club ambiţios.

Din câte îşi dădea seama Clay, Bennett Van Horn scrisese cecul cel mare. Indiferent ce perdea de fum încerca el să creeze, părinţii lui Clay nu aveau bani şi, cu siguranţă, nu ar fi fost acceptaţi la Potomac. Tatăl lui îl dăduse în judecată pe Bennett cu optsprezece ani în urmă pentru o afacere imobiliară proastă în Alexandria. Pe vremea aceea, Bennett era un agent imobiliar cu gură

mare, cu o mulţime de datorii şi cu puţine bunuri neipotecate. Pe atunci nu era încă membru al clubului Potomac, deşi acum se purta de parcă acolo se născuse.

Bennett Buldozerul dăduse lovitura pe la sfârşitul anilor '80, când invadase dealurile din zona provincială a Virginiei. Nu inventase el modernizarea suburbană prin distrugerea spaţiilor verzi, dar, cu siguranţă, o perfecţionase. Pe dealurile virgine a construit centre comerciale. Lângă un câmp de bătălie sacru a creat parcele de vânzare. A făcut una cu pământul un sat întreg pentru a face loc unuia dintre proiectele sale – apartamente, case mari, case mai mici, un parc în mijloc, cu un heleşteu mâlos şi puţin adânc, şi două terenuri de tenis, un complex comercial destul de original care arăta bine pe planşeta arhitectului, dar care nu a fost construit niciodată. Ca o ironie, deşi Bennett nu ştia ce-i ironia, şi-a botezat toate proiectele-şablon după elementele peisajului pe care le distrusese: Crângul Verde, Stejarii Foşnitori, Dealul Împădurit. S-a asociat cu alţi maeştri ai extinderii oraşelor şi au făcut lobby pe lângă autorităţile locale din Richmond ca să obţină şi mai mulţi bani pentru şi mai multe drumuri, ca să se creeze rapid şi mai multe parcele şi să apară şi mai mult trafic. Astfel a devenit un pion în jocurile politice şi îngâmfarea lui nu mai avea limite.

Pe la începutul anilor '90, Grupul BVH s-a dezvoltat rapid, iar veniturile membrilor creşteau puţin mai repede decât ratele la credite. Bennett şi soţia sa, Barb, şi-au cumpărat o casă într-o zonă selectă din McLean. Au devenit membri ai clubului Potomac şi acolo au rămas. Se străduiau din greu să creeze impresia că au avut bani dintotdeauna.

În 1994, conform dosarelor SEC[1] pe care Clay le studiase sârguincios şi din care păstrase copii, Bennett s-a hotărât că era momentul ca firma lui să fie cotată la bursă şi să

[1] SEC (engl.), *Securities and Exchange Commission,* în lb. română: CNVM, Comisia Naţională a Valorilor Mobiliare. (n.tr.)

strângă vreo două sute de milioane de dolari. Intenţiona să folosească banii ca să ramburseze o parte din datorii, dar, mai ales, ca să „investească în viitorul fără frontiere al Virginiei de Nord“. Cu alte cuvinte, alte buldozere, alte proiecte de urbanizare care să distrugă natura. Gândul că Bennett Van Horn ar putea pune mâna pe atâţia bani i-a încântat fără îndoială pe distribuitorii locali de utilaje de construcţii. Şi ar fi trebuit să bage spaima în conducerea locală, dacă n-ar fi dormit cu toţii.

Cu ajutorul unui agent de elită de la o bancă de investiţii, acţiunile Grupului BVH s-au lansat pe piaţă cu 10 dolari bucata şi au atins cotaţia maximă la 16,50 dolari, un rezultat nu slab, dar departe de previziunile fondatorului şi preşedintelui grupului. Cu o săptămână înainte de lansarea pe piaţă, se lăudase în *Daily Profit,* ziarul financiar de scandal din oraş, că „băieţii de pe Wall Street sunt siguri că vor atinge patruzeci de dolari bucata“. Pe piaţa valorilor mobiliare, acţiunile au coborât uşor până când s-au oprit zgomotos în jurul preţului de şase dolari. Nechibzuit, Bennet refuzase să scape de o parte din acţiuni, cum fac toţi oamenii de afaceri cu minte la cap. A ţinut cu dinţii de cele patru milioane de acţiuni şi a privit cum valoarea de piaţă scade de la şaizeci şi şase de milioane la aproape nimic.

În dimineaţa fiecărei zile de lucru, doar ca să se distreze, Clay verifica preţul uneia şi aceleiaşi acţiuni. În prezent, o acţiune a Grupului BVH se vindea cu 0,87 dolari bucata.

— Cum mai stau acţiunile dumneavoastră? era marea insultă pe care Clay nu avusese niciodată tupeul să i-o adreseze.

„Poate îmi fac puţin curaj în seara asta“, mormăi în sinea lui pe când trecea de intrarea în clubul Potomac. De vreme ce se prefigura o posibilă căsătorie în viitorul apropiat, neajunsurile financiare ale lui Clay erau subiectul predilect la cină. Dar nu şi cele ale lui Van Horn. „Hei, felicitări, Bennett, acţiunile tale au urcat doisprezece cenţi în

ultimele două luni. Le-arăţi tu lor, nu-i aşa, bătrâne? E timpul pentru un nou Mercedes?“ Cam astea erau lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună.

Pentru a evita să-i dea bacşiş băiatului din parcare, îşi ascunse Honda mai departe, în spatele unor terenuri de tenis. În timp ce mergea pe jos spre clădirea clubului, îşi aranjă cravata şi continuă să mormăie. Nu putea să sufere locul ăsta – din cauza imbecililor care erau membri, din cauză că el nu se putea înscrie, din cauză că era teritoriul familiei Van Horn, iar ei voiau să-l facă să se simtă de parcă nu avea ce căuta acolo. Pentru a suta oară în ziua aceea se întrebă de ce se îndrăgostise de o fată cu nişte părinţi atât de insuportabili. Singurul lui plan era să fugă cu Rebecca şi să se stabilească în Noua Zeelandă, departe de Biroul Avocaţilor din Oficiu şi cât mai departe de familia ei.

Privirea glacială a fetei de la recepţie îi spuse: „Ştiu că nu eşti membru, dar am să te conduc oricum la masă“.

— Veniţi cu mine, spuse ea, schiţând vag un zâmbet fals.

Clay nu răspunse. Înghiţi cu greutate, privi drept în faţă şi încercă să ignore nodul uriaş din stomac. Cum putea să aibă poftă de mâncare într-un asemenea loc? Luase masa aici cu Rebecca de două ori – o dată cu domnul şi doamna Van Horn, o dată fără. Mâncarea era scumpă şi chiar bună, dar, pe de altă parte, Clay trăia cu mezeluri de curcan, aşa că standardele lui erau scăzute şi el era conştient de asta.

Bennett lipsea. Clay o îmbrăţişă uşor pe doamna Van Horn, un ritual care le displăcea amândurora, după care spuse un „La mulţi ani“ destul de neconvingător. O sărută în fugă pe Rebecca pe obraz. Aveau o masă bună, de unde puteai vedea terenul de golf şi în special gaura optsprezece, un loc foarte căutat pentru luat masa, fiindcă puteai să-i priveşti pe excentricii care se împotmoleau în zonele cu nisip şi ratau gaura de la jumătate de metru.

— Şi domnul Van Horn? întrebă Clay, sperând că era prins cu treburi în alt oraş sau, şi mai bine, în spital, cu

vreo afecţiune gravă.

— Trebuie să vină, spuse Rebecca.

— A stat toată ziua în Richmond, s-a întâlnit cu guvernatorul, adăugă doamna Van Horn, ca bonus.

Erau necruţători. Clay ar fi vrut să spună: „Gata! Aţi câştigat! Sunteţi mai importanţi decât mine!“

— La ce proiect lucrează? întrebă politicos, uimit încă o dată de capacitatea sa de a părea sincer.

Clay ştia prea bine ce căuta Buldozerul în Richmond. Statul nu mai avea bani şi nu-şi putea permite să mai construiască drumuri noi în Virginia de Nord, unde Bennett şi alţii ca el cereau să se construiască. Electoratul era în Virginia de Nord. Guvernul plănuia un referendum local pe tema impozitelor pe vânzări pentru ca oraşele şi provinciile din jurul Washingtonului să-şi poată face propriile autostrăzi. Alte drumuri, alte apartamente, alte centre comerciale, mai mult trafic, mai mulţi bani pentru suferindul Grup BVH.

— Chestii politice, spuse Barb.

Adevărul era că ea, probabil, nu ştia ce anume discută soţul ei cu guvernatorul. Clay se îndoia că ştie preţul actual al acţiunilor Grupului BVH. Ea ştia zilele în care se întâlnea clubul de bridge, ştia cât de puţin câştigă Clay, dar în rest majoritatea detaliilor erau lăsate în seama lui Bennett.

— Ce ai făcut azi? întrebă Rebecca, deviind discuţia, delicat, dar rapid, de la politică.

Clay folosise de câteva ori în trecut cuvântul „lăbărţare“ pentru a descrie discuţiile cu părinţii ei şi atmosfera devenise tensionată de fiecare dată.

— Ca de obicei, spuse el. Dar tu?

— Mâine avem audieri, aşa că azi a fost agitaţie la birou.

— Rebecca mi-a spus că ai un nou caz de crimă, spuse Barb.

— Da, aşa e, spuse Clay, întrebându-se despre ce alte aspecte ale muncii sale de avocat din oficiu mai

discutaseră.

Amândouă aveau în faţă câte un pahar de vin alb. Ambele pahare erau goale mai mult de jumătate. Erau în mijlocul unei discuţii când sosise el, probabil chiar despre el. Sau era el exagerat de sensibil? Poate.

— Cine e clientul?

— Un puşti de pe stradă.

— Pe cine a omorât?

— Victima era tot un puşti de pe stradă.

Asta o linişti întru câtva. Negri care se omoară între ei. Cui îi păsa dacă se omorau cu toţii?

— Şi e vinovat? întrebă.

— Deocamdată beneficiază de prezumţia de nevinovăţie.

— Cu alte cuvinte, e vinovat.

— Cam aşa pare.

— Cum poţi să aperi asemenea oameni? Dacă ştii că sunt vinovaţi, cum poţi să munceşti atât încercând să-i scapi?

Rebecca luă o înghiţitură mare de vin şi hotărî ca în discuţia asta să nu se amestece. În ultimele luni îi sărise din ce în ce mai rar în ajutor. Un gând sâcâitor îi spunea lui Clay că, deşi viaţa cu ea ar fi minunată, cu ai ei ar fi un coşmar. Coşmarurile câştigau din ce în ce mai mult teren.

— Constituţia noastră garantează oricărei persoane dreptul la un avocat şi la un proces cinstit, spuse el, cu condescendenţă, ca şi cum orice prost ar fi trebuit să ştie asta. Eu nu-mi fac decât meseria.

Barb îşi mută privirea de la el spre terenul de golf. Multe dintre doamnele de la clubul Potomac apelaseră la serviciile unui chirurg plastic a cărui specialitate era, evident, fizionomia asiatică. După a doua intervenţie ochii erau traşi puternic spre colţuri şi, deşi fără riduri, arătau teribil de artificiali. Bătrânei Barb îi tăiase pielea şi i-o trăsese şi i-o tot tratase fără un plan pe termen lung, iar tranziţia era pur şi simplu nereuşită.

Rebecca sorbi încă o dată lung din paharul de vin. Prima dată când luaseră masa aici cu părinţii ei îşi scosese un

pantof pe sub masă şi îşi plimbase degetele în sus şi în jos pe piciorul lui ca şi cum ar fi vrut să spună: „Hai să plecăm din spelunca asta şi să sărim în pat“. Dar în seara asta, nu. Era distantă şi părea preocupată de ceva. Clay ştia că nu-şi face griji pentru audierea absurdă pe care va trebui să o suporte a doua zi. Se întâmpla ceva aici, imediat în spatele aparenţelor, şi se întreba dacă nu cumva la această cină aveau să se pună cărţile pe masă, dacă nu avea să se hotărască viitorul lui.

Bennett sosi în grabă, cu o grămadă de scuze false pentru întârziere. Îl bătu pe Clay pe spate de parcă ar fi fost amândoi în aceeaşi frăţie în colegiu şi îşi sărută fetele pe obraji.

— Ce mai face guvernatorul? întrebă Barb, suficient de tare ca să audă şi mesenii din celălalt capăt al sălii.

— Splendid. Vă transmite toate cele bune. Săptămâna viitoare vine în oraş preşedintele Coreei. Guvernatorul ne-a invitat la o recepţie de gală la reşedinţă. Şi pe asta o spuse tot cu volumul la maximum.

— A, da? izbucni Barb, iar faţa refăcută i se contorsionă de plăcere.

„Ar trebui să se simtă ca acasă printre coreeni“, îşi spuse Clay.

— O să fie un succes, spuse Bennett în timp ce scotea din buzunare o întreagă colecţie de telefoane mobile şi le înşira pe masă. După câteva secunde apăru un chelner cu un whisky dublu, Chivas cu puţină gheaţă, băutura lui obişnuită.

Clay ceru un ceai cu gheaţă.

— Ce mai face congresmanul meu? zbieră Bennet peste masă spre Rebecca, apoi privi scurt spre dreapta, să se asigure că cei de la masa alăturată îl auziseră. Am un congresman numai al meu!

— E bine, tati. Îţi transmite salutări. E foarte ocupat.

— Pari obosită, scumpo, ai avut o zi grea?

— N-a fost rea.

Cei trei Van Horn mai luară câte o duşcă. Oboseala Rebeccăi era unul dintre subiectele preferate ale părinţilor ei. Erau de părere că munceşte prea mult. Erau de părere că n-ar trebui să muncească deloc. Se apropia de treizeci de ani şi era timpul să se mărite cu un tânăr drăguţ, cu o slujbă bine plătită şi un viitor strălucit, ca să le facă nepoţi şi să-şi petreacă restul vieţii la clubul Potomac.

Pe Clay nu l-ar fi interesat prea tare ce naiba îşi doreau ei, doar că şi Rebecca avea aceleaşi vise. Cândva pomenise ceva de o carieră în sectorul public, dar, după patru ani pe Dealul Capitoliului, se săturase de birocraţie. Îşi dorea un soţ şi copii, şi o casă mare la marginea oraşului.

Li se aduseră meniurile. Bennett primi un telefon şi vorbi mitocăneşte de la masă. I se năruia o afacere. Viitorul independenţei financiare a Americii era în cumpănă.

— Cu ce să mă îmbrac? o întrebă Barb pe Rebecca, în timp ce Clay se ascunse în spatele meniului.

— Cu ceva nou, spuse Rebecca.

— Ai dreptate, aprobă bucuroasă Barb. Hai să mergem la cumpărături sâmbătă.

— Bună idee!

Bennett salvă afacerea şi comandară mâncarea. Îi onoră cu detaliile convorbirii telefonice – o bancă nu se mişca destul de repede, a trebuit să dea nişte şuturi în fund, bla, bla, bla. O ţinu aşa până li s-au adus salatele.

După câteva înghiţituri, Bennett spuse, cu gura plină, ca de obicei:

— Când am fost în Richmond azi, am luat prânzul cu bunul meu prieten, Ian Ludkin, purtătorul de cuvânt al Camerei. Ţi-ar plăcea tipul ăsta, Clay, un adevărat prinţ. Un gentleman perfect.

Clay mestecă şi dădu din cap afirmativ, ca şi cum nu mai putea de nerăbdare să-i cunoască pe toţi bunii prieteni ai lui Bennett.

— În fine, Ian îmi e dator cu o favoare, ca majoritatea celor de acolo, aşa că am aruncat întrebarea.

Clay nu-şi dădu seama pe loc că doamnele se opriseră din mâncat. Lăsaseră furculiţele jos, iar acum priveau şi ascultau cu nerăbdare.

— Ce întrebare? vru să ştie Clay, fiindcă i se păru că aşteptau să spună ceva.

— Păi, i-am vorbit despre tine, Clay. Avocat tânăr şi strălucit, isteţ foc, muncitor, licenţiat la Georgetown, un tânăr frumuşel şi cu caracter; şi el a zis că e întotdeauna în căutare de avocaţi cu adevărat talentaţi. Dumnezeu ştie că sunt greu de găsit. Zicea că are liber un post de avocat. I-am spus că habar n-am dacă te interesează, dar că îţi spun cu plăcere. Ce zici?

„Aş zice că mi se pregăteşte o ambuscadă“, aproape că-i scăpă. Rebecca îl privea fix, urmărindu-i atent prima reacţie. Conform scenariului, Barb spuse:

— Sună minunat.

Talentat, sclipitor, muncitor, bine şcolit, frumuşel chiar! Clay era uimit de cât de mult îi crescuseră acţiunile.

— E interesant, spuse el, sincer oarecum.

Toate aspectele erau interesante. Bennett era gata să se repeadă asupra lui. El, desigur, avea avantajul surprizei:

— E o slujbă minunată. Munca e fascinantă. O să-i cunoşti pe cei care trag sforile cu adevărat. Nici o clipă de plictiseală. Multe ore suplimentare însă, cel puţin când e Camera în sesiune, dar i-am spus lui Ian că ai umeri puternici, învăţaţi cu poverile. Să-ţi dea responsabilităţi.

— Ce aş avea de făcut, mai precis? reuşi să spună Clay.

— A, nu ştiu, chestii avocăţeşti. Dar, dacă te interesează, Ian zice că i-ar face plăcere să aranjeze un interviu. Dar e urgent. Spunea că vin o puzderie de cereri. Tre' să te mişti repede.

— Richmond nu e chiar aşa departe, spuse Barb.

„E mult mai aproape decât Noua Zeelandă“, se gândi Clay. Barb plănuia deja nunta. Pe Rebecca n-o putea citi. Uneori se simţea sufocată de părinţi, dar rareori îşi manifesta dorinţa să se îndepărteze de ei. Bennet îşi

folosea banii, dacă-i mai avea, ca momeală pentru a-şi ţine ambele fete aproape de casă.

— Păi, ăă… mulţumesc… cred, spuse Clay, prăbuşindu-se sub greutatea „umerilor puternici“ proaspăt primiţi.

— Pentru început, salariul e de nouăzeci şi patru de mii pe an, spuse Bennett, cu o octavă sau două mai jos, să nu audă ceilalţi.

Nouăzeci şi patru de mii de dolari era mai mult decât dublul salariului pe care-l câştiga Clay în prezent şi bănuia că toţi cei de la masă ştiau asta. Familia Van Horn venera banul şi erau obsedaţi de salarii şi capitaluri proprii.

— Dumnezeule! spuse Barb, urmând scenariul.

— Nu e un salariu rău, recunoscu Clay.

— Nu e rău pentru început, spuse Bennett. Ian spunea că o să-i cunoşti pe toţi marii avocaţi din oraş. Relaţiile sunt totul. Fă asta câţiva ani şi o să poţi să-ţi alegi singur salariul specializându-te în legislaţia marilor corporaţii. Acolo sunt banii adevăraţi, să ştii.

Nu era un gând reconfortant că Bennett Van Horn se hotărâse brusc să-i aranjeze viitorul. Aranjamentele, bineînţeles, nu aveau nici o legătură cu Clay, dar aveau foarte mare legătură cu Rebecca.

— Cum poţi să refuzi? spuse Barb, călcând în străchini cu amândouă picioarele.

— Nu-l presa, mamă! spuse Rebecca.

— Dar e o ocazie minunată, spuse Barb, de parcă el n-ar fi putut să vadă ce era evident.

— Mai gândeşte-te, nu-mi da răspunsul acum, spuse Bennett. Cadoul fusese livrat. Să vedem dacă băiatul e destul de isteţ să-l accepte.

Clay avea acum încă un motiv pentru a-şi devora salata. Dădea afirmativ din cap ca să nu fie nevoit să vorbească. Sosirea celui de-al doilea pahar de whisky întrerupse momentul. Bennett le împărtăşi apoi cele mai noi bârfe din Richmond în legătură cu posibilitatea obţinerii unei scutiri de taxe pentru baseballul profesionist în zona

Washingtonului, unul dintre subiectele sale preferate. Făcea el parte dintr-unul din cele trei grupuri de investiţii care se băteau pentru orice scutire de taxe, voia să ştie dacă şi când se aprobă, aşa că ţinea neapărat să fie la curent cu noutăţile. Conform unui recent articol din *Post,* grupul lui Bennett era pe locul trei şi pierdea teren de la lună la lună. Sursele lor de finanţare erau neclare sau chiar îndoielnice, conform unor surse anonime, iar numele lui Bennett Van Horn nu a fost pomenit nici măcar o dată în tot articolul. Clay ştia că are datorii uriaşe. Câteva dintre proiectele sale de urbanizare se împotmoliseră din cauza unor organizaţii ecologiste care încercau să salveze ce mai rămăsese din Virginia de Nord. Avea procese pe rol împotriva unor foşti parteneri. Acţiunile lui nu valorau practic nimic. Şi, cu toate astea, iată-l cu whisky-ul în faţă, pălăvrăgind despre un nou stadion de patru sute de milioane de dolari, o scutire de taxe de două sute de milioane şi de un stat de plată de cel puţin o sută de milioane.

Fripturile sosiră exact când terminau de mâncat salatele, scutindu-l astfel pe Clay de încă un moment de tortură fără nimic cu care să-şi umple gura. Rebecca îl ignora, iar el, la rândul lui, o ignora pe ea. Cearta avea să urmeze foarte curând.

S-au mai spus poveşti despre Guvernator, despre un prieten apropiat care îşi punea în funcţiune maşinăria ca să candideze pentru Senat şi bineînţeles că dorea ca Bennett să fie în mijlocul evenimentelor. Au fost dezvăluite două dintre afacerile cele mai tari. S-a vorbit despre un nou avion, dar asta ţinea de ceva vreme şi Bennett tot nu găsea ce căuta. Masa părea că ţine de două ore, dar trecuseră numai nouăzeci de minute când refuzară desertul şi începură să se pregătească de plecare.

Clay le mulţumi lui Bennett şi lui Barb pentru masă şi promise să se mişte repede în legătură cu slujba din Richmond.

— E o şansă unică, spuse Bennet cu o voce gravă. N-o da în bară.

Când se convinse că au plecat, Clay o rugă pe Rebecca să vină câteva minute la bar. Amândoi aşteptară să li se aducă băuturile înainte ca vreunul să vorbească. Când situaţia era tensionată amândoi aveau tendinţa să-l lase pe celălalt să vorbească primul.

— Nu ştiam de slujba din Richmond, începu ea.

— Îmi vine cam greu să cred. S-ar zice că toată familia ştia. Mama ta, cu siguranţă, ştia despre ce e vorba.

— Tata îşi face griji pentru tine, asta e tot.

„Taică-tău e un idiot“, ar fi vrut să spună.

— Ba nu, îşi face griji pentru *tine.* Nu te poate lăsa să te măriţi cu un tip fără viitor, aşa că o să se ocupe el de viitorul nostru. Nu crezi că e o impertinenţă să decidă că nu-i place slujba mea şi să-mi găsească alta?

— Poate că doar încearcă să fie de ajutor. Îi place jocul ăsta de-a favorurile.

— Dar de ce îşi închipuie că am nevoie de ajutor?

— Poate că ai.

— Înţeleg. În sfârşit, adevărul.

— Nu poţi să lucrezi acolo la infinit, Clay. Eşti bun în meseria ta şi îţi pasă de clienţii tăi, dar poate că a venit vremea să mergi mai departe. Cinci ani la BAO e cam mult. Tu singur ai spus-o.

— Poate că nu vreau să stau în Richmond. Poate că nu m-am gândit niciodată să mă mut din Washington. Ce se întâmplă dacă nu vreau să lucrez pentru unul dintre prietenii tatălui tău? Să zicem că nu mă atrage ideea de a fi înconjurat de o gaşcă de politicieni locali. Sunt avocat, Rebecca, nu birocrat.

— Bine. Cum vrei.

— Slujba asta e un ultimatum?

— În ce sens?

— În toate sensurile. Ce se întâmplă dacă refuz?

— Cred că ai refuzat deja, ceea ce, pentru că tot veni

vorba, e tipic pentru tine. O decizie pripită.

— Deciziile pripite sunt simple când opţiunile sunt clare. O să-mi găsesc singur de lucru şi, cu siguranţă, nu l-am rugat eu pe tatăl tău să apeleze la relaţiile lui pentru mine. Dar ce se întâmplă dacă refuz?

— Ah, sunt sigură că vor veni şi zile mai bune.

— Şi părinţii tăi?

— Sunt sigură că vor fi dezamăgiţi.

— Şi tu?

Rebecca ridică din umeri şi sorbi din băutură. Se discutase despre căsătorie de mai multe ori, dar nu se hotărâse nimic. Nu erau logodiţi şi nu se anunţase vreo dată anume. Dacă unul voia să renunţe, exista destul spaţiu de manevră, deşi nu avea să fie uşor. Dar după patru ani în care: (1) nu se văzuseră cu nimeni altcineva, (2) îşi reînnoiau încontinuu declaraţiile de dragoste şi (3) făceau sex de cel puţin cinci ori pe săptămână, relaţia lor se îndrepta spre un statut permanent.

Totuşi, ea nu era dispusă să recunoască adevărul, şi anume că voia să întrerupă lucrul, că voia un soţ şi o familie şi, poate, să nu se mai întoarcă la serviciu. Încă mai era o competiţie între ei, încă mai jucau jocul de-a cine e mai important. Nu putea să recunoască faptul că îşi dorea un soţ care să o întreţină.

— Nu-mi pasă, Clay, spuse ea. E doar o ofertă de lucru, nu o numire în cabinetul guvernatorului. Dacă nu vrei, refuză!

— Mulţumesc.

Şi dintr-odată se simţi ca un ticălos. Dacă Bennett voia doar să-l ajute? Îi displăceau atât de tare părinţii ei, încât tot ce făceau îl scotea din sărite. Asta era problema, nu-i aşa? Aveau tot dreptul să-şi facă griji pentru viitorul partener al fiicei lor, tatăl nepoţilor lor.

Şi, pe urmă, recunoscu în silă, cine n-ar fi îngrijorat cu un ginere ca el?

— Putem să plecăm? spuse ea.

— Sigur.

Ieşi din club în urma ei şi o privi de la spate, aproape sugerând că avea timp să treacă pe la ea pentru o partidă scurtă. Dar dispoziţia ei îi spunea că nu şi, dat fiind registrul în care se purtaseră toate discuţiile, probabil că i-ar face mare plăcere să-l refuze sec. Şi atunci s-ar simţi ca un idiot care nu se poate controla, ceea ce şi era în asemenea momente. Aşa că făcu un efort, strânse din dinţi şi lăsă să se irosească ocazia.

Când o ajută să între în BMW-ul ei, Rebecca şopti:

— Nu treci pe la mine câteva minute?

Clay porni în fugă spre maşina lui.

|Capitolul 6|

Cu Rodney se simţea oarecum mai în siguranţă şi, în plus, ora nouă era prea matinală pentru tipii aceia periculoşi de pe Lamont Street. Încă mai dormeau ca să le treacă efectele drogurilor pe care le luaseră cu o seară înainte. Traficanţii se trezeau încet la viaţă. Clay parcă lângă alee.

Rodney era asistent juridic de carieră la Biroul Avocaţilor din Oficiu. De zece ani tot începea Dreptul la seral şi iar se lăsa, şi încă mai vorbea despre cum o să-şi ia într-o zi diploma şi examenul de intrare în barou. Dar cu patru copii aproape adolescenţi acasă, atât timpul, cât şi banii erau puţini. Pentru că el însuşi crescuse pe străzile din Washington, le cunoştea bine şi zilnic, în timpul serviciului, vreun avocat de la BAO, de regulă unul alb şi speriat şi fără prea multă experienţă, îl ruga să-l însoţească în zona de război pentru a investiga vreo crimă odioasă. Era asistent, nu detectiv, aşa că refuza la fel de des cum accepta.

Dar pe Clay nu-l refuza niciodată. Lucraseră împreună la multe cazuri. Găsiră locul de pe aleea unde căzuse Ramón şi cercetară cu atenţie zona din jur, pe deplin conştienţi că poliţia verificase deja perimetrul de câteva ori. Făcură un film întreg de poze, apoi porniră în căutare de martori.

Nu exista nici unul, ceea ce nu era deloc surprinzător. În mai puţin de cincisprezece minute de când ajunseseră la locul faptei, se răspândi vestea. Erau nişte străini la faţa locului, investigând ultima crimă, aşa că încuiaţi-vă uşile şi nu spuneţi nimic. Martorii de lângă magazinul de băuturi, care petreceau amândoi multe ore pe zi în acelaşi loc bând vin ieftin şi cărora nu le scăpa nimic, dispăruseră de mult şi nimeni nu-i cunoscuse vreodată. Comercianţii păreau

surprinşi să afle până şi că avusese loc o crimă.

— Aici? întrebă unul, ca şi cum nu se mai auzise de crimă în ghetoul lor.

După o oră plecară, îndreptându-se spre Centru. Clay conducea, iar Rodney bea cafea rece dintr-un pahar înalt de hârtie. Cafea proastă, după expresia de pe figura lui.

— Jermaine a primit un caz asemănător acum câteva zile, spuse el. Un puşti de la dezintoxicare, închis acum câteva luni, a scăpat cumva, nu ştiu dacă a fugit sau i-au dat drumul, dar în mai puţin de douăzeci şi patru de ore a pus mâna pe o armă şi a împuşcat doi oameni, din care unul a murit.

— La întâmplare?

— Ce e la întâmplare pe aici? Doi tipi în maşini fără asigurare se lovesc uşor şi încep să se împuşte între ei. Asta e la întâmplare sau cu motiv?

— Era vorba de droguri, era jaf, legitimă apărare?

— Fără nici un motiv, cred.

— Unde e centrul ăsta de dezintoxicare? întrebă Clay.

— Nu e Centrul de Salvare. O chestie de pe lângă Howard, cred. N-am văzut dosarul. Ştii şi tu cât de încet lucrează Jermaine.

— Deci, tu nu lucrezi la cazul ăsta?

— Nu, am auzit la radio-şanţ.

Rodney controla traficul de zvonuri şi bârfe şi ştia mai multe despre avocaţii de la BAO şi despre cazurile lor decât Glenda, care era director. Când intrară pe W Street, Clay spuse:

— Ai mai fost la Centru până acum?

— O dată sau de două ori. Aici vin cazurile grele; e ultima oprire înainte de cimitir. Un loc dur, condus de tipi duri.

— Cunoşti un domn pe nume Talmadge X?

— Nu.

Pe trotuar nu mai era lume adunată ca la bâlci. Clay parcă în faţa clădirii şi se grăbiră să intre. Talmadge X nu

era acolo, plecase la spital cu o urgenţă. Un coleg pe nume Noland se prezentă politicos ca fiind şef peste consilieri. În biroul lui, la o masă micuţă, le arătă dosarul lui Tequila Watson şi îi invită să se uite prin el. Clay îi mulţumi, convins că fusese scuturat şi curăţat înainte să i-l arate.

— Regulile noastre mă obligă să stau în cameră în timp ce dumneavoastră studiaţi dosarul, le explică Noland. Dacă doriţi să faceţi copii, costă douăzeci şi cinci de centi pagina.

— Bine, sigur, spuse Clay. Regulile nu se puteau negocia. Iar dacă voia tot dosarul, îl putea obţine oricând cu un ordin judecătoresc. Noland se aşeză la locul lui la birou, unde aştepta un vraf impresionant de hârtii. Clay începu să frunzărească dosarul. Rodney lua notiţe.

Trecutul lui Tequila era trist şi previzibil. Venise în ianuarie, trimis de asistenţii sociali, după ce fusese salvat de la moarte în urma unei supradoze de droguri. Avea cincizeci şi cinci de kilograme şi un metru şaptezeci şi cinci înălţime. Examinarea medicală fusese făcută la Centru. Avea febră uşoară, frisoane, dureri de cap, nimic neobişnuit pentru un toxicoman. Pe lângă subnutriţie, nu mai era nimic de remarcat, după părerea doctorului. Ca toţi pacienţii, fusese închis primele treizeci de zile şi hrănit încontinuu.

Conform observaţiilor făcute de TX, Tequila o luase pe panta asta la vârsta de opt ani când, împreună cu fratele său, furase o ladă de bere dintr-un camion de marfă. Au băut jumătate şi au vândut restul, iar cu ce au câştigat au cumpărat o canistră de vin prost. Fusese dat afară din mai multe şcoli şi la aproape doisprezece ani, cam pe la vârsta la care a descoperit cocaina, a renunţat cu totul. Furtul a devenit un mod de supravieţuire.

Memoria i-a funcţionat până a început să ia cocaină, aşa că ultimii ani erau o nebuloasă. TX a urmărit detaliile şi existau scrisori şi e-mailuri care confirmau unele dintre haltele oficiale de-a lungul mizerabilului traseu. La

paisprezece ani a stat o lună la secţia de dezintoxicare de la Centrul de Detenţie pentru Minori din Washington. După eliberare s-a dus direct la un traficant şi a cumpărat cocaină. Două luni la Orchard House, o unitate notorie de detenţie pentru adolescenţi toxicomani, nu au avut mare efect. Tequila a recunoscut în faţa lui TX că luase la fel de multe droguri cât a stat la OH cât luase şi afară. La şaisprezece ani a fost primit la Clean Streets, o instituţie serioasă pentru dependenţii de droguri, foarte asemănătoare cu Centrul. Comportamentul exemplar a durat cincizeci şi trei de zile, după care a plecat fără o vorbă. În nota lui, TX scria: „… era drogat cu cocaină la mai puţin de două ore după ce a plecat“. Tribunalul pentru minori l-a trimis într-o tabără de vară cu regim militar pentru adolescenţii cu probleme, dar paza era slabă şi a reuşit chiar să câştige bani vânzându-le droguri colegilor. Ultima încercare de a se lăsa de droguri, înainte să vină la Centru, a fost un program la biserica Greyson, sub îndrumarea reverendului Jolley, un binecunoscut consilier în probleme de droguri. Jolley i-a trimis o scrisoare lui Talmadge X în care îşi exprima părerea că Tequila era unul dintre acele cazuri tragice care erau, probabil, „fără speranţă“.

Oricât de deprimant era trecutul lui Tequila, era totuşi remarcabilă lipsa violenţei. Fusese arestat şi condamnat de cinci ori pentru jaf, o dată pentru furt din magazine şi de două ori pentru posesie neagravantă de droguri. Nu folosise niciodată o armă pentru comiterea vreunei infracţiuni sau, cel puţin, nu fusese prins niciodată folosind una. TX remarcase şi el acest lucru, iar într-o însemnare din Ziua 39 scria: „…are tendinţa de a evita chiar şi cea mai vagă posibilitate de conflict fizic. Pare să se teamă cu adevărat de cei mai mari, ca şi de majoritatea celor mai mici“.

În Ziua 45 a fost examinat de un doctor. Avea acum o greutate de şaizeci şi două de kilograme. Pielea i se

vindecase de „iritaţii şi leziuni“. Erau însemnări despre progresele pe care le făcea cu cititul şi despre interesul pentru artă. Pe măsură ce treceau zilele, însemnările erau tot mai scurte. Viaţa la Centru era simplă şi începea să devină normală. Unele zile treceau fără nici un fel de însemnări.

Nota din Ziua 80 era diferită: „Înţelege că are nevoie de ajutor de sus ca să rămână curat. N-o poate face deloc singur. Spune că vrea să rămână la Centru pentru totdeauna“.

Ziua 100: „Am sărbătorit cea de-a o suta zi cu prăjituri şi îngheţată. Tequila a ţinut un scurt discurs. A plâns. A primit permisiunea să iasă pentru două ore“.

Ziua 104: „A ieşit două ore. A plecat şi s-a întors în douăzeci de minute cu o acadea“.

Ziua 107: „A fost trimis la poştă, a fost plecat aproape o oră, s-a întors“.

Ziua 110: „A ieşit două ore, s-a întors, nici un fel de probleme“.

Ultima însemnare era din Ziua 115: „A ieşit pentru două ore, nu s-a întors.“

Când s-au apropiat de sfârşitul dosarului, Noland îi privea.

— Întrebări? spuse, ca şi cum pierduse destul timp cu ei.

— Destul de trist, spuse Clay şi închise dosarul cu un oftat. Avea o mulţime de întrebări, dar nici una la care Noland să poată sau să vrea să răspundă.

— Într-o lume nenorocită, domnule Carter, ăsta e, într-adevăr, unul dintre cazurile cele mai triste. Rareori mă emoţionează ceva, dar Tequila m-a făcut să plâng. Noland se ridică în picioare: Doriţi să faceţi vreo copie? Întâlnirea se sfârşise.

— Poate mai târziu, spuse Clay.

Îi mulţumiră pentru timpul acordat şi îl urmară până la intrare.

În maşină, Rodney îşi puse centura şi privi în jur. Foarte

calm, spuse:

— Amice, ne-am făcut cu un nou prieten.

Clay privea indicatorul de benzină, sperând că mai e destulă ca să ajungă înapoi la birou.

— Ce fel de prieten?

— Vezi jeepul ăla roşu-stacojiu, puţin mai încolo, pe partea cealaltă?

Clay privi şi spuse:

— Da, şi?

— La volan e un şmecher negru, un tip mare, cu o şapcă cu Redskins, cred. Ne urmăreşte.

Clay miji ochii şi abia reuşi să vadă silueta şoferului, dar rasa şi şapca erau de nedesluşit pentru el.

— De unde ştii că ne urmăreşte?

— Era pe Lamont Street când eram şi noi acolo, l-am văzut de două ori trecând încet, uitându-se, dar prefăcându-se că nu se uită. Când am parcat ca să intrăm, am văzut jeepul la trei străzi distanţă în direcţia aia. Acum e aici.

— De unde ştii că e acelaşi jeep?

— Roşul-stacojiu nu e o culoare comună. Vezi ciobitura aia pe bara din faţă, în dreapta?

— Mda, mă rog.

— E acelaşi jeep, sunt sigur. Hai s-o luăm în direcţia lui, să vedem mai bine.

Clay ieşi în stradă şi trecu pe lângă jeep-ul roşu-stacojiu. Un ziar se ridică în faţa şoferului. Rodney mâzgăli pe ceva numărul de înmatriculare.

— Ce motiv ar putea avea să ne urmărească pe noi? întrebă Clay.

— Drogurile. Întotdeauna e vorba de droguri. Poate că Tequila era traficant. Poate că puştiul pe care l-a omorât avea nişte prieteni antipatici. Cine ştie?

— Aş vrea să aflu.

— Hai să nu săpăm prea adânc acum. Tu condu, şi eu mă uit în spate.

Merseră spre sud, pe bulevardul Puerto Rico timp de treizeci de minute şi se opriră la o benzinărie lângă râul Anacostia. În timp ce Clay punea benzină, Rodney urmărea toate maşinile.

— Am scăpat de el, spuse când porniră din nou. Hai să mergem la birou.

— De ce nu ne-au mai urmărit? întrebă Clay. Ar fi crezut orice explicaţie.

— Nu sunt sigur, spuse Rodney, privind încă în oglinda retrovizoare. Poate că erau doar curioşi să vadă dacă mergem la Centru. Sau poate şi-au dat seama că i-am văzut. Fii atent o vreme!

— Minunat. N-am mai fost urmărit până acum.

— Roagă-te doar să nu se hotărască să te prindă.

*

JERMAINE VANCE împărţea acelaşi birou cu un alt avocat începător care era plecat momentan, aşa că lui Clay i se oferi scaunul vacant. Făcură schimb de informaţii despre cele mai recente cazuri de crimă.

Clientul lui Jermaine era un criminal de carieră, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, pe nume Washad Porter care, spre deosebire de Tequila, avea un lung şi înspăimântător palmares de violenţe. Fiind membru al celei de-a doua găşti ca mărime din Washington, Washad fusese grav rănit de două ori în confruntări armate şi fusese condamnat o dată pentru tentativă de omor. Şapte din cei douăzeci şi patru de ani şi-i petrecuse după gratii. Nu se arătase dornic să fie vindecat de droguri; singura încercare de dezintoxicare avusese loc în închisoare şi fusese clar un eşec. Era acuzat că a împuşcat două persoane cu patru zile înainte de uciderea lui Ramón Pumphrey. Unul murise pe loc, iar celălalt abia mai rezista.

Washad petrecuse şase luni la Clean Streets, în regim de detenţie, dar, evident, supravieţuise programului riguros

de acolo.

Jermaine stătuse de vorbă cu consilierul lui, iar conversaţia fusese foarte asemănătoare cu cea dintre Clay şi Talmadge X. Washad fusese vindecat, era un pacient model, era sănătos şi respectul de sine îi creştea de la o zi la alta. Singurul incident se întâmplase la început, când s-a furişat afară şi s-a drogat, dar s-a întors şi şi-a cerut iertare. După aceea au fost patru luni, practic, fără probleme.

Fusese eliberat de la Clean Streets în aprilie şi a doua zi împuşcase doi oameni cu o armă furată. Victimele păreau alese la întâmplare. Prima era un comis-voiajor care îşi vedea de treabă pe lângă Spitalul Walter Reed. A fost un schimb de cuvinte, nişte înghionteli şi îmbrânceli, apoi patru gloanţe în cap şi Washad a fost văzut fugind. Omul era încă în comă. O oră mai târziu, la o distanţă de şase străzi, Washad a folosit ultimele două gloanţe pentru a împuşca un traficant mărunt de droguri, cu care avusese mai demult ceva de împărţit. A fost prins de nişte prieteni de-ai traficantului care, în loc să-l omoare chiar ei, l-au ţinut până a venit poliţia.

Jermaine vorbise cu Washad o singură dată, foarte scurt, la tribunal, înainte de prima înfăţişare.

— Nega tot, spuse Jermaine. Avea o privire goală şi îmi tot spunea că nu-i venea să creadă că omorâse pe cineva. Spunea că ăla era Washad cel de dinainte, nu cel de acum.

|Capitolul 7|

Clay îşi amintea de o singură ocazie în ultimii patru ani când îl sunase sau încercase să-l sune pe Bennett Buldozerul. Efortul se încheiase deprimant, cu eşecul lui de a pătrunde prin straturile de importanţă din jurul marelui om. Domnul BVH voia ca lumea să creadă că îşi petrecea timpul „pe teren“, cu pălăria tare cu monogramă, făcută la comandă, gesticulând ici-colo, în timp ce echipele nivelau terenul şi construiau şi mai multe malluri şi centre comerciale. Spunea că e prea ocupat să stea la taifas şi susţinea că urăşte telefoanele, dar avea întotdeauna câteva la îndemână, ca să se poată ocupa de afaceri.

Adevărul era că Bennett juca foarte mult golf, şi juca prost, conform părerii tatălui unuia dintre colegii de la Drept ai lui Clay. Rebecca avusese grijă să-i scape, nu o dată, că tatăl ei juca de cel puţin patru ori pe săptămână la Potomac şi spera, în secret, să câştige campionatul clubului.

Domnul Van Horn era un om de acţiune şi nu avea răbdare să stea la birou. Acolo petrecea doar puţin timp, pretindea el. Pitbullul care răspunse la telefon spunând „Grupul BVH“ acceptă fără tragere de inimă să-i facă legătura lui Clay cu altă secretară din firmă. „Departamentul dezvoltare“ spuse obraznic cea de-a doua fată, de parcă firma ar fi avut nenumărate departamente. Dură cel puţin cinci minute să o prindă la telefon pe secretara personală a lui Bennett.

— Nu e în birou, spuse ea.

— Cum pot să dau de el? întrebă Clay.

— E pe teren.

— Da, asta mi-am închipuit. Cum pot să dau de el?

— Lăsaţi-mi un număr şi am să i-l dau, împreună cu restul mesajelor, spuse ea.

— Vai, vă mulţumesc! spuse Clay şi lăsă numărul de la birou. O jumătate de oră mai târziu, Bennet îi telefonă. După cum se auzea, părea că e undeva, înăuntru, probabil în Salonul Bărbaţilor de la Clubul Potomac, cu un whisky dublu în faţă şi cu un trabuc gros în mână, în mijlocul unui joc de gin rummy cu băieţii.

— Clay, ce mai faci? întrebă, de parcă nu se mai văzuseră de luni de zile.

— Bine, domnule Van Horn, dar dumneavoastră?

— Minunat. M-am simţit bine aseară la cină. Clay nu auzea nici un motor urlând în fundal, nici o explozie.

— Da, a fost foarte plăcut. E o plăcere de fiecare dată, minţi Clay.

— Cu ce pot să te ajut, fiule?

— Păi, sper că înţelegeţi cât de recunoscător sunt pentru efortul pe care l-aţi făcut să-mi obţineţi slujba aceea în Richmond. Nu mă aşteptam la aşa ceva şi a fost foarte amabil din partea dumneavoastră să interveniţi în favoarea mea. Urmă o pauză, timp în care Clay înghiţi cu greutate. Dar adevărul este, domnule Van Horn, că nu mă văd mutându-mă la Richmond în viitorul apropiat. Am trăit dintotdeauna în Washington şi aici e casa mea.

Clay avea multe motive să refuze oferta. Viaţa dulce din capitală era abia pe la mijlocul listei. Motivul precumpănitor era să evite ca Bennet Van Horn să-i aranjeze viaţa şi să-i fie apoi îndatorat.

— Doar nu vorbeşti serios, spuse Van Horn.

— Ba da, cât se poate de serios. Mulţumesc, dar nu accept. În nici un caz nu avea de gând să permită vreo porcărie din partea acestui ticălos. În asemenea momente îi plăceau la nebunie telefoanele – o armă minunată.

— Mare greşeală, fiule, spuse Van Horn. Nu vezi lucrurile în perspectivă, asta e.

— Poate că aşa e. Dar sunt sigur că nici dumneavoastră.

— Eşti foarte mândru, Clay, îmi place asta. Dar încă ai caş la gură. Tre' să înveţi că viaţa este un joc al favorurilor şi, când cineva încearcă să te ajute, trebuie să accepţi favoarea. Într-o bună zi poate o să ai ocazia să te revanşezi. Faci o mare greşeală, Clay, care mă tem că va avea consecinţe grave.

— Ce fel de consecinţe?

— Ar putea să-ţi afecteze serios viitorul.

— E viitorul meu, nu al dumneavoastră. O să-mi aleg singur viitoarea slujbă şi pe următoarea. În momentul ăsta sunt bine unde sunt.

— Cum poate să-ţi fie bine apărând infractori cât e ziua de lungă? Pur şi simplu nu pot să pricep.

Conversaţia nu era nouă şi, în cazul în care continua ca de obicei, lucrurile aveau să se deterioreze rapid.

— Cred că m-aţi mai întrebat asta şi altă dată. Să nu începem iar aceeaşi discuţie.

— E vorba de o mărire de salariu uriaşă, Clay. Bani mai mulţi, muncă mai interesantă, o să-ţi petreci timpul între oameni serioşi, nu cu nişte derbedei de pe stradă. Trezeşte-te, băiete!

Se auzeau voci în fundal. Bennett, acolo unde era, făcea din conversaţie un spectacol.

Clay strânse din dinţi şi nu reacţionă la apelativul „băiete“.

— Nu vreau să ne certăm, domnule Van Horn. V-am sunat să vă spun că refuz.

— Ai face bine să te mai gândeşti.

— M-am gândit deja. Nu, mulţumesc.

— Eşti un ratat, Clay, ştii foarte bine asta. Mi-am dat seama de mult. Asta nu face decât să-mi confirme ce ştiam deja. Refuzi o slujbă promiţătoare ca să rămâi în aceeaşi rutină, şi încă şi pe salariul minim. N-ai ambiţie, n-ai curaj, n-ai viziune.

— Aseară eram muncitor – aveam umeri puternici, mult talent şi eram isteţ foc.

— Retractez. Eşti un ratat.

— Aţi spus că am o educaţie aleasă şi că sunt chiar frumuşel.

— Am minţit. Eşti un ratat.

Clay închise primul. Trânti telefonul zâmbind, chiar mândru că îl enervase atât de tare pe marele Bennett Van Horn. O să se ţină tare pe poziţie şi o să-i dea de înţeles foarte clar că nu are de gând să se lase manipulat de oamenii ăştia.

De Rebecca o să se ocupe mai târziu şi n-o să fie deloc plăcut.

*

CEA DE-A TREIA şi ultima vizită a lui Clay la Centru a fost mai dramatică decât primele două. Cu Jermaine pe locul din faţă şi cu Rodney pe bancheta din spate, Clay merse în urma maşinii poliţiei şi parcă din nou direct în faţa clădirii. Doi poliţişti tineri, amândoi negri, plictisiţi de povestea cu ordinele judecătoreşti, le negociau accesul. Câteva minute mai târziu erau în toiul unei discuţii tensionate cu Talmadge X, Noland şi cu un alt consilier, un tip repezit pe nume Samuel.

În parte pentru că era singurul alb dintre toţi, dar mai ales pentru că era avocatul care obţinuse ordinul, mânia celor trei consilieri se concentră asupra lui Clay. Puţin îi păsa. Nu avea să-i mai vadă niciodată.

— Doar ai văzut dosarul, omule! îi strigă Noland lui Clay.

— Am văzut ce aţi vrut voi să văd, strigă Clay în replică. Acum o să obţin şi restul.

— Ce tot spui acolo? întrebă Talmadge X.

— Vreau să văd tot ce aveţi aici în care figurează numele lui Tequila.

— Nu poţi.

Clay se întoarse spre poliţistul care ţinea în mână documentele şi spuse:

— Eşti amabil să citeşti mandatul?

Poliţistul ridică hârtia să o vadă toată lumea şi citi:

— „Toate dosarele care se referă la primirea, examinarea medicală, tratamentul medical, scăderea dozei de substanţe toxice, consilierea legată de abuzul de droguri, reabilitarea şi eliberarea lui Tequila Watson. Din ordinul Onorabilului F. Floyd Sackman, Curtea Supremă Washington, Secţia Penală.“

— Când l-a semnat? întrebă Samuel.

— Acum vreo trei ore.

— V-am arătat tot ce avem, îi spuse Noland lui Clay.

— Mă îndoiesc. Îmi dau şi eu seama când un dosar a fost cosmetizat.

— Mult prea atent, adăugă Jermaine, în sprijinul lui, în sfârşit.

— Nu vrem să le luăm prin forţă, spuse cel mai masiv dintre cei doi poliţişti, lăsând să se înţeleagă că nu le-ar fi displăcut. Cu ce începem?

— Evaluările medicale sunt confidenţiale, spuse Samuel. Se numeşte secretul dintre doctor şi pacient, dacă nu greşesc.

Era o remarcă excelentă, dar uşor pe lângă subiect.

— Dosarele doctorului sunt confidenţiale, spuse Clay, nu şi ale pacientului. Am o împuternicire semnată de Tequila Watson prin care mă autorizează să-i văd toate dosarele, inclusiv pe cele medicale.

Începură într-o cameră fără ferestre „cu dulapuri de mai multe feluri“ aliniate de-a lungul pereţilor. După câteva minute, Talmadge X şi Samuel dispărură şi atmosfera începu să se destindă. Poliţiştii îşi traseră câte un scaun şi acceptară cafeaua oferită de secretară. Nu li se oferi cafea însă şi domnilor de la Biroul Avocaţilor din Oficiu.

După o oră de săpături nu găsiră nimic folositor. Clay şi Jermaine îl lăsară pe Rodney să continue căutările. Ei mai aveau să se întâlnească şi cu alţi poliţişti.

Raidul la Clean Streets se desfăşură după un scenariu

foarte asemănător. Cei doi avocaţi intrară în biroul conducerii centrului urmaţi de doi poliţişti. Doamna director se văzu nevoită să iasă dintr-o şedinţă. Citind ordinul, mormăi ceva la adresa judecătorului Sackman, pomenind că îl cunoaşte şi că se va ocupa de el mai târziu. Era foarte enervată, dar hârtia vorbea de la sine. Aceeaşi formulare – toate dosarele şi documentele care se referă la Washad Porter.

— Nu era nevoie de asta, îi spuse ea lui Clay. Noi cooperăm întotdeauna cu avocaţii.

— Eu am auzit altceva, spuse Jermaine. Într-adevăr, Clean Streets avea reputaţia de a contesta şi cele mai inofensive cereri din partea BAO.

Când femeia termină de citit mandatul a doua oară, unul din poliţişti spuse:

— N-avem de gând să aşteptăm toată ziua.

Îi conduse într-un birou încăpător şi chemă o secretară care începu să scoată dosare.

— Când ni le aduceţi înapoi? întrebă.

— Când nu mai avem nevoie de ele, spuse Jermaine.

— Şi unde le ţineţi?

— La Biroul Avocaţilor din Oficiu, sub cheie.

*

POVESTEA DE DRAGOSTE începuse în localul lui Abe. Rebecca era într-un separeu cu două prietene când Clay a trecut prin dreptul lor în drum spre toaletă. Li s-au întâlnit privirile şi el chiar s-a oprit o clipă, nefiind sigur ce să facă în continuare. Prietenele au dispărut în curând. Clay a scăpat de tovarăşii de pahar. Au stat împreună la bar două ore şi au vorbit întruna. Prima întâlnire a fost în seara următoare. În mai puţin de o săptămână au făcut dragoste. L-a ţinut departe de părinţii ei timp de două luni.

Acum, după patru ani, relaţia îşi pierduse prospeţimea, iar Rebecca era presată să treacă mai departe. Părea

potrivit să-şi încheie relaţia tot în localul lui Abe.

Clay sosi primul şi se aşează la bar între o mulţime de birocraţi guvernamentali care îşi goleau paharele şi vorbeau tare şi repede despre problemele cruciale la care tocmai lucraseră ore întregi. Iubea Washingtonul şi totodată îl ura. Îi plăcea istoria lui, energia şi importanţa lui. Şi îi dispreţuia pe nenumăraţii răsfăţaţi care se întreceau într-un joc nebunesc de-a cine e mai important. Discuţia care avea loc cel mai aproape de el era o dispută aprinsă despre legea tratării apelor menajere în câmpiile din centrul ţării.

Localul lui Abe nu era decât o tavernă plasată strategic lângă Dealul Capitoliului, în calea mulţimilor însetate care se îndreptau spre suburbii. Femei frumoase. Multe dintre ele ieşite la agăţat. Clay surprinse câteva priviri care-i erau adresate.

Rebecca era tristă, hotărâtă şi rece. Se strecurară într-un separeu şi comandară băuturi tari pentru discuţia care urma. El puse nişte întrebări fără rost despre audierile din subcomisie care începuseră deja, după cum scria în *Post,* fără vâlvă. Li se aduseră băuturile şi se avântară în subiect:

— Am vorbit cu tata, începu ea.

— Şi eu.

— De ce nu mi-ai spus că nu accepţi slujba din Richmond?

— Tu de ce nu mi-ai spus că tatăl tău trăgea sfori ca să-mi obţină o slujbă în Richmond?

— Tu ar fi trebuit să-mi spui.

— Am arătat-o foarte clar.

— Nimic nu e clar la tine.

Sorbiră amândoi din băutură.

— Tatăl tău m-a făcut ratat. Asta e starea de spirit dominantă în familie?

— Pentru moment, da.

— O împărtăşeşti şi tu?

— Am şi eu îndoielile mele. Cineva trebuie să fie realist.

Mai existase o pauză serioasă în relaţia lor, în cel mai bun caz un eşec deplorabil. Cu aproximativ un an în urmă se hotărâseră să o lase mai uşor, să rămână prieteni buni, dar să mai privească şi în jur, poate să-şi lărgească orizonturile, să se asigure că nu exista nimeni altcineva. Barb fusese responsabilă pentru despărţire pentru că, după cum află şi Clay mai târziu, unui tânăr foarte bogat de la clubul Potomac tocmai îi murise soţia de cancer ovarian. Bennett era prieten bun cu familia băiatului, etcetera, etcetera. El şi Barb au întins capcana, dar tânărul văduv a mirosit momeala. După o lună în preajma familiei Van Horn, tipul şi-a cumpărat o casă în Wyoming.

Acum însă era vorba de o despărţire mult mai serioasă. Era, mai mult ca sigur, sfârşitul. Clay mai luă o gură din băutură şi îşi promise în sinea lui că, indiferent ce cuvinte vor schimba, el nu va spune în nici un caz nimic care să o rănească. Ea putea să-l lovească sub centură dacă voia. Dar el, nu.

— Ce vrei, de fapt, Rebecca?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Vrei să terminăm?

— Cred că da, spuse ea, şi ochii i se umeziră.

— E vorba de alt bărbat?

— Nu.

Nu încă, în orice caz. Dă-le însă doar câteva zile lui Bennett şi lui Barb.

— Problema e că tu nu faci nimic pentru tine, Clay, spuse ea. Eşti deştept şi talentat, dar nu ai nici un pic de ambiţie.

— Ah, e plăcut să aflu din nou că sunt deştept şi talentat. Acum câteva ore eram un ratat.

— Încerci să fii amuzant?

— De ce nu, Rebecca? De ce să nu râdem puţin? S-a terminat, să recunoaştem. Ne iubim, dar eu sunt un ratat fără viitor. Asta e problema ta. Problema mea sunt părinţii tăi. O să-l mănânce de viu pe amărâtul cu care o să te

măriţi.

— Amărâtul?

— Exact. Mi-e milă de amărâtul cu care o să te măriţi, pentru că părinţii tăi sunt insuportabili. Şi tu ştii foarte bine asta.

— *Amărâtul* cu care o să mă mărit?

Nu mai avea lacrimi în ochi. Acum arunca fulgere.

— Nu te enerva.

— *Amărâtul* cu care o să mă mărit?

— Uite, îţi propun ceva. Hai să ne căsătorim chiar acum. Ne dăm demisia, facem o nuntă rapidă fără nimeni de faţă, vindem tot ce avem şi plecăm, să zicem, la Seattle sau la Portland, undeva, departe de aici şi trăim o vreme din dragoste.

— Nu vrei să te muţi la Richmond, dar ai pleca la Seattle?

— Richmond e prea aproape de părinţii tăi, e bine?

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ne găsim de lucru.

— Ce fel de lucru? E cumva penurie de avocaţi în vest?

— Uiţi ceva. Ţii minte, de aseară, că sunt deştept, talentat, bine şcolit, isteţ foc şi chiar frumuşel? Marile firme de avocatură o să se bată pe mine peste tot. Într-un an şi jumătate devin asociat. O să avem copii.

— Şi atunci vor veni părinţii mei.

— Ba nu, pentru că n-o să le spunem unde suntem. Şi dacă ne găsesc, ne schimbăm numele şi ne mutăm în Canada.

Sosi încă un rând de băuturi şi le dădură imediat la o parte pe cele vechi.

Momentul de relaxare trecu, şi încă repede. Dar le reaminti de ce se iubeau şi cât de bine se simţeau împreună. Avuseseră mai multe clipe de veselie decât de tristeţe, dar acum lucrurile se schimbaseră. Mai puţină veselie. Mai multe certuri fără rost. Mai mare influenţă din partea familiei ei.

— Nu-mi place pe coasta de vest, spuse ea în cele din urmă.

— Atunci alege tu un loc, spuse Clay, punând capăt aventurii. Locul ei fusese deja ales, de altcineva, şi ea nu avea să se îndepărteze prea mult de mămica şi tăticul.

Ceea ce venise ea să spună trebuia, în sfârşit, spus:

— Clay, chiar am nevoie de o pauză.

— Uşurează-ţi situaţia, Rebecca. Facem oricum vrei tu.

— Mulţumesc.

— Cât de lungă să fie pauza?

— Nu negociez, Clay.

— O lună?

— Mai mult.

— Nu, nu sunt de acord. Hai să stăm treizeci de zile fără să ne sunăm, bine? Azi e şapte mai. Hai să ne întâlnim pe şase iunie, aici, la aceeaşi masă, şi să discutăm despre o prelungire.

— Prelungire?

— Poţi să-i spui cum vrei.

— Mulţumesc. Îi spun despărţire, Clay. Final. Caput. Tu îţi vezi de viaţa ta, eu de a mea. O să mai vorbim peste o lună, dar nu te aştepta la o schimbare. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult în ultimul an.

— Dacă aş fi acceptat slujba aia nesuferită din Richmond, ar mai fi avut loc finalul ăsta?

— Probabil că nu.

— Asta înseamnă şi altceva decât nu?

— Nu.

— Deci, a fost o înscenare, aşa e? Slujba, ultimatumul? Aseară a fost exact cum am crezut, o ambuscadă. Acceptă slujba, băiete, că, dacă nu…

Nu avea de gând să nege. În loc de asta, spuse:

— Clay, am obosit să mă mai cert, bine? Nu mă suna treizeci de zile.

Îşi luă geanta şi se ridică în grabă. Ieşind din separeu, reuşi cumva să-i dea un sărut sec şi fără rost, undeva,

lângă tâmpla lui dreaptă, dar el nu reacţionă. Nu o privi plecând.

Iar ea nu se uită înapoi.

|Capitolul 8|

Apartamentul lui Clay se găsea într-un bloc destul de vechi din Arlington. Când îl închiriase, cu patru ani în urmă, nu auzise niciodată de Grupul BVH. Apoi avea să afle că firma construise imobilul pe la începutul anilor optzeci, unul dintre primele proiecte riscante ale lui Bennett. Proiectul dăduse faliment şi complexul fusese vândut şi cumpărat de mai multe ori şi nimic din chiria pe care o plătea Clay nu-i revenea domnului Van Horn. De fapt, nici unul dintre membrii familiei nu ştia că locuieşte într-o clădire construită de ei. Nici măcar Rebecca.

Împărţea un apartament de două camere cu Jonah, un vechi amic de la Drept, care picase examenul de intrare în barou de patru ori înainte să-l ia şi acum vindea computere. Era o slujbă cu jumătate de normă, şi chiar şi aşa, câştiga mai mult decât Clay, lucru de care erau amândoi conştienţi.

În dimineaţa de după despărţire, Clay luă ziarul din faţa uşii şi se aşeză la masa din bucătărie cu prima ceaşcă de cafea. Ca de fiecare dată, a deschis ziarul exact la pagina financiară pentru o lectură rapidă şi reconfortantă a situaţiei catastrofale a Grupului BVH. Acţiunile abia mai rezistau pe piaţă şi puţinii investitori nechibzuiţi care încă le mai deţineau erau dispuşi să scape de ele cu numai 0,75 dolari bucata.

Care din ei era ratatul?

Nu se spunea nimic despre audierile de importanţă crucială din subcomisia Rebeccăi.

Când termină mica vânătoare de vrăjitoare, trecu la pagina sportivă şi îşi spuse că era timpul să uite de familia Van Horn. Cu totul.

La şapte şi douăzeci, ora la care de obicei mânca un castron cu cereale, sună telefonul. Zâmbi şi-şi spuse: „Ea e. S-a şi răzgândit“.

Nimeni altcineva n-ar fi sunat atât de devreme. Nimeni în afară de prietenul sau soţul doamnei care dormea mahmură la etaj, cu Jonah. Clay răspunsese la mai multe astfel de telefoane de-a lungul timpului. Jonah iubea femeile, mai ales pe cele care aveau deja pe altcineva. Era o provocare mai mare, spunea.

Dar nu era Rebecca şi nici vreun prieten sau soţ.

— Cu domnul Clay Carter, spuse o voce ciudată de bărbat.

— La telefon.

— Domnule Carter, numele meu este Max Pace. Recrutez angajaţi pentru firme de avocatură din Washington şi New York. Numele dumneavoastră ne-a atras atenţia şi am două oferte foarte atrăgătoare care v-ar putea interesa. Am putea să luăm astăzi prânzul împreună?

Rămas fără cuvinte, Clay avea să-şi amintească mai târziu, la duş, că gândul la un prânz bun fusese, în mod straniu, primul lucru care-i trecuse prin minte.

— Da, sigur, reuşi el să spună.

Firmele de recrutare făceau parte din peisajul juridic, ca de altfel din cel al oricărei alte profesii. Dar rareori îşi pierdeau timpul cu avocaţii de la Biroul Avocaţilor din Oficiu.

— Bun. Să ne întâlnim în holul hotelului Willard, să spunem, la ora douăsprezece?

— E bine la douăsprezece, spuse Clay, cu ochii ţintă pe un teanc de vase murdare din chiuvetă.

Da, era aievea. Nu era un vis.

— Mulţumesc. Ne vedem atunci, domnule Carter. Şi vă promit că o să merite deranjul.

— A, sigur!

Max Pace închise repede şi pentru o clipă Clay rămase cu receptorul în mână uitându-se la vasele murdare şi

întrebându-se care din colegii lui de facultate era în spatele acestei farse. Sau poate că era o ultimă răzbunare a lui Bennett Buldozerul?

Nu avea nici un număr de telefon al lui Max Pace. Nici măcar nu avusese prezenţa de spirit să-l întrebe numele firmei.

Şi nici nu avea vreun costum curat. Deţinea două, ambele de culoare gri, unul gros şi unul subţire, amândouă foarte vechi şi purtate îndelung. Garderoba pentru proces. Din fericire, la BAO nu exista ţinută obligatorie şi Clay purta de obicei pantaloni kaki şi un sacou bleumarin. Dacă mergea la tribunal îşi punea cravată, pe care o scotea imediat ce se întorcea la birou.

La duş hotărî că ţinuta nu avea importanţă. Max Pace ştia unde lucrează şi avea o idee generală despre cât de puţin câştiga. Dacă apărea la interviu în pantaloni kaki purtaţi putea să ceară mai mulţi bani.

Într-un ambuteiaj pe podul Arlington Memorial hotărî că trebuie să fie vorba de tatăl lui. Bătrânul fusese alungat din Washington, dar avea încă relaţii. Apăsase, în sfârşit, pe butonul care trebuie, ceruse o ultimă favoare şi îi găsise fiului său o slujbă decentă. Când respectabila carieră juridică a lui Jarrett Carter s-a încheiat, cu un lung şi spectaculos scârţâit de frâne, şi-a împins fiul spre Biroul Avocaţilor din Oficiu. Acum, ucenicia se terminase. După cinci ani în tranşee, era timpul să aibă o slujbă adevărată.

Ce fel de firme l-ar căuta pe el? Îl intriga misterul. Tatăl lui ura marile firme înşirate pe bulevardele Connecticut şi Massachusetts care făceau jocurile politice ale unor grupuri de interese. Şi nu dădea doi bani pe avocaţii mărunţi care îşi făceau reclamă pe autobuze sau panouri publicitare, aglomerând sistemul juridic cu cazuri lipsite de substanţă. În fosta firmă a lui Jarrett lucrau zece avocaţi, zece bătăuşi de tribunal care câştigau procese şi erau mereu solicitaţi.

— Spre aşa ceva mă îndrept, mormăi Clay în timp ce

privea, dedesubt, râul Potomac.

*

DUPĂ CE ÎNDURĂ cea mai neproductivă dimineaţă din toată cariera sa, Clay plecă la unsprezece şi jumătate şi conduse fără grabă până la hotelul Willard, cunoscut acum oficial drept Willard Intercontinental Hotel. În hol îl întâmpină imediat un tânăr musculos care îi părea vag cunoscut.

— Domnul Pace este sus, explică tânărul. Ar dori să vă întâlnească acolo, dacă sunteţi de acord.

Mergeau spre lift.

— Sigur, spuse Clay.

Nu era limpede cum de îl recunoscuse aşa de uşor. Cât se aflară în lift, se ignorară reciproc. Coborâră la etajul nouă şi cel care-l escorta pe Clay bătu în uşa apartamentului Theodore Roosevelt. Acesta se deschise repede şi Max Pace îl salută cu un zâmbet comercial. Era un bărbat în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu părul negru şi ondulat, mustaţă neagră, totul negru. Blugi negri, tricou negru, cizme negre, cu vârful ascuţit. Hollywoodul la Willard. Nu era tocmai imaginea omului de afaceri la care se aştepta Clay. Când îşi dădeau mâna, avu prima bănuială că lucrurile nu erau ce păreau a fi.

Garda de corp fu expediată cu o privire rapidă.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse Max în timp ce păşeau într-o cameră ovală încărcată de marmură.

— Cu plăcere. Clay îşi revenea după şocul avut la vederea apartamentului; piele şi materiale luxoase, camere care porneau în toate direcţiile: Drăguţ loc!

— E al meu pentru câteva zile. M-am gândit că am putea să mâncăm aici, să comandăm ceva în cameră, aşa putem vorbi fără să ne deranjeze nimeni.

— N-am nimic împotrivă.

Îi veni în minte o întrebare, prima dintr-o lungă serie: Ce căuta cineva de la o firmă de recrutare din Washington

într-un apartament de hotel extrem de scump? De ce nu avea un birou prin preajmă? Chiar avea nevoie de gardă de corp?

— Aveţi vreo preferinţă în materie de mâncare?

— Nu sunt pretenţios.

— Au nişte *capellini* şi un somon grozav. Am mâncat ieri. Nemaipomenit!

— Am să-l încerc.

În clipa aceea Clay ar fi încercat orice; era mort de foame.

Max se duse la telefon, în timp ce Clay admira de la fereastră Pennsylvania Boulevard. După ce Max comandă prânzul, se aşezară amândoi lângă fereastră şi trecură repede peste discuţia despre vreme, despre ultimele meciuri pierdute de Orioles şi despre starea deplorabilă a economiei. Pace era volubil şi părea că poate discuta în voie despre orice, atât cât dorea Clay. Era un halterofil pus pe treabă şi voia să se observe asta. Tricoul i se mula pe piept şi pe braţe şi îi plăcea să se tragă de mustaţă. De fiecare dată când o făcea, bicepşii i se încordau vizibil.

Poate că era cascador, dar, în orice caz, nu lucra la o firmă mare de recrutare.

După zece minute de conversaţie, Clay spuse:

— De ce nu-mi spui ceva despre firmele alea două?

— Nu există, spuse Max. Recunosc că te-am minţit. Şi promit că e singura dată când te mint.

— Nu lucrezi la nici o firmă de recrutare, nu-i aşa?

— Nu.

— Atunci ce faci?

— Sting incendii.

— Mersi, acum chiar că m-ai lămurit.

— Lasă-mă să vorbesc o clipă. Trebuie să-ţi explic câte ceva şi îţi promit că, atunci când o să termin, o să fii mulţumit.

— Îţi sugerez să vorbeşti repede, Max, sau am plecat de aici.

— Liniştește-te, domnule Carter. Pot să-ţi spun Clay?

— Nu încă.

— Prea bine. Sunt agent, furnizor, liber-profesionist cu o specializare aparte. Firmele mari mă angajează să sting incendiile în urma lor. Ei o dau în bară, îşi dau seama de greşeli înaintea avocaţilor, aşa că mă angajează pe mine să intru repede în scenă, să strâng mizeria în urma lor şi, speră ei, să le salvez o grămadă de bani. Serviciile mele au mare căutare. Poate că mă cheamă Max Pace sau poate altfel. Nu contează. Nu are importanţă cine sunt şi de unde vin. Ce contează este că am fost angajat de o mare companie ca să sting un incendiu. Întrebări?

— Prea multe să le pun acum.

— Aşteaptă. Nu pot să-ţi spun numele clientului meu acum. Poate n-am să-l spun niciodată. Dacă ajungem la o înţelegere, am să pot să-ţi spun mai multe. Uite care e povestea. Clientul meu este o corporaţie multinaţională de produse farmaceutice. O să recunoşti numele. Realizează o gamă largă de produse, de la leacuri obişnuite pe care le ai şi tu în casă chiar în clipa asta, până la medicamente complexe pentru cancer şi obezitate. O companie veche, recunoscută, de elită, cu reputaţie solidă. Acum vreo doi ani a scos un medicament care ar putea vindeca dependenţa de droguri pe bază de opiu şi cocaină. Mult mai bun decât metadona care, deşi îi ajută pe mulţi toxicomani, provoacă ea însăşi dependenţă şi se întrebuinţează abuziv pe scară largă. Să-i spunem acestui medicament Tarvan – asta a fost o vreme porecla sa. A fost descoperit din greşeală şi a fost folosit repede pe toate animalele de laborator disponibile. Rezultatele au fost excepţionale, deşi e greu să induci dependenţa de cocaină câtorva şoareci.

— Aveau nevoie de oameni, spuse Clay.

Pace se trase de mustaţă, iar bicepşii i se ondulară:

— Da. Potenţialul Tarvanului era suficient de mare, ca să nu-i lase să doarmă pe mahări. Închipuie-ţi: iei o pastilă pe

zi timp de nouăzeci de zile şi te-ai vindecat. Nevoia de droguri dispare. Renunţi la cocaină, heroină, prafuri – pur şi simplu. După asta iei Tarvan din două în două zile şi ai scăpat pe viaţă. Vindecare aproape imediată pentru milioane de dependenţi. Gândeşte-te la profituri – poţi să ceri cât vrei pe medicament, pentru că mereu va exista cineva dispus să-l cumpere. Gândeşte-te la vieţile care pot fi salvate, la infracţiunile care nu se mai comit, la familiile care nu se mai destramă, la miliardele care nu se mai duc pe centrele de dezintoxicare. Cu cât se gândeau mai mult la cât de grozav va fi Tarvanul, cu atât mai tare îşi doreau să-l scoată pe piaţă. Dar, aşa cum ai spus, era încă nevoie de oameni.

Tăcu, luă o gură de cafea. Tricoul tremura pe muşchii bine lucraţi. Continuă:

— Aşa că au început să facă greşeli. Au ales trei locuri – Mexico City, Singapore şi Belgrad – locuri care nu intră sub jurisdicţia FDA[2]. Sub masca unor vagi organizaţii mondiale de ajutorare au construit clinici de dezintoxicare, nişte centre drăguţe de detenţie în care dependenţii puteau fi în permanenţă sub control. Au ales cei mai nenorociţi toxicomani pe care i-au găsit, i-au internat, i-au tratat şi au început să folosească Tarvan, deşi pacienţii nu aveau habar. De fapt nici nu le păsa – totul era gratis.

— Laboratoare umane, spuse Clay.

Până aici povestea era fascinantă, iar Max, stingătorul de incendii, avea talent narativ.

— Laboratoare umane şi nimic altceva. Departe de sistemul american de cerere şi obţinere daune. Şi de presa americană. Şi de legislaţia americană. Era un plan genial. Iar medicamentul avea un efect minunat. După treizeci de zile Tarvanul slăbea nevoia de drog. După şaizeci de zile dependenţii păreau bucuroşi să fie curaţi, iar după

[2] FDA – Food and Drug Administration (engl.), organism a cărui responsabilitate este, printre altele, aprobarea noilor medicamente. (n.tr.)

nouăzeci de zile nu mai aveau nici o teamă să se întoarcă pe stradă. Totul era monitorizat – dietă, exerciţii fizice, terapie psihiatrică, chiar şi conversaţie. Clientul meu avea cel puţin un angajat pentru fiecare pacient şi aceste clinici aveau fiecare câte o sută de paturi. După trei luni pacienţilor li se dădea drumul, cu condiţia să se întoarcă la clinică din două în două zile să ia medicamentul. Nouăzeci la sută au continuat să-l ia şi nu s-au mai apropiat de droguri. Nouăzeci la sută! Numai doi la sută au redevenit dependenţi.

— Şi ceilalţi opt la sută?

— Ei aveau să fie problema, dar clientul meu nu ştia cât de gravă va fi. În orice caz, paturile erau mereu ocupate şi în mai mult de optsprezece luni în jur de o mie de dependenţi au fost trataţi cu Tarvan. Rezultatele depăşeau estimările. Clientul meu se aştepta la profituri de miliarde. Şi nu exista concurenţă. Nici o altă companie nu făcea cercetări serioase pentru un medicament împotriva dependenţei de droguri. Cele mai multe firme de produse farmaceutice au renunţat la asta de ani de zile.

— Şi următoarea greşeală?

Max se opri o clipă, apoi spuse:

— Au fost atâtea!

Se auzi o sonerie, sosise prânzul. Un chelner intră cu o măsuţă pe rotile şi se agită cinci minute aranjând masa. Clay stătea în picioare în faţa geamului şi privea vârful Monumentului Washington, prea adâncit în gânduri ca să vadă ceva. Max îi dădu bacşiş omului şi, în cele din urmă, îl scoase din cameră.

— Ţi-e foame? întrebă.

— Nu. Continuă! Clay îşi scoase sacoul şi se aşeză pe scaun. Cred că urmează partea cea mai bună.

— Bună, rea, depinde cum priveşti problema. Următoarea greşeală a fost să aducă povestea aici. Acum începe să devină într-adevăr urât. Clientul meu se uitase la harta lumii şi alesese deliberat un loc pentru albi, unul

pentru hispanici şi unul pentru asiatici. Era nevoie şi de negri.

— Avem din belşug în Washington.

— Aşa s-a gândit şi clientul meu.

— Minţi, nu-i aşa? Spune-mi că minţi.

— Te-am minţit o dată, domnule Carter. Şi am promis să n-o mai fac.

Clay se ridică încet în picioare şi se învârti în jurul scaunului şi din nou spre fereastră. Max îl privea atent. Prânzul se răcea, dar nici unuia nu părea să-i pese. Timpul fusese oprit în loc.

Clay se întoarse şi spuse:

— Tequila?

Max încuviinţă din cap şi spuse:

— Da.

— Şi Washad Porter?

— Da.

Trecu un minut. Clay îşi încrucişă braţele şi se sprijini de perete cu faţa la Max, care îşi răsucea mustaţa.

— Spune mai departe, zise Clay.

— La aproximativ opt la sută dintre pacienţi ceva nu merge cum trebuie, spuse Max. Clientul meu nu are idee ce sau cum, nici măcar cine e în pericol. Dar Tarvanul îi face să ucidă. Pur şi simplu. După cam o sută de zile ceva se întâmplă în creierul lor şi simt un impuls irezistibil să facă moarte de om. Nu are importanţă dacă au sau nu un trecut violent. Nici vârsta, nici rasa, nici sexul, nimic nu-i deosebeşte.

— Asta înseamnă opt morţi?

— Cel puţin. Dar informaţiile sunt greu de obţinut în cartierele mărginaşe din Mexico City.

— Dar câţi sunt aici, în Washington?

Era prima întrebare care îl punea în dificultate pe Max, care se eschivă.

— Îţi răspund în câteva minute. Lasă-mă să-mi termin povestea. Şi vrei, te rog, să stai jos? Nu-mi place să mă uit

în sus când vorbesc.

Clay luă loc, după cum i se ordonase.

— Următoarea mişcare a fost să ocolească FDA.

— Evident.

— Clientul meu are mulţi prieteni sus-puşi în oraşul ăsta. E profesionist vechi când e vorba să cumpere politicieni cu bani de la comitetele de acţiune politică şi să le găsească slujbe pentru soţii şi prietene şi foste asistente, porcăriile obişnuite pe care le fac cei cu bani mulţi. S-a făcut o afacere murdară. Erau implicaţi tipi puternici de la Casa Albă, de la Departamentul de Stat, de la DEA[3], de la FBI şi de la vreo două alte agenţii şi nimeni nu a scris nimic despre asta. Nimeni nu a dat şi nu a primit bani; nu s-a dat nici un cent mită. Clientul meu s-a descurcat de minune convingând destui oameni că Tarvanul ar putea salva lumea dacă şi-ar face treaba într-un nou laborator. Pentru că FDA nu l-ar fi aprobat mai repede de doi-trei ani şi oricum nu prea avea prieteni la Casa Albă, s-a făcut afacerea. Aceşti oameni influenţi, ale căror nume s-au pierdut pentru totdeauna, au găsit o modalitate să strecoare Tarvanul în câteva clinici de dezintoxicare alese cu grijă, finanţate de guvern, din Washington. Dacă medicamentul dădea rezultate aici, atunci Casa Albă şi alte persoane sus-puse ar fi făcut presiuni insistente asupra FDA să-l aprobe cât de repede.

— Când s-a făcut această înţelegere, clientul tău ştia de cei opt la sută?

— Nu ştiu. Clientul meu nu mi-a spus tot şi n-o va face niciodată. Şi nici eu nu pun multe întrebări. Rolul meu e altul. În orice caz, bănuiesc totuşi că nu ştia de cei opt la sută. În situaţia asta, riscul de a face experimentul aici ar fi fost prea mare. Toate astea s-au întâmplat foarte repede, domnule Carter!

— Acum poţi să-mi spui Clay.

---

[3] DEA – Drug Enforcement Administration (engl.), Comisia Interministerială pentru Prevenirea Consumului de Droguri. (n.tr.)

— Mulţumesc, Clay.

— Pentru puţin.

— Am spus că nu s-a dat mită. Din nou, aşa mi-a spus clientul meu. Dar să fim realişti! Estimarea iniţială a profitului pe primii zece ani de folosire a Tarvanului era de treizeci de miliarde de dolari. Profitul, nu vânzările! Estimarea iniţială a scutirii de impozite cu ajutorul Tarvanului era de o sută de miliarde de dolari pe aceeaşi perioadă de timp. Evident că nişte sume de bani urmau să fie plătite în timpul ăsta.

— Dar toate astea sunt la timpul trecut?

— O, da! Medicamentul a fost retras acum şase zile. Minunatele clinici din Mexico City, Singapore şi Belgrad şi-au închis porţile în mijlocul nopţii şi toţi acei consilieri simpatici au dispărut ca nişte fantome. Toate experimentele au fost uitate. Toate documentele au fost distruse. Clientul meu n-a auzit niciodată de Tarvan. Şi ne-ar plăcea să rămână aşa.

— Am senzaţia că aici începe rolul meu.

— Numai dacă vrei. Dacă refuzi, eu sunt pregătit să discut cu alt avocat.

— Ce să refuz?

— Afacerea, Clay, afacerea. Până acum, în Washington cinci oameni au fost omorâţi de toxicomani trataţi cu Tarvan. Un tip e în comă şi probabil că n-o să trăiască. Prima victimă a lui Washad Porter. Asta înseamnă şase în total. Ştim cine sunt, cum au murit, cine i-a ucis, ştim tot. Vrem ca tu să le reprezinţi familiile. Devii avocatul lor, noi dăm banii, totul se rezolvă repede, în linişte, fără procese, fără publicitate, fără nici o amprentă nicăieri.

— De ce m-ar angaja pe mine?

— Pentru că habar n-au că există bază legală pentru un proces. Din câte ştiu ei, cei dragi au căzut victime violenţei de stradă. Copilul tău moare împuşcat de un derbedeu, îl îngropi, derbedeul e arestat, te duci la proces şi speri că ajunge la puşcărie pentru restul zilelor. Dar nu te gândeşti

o clipă să deschizi un proces. Pe cine să dai în judecată, pe drogatul de pe stradă? Nici cel mai flămând avocat n-ar accepta un asemenea caz. Pe tine te vor angaja, fiindcă tu o să te duci la ei şi o să le explici că au motive să înceapă un proces şi o să le spui că poţi să obţii patru milioane de dolari printr-o înţelegere foarte rapidă şi confidenţială.

— Patru milioane de dolari! repetă Clay, nefiind sigur dacă era prea mult sau prea puţin.

— Ăsta e riscul nostru, Clay! Dacă vreun avocat descoperă Tarvanul şi, sincer, tu eşti singurul care a mirosit măcar ceva, atunci se va ajunge la proces. Să zicem că avocatul e vreun armăsar al tribunalelor şi alege un juriu format numai din negri aici, în capitală.

— Nici nu-i prea greu.

— Evident că nu e. Şi să mai zicem că avocatul ăsta pune cumva mâna pe dovezi. Poate nişte documente care n-au fost distruse. Şi mai sigur, cineva care lucrează pentru clientul meu, un turnător. În orice caz, procesul merge de minune pentru familia mortului. Verdictul ar putea fi uriaş. Şi, mai rău, pentru clientul meu cel puţin, publicitatea negativă ar fi cumplită. Preţul acţiunilor s-ar putea prăbuşi. Imaginează cel mai rău scenariu, Clay, compune propriul coşmar şi, crede-mă, tipii ăştia văd şi ei acelaşi lucru. Au făcut ceva rău. Sunt conştienţi de asta şi vor să repare ce au făcut. Dar încearcă totodată să-şi limiteze pierderile.

— Patru milioane e un chilipir.

— Da şi nu. Să luăm exemplul lui Ramón Pumphrey. Douăzeci şi doi de ani, muncea cu jumătate de normă, câştiga şase mii de dolari pe an. La o speranţă de viaţă de încă cincizeci şi trei de ani şi presupunând că ar fi câştigat anual de două ori salariul minim, valoarea economică a vieţii lui, socotită la cursul de astăzi al dolarului, este de aproximativ jumătate de milion de dolari. Atât valorează el.

— Daunele pe care ar trebui să le plătească ar fi mici.

— Depinde. Cazul ar fi greu de dovedit, Clay, pentru că

nu există documente. În dosarele pe care le-ai obţinut tu ieri nu scrie nimic. Sfătuitorii de la Centru şi de la Clean Streets habar n-aveau ce fel de medicamente le dădeau pacienţilor. FDA n-a auzit niciodată de Tarvan. Clientul meu ar cheltui un miliard pe avocaţi şi pe tot ce ar mai avea nevoie ca să se apere. Procesul ar fi un adevărat război, deoarece clientul meu e foarte vinovat!

— De şase ori patru înseamnă douăzeci şi patru de milioane.

— Mai pune zece pentru avocat.

— Zece milioane?

— Da, Clay, asta e afacerea. Zece milioane pentru tine.

— Cred că glumeşti.

— Vorbesc foarte serios. Treizeci şi patru în total. Şi pot să completez cecurile în clipa asta.

— Trebuie să merg să mă plimb puţin.

— Şi prânzul?

— Nu, mulţumesc!

|CAPITOLUL 9|

Mergea fără ţintă, pe jos, prin faţa Casei Albe. Se pierdu o clipă în mijlocul unui grup de turişti olandezi care făceau fotografii şi îl aşteptau pe preşedinte să le facă din mână, apoi se plimbă agale prin Parcul Lafayette, de unde indivizii fără adăpost dispăreau în timpul zilei, apoi se opri pe o bancă în Piaţa Farragut unde mâncă un sendviş rece, fără să simtă nici un gust. Toate simţurile îi erau adormite, gândea încet şi confuz. Era luna mai, dar aerul era tot încărcat. Umiditatea nu-l ajuta să gândească limpede.

Vedea douăsprezece feţe negre în boxa juraţilor, oameni furioşi, care o săptămână întreagă ascultaseră povestea şocantă a Tarvanului. Li se adresa în pledoaria finală:

— Aveau nevoie de şoareci de laborator negri, doamnelor şi domnilor, de preferinţă americani pentru că aici sunt banii. Aşa că şi-au adus miraculosul Tarvan în oraşul nostru.

Cei doisprezece oameni furioşi îi sorbeau fiecare cuvânt şi dădeau din cap aprobator, nerăbdători să se retragă pentru a delibera şi pentru a împărţi dreptate.

Care era cel mai mare verdict din istorie? Oare *Guiness Book* consemna aşa ceva? Oricare ar fi fost, îi va aparţine lui, numai să-l ceară.

— Completaţi suma, doamnelor şi domnilor juraţi!

Cazul nu va ajunge niciodată la tribunal. Nici un juriu nu-l va auzi. Cei care făcuseră Tarvanul ar cheltui mult mai mult de treizeci şi patru de milioane ca să îngroape adevărul. Şi ar angaja tot felul de duri să rupă oase şi să fure documente şi să asculte telefoane şi să incendieze birouri, orice ar fi nevoie ca să-şi ţină secretul departe de cele douăsprezece feţe furioase.

Se gândi la Rebecca. Ce fată diferită ar fi, dac-ar fi înconjurată de luxul oferit de banii lui! Ce repede ar lăsa în urmă grijile de pe Dealul Capitoliului şi s-ar retrage să-şi crească copiii. S-ar mărita cu el în trei luni sau, oricum, imediat ce Barb ar reuşi să pună la punct nunta.

Se gândi la familia Van Horn dar, foarte ciudat, nu ca la nişte oameni pe care îi cunoştea încă. Ieşiseră din viaţa lui; încerca să uite de ei. Scăpase de oamenii aceia, după patru ani de sclavie. Nu aveau să-l mai chinuie niciodată.

Era pe cale să scape de o mulţime de lucruri.

Trecu o oră. Se trezi la DuPont Circle, privind în vitrinele prăvăliilor care dădeau spre Massachusetts Boulevard; cărţi neobişnuite, mâncăruri neobişnuite, costume neobişnuite; oameni neobişnuiţi peste tot. Era o oglindă într-o vitrină şi Clay se privi în ochi şi se întrebă cu voce tare dacă Max, „stingătorul de incendii“, era real sau dacă nu era decât un şarlatan sau o fantomă. Se plimbă pe trotuar, scârbit de ideea că o companie respectabilă era în stare să se joace cu vieţile celor mai nenorociţi dintre oameni şi, câteva secunde mai târziu, cutremurat de plăcere la gândul de a obţine mai mulţi bani decât a visat vreodată. Avea nevoie de tatăl lui. Jarrett Carter ar şti exact ce să facă.

Trecu încă o oră. Era aşteptat la birou, la o şedinţă săptămânală sau cam aşa ceva.

— Concediaţi-mă, mormăi, cu un zâmbet.

Se uită o vreme la Kramerbooks, librăria lui preferată din tot oraşul. Poate că în curând va trece de la secţiunea cu cărţi broşate la cele cartonate. Ar putea să-şi umple noii pereţi cu rafturi de cărţi.

La ora trei fix, în grafic, intră la Kramer şi se duse în spate, la cafenea, şi acolo era Max Pace, singur la o masă, cu un pahar de limonadă în faţă, aşteptând. Era vizibil încântat să-l revadă pe Clay.

— M-ai urmărit? întrebă Clay, aşezându-se şi îndesându-şi mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Desigur. Vrei ceva de băut?

— Nu. Ce-ar fi dacă aş intenta proces mâine, în numele familiei lui Ramón Pumphrey? Numai cazul ăsta ar face mai mult decât oferiţi voi pentru toate şase.

Se părea că anticipaseră întrebarea. Max avea un răspuns pregătit.

— Ai avea un lung şir de probleme. Să ţi le spun pe primele trei. În primul rând, nu ştii pe cine să dai în judecată. Nu ştii cine a făcut Tarvanul şi e posibil ca nimeni să nu afle vreodată. În al doilea rând, nu ai destui bani să te lupţi cu clientul meu. Ar fi nevoie de cel puţin zece milioane de dolari ca să pui la punct un proces valabil. În al treilea rând, ai pierde şansa de a-i reprezenta pe toţi reclamanţii cunoscuţi. Dacă nu accepţi repede, sunt gata să-i fac aceeaşi ofertă următorului avocat de pe listă. Scopul meu e să rezolv totul în treizeci de zile.

— M-aş putea duce la o firmă mare care se ocupă cu procese cu cerere de daune.

— Da, dar asta ar pune şi mai multe probleme. În primul rând, ai renunţa la cel puţin jumătate din onorariu. În al doilea rând, ar dura cinci ani să ajungi la un rezultat, poate chiar mai mult. Pe urmă, chiar şi cea mai mare firmă din ţara asta tot ar putea pierde procesul. Adevărul, Clay, s-ar putea să nu se afle niciodată.

— Ar trebui să se afle.

— Poate, dar mie mi-e totuna. Rolul meu e să rezolv problema; să despăgubesc corect victimele, apoi s-o îngrop pentru totdeauna. Nu fi naiv, prietene!

— Nu suntem prieteni.

— E adevărat, dar facem progrese.

— Ai o listă de avocaţi?

— Da, mai am încă două persoane, care îţi seamănă foarte bine.

— Cu alte cuvinte, sunt flămânzi.

— Da, sunt flămânzi, dar tu eşti şi foarte bun.

— Mi s-a mai spus. Şi că am umeri largi. Ceilalţi doi sunt

tot aici, în oraş?

— Da, dar hai să nu ne facem griji în privinţa lor. Azi e joi. Am nevoie de un răspuns până luni la prânz. Altfel merg la următorul tip.

— S-a folosit Tarvan şi în alte oraşe din America?

— Nu, numai în Washington.

— Şi câţi oameni au fost trataţi?

— O sută, mai mult sau mai puţin.

Clay luă o înghiţitură din paharul de apă cu gheaţă pe care un chelner i-l pusese în faţă.

— Deci, mai există încă nişte criminali pe undeva?

— Tot ce se poate. Se înţelege de la sine că aşteptăm şi urmărim cu cea mai mare nelinişte.

— Nu puteţi să-i opriţi?

— Să oprim omorurile pe stradă în Washington? Nimeni nu ar fi putut prevedea că Tequila Watson o să plece de la Centru şi că, în mai puţin de două ore, o să omoare pe cineva. Nici Washad Porter. Tarvanul nu dă nici un indiciu despre cine ar putea să clacheze şi nici când. Există nişte dovezi că, după zece zile de la întreruperea tratamentului, devin din nou inofensivi. Dar sunt numai speculaţii.

— Aşadar, crimele ar putea înceta în câteva zile?

— Pe asta ne bazăm. Sper să trăim până luni.

— Clientul tău ar trebui să meargă la puşcărie.

— Clientul meu e o corporaţie.

— Corporaţiile pot răspunde în faţa legii.

— Hai să nu discutăm despre asta, bine? Nu duce nicăieri. Trebuie să vorbim despre tine şi dacă poţi sau nu să faci faţă.

— Sunt sigur că ai deja un plan.

— Da, unul foarte detaliat.

— Îmi dau demisia, şi pe urmă?

Pace împinse la o parte paharul cu limonadă şi se aplecă în faţă, ca şi cum abia acum avea să-i spună partea cea mai bună:

— Îţi deschizi propriul cabinet de avocatură. Închiriezi

un spaţiu, îl mobilezi frumos şi aşa mai departe. Trebuie să fie atrăgător, Clay, şi asta nu se poate decât dacă arăţi şi te porţi ca un avocat de succes. Potenţialii clienţi îţi vor fi aduşi la birou. Trebuie să fie impresionaţi. O să ai nevoie de personal şi de alţi avocaţi care să lucreze pentru tine. Impresia e totul. Crede-mă! Am fost şi eu avocat. Clienţii vor birouri frumoase. Vor să vadă că ai succes. Le vei spune acestor oameni că poţi să le obţii înţelegeri de patru milioane de dolari!

— Patru e mult prea puţin.

— Vorbim mai încolo, bine? Trebuie să pară că ai succes, asta e ideea.

— Asta am înţeles. Am crescut într-o firmă de avocatură de mare succes.

— Ştim. Ăsta e unul dintre lucrurile care ne plac la tine.

— Cât e de greu de obţinut spaţiu de birouri acum?

— Am închiriat un spaţiu pe Connecticut Boulevard. Vrei să-l vezi?

Ieşiră de la Kramer pe uşa din spate şi merseră agale pe trotuar, ca doi vechi prieteni ieşiţi la o plimbare.

— Mai sunt urmărit? întrebă Clay.

— De ce?

— A, nu ştiu. Eram doar curios. Nu mi se întâmplă în fiecare zi. Aş vrea doar să ştiu dacă o să fiu împuşcat în caz că cedez şi fug.

Pace chiar chicoti la întrebarea asta:

— E cam absurd, nu?

— De-a dreptul prostesc!

— Clientul meu e foarte agitat, Clay.

— Şi pe bună dreptate.

— În clipa asta au zeci de oameni în tot oraşul, care urmăresc, aşteaptă, se roagă să nu se mai întâmple şi alte crime. Şi speră că tu vei fi cel care va accepta afacerea.

— Şi cum rămâne cu problemele de etică?

— Care anume?

— Îmi vin în minte două: conflict de interese şi acostare

de clienţi.

— Acostarea e o glumă. Uită-te numai la panourile publicitare.

Se opriră la o intersecţie.

— În momentul ăsta eu sunt avocatul apărării, spuse Clay în timp ce aşteptau. Cum să trec de partea cealaltă şi să reprezint victima?

— Pur şi simplu. Am cercetat canoanele eticii. Nu e simplu, dar nu e o încălcare. Odată ce-ţi dai demisia de la Birou, eşti liber să-ţi deschizi propriul cabinet şi să începi să primeşti cazuri.

— Asta e partea uşoară. Dar cum rămâne cu Tequila Watson? Ştiu de ce a comis crima. Nu-i pot ascunde această informaţie nici lui, nici viitorului lui avocat.

— Faptul că eşti beat sau sub efectul unor medicamente nu e o justificare pentru crimă. E vinovat. Ramón Pumphrey e mort. Trebuie să uiţi de Tequila.

Porniră din nou.

— Nu-mi place răspunsul, spuse Clay.

— Altul mai bun nu am. Dacă mă refuzi şi continui să-ţi reprezinţi clientul, îţi va fi, practic, imposibil să dovedeşti că a luat vreodată un medicament numit Tarvan. Tu ştii, dar n-o să poţi s-o dovedeşti. O să fii ridicol dacă foloseşti asta drept apărare.

— Poate că nu pare cine ştie ce apărare, dar ar putea fi circumstanţe atenuante.

— Numai dacă reuşeşti să dovedeşti, Clay. Am ajuns.

Erau pe Connecticut Boulevard, în faţa unei clădiri înalte, moderne, cu o intrare din sticlă şi bronz, înaltă cât trei etaje.

Clay privi în sus şi spuse:

— Zona cu chirii mari.

— Haide! Tu eşti la etajul patru, ai un birou pe colţ cu o priveliştе fantastică.

În holul mare de marmură erau înşirate numele celor mai importante firme de avocatură din Washington.

— Ăsta nu e tocmai teritoriul meu, spuse Clay, citind numele firmelor.

— Ar putea fi, spuse Max.

— Şi dacă nu vreau să rămân aici?

— Treaba ta. Întâmplător avem acest spaţiu. Ţi-l subînchiriem la un preţ foarte bun.

— Când l-aţi închiriat?

— Nu pune prea multe întrebări, Clay. Suntem în aceeaşi tabără.

— Nu încă.

În partea lui Clay de etaj se puneau covoarele şi se zugrăveau pereţii. Covoare scumpe. S-au oprit la fereastra unui birou mare şi gol şi au privit traficul de pe bulevardul Connecticut. Erau mii de lucruri de făcut când deschizi o firmă şi lui nu-i veneau în minte decât o sută. Avea o bănuială că Max avea toate răspunsurile.

— Ce părere ai?

— Deocamdată nu am nici o părere. Totul e confuz.

— Nu rata şansa asta, Clay! Nu vei mai avea alta. Şi timpul trece.

— E ireal.

— Poţi să înregistrezi firma electronic. Ia cam o oră. Alegi o bancă, îţi deschizi conturi. Antetul şi altele se pot face peste noapte. Biroul poate fi gata de lucru şi mobilat în câteva zile. De miercurea viitoare poţi să stai aici, la un birou modern, şi să-ţi conduci propria afacere.

— Cum obţin celelalte cazuri?

— Prin prietenii tăi, Rodney şi Paulette. Ei cunosc oraşul şi oamenii. Angajează-i, triplează-le salariul, dă-le birouri frumoase pe acelaşi coridor. Ei pot să contacteze familiile. Vă ajutăm şi noi.

— V-aţi gândit la tot.

— Da. La absolut tot. Conduc o maşinărie foarte eficientă, care e pe punctul de a intra în panică. Lucrăm zi şi noapte, Clay! Ne mai trebuie doar un vârf de lance.

Când coborau, ascensorul se opri la etajul trei. Se urcară

trei bărbaţi şi o femeie, toţi îmbrăcaţi frumos, aranjaţi, cu serviete mari, scumpe, de piele, şi cu aerul de importanţă care pare înnăscut la avocaţii de la firmele mari. Max era atât de absorbit de detalii, încât nici nu-i observă. Dar Clay îi studia atent – manierele, exprimarea îngrijită, seriozitatea, aroganţa. Aceştia erau avocaţi mari, avocaţi importanţi, pentru care el nici nu exista. Desigur că pantalonii kaki vechi şi mocasinii purtaţi nu alcătuiau tocmai imaginea unui coleg din Baroul Washington.

Dar toate astea s-ar putea schimba peste noapte, nu?

Îşi luă la revedere de la Max şi porni într-o altă lungă plimbare, de data asta în direcţia biroului său. Când ajunse în cele din urmă, nu găsi pe birou nici un mesaj urgent. La şedinţa de la care lipsise mai lipsiseră, evident, mulţi alţii. Nu-l întrebă nimeni unde a fost. Nimeni nu părea să fi observat că nu fusese în birou toată după-amiaza.

Biroul deveni brusc mult mai mic şi mai ponosit, iar mobilierul era insuportabil de sumbru. Pe masă era un teanc de dosare, cazuri la care nu reuşea să se gândească în momentul acela. Oricum, toţi clienţii lui erau infractori.

Regulamentul Biroului Avocaţilor din Oficiu prevedea un preaviz de treizeci de zile înainte să-ţi dai demisia. Regula nu era însă pusă în aplicare, pentru că nu se putea. Lumea îşi dădea demisia tot timpul, cu preaviz scurt sau chiar fără nici unul. Glenda o să-i trimită o scrisoare de ameninţare. El o să-i răspundă cu una amabilă şi cu asta se va termina.

Cea mai bună secretară din tot biroul era domnişoara Glick, un ostaş călit, care s-ar putea să accepte un salariu de două ori mai mare şi să lase în urmă biroul mohorât de la BAO. Cabinetul lui va fi un loc de muncă simpatic, se hotărâse deja. Salarii şi avantaje, şi concedii lungi, şi poate chiar şi o cotă din profit.

Petrecu ultima oră a zilei de lucru încuiat în birou, făcând planuri, furând angajaţi, dezbătând care avocaţi şi care asistenţi s-ar potrivi.

*

PE MAX PACE îl întâlni pentru a treia oară în aceeaşi zi, la cină, la Old Ebbitt Grille, pe 15th Street, la două străzi în spatele hotelului Willard. Spre marea lui surpriză, Max începu cu un Martini, ceea ce îl făcu să se destindă considerabil. Aspectul tensionat al situaţiei începea să se relaxeze sub atacul ginului, iar Max deveni o persoană în carne şi oase. Fusese odată avocat pledant în California, înainte ca o întâmplare nefericită să pună capăt carierei sale de acolo. Prin nişte relaţii reuşise să găsească o nişă pe piaţa afacerilor juridice ca „stingător de incendii“. Ca persoană care rezolvă orice problemă. Era un agent foarte bine plătit care intervenea discret, curăţa mizeria şi dispărea la fel de discret şi fără urmă. În timp ce-şi mâncau fripturile şi beau prima sticlă de Bordeaux, Max spuse că după afacerea cu Tarvanul mai avea ceva pentru Clay.

— Ceva mult mai mare, spuse şi chiar se uită de jur împrejur prin local să vadă dacă nu ascultă vreun spion.

— Ce? întrebă Clay după o lungă aşteptare.

Încă o privire rapidă în jur, să nu tragă cineva cu urechea, apoi:

— Clientul meu are un concurent care a scos pe piaţă un medicament periculos. Deocamdată nu ştie nimeni. Medicamentul lor are rezultate mai bune decât al nostru. Dar clientul meu are dovezi solide că acel medicament provoacă tumori. Aşteaptă momentul potrivit să lanseze un atac.

— Atac?

— Un proces colectiv condus de un avocat tânăr şi agresiv care deţine dovezile necesare.

— Îmi oferi încă un caz?

— Da. Acceptă afacerea cu Tarvanul, rezolvă totul în treizeci de zile şi îţi dăm un dosar care valorează milioane.

— Mai mult decât Tarvanul?

— Mult mai mult.

Clay reuşi astfel să înghită cu greu o jumătate de *file mignon* fără să simtă nici un gust. Cealaltă jumătate rămase neatinsă. Era flămând, dar nu avea poftă de mâncare.

— De ce eu? puse întrebarea, mai mult sieşi decât noului său prieten.

— Asta se întreabă şi câştigătorii la loterie. Ai tras lozul cel mare, Clay! La loteria avocaţilor. Ai fost destul de isteţ să-ţi dai seama de existenţa Tarvanului, iar noi căutam cu disperare un avocat tânăr în care să putem avea încredere. Ne-am găsit reciproc, Clay, şi ai la dispoziţie acest scurt moment în care să iei o decizie care îţi va schimba viaţa. Spune da şi vei deveni un avocat celebru. Spune nu şi pierzi potul cel mare.

— Am înţeles mesajul. Am nevoie de puţin timp să mă gândesc, să-mi limpezesc mintea.

— Ai tot weekendul.

— Mersi! Uite, o să fac o scurtă excursie, plec mâine-dimineaţă şi mă întorc duminică seara. Chiar nu cred că e nevoie să vină după mine oamenii tăi.

— Pot să te întreb unde pleci?

— La Abaco, în Bahamas.

— Să-l vezi pe tatăl tău?

Clay era surprins, dar nu avea de ce:

— Da, spuse.

— Cu ce scop?

— Nu e treaba ta. La pescuit.

— Îmi pare rău, dar sunt foarte agitat. Sper că înţelegi.

— Nu tocmai. Îţi spun cu ce zboruri merg, numai nu mă urmăriţi, bine?

— Îţi dau cuvântul meu.

|CAPITOLUL 10|

Insula Great Abaco este o fâşie îngustă de pământ în partea de nord a insulelor Bahamas, cam la o sută şaizeci de kilometri est de Florida. Clay mai fusese o dată acolo, cu patru ani în urmă, când reuşise să adune destui bani pentru biletul de avion. Călătoria fusese un weekend prelungit, în care Clay plănuise să aibă o discuţie cu tatăl său şi să uite de probleme pentru o vreme. Nu se întâmplase aşa. Pentru Jarrett Carter eşecul era încă prea recent şi ocupaţia lui principală era să bea punci începând de la prânz. Era dispus să vorbească despre orice, mai puţin despre Drept şi avocaţi.

De data asta va fi altfel.

Clay sosi spre seară, într-un avion al companiei Coconut Air. Vameşul aruncă o privire spre paşaport şi-i făcu semn să treacă. Drumul cu taxiul până în Portul Marsh dură cinci minute, pe contrasens. Şoferului îi plăcea să asculte muzică *gospel* dată tare, iar Clay nu avea chef să se certe. Şi nici să dea bacşiş. Coborî din maşină în port şi porni să-l caute pe tatăl său.

*

JARRETT CARTER pornise odată un proces împotriva preşedintelui Statelor Unite şi, deşi pierduse, învăţase din experienţă că de fiecare dată următorul inculpat era o ţintă mai uşoară. Nu se temea de nimeni, la tribunal sau în afara lui. Reputaţia îi fusese asigurată de o victorie majoră – un verdict greu într-un proces de malpraxix împotriva preşedintelui Asociaţiei Americane a Medicilor, un doctor bun care făcuse o greşeală în sala de operaţii. Verdictul

venise de la un juriu nemilos, într-un stat conservator, iar Jarrett Carter devenise dintr-odată un avocat pledant extrem de căutat. Alegea cazurile cele mai dificile, le câştiga pe cele mai multe dintre ele, iar la vârsta de patruzeci de ani avea deja o reputaţie solidă. Şi-a deschis o firmă cunoscută pentru stilul dur din sala de judecată. Clay nu se îndoia nici un moment că va călca pe urmele tatălui său şi că îşi va petrece viaţa prin tribunale.

Situaţia s-a schimbat pe vremea când Clay era încă la colegiu. A avut loc un divorţ urât care l-a costat scump pe Jarrett. Firma a început să se destrame în maniera tipică, în momentul în care partenerii au început să se dea în judecată între ei. Cu mintea la alte lucruri, Jarrett nu a mai câştigat nici un proces timp de doi ani, iar reputaţia lui a avut mult de suferit. A făcut cea mai mare greşeală când, împreună cu contabilul, a început să falsifice registrele – ascunzând venituri, exagerând cheltuieli. Când au fost prinşi, contabilul s-a sinucis, dar Jarrett, nu. Era însă terminat şi părea sigur că va ajunge la închisoare. Din fericire, procurorul era un vechi amic de la Facultatea de Drept.

Detaliile târgului aveau să rămână pe veci un secret întunecat. Nu a fost pus sub acuzare, s-a făcut doar o înţelegere neoficială prin care Jarrett îşi lichida discret firma, renunţa la dreptul de a profesa şi părăsea ţara. A fugit fără nimic, cu toate că cei care cunoşteau îndeaproape situaţia erau de părere că ascunsese ceva peste graniţă. Clay nu ştia nimic despre o asemenea pradă.

Aşa că marele Jarrett Carter a devenit căpitanul unui vas de pescuit în Bahamas, ceea ce unora li se părea o viaţă de invidiat. Clay îl găsi pe vas, un Wavedancer lung de douăzeci de metri ancorat într-un doc din portul aglomerat. Alte vase charter se întorceau după o zi pe mare. Pescari arşi de soare îşi admirau capturile. Bliţurile aparatelor de fotografiat scânteiau. Marinarii de prin părţile locului alergau de colo-colo descărcând lăzi cu

bibani şi toni puşi la gheaţă. Aruncau pungi cu sticle şi cutii de bere goale.

Jarrett era la proră cu un furtun într-o mână şi un burete în cealaltă. Clay îl urmări cu privirea o clipă, nedorind să-l întrerupă din muncă. Tatăl său arăta, fără îndoială, ca un expatriat fugar – desculţ, cu pielea aspră şi înnegrită de soare, cu o barbă căruntă ca a lui Hemingway. Avea lanţuri de argint la gât, şapcă de pescar cu cozorocul lung, cămaşă albă de bumbac, veche şi cu mânecile suflecate până la bicepşi. Dacă n-ar fi avut un început de burtă de la băutură, Jarrett ar fi părut chiar în formă.

— Măi, să fiu al naibii! strigă el când îşi văzu fiul.

— Drăguţă barcă, spuse Clay, urcând la bord. Îşi strânseră mâinile cu putere, dar atât. Jarrett nu era genul afectuos, în nici un caz cu fiul său. Câteva foste secretare spuneau altceva. Mirosea a transpiraţie uscată, a apă sărată, a bere stătută – o zi lungă pe mare. Pantalonii scurţi şi cămaşa albă îi erau murdare.

— Da, e a unui doctor din Boca. Arăţi bine!

— Şi tu.

— Sunt sănătos, asta-i tot ce contează. Ia o bere! Jarrett făcu semn spre lada frigorifică de pe punte.

Desfăcură cutiile şi se aşezară pe scaunele de pânză, în timp ce câţiva pescari se împleticeau pe chei. Barca se clătina uşor.

— O zi plină, nu? spuse Clay.

— Am plecat la răsăritul soarelui, cu un tip şi cei doi fii ai lui, băieţi puternici, amândoi halterofili serioşi. De undeva din New Jersey. N-am văzut niciodată atâţia muşchi pe o barcă. Scoteau din apă peşti de cincizeci de kile de parcă erau păstrăvi.

Trecură prin dreptul lor două femei în jur de patruzeci de ani, cu nişte rucsaci mici şi unelte de pescuit. Arătau la fel de obosite şi arse de soare ca şi ceilalţi pescari. Una era puţin mai greoaie, cealaltă nu, dar Jarrett le urmări pe amândouă cu privirea până ce dispărură din raza vizuală.

Se holba într-un mod aproape stânjenitor.

— Mai ai apartamentul ăla? întrebă Clay. Cel pe care îl văzuse cu patru ani în urmă era un apartament prăpădit cu două camere în spatele portului Marsh.

— Mda, dar acum stau pe barcă. Proprietarul nu vine prea des, aşa că stau aici. E o canapea în cabină pentru tine.

— Locuieşti pe vasul ăsta?

— Sigur, are aer condiţionat şi e mult spaţiu. Ştii, mai tot timpul sunt singur.

Băură din bere şi priviră încă un grup de pescari care treceau cu un mers obosit.

— Am o cursă mâine, spuse Jarrett. Vii şi tu?

— Ce altceva aş putea să fac pe-aici?

— Sunt nişte caraghioşi de pe Wall Street care vor să plecăm la şapte dimineaţa.

— Se pare c-o să ne distrăm.

— Mi-e foame, spuse Jarrett, sărind în picioare şi aruncând la coş cutia de bere. Hai să mergem.

O luară în jos pe chei, trecând pe lângă zeci de vase de toate felurile. Oamenii luau cina pe bărcile cu pânze. Căpitanii beau bere şi se relaxau. Toţi îi strigau ceva lui Jarrett, care avea o replică pentru fiecare. Era tot desculţ. Clay mergea cu un pas în urma lui şi îşi spunea în sinea lui: „Ăsta e tatăl meu, marele Jarrett Carter, un golan desculţ într-un şort decolorat şi cu cămaşă fără nasturi, regele portului Marsh. Şi un om tare nefericit“.

Barul Blue Fin era plin şi zgomotos. Jarrett părea că ştie pe toată lumea. Înainte să găsească două taburete libere la aceeaşi masă, barmanul le pregătise deja două pahare înalte cu punci de rom.

— Noroc, spuse Jarrett şi ciocni cu Clay, după care bău jumătate. Urmă o discuţie serioasă despre pescuit cu un alt căpitan şi o vreme Clay fu complet ignorat, ceea ce nu-l deranjă deloc. Jarrett termină primul pahar şi strigă să i se mai aducă unul. Apoi încă unul.

La o masă mare dintr-un colţ se pregătea o petrecere. Pe mijlocul mesei apărură platouri cu homari, crabi şi creveţi. Jarrett îi făcu semn lui Clay să-l urmeze şi se aşezară la masă, împreună cu alte şase persoane. Muzica era tare, iar conversaţia şi mai tare. Toţi cei de la masă se străduiau să se îmbete, iar Jarrett era în frunte.

Marinarul din dreapta lui Clay era un hippie bătrâior care se lăuda că scăpase de războiul din Vietnam şi îşi dăduse foc la carnetul de înrolare. Respinsese toate ideile democratice, inclusiv un loc de muncă şi impozitele pe venit.

— Mă învârt prin Caraibe de treizeci de ani, spuse cu gura plină de crevete. Statul nici nu ştie că exist.

Clay bănuia că statului puţin îi păsa dacă individul exista sau nu, şi acelaşi lucru era valabil pentru toţi inadaptaţii cu care lua masa în momentul acela. Marinari, căpitani de vase, pescari de meserie, toţi fugeau de câte ceva – pensie alimentară, impozite, mandate de arestare, afaceri care ieşiseră prost. Îşi închipuiau că sunt nişte rebeli, nonconformişti, spirite libere – piraţi ai zilelor noastre, prea independenţi ca să fie constrânşi de regulile fireşti ale societăţii.

Insula fusese lovită serios de un uragan cu o vară înainte, iar Căpitanul Floyd, cel mai gălăgios de la masă, se războia cu o companie de asigurări. Asta produse un val de poveşti despre uragane care, bineînţeles, cereau încă un rând de băuturi. Clay se opri din băut; dar nu şi tatăl lui. Jarrett vorbea tot mai tare şi era tot mai beat, ca toţi ceilalţi de la masă.

După două ore mâncarea se terminase, dar punciul curgea întruna. Barmanul îl trimitea deja cu stacana, iar Clay se hotărî să dispară urgent. Se ridică neobservat de la masă şi se strecură afară din bar.

Asta s-a ales din cina liniştită cu tatăl său.

*

ERA ÎNCĂ ÎNTUNERIC când îl treziră zgomotele pe care le făcea tatăl lui în cabina de sub punte, fluierând tare, fredonând chiar o melodie care aducea de departe cu un cântec de Bob Marley.

— Scoală-te! zbieră Jarrett. Barca se clătina, dar nu atât din cauza valurilor, cât a modului gălăgios în care Jarrett îşi începea ziua.

Clay rămase un moment pe canapeaua scurtă şi îngustă încercând să se adune şi îşi aminti de legenda lui Jarrett Carter. Venea întotdeauna la birou înainte de şase dimineaţa, adesea pe la cinci şi uneori chiar la patru. Şase zile pe săptămână, adesea şapte. Ratase majoritatea meciurilor de baseball şi de fotbal ale lui Clay, din cauză că era, pur şi simplu, prea ocupat. Nu ajungea niciodată acasă înainte de-a se însera şi de multe ori nu ajungea deloc. Când Clay crescuse şi lucra deja la firmă, lui Jarrett i se dusese vestea că îi copleşea pe tinerii lui asociaţi cu munca. Pe măsură ce căsnicia mergea tot mai prost, începuse să doarmă la birou, uneori singur. În ciuda proastelor obiceiuri, Jarrett îşi începea activitatea devreme, întotdeauna înaintea celorlalţi. Fusese la un pas de a deveni alcoolic, dar renunţase la băutură în clipa în care şi-a dat seama că îl împiedică din muncă.

În zilele de glorie nu avea nevoie de somn şi era limpede că unele obiceiuri nu voiau să moară. De-abia ieşit de sub duş, trecu cu zgomot pe lângă canapea, cântând tare şi mirosind a duş şi loţiune după ras ieftină.

— Hai să mergem! strigă.

De mic dejun nici nu se pomeni. Clay reuşi să se spele în fugă cu apă rece în încăperea minusculă care se numea cabina de duş. Nu suferea de claustrofobie, dar ideea de a sta într-un spaţiu înghesuit într-o barcă îl ameţea. Afară cerul era plin de nori groşi şi era deja cald. Jarrett era pe punte, ascultând radioul şi încruntându-se la nori.

— Veşti proaste, spuse.

— Ce e?

— Se apropie o furtună. Spun că o să plouă torenţial toată ziua.

— Cât e ceasul?

— Şase jumate.

— La ce oră te-ai întors aseară?

— Parcă ai fi maică-ta. Cafeaua e acolo.

Clay îşi turnă o ceaşcă de cafea tare şi se aşeză lângă timonă.

Faţa lui Jarrett era ascunsă de ochelarii groşi de soare, de barbă şi de cozorocul de la şapcă. Clay bănuia că ochii ar fi trădat o mahmureală groaznică, dar nimeni nu putea să ştie. Radioul le capta interesul cu anunţuri despre vreme şi avertizări de furtună pentru vasele din larg. Jarrett şi ceilalţi căpitani de curse strigau unul la altul transmiţându-şi ştirile, făcând prognoze, clătinând din cap spre nori. Trecu o jumătate de oră. Nimeni nu ieşea din port.

— La naiba! spuse Jarrett la un moment dat. O zi ratată. Apărură patru tineri directoraşi de pe Wall Street, toţi în şorturi albe, adidaşi noi şi şepci de pescuit tot noi. Jarrett îi văzu apropiindu-se şi îi întâmpină la pupa. Înainte să se fi urcat în barcă le spuse:

— Îmi pare rău, azi nu se pescuieşte. Vine furtuna.

Toate cele patru capete se ridicară, inspectând cerul. O trecere scurtă în revistă a norilor îi duse pe toţi la concluzia că prognoza meteo era greşită.

— Glumeşti, spuse unul dintre ei.

— O să plouă puţin, spuse altul.

— Răspunsul e nu, spuse Jarrett. Nimeni nu iese azi la pescuit.

— Dar am plătit!

— O să vă primiţi banii înapoi.

Se uitară încă o dată la nori, care se făceau tot mai negri de la o clipă la alta. Începu să tune, ca nişte salve de tun în depărtare.

— Regret, prieteni, spuse Jarrett.

— Dar mâine? întrebă unul dintre ei.

— Mâine sunt ocupat. Îmi pare rău.

Plecară convinşi că fuseseră traşi pe sfoară şi că îşi pierduseră astfel trofeele pescăreşti.

Acum, că problema lucrului fusese rezolvată, Jarrett se duse la lada frigorifică şi îşi luă o bere.

— Vrei şi tu? îl întrebă pe Clay.

— Ce oră e?

— Ora de bere, cred.

— Nici nu mi-am terminat cafeaua.

Se aşezară pe scaunele de pescuit de pe punte, ascultând cum tunetele deveneau tot mai puternice. Portul forfotea de căpitani şi marinari care ancorau vasele şi de pescari nefericiţi care se grăbeau să se întoarcă pe chei, aruncând cât colo lăzile frigorifice şi genţile în care aveau loţiunile de plajă şi aparatele de fotografiat. Încet-încet, vântul se înteţea.

— Ai mai vorbit cu maică-ta? întrebă Jarrett.

— Nu.

Trecutul familiei Carter era un coşmar şi ştiau amândoi că nu e bine să atingă subiectul.

— Tot la BAO lucrezi? întrebă Jarrett.

— Da, şi vreau să vorbesc cu tine despre asta.

— Şi Rebecca?

— S-a terminat, cred.

— Şi asta e bine sau rău?

— Deocamdată e doar dureros.

— Câţi ani ai tu acum?

— Cu douăzeci şi patru mai puţini decât tine. Treizeci şi unu.

— Bun. Eşti prea tânăr să te însori.

— Mulţumesc, tată!

Căpitanul Floyd veni în fugă pe chei şi se opri lângă barca lor:

— A venit Gunter. Jucăm pocher în zece minute. Hai!

Jarrett sări în picioare, semănând brusc cu un copil în dimineaţa de Crăciun.

— Te interesează? îl întrebă pe Clay.

— Ce să mă intereseze?

— Pocherul.

— Nu joc pocher. Cine e Gunter?

Jarrett se întinse şi arătă cu mâna.

— Vezi iahtul ăla de acolo, de cincizeci de metri? E al lui Gunter. El şi fiu-su, German, îşi fac de cap cu un miliard de dolari şi o barcă plină de fete. Crede-mă, e un loc mai bun de stat în timpul furtunii.

— Să mergem! zbieră Căpitanul Floyd, îndepărtându-se.

Jarrett coborî de pe vas pe chei.

— Vii? se răsti el la Clay.

— Mă lipsesc.

— Nu fi fraier! O să fie mult mai distractiv decât să stai aici toată ziua.

Jarrett se îndepărta, în urma Căpitanului Floyd. Clay îi făcu semn cu mâna.

— O să citesc o carte.

— Cum vrei.

Săriră într-o şalupă cu încă un pierde-vară şi ieşiră din port, împroşcând apă în toate părţile, până dispărură în spatele unor iahturi.

Pentru Clay era ultima dată când avea să-şi vadă tatăl în următoarele luni. Nici vorbă de sfaturi.

Trebuia să se descurce singur.

|Capitolul 11|

Apartamentul era în alt hotel. Pace se muta de colo-colo prin Washington, de parcă ar fi fost urmărit de spioni. După ce îl salută scurt şi îl întrebă dacă doreşte cafea, se apucară de afaceri. Clay îşi dădu seama că stresul păstrării secretului îl afecta pe Pace. Avea o figură obosită. Mişcările îi erau nervoase. Vorbea mai repede. Zâmbetul dispăruse. Nici o întrebare despre weekend sau despre pescuitul în Bahamas. Pace era pe cale să încheie o afacere, fie cu Clay Carter, fie cu următorul avocat de pe listă. Se aşezară la masă, fiecare cu câte un carneţel şi cu stilourile gata de atac.

— Cred că cinci milioane pentru fiecare mort e o cifră mai potrivită, începu Clay. Sigur că e vorba de puşti de pe stradă ale căror vieţi au o valoare economică mică, dar ceea ce a făcut clientul tău valorează milioane în daune. Aşa că punem la un loc valoarea reală cu cea a daunelor şi ajungem la cinci milioane.

— Tipul care era în comă a murit aseară, spuse Pace.

— Aşadar, avem şase victime.

— Şapte. Am mai pierdut unul sâmbătă dimineaţă.

Clay înmulţise cinci milioane cu şase de atâtea ori, încât acum îi venea greu să accepte noua cifră.

— Cine? Unde?

— Îţi dau detaliile neplăcute mai încolo, bine? Să spunem numai că a fost un sfârşit de săptămână foarte lung. În timp ce tu erai la pescuit, noi urmăream apelurile la Urgenţă, lucru pentru care, într-un oraş ca ăsta, mai ales în weekend, e nevoie de o mică armată.

— Sunteţi siguri că e vorba de Tarvan?

— Nu avem nici o îndoială.

Clay mâzgăli ceva fără rost şi încercă să-şi adapteze strategia.

— Eşti de acord cu cinci milioane de decedat? întrebă.

— De acord.

Întorcându-se acasă din Abaco, Clay se convinsese singur că era vorba de un joc al zerourilor. „Nu te gândi că sunt bani adevăraţi, doar un şir de zerouri după nişte numere. Pentru moment, uită ce poţi cumpăra cu banii. Uită de schimbările dramatice pe cale să aibă loc. Uită ce ar putea face un juriu peste ani de zile. Doar joacă-te cu zerourile. Ignoră pumnalul ascuţit care ţi se învârte în carne. Prefă-te că eşti făcut din oţel. Adversarul tău e slab şi speriat, dar e foarte bogat şi a greşit foarte mult.“

Clay înghiţi cu greutate şi încercă să vorbească pe un ton normal.

— Onorariul avocatului este prea mic, spuse.

— A, zău? spuse Pace şi chiar zâmbi. Zece milioane nu sunt de ajuns?

— Nu în cazul ăsta. Aţi fi mult mai expuşi dacă ar fi implicată o firmă mare, specializată în procesele de obţinere de daune.

— Te prinzi repede, văd.

— Jumătate se va duce pe impozite. Cheltuielile pe care le-aţi preconizat sunt foarte mari. Vreţi să pun pe picioare o firmă în câteva zile, într-o zonă cu chirii mari. În plus, vreau să fac ceva pentru Tequila şi pentru ceilalţi inculpaţi care au fost prinşi la mijloc în toată povestea asta.

— Spune-mi o sumă. Pace scria deja ceva.

— Cincisprezece milioane vor face tranziţia mai uşoară.

— Îţi încerci norocul?

— Nu, doar negociez.

— Vasăzică, vrei cincizeci de milioane – treizeci şi cinci pentru familii şi cincisprezece pentru tine. Corect?

— Atât ar trebui să ajungă.

— De acord. Pace întinse mâna şi spuse: Felicitări!

Clay îi strânse mâna. Nu găsi altceva de spus decât

„Mulţumesc“.

— Am întocmit un contract, cu nişte detalii şi clauze. Max căuta într-o servietă.

— Ce fel de clauze?

— De exemplu, nu ai voie să le aminteşti de Tarvan nici lui Tequila Watson, nici noului său avocat, şi nici vreunuia dintre inculpaţii implicaţi în acest caz. Dacă vei face asta, vei periclita foarte serios toată afacerea. Aşa cum am mai discutat, dependenţa de droguri nu este o justificare pentru comiterea unei infracţiuni. Ar putea funcţiona ca o circumstanţă atenuantă la stabilirea sentinţei, dar domnul Watson a comis o crimă, iar ce medicamente lua în momentul respectiv nu este relevant pentru apărare.

— Înţeleg asta mai bine decât tine.

— Atunci uită de criminali. Acum reprezinţi familiile victimelor. Eşti de partea cealaltă, Clay, obişnuieşte-te cu ideea! Prin contract primeşti cinci milioane pe loc, încă cinci în zece zile şi restul de cinci după încheierea tuturor înţelegerilor. Dacă spui cuiva de Tarvan, afacerea pică. Dacă ne înşeli încrederea şi vorbeşti cu inculpaţii, pierzi o grămadă de bani.

Clay încuviinţă din cap şi îşi aţinti privirile asupra contractului gros de pe masă.

— E, practic, un acord de confidenţialitate, continuă Max, lovind uşor cu degetele în hârtii. E plin de secrete întunecoase, pe care va trebui să le ascunzi până şi de secretara ta. De exemplu, numele clientului meu nu va fi menţionat niciodată. E o corporaţie-mamă înfiinţată în Bermude cu o nouă sucursală în Antilele Olandeze, care e patronată de o firmă elveţiană cu sediul în Luxemburg. Lanţul de documente începe şi se termină acolo şi nimeni nu-l poate urmări fără să piardă şirul, nici măcar eu. Noii tăi clienţi primesc banii; nu trebuie să pună întrebări. Cât despre tine, vei câştiga o avere. Nu ne aşteptăm la predici moralizatoare. Ia-ţi banii, termină treaba şi toată lumea va fi fericită.

— Cu alte cuvinte, să-mi vând sufletul?

— Cum spuneam, lasă predicile. Nu faci nimic lipsit de etică. Obţii nişte înţelegeri uriaşe pentru nişte clienţi care n-au nici cea mai vagă idee că le datorează cineva ceva. Asta nu înseamnă că-ţi vinzi sufletul. Şi ce dacă te îmbogăţeşti? N-o să fii primul avocat care primeşte un cadou neaşteptat.

Clay se gândea la primele cinci milioane. Plătibile imediat. Max completă nişte spaţii goale undeva, pe la mijlocul contractului, după care i-l împinse peste masă.

— Asta e înţelegerea preliminară. Semnează şi o să pot să-ţi spun mai multe despre clientul meu. O să cer nişte cafea.

Clay luă documentul şi îl ţinu în mână, simţindu-l cum devine din ce în ce mai greu, apoi încercă să citească primul paragraf. Max sunase la room-service.

Urma să demisioneze imediat, chiar în aceeaşi zi, de la Biroul Avocaţilor din Oficiu şi să renunţe la calitatea de avocat al lui Tequila Watson. Hârtiile fuseseră deja întocmite şi ataşate la contract. Trebuia să-şi înregistreze firma imediat, să angajeze suficient personal, să-şi deschidă conturi în bancă etcetera. Fusese ataşată şi o propunere pentru documentele de înfiinţare a Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II, cuprinzând toate clauzele legale obişnuite. Urma să contacteze, cât de curând, toate cele şapte familii şi să înceapă tratativele pentru a deveni avocatul lor.

Sosi cafeaua, dar Clay continua să citească. În capătul celălalt al apartamentului, Max vorbea la celular în şoaptă, pe un ton serios, fără îndoială, îi relata superiorului său ultimele evenimente.

Sau, poate, îşi monitoriza reţeaua să vadă dacă se mai petrecuse vreo crimă legată de Tarvan. Pentru semnătura de la pagina unsprezece, Clay urma să primească, prin transfer bancar imediat, suma de cinci milioane de dolari, pe care Max tocmai o completase citeţ. Îi tremură mâna

când semnă, nu de teamă sau de îndoială în ce priveşte moralitatea, ci din cauza şocului provocat de zerouri.

Odată semnată prima serie de documente, ieşiră din hotel şi se urcară într-o maşină de teren condusă de aceeaşi gardă de corp care-l întâmpinase pe Clay în holul de la Willard.

— Propun să ne ocupăm mai întâi de contul din bancă, spuse Max, blând, dar hotărât. Clay era Cenuşăreasa în drum spre bal, plutind, pentru că totul era un vis.

— Sigur, e o idee bună, reuşi să spună.

— Vreo preferinţă? întrebă Pace.

Cei de la banca lui Clay ar fi fost şocaţi de genul de activitate care se pregătea. De atâta vreme contul lui curent abia reuşea să se menţină peste minimum, încât orice depozit substanţial ar fi trezit imediat suspiciuni. Un director mărunt îl sunase odată, să-i dea vestea că depăşise scadenţa la un mic împrumut. Şi-l şi imagina pe vreun şef cu gura căscată de uimire holbându-se la extrasul de cont.

— Sunt convins că te-ai gândit deja la ceva.

— Suntem în relaţii bune cu Chase. Transferurile vor merge mai uşor acolo.

„Atunci Chase să fie, se gândi Clay şi zâmbi. Să facem orice e nevoie, numai să grăbim transferul.“

— Banca Chase, pe 15th Street, îi spuse Max şoferului, care se îndrepta deja în direcţia respectivă. Mai scoase nişte hârtii. Uite contractele de închiriere şi subînchiriere ale biroului. E un spaţiu foarte bun, după cum ştii, şi, desigur, nu e ieftin. Clientul meu a folosit o firmă-fantomă ca să-l închirieze pe doi ani cu optsprezece mii pe lună. Ţi-l putem subînchiria la acelaşi preţ.

— Asta înseamnă patru sute de mii de dolari, mai mult sau mai puţin.

Max zâmbi şi spuse:

— Vă puteţi permite, domnule! Trebuie să începi să gândeşti ca un avocat cu bani de aruncat.

Îi aştepta deja un vicepreşedinte. Max întrebă de persoana potrivită şi fură primiţi cu mult respect. Clay îşi luă în primire afacerea şi semnă toate documentele necesare.

Transferul urma să fie efectuat până la ora cinci în aceeaşi zi, conform spuselor vicelui.

Întorşi în maşină, Max nu vorbea de altceva decât de afaceri.

— Ne-am permis să întocmim actele firmei în locul tău, spuse şi îi mai dădu şi alte documente.

— Le-am văzut deja, răspunse Clay, încă gândindu-se la transferul bancar.

— Sunt lucruri de bază – nimic precis. Înregistrează-le electronic. Plăteşti două sute de dolari cu cartea de credit şi ai intrat în afaceri. Durează mai puţin de o oră. Poţi s-o faci din biroul de la BAO.

Cu hârtiile în mână, Clay privi pe fereastră. Lângă ei, la semafor, era un Jaguar XJ roşu-stacojiu, lucios şi imaginaţia i-o luă razna. Încercă să se concentreze asupra afacerilor, dar pur şi simplu nu reuşi.

— Că tot veni vorba de BAO, îi zise Max, cum ai de gând să procedezi?

— Hai s-o facem acum.

— Pe M. Street, la numărul 18, îi spuse Max şoferului, căruia părea că nu-i scapă nimic. Te-ai gândit la Rodney şi la Paulette?

— Da. Vorbesc cu ei azi.

— Bun.

— Mă bucur că eşti de acord.

— Avem şi noi nişte oameni care cunosc bine oraşul. Pot să ajute şi ei. Vor lucra pentru noi, dar clienţii tăi nu vor şti.

Spunând asta, dădu din cap spre şofer. Nu ne putem relaxa, Clay, până când cele şapte familii nu te acceptă ca avocat.

— Se pare că lui Rodney şi lui Paulette va trebui să le

spun tot.

— Aproape tot. Vor fi singurii din firma ta care vor şti despre ce e vorba. Dar nu poţi să le spui de Tarvan sau de companie şi nu vor vedea înţelegerile în forma redactată. Pe astea le vom pregăti noi.

— Dar trebuie să ştie ce oferim.

— Evident! Trebuie să convingă familiile să accepte banii. Dar nu pot să ştie de unde vin banii.

— Asta nu va fi uşor.

— Hai să-i angajăm mai întâi!

Dacă îi dusese cineva lipsa la Birou, nu se vedea. Până şi domnişoara Glick cea de încredere era ocupată cu telefoanele şi nu avea timp de obişnuita întrebare: „Pe unde ai umblat?“ Găsi pe birou vreo douăsprezece mesaje, toate irelevante acum, pentru că nimic nu mai conta. Glenda era la o conferinţă în New York şi, ca de obicei, absenţa ei însemna pauze de prânz mai lungi şi mai multe învoiri pe caz de boală în tot biroul. Clay scrise repede o cerere de demisie şi i-o trimise prin e-mail. Cu uşa închisă, umplu două serviete cu lucrurile lui, dar renunţă la nişte cărţi vechi şi la alte lucruri despre care într-o vreme considerase că au valoare sentimentală. Se putea întoarce oricând, deşi ştia că n-o va face.

Biroul lui Rodney se găsea într-un spaţiu minuscul pe care îl împărţea cu alţi doi asistenţi.

— Ai o clipă? spuse Clay.

— Nu prea, spuse Rodney, abia ridicând ochii dintr-un teanc de rapoarte.

— Au apărut noutăţi în cazul Tequila Watson. Nu durează decât un minut.

Fără tragere de inimă, Rodney îşi puse pixul după ureche şi îl urmă pe Clay în birou, unde rafturile fuseseră golite. Clay încuie uşa.

— Plec, începu Clay, aproape în şoaptă.

Stătură de vorbă aproape o oră, timp în care Max aştepta nerăbdător în maşina parcată ilegal lângă bordură. Când

apăru, cu două serviete burduşite, Clay era însoţit de Rodney, încărcat şi el cu o servietă şi o pungă de hârtie plină. Rodney se duse la maşina lui şi dispăru. Clay urcă lângă Max.

— A acceptat, spuse.

— Ce surpriză!

La biroul de pe bulevardul Connecticut se întâlniră cu un specialist în amenajări interioare, angajat de Max. Lui Clay i se oferi ocazia să aleagă un mobilier destul de scump pe care întâmplător, îl aveau în depozit, aşa că putea fi livrat în douăzeci şi patru de ore. Indică diverse modele şi mostre, toate spre capul listei de preţuri. Semnă ordinul de achiziţie.

Se instală şi centrala telefonică. După plecarea decoratorului, sosi un specialist în calculatoare. La un moment dat, Clay cheltuia bani cu aşa o viteză, încât începu să se întrebe dacă storsese destul de la Max.

Puţin după ora cinci, Max ieşi din biroul proaspăt zugrăvit şi îşi puse celularul în buzunar.

— S-a efectuat transferul, îi spuse lui Clay.

— Cinci milioane?

— Exact. Eşti milionar.

— Am plecat, spuse Clay. Ne vedem mâine?

— Unde te duci?

— Să nu mă mai întrebi niciodată asta, bine? Nu eşti şeful meu. Şi încetează cu urmărirea. Am semnat contractul.

Merse pe Connecticut câteva cvartale, îmbrâncit în aglomeraţia de la ora de vârf, zâmbind şi fără să atingă asfaltul cu picioarele; apoi pe 17th Street până văzu Reflecting Pool şi Monumentul Washington, unde o mulţime de grupuri de liceeni se aranjau să se fotografieze. Făcu dreapta şi trecu prin Grădinile Constituţiei şi pe lângă Memorialul Vietnam. Dincolo de el se opri la un chioşc, cumpără două trabucuri ieftine, îşi aprinse unul şi porni mai departe spre treptele de la

Monumentul Lincoln, unde se aşeză şi stătu multă vreme privind în depărtare, de-a lungul străzii comerciale, spre Capitoliu.

Îi era imposibil să gândească limpede. Fiecare gând frumos era imediat întrecut şi înlocuit de un altul. Se gândi la tatăl său care trăia pe o barcă de pescuit împrumutată şi se prefăcea că duce o viaţă bună, dar se chinuia să supravieţuiască, la cincizeci şi cinci de ani, fără nici un viitor, bând foarte mult, să-şi uite ruşinea. Pufăi din trabuc şi o vreme se imagină făcând cumpărături şi, ca să se amuze, făcu o socoteală cât ar cheltui dacă ar cumpăra tot ce-şi dorea – o garderobă nouă, o maşină frumoasă, o combină stereo, nişte excursii. Totalul era doar o mică parte din averea sa. Marea întrebare era ce fel de maşină. Una pentru oameni de succes, dar nu pretenţioasă.

Şi, desigur, va avea nevoie de o nouă adresă. Va căuta prin Georgetown o casă drăguţă, de modă veche. Auzise că unele se vând cu şase milioane, dar nu avea nevoie de ceva atât de mare. Era sigur că va putea găsi ceva în jur de un milion de dolari.

Un milion aici. Un milion acolo.

Se gândi la Rebecca, dar încercă să-şi mute gândul. În ultimii patru ani fusese singura lui prietenă, căreia îi împărtăşise totul. Acum nu mai avea cu cine vorbi. Erau despărţiţi de cinci zile, dar se întâmplaseră atâtea, încât abia mai avusese timp să se gândească la ea.

— Uită de familia Van Horn, spuse tare, scoţând un nor gros de fum.

O să facă o donaţie mare Fondului Piedmont cu condiţia ca banii să fie folosiţi pentru protejarea frumuseţilor naturale ale Virginiei de Nord. O să angajeze un asistent juridic a cărui singură treabă va fi să urmărească cele mai recente acaparări de terenuri şi propuneri de proiecte din partea Grupului BVH, iar unde se va putea, să angajeze în secret avocaţi pentru micii proprietari de pământ care nu ştiau că sunt pe cale să devină vecini cu Bennett

Buldozerul. Ce se va mai distra pe frontul ecologic!

Trebuia să uite de oamenii ăştia!

Îşi aprinse al doilea trabuc şi îl sună pe Jonah, care se afla la magazinul de computere unde lucra.

— Am rezervat o masă la Citronelle, la ora opt, spuse Clay. În momentul acela, Citronelle era restaurantul franţuzesc cel mai la modă din oraş.

— Vezi să nu! spuse Jonah.

— Vorbesc serios. Avem ceva de sărbătorit. Îmi schimb serviciul. Îţi explic mai târziu. Dar să vii!

— Pot să vin cu o prietenă?

— În nici un caz!

Jonah nu mergea nicăieri fără prietena din săptămâna respectivă. Când se va muta, Clay avea să se mute singur şi nu va duce dorul actelor de eroism din dormitor ale lui Jonah. Îşi sună încă doi amici din facultate, dar amândoi aveau copii şi obligaţii şi invitaţia venea în ultimul moment.

Cină cu Jonah. Asta era întotdeauna o aventură.

|Capitolul 12|

În buzunarul de la cămaşă avea cărţile de vizită, nou-nouţe, pe care cerneala abia se uscase, livrate la primele ore ale dimineţii de la o tipografie care executa comenzi de la o zi la alta, şi care îl numeau Asistent Juridic Principal la Cabinetul de Avocatură al lui J. Clay Carter II. Rodney Albritton, Asistent Juridic Principal, de parcă firma ar fi avut un departament întreg de asistenţi sub conducerea lui. Nu avea, dar se dezvolta într-un ritm impresionant.

Dacă ar fi avut timp să-şi cumpere un costum nou, probabil că tot nu l-ar fi purtat în prima misiune. Vechea lui uniformă se potrivea mai bine – sacou bleumarin, cravata cu nodul slăbit, blugi decoloraţi, bocanci de armată negri şi jerpeliţi. Încă lucra pe stradă şi trebuia să arate adecvat. O găsi pe Adelfa Pumphrey la postul ei, cu ochii aţintiţi la un perete de monitoare cu circuit închis, fără să vadă nimic.

Fiul ei murise de zece zile.

Îl privi şi îi indică un registru unde orice vizitator trebuia să semneze. El scoase o carte de vizită şi se prezentă.

— Lucrez pentru un avocat din centru, spuse.

— E bine, spuse ea încet, fără să arunce măcar o privire spre cartea de vizită.

— Aş vrea să-ţi vorbesc câteva minute.

— Despre ce?

— Despre fiul dumitale, Ramón.

— Ce-i cu el?

— Ştiu nişte lucruri despre moartea lui pe care dumneata nu le ştii.

— Nu e unul dintre subiectele mele preferate în ultimul timp.

— Înţeleg şi îmi pare rău că deschid discuţia. Dar o să-ţi placă ce am de spus şi n-o să dureze mult.

Adelfa se uită în jur. Mai încolo, pe acelaşi coridor, mai era un paznic în uniformă, în picioare în faţa unei uşi, pe jumătate adormit.

— Pot să iau o pauză în douăzeci de minute, spuse ea. Ne întâlnim la bufet, un etaj mai sus.

Plecând, Rodney îşi spuse că, într-adevăr, merita până la ultimul bănuţ salariul cel nou şi gras. Dacă un alb ar fi abordat-o pe Adelfa cu un subiect atât de delicat, ar fi fost şi acum tot în faţa ei, agitat, tremurând, căutându-şi cuvintele, fiindcă ea nici nu s-ar fi clintit. N-ar avea încredere în el, n-ar crede nimic din ce i-ar spune, n-ar interesa-o nimic din ce ar avea el de spus, oricum nu în primul sfert de oră de conversaţie.

Dar Rodney era calm, şi deştept, şi negru, şi ea voia să vorbească totuşi cu cineva.

*

DOSARUL ÎNTOCMIT de Max Pace despre Ramón Pumphrey era scurt, dar amănunţit; nu erau multe de spus. Presupusul lui tată nu fusese niciodată căsătorit cu mama lui. Numele bărbatului era Leon Tease şi în prezent executa o sentinţă de treizeci de ani în Pennsylvania pentru jaf armat şi tentativă de omor. În mod evident, el şi Adelfa trăiseră împreună suficient cât să facă doi copii – Ramón şi un băiat puţin mai mic, pe nume Michael. Un alt băiat, şi mai mic, era fiul unui bărbat cu care Adelfa se măritase şi de care divorţase. Acum era nemăritată şi încerca să crească, pe lângă cei doi fii care-i mai rămăseseră, două nepoate din partea unei surori care se afla în închisoare pentru trafic de cocaină.

Adelfa câştiga douăzeci şi una de mii de dolari pe an, lucrând la o firmă particulară care se ocupa de paza unor clădiri cu grad scăzut de risc din Washington. De la

apartamentul ei dintr-un complex de locuinţe de stat din nord-est făcea în fiecare zi naveta cu metroul. Nu avea maşină şi nu învăţase niciodată să conducă. Avea un cont curent cu un sold foarte mic şi două cărţi de credit care o băgau întruna în bucluc şi îi anulau orice şansă la un credit avantajos. Nu avea cazier. În afară de slujbă şi de familie, singurul lucru care o interesa era Old Salem Gospel Center, nu departe de casă.

*

PENTRU CĂ AMÂNDOI crescuseră în acelaşi oraş, se jucară câteva minute de-a „pe cine cunoşti“. La ce şcoală ai fost? De unde sunt părinţii tăi? Descoperiră vreo două cunoştinţe comune, destul de îndepărtate. Adelfa bea fără spor o cola dietetică. Rodney ceruse cafea fără zahăr. Bufetul era pe jumătate plin de birocraţi mărunţi care vorbeau cu voce joasă despre orice, mai puţin despre slujbele lor plictisitoare.

— Ziceai că vrei să-mi vorbeşti despre fiul meu, spuse ea după câteva minute de conversaţie stânjenitoare. Vorbea încet şi era încordată. Se vedea că încă mai suferă.

Rodney se fâstâci nervos o clipă, apoi veni mai aproape de ea.

— Da şi, repet, îmi pare rău că deschid subiectul. Am şi eu copii. Nici nu-mi pot închipui prin ce treci.

— Asta aşa e.

— Lucrez pentru un avocat din oraş, un tip tânăr, foarte deştept, care a aflat ceva din care ţi-ar putea ieşi nişte bani frumoşi.

Perspectiva banilor frumoşi nu părea s-o impresioneze.

Rodney continuă să vorbească.

— Tipul care l-a omorât pe Ramón tocmai ieşise dintr-un centru de tratament împotriva drogurilor, unde fusese închis aproape patru luni. Era un drogat, un puşti de pe stradă, fără prea mari şanse în viaţă. I-au dat nişte

medicamente în cadrul tratamentului. Noi credem că unul dintre aceste medicamente l-a făcut s-o ia în aşa fel razna, încât să-şi aleagă o victimă la întâmplare şi să înceapă să tragă.

— N-a fost o afacere cu droguri care a ieşit prost?

— Nu, nici pe departe.

Adelfa îşi mută privirea, apoi îi apărură lacrimi în ochi şi, pentru o clipă, Rodney crezu că e pe cale să cedeze. Dar Adelfa se uită din nou la el şi spuse:

— Bani frumoşi? Câţi?

— Mai mult de un milion de dolari, spuse el cu o figură pe care nu se citea nimic şi pe care o exersase de zeci de ori, pentru că avusese mari dubii că va fi în stare să spună cuvintele astea fără să i se facă frică.

Nici o reacţie vizibilă din partea ei, cel puţin nu la început. Încă o dată îşi plimbă privirea prin toată camera.

— Îţi baţi joc de mine? spuse.

— De ce aş face-o? Nu te cunosc. De ce aş veni aici să-ţi vând gogoşi? Sunt bani în joc, bani mulţi. Bani de la o firmă mare de medicamente, pe care cineva vrea ca tu să-i iei şi să nu spui nimic.

— Ce firmă mare?

— Uite, ţi-am spus tot ce ştiu. Treaba mea era să mă întâlnesc cu tine, să-ţi spun despre ce e vorba şi să te invit să vii să vorbeşti cu domnul Carter, avocatul pentru care lucrez. El o să-ţi explice tot.

— E un tip alb?

— Da. Un tip de treabă. Lucrez cu el de cinci ani. O să-ţi placă de el şi o să-ţi placă ce are de zis.

Lacrimile dispăruseră. Ridică din umeri şi zise:

— Bine.

— La ce oră termini? întrebă el.

— La patru jumătate.

— Biroul nostru e pe Connecticut, la un sfert de oră de mers de aici. Domnul Carter o să te aştepte. Ai cartea mea de vizită.

Adelfa se uită din nou la cartea de vizită.

— Şi încă ceva foarte important, spuse Rodney, aproape în şoaptă. Afacerea o să iasă numai dacă nu spui nimănui nimic. E foarte secret. Fă ce te sfătuieşte domnul Carter şi o să primeşti mai mulţi bani decât ţi-ai imaginat vreodată. Dar dacă se află ceva, nu mai primeşti nimic.

Adelfa încuviinţă din cap.

— Şi trebuie să începi să te gândeşti să te muţi.

— Să mă mut?

— Într-o casă nouă din alt oraş unde nu te cunoaşte nimeni şi nu ştie nimeni că ai bani mulţi. O casă drăguţă pe o stradă liniştită unde copiii pot să meargă cu bicicleta pe trotuar, fără traficanţi, fără găşti, fără detectoare de metale la şcoală. Fără rude care să vrea o parte din banii tăi. Ascultă pe cineva care a crescut ca tine. Pleacă din locul ăsta! Dacă te duci cu banii ăştia înapoi la Lincoln Towers, o să te mănânce de vie!

*

PÂNĂ ACUM, expediţia lui Clay la BAO se soldase cu racolarea domnişoarei Glick, secretara cea eficientă care ezitase foarte puţin la perspectiva de a primi un salariu dublu, a vechii lui prietene, Paulette Tullos, care, deşi bine întreţinută de soţul ei grec mereu absent, se grăbi să accepte un salariu de 200 000 de dolari pe an, în loc de numai 40 000 şi, desigur, a lui Rodney. Expediţia provocase două telefoane urgente, până în prezent rămase fără răspuns, din partea Glendei şi o întreagă serie de e-mailuri usturătoare, toate ignorate, cel puţin deocamdată. Clay îşi promise că va sta de vorbă cu Glenda în viitorul foarte apropiat şi îi va oferi un motiv neconvingător pentru care îi furase cei mai buni angajaţi.

Pentru a echilibra balanţa angajaţilor buni, îi oferi o slujbă şi colegului lui de cameră, Jonah, care, deşi nu practicase niciodată avocatura – trecuse examenul de

intrare în barou la a cincea încercare – îi era prieten şi confident, în speranţa că acesta va căpăta o oarecare experienţă juridică. Jonah avea gura mare şi îi plăcea să bea, fapt pentru care Clay îi dădu numai nişte detalii sumare cu privire la noua lui firmă. Avea de gând să-i spună mai multe, încetul cu încetul, dar începu cu puţin. Mirosind nişte bani, Jonah negociase un salariu de început de 90 000 de dolari, mai puţin decât al Asistentului Juridic Principal, deşi nimeni din firmă nu ştia cât câştigă ceilalţi. De contabilitate şi de statele de plată se ocupa o firmă de experţi contabili de la etajul trei.

Lui Paulette şi lui Jonah Clay le dăduse explicaţii cu aceeaşi zgârcenie ca şi lui Rodney. Cu alte cuvinte: aflase din întâmplare despre o conspiraţie în care era vorba de un medicament periculos – numele medicamentului şi cel al companiei nu le vor fi dezvăluite niciodată nici lor, nici altcuiva. Luase legătura cu compania. Încheiaseră o înţelegere rapidă. Se plăteau sume serioase. Secretul era obligatoriu. Doar faceți-vă treaba şi nu puneţi multe întrebări. O să ne facem o firmă drăguţă cu care o să câştigăm o grămadă de bani şi o să ne şi distrăm.

Cine ar putea refuza o asemenea ofertă?

Miss Glick o întâmpină pe Adelfa Pumphrey ca pe primul client care intra în cabinetul de avocatură nou-nouţ, ceea ce de fapt şi era. Totul mirosea a nou – vopseaua, covorul, tapetul, mobila de piele italienească de la recepţie. Miss Glick îi aduse Adelfei apă într-un pahar de cristal care nu mai fusese folosit şi se întoarse să-şi aranjeze în continuare noul birou de sticlă şi metal cromat. Urmă Paulette. O luă pe Adelfa la ea în birou pentru partea preliminară, care era mai mult decât o discuţie pe jumătate serioasă între fete. Paulette îşi notă o mulţime de date despre familia şi mediul în care trăia, aceleaşi pe care Max Pace le adunase deja. Îi spuse exact vorbele care trebuiau spuse unei mamei îndurerate.

— S-ar putea să-l mai fi văzut pe domnul Carter, spuse

Paulette, descurcându-se cu greu prin ciornele pe care le scrisese împreună cu Clay. Era la tribunal când ai fost şi tu acolo. A fost desemnat de judecător să-l reprezinte pe Tequila Watson, dar a renunţat la caz. Aşa a ajuns să fie implicat în înţelegerile astea.

Adelfa era exact atât de nedumerită pe cât se aşteptau să fie.

Paulette nu se lăsă.

— El şi cu mine am lucrat împreună cinci ani la Biroul Avocaţilor din Oficiu. Ne-am dat demisia acum câteva zile şi am deschis acest cabinet. O să-ţi placă de el. E un tip de treabă şi un avocat foarte bun. Cinstit şi loial clienţilor lui.

— De-abia aţi deschis?

— Da. Clay îşi dorea de multă vreme propria firmă. M-a rugat să lucrez cu el. Eşti pe mâini bune, Adelfa!

Nedumerirea se transformă în uluire.

— Vrei să mă întrebi ceva? întrebă Paulette.

— Am atâtea întrebări, că nici nu ştiu de unde să încep.

— Înţeleg. Uite ce te sfătuiesc. Nu pune prea multe întrebări. Există o firmă mare, dispusă să-ţi dea o grămadă de bani în locul unui potenţial proces pe care l-ai putea deschide pentru moartea fiului tău. Dacă eziţi şi pui întrebări, ai putea foarte uşor să nu mai primeşti nimic. Ia banii, Adelfa! Ia banii şi fugi!

Când, în sfârşit, veni momentul să-l întâlnească pe domnul Carter, Paulette o conduse pe coridor până la un birou mare de pe colţ. De o oră, Clay se plimba agitat prin cameră, dar o întâmpină calm şi îi ură bun venit la firmă. Avea cravata slăbită, mânecile suflecate şi biroul plin de hârtii şi dosare, ca şi cum ar fi lucrat la mai multe procese în acelaşi timp. Paulette rămase şi ea până se sparse gheaţa complet apoi, conform planului, se scuză şi ieşi.

— Te recunosc, spuse Adelfa.

— Da, am fost la tribunal la audiere. Judecătorul mi-a pasat cazul, dar am scăpat de el. Acum sunt de cealaltă parte.

— Ascult.
— Probabil că eşti foarte nedumerită.
— Exact.
— De fapt, e foarte simplu.

Clay se rezemă de marginea biroului şi privi figura complet nedumerită a Adelfei. Îşi încrucişă mâinile pe piept şi încercă să dea impresia că nu era prima dată când făcea asta. Se lansă în propria versiune a poveştii cu compania de medicamente cea mare şi rea, versiune care, deşi mai amplă şi mai animată decât a lui Rodney, spunea acelaşi lucru fără să dezvăluie prea multe aspecte noi. Adelfa stătea pe scaunul jos din piele, cu mâinile în poala pantalonilor de la uniformă, urmărindu-l cu privirea, fără să clipească, neştiind sigur ce să creadă şi ce nu.

În încheierea poveştii, Clay spuse:
— Vor să-ţi dea pe loc o mulţime de bani.
— Cine sunt ei, mai precis?
— Compania de medicamente.
— Are şi un nume?
— Mai multe nume şi mai multe adrese şi nu o să-i cunoşti niciodată adevărata identitate. Face parte din înţelegere. Noi doi, dumneata şi cu mine, clientul şi avocatul, trebuie să cădem de acord să ţinem totul secret.

În cele din urmă clipi, apoi îşi puse mâinile la piept şi îşi schimbă poziţia. Privind covorul persan frumos şi nou care umplea jumătate din cameră, ochii îi deveniră sticloşi.
— Câţi bani? întrebă uşor.
— Cinci milioane de dolari.
— Dumnezeule, reuşi să spună înainte să izbucnească în plâns. Îşi acoperi ochii şi hohoti multă vreme, fără să încerce să se oprească. Clay îi întinse un şerveţel dintr-o cutie.

*

BANII PENTRU ÎNŢELEGERI se găseau la Banca Chase, alături

de cei ai lui Clay, aşteptând doar să fie distribuiţi. Documentele pregătite de Max erau pe biroul lui Clay, un teanc întreg. Clay îi explică Adelfei ce scrie acolo, că banii vor fi transferaţi a doua zi de dimineaţă, imediat ce se deschide banca. Răsfoi pagini întregi de documente, indicându-i aspectele legale esenţiale, punând-o să semneze unde era necesar. Adelfa era prea şocată ca să spună mai multe.

— Ai încredere în mine, îi spuse el de mai multe ori. Dacă vrei banii, semnează aici.

— Am senzaţia că fac ceva necinstit, spuse ea la un moment dat.

— Nu, altcineva a făcut ceva necinstit. Dumneata eşti victima, Adelfa, victima şi acum clientul.

— Am nevoie să vorbesc cu cineva, spuse ea la un moment dat în timp ce semna.

Dar nu avea cu cine. Avea un prieten care apărea şi dispărea, conform informaţiilor lui Max şi nu era genul căruia să-i ceri sfaturi. Avea fraţi şi surori împrăştiaţi din Washington până în Philadelphia, dar, cu siguranţă, nici ei nu erau mai rafinaţi decât ea. Părinţii îi muriseră.

— Ar fi o greşeală, spuse Clay delicat. Banii îţi vor face viaţa mai uşoară dacă nu spui nimănui de ei. Dacă vorbeşti, atunci te vor distruge.

— Nu mă pricep să administrez bani.

— Putem să te ajutăm noi. Dacă vrei, Paulette poate să aibă grijă de ei pentru tine şi să-ţi dea sfaturi.

— Mi-ar plăcea.

— Pentru asta suntem aici.

Paulette o duse cu maşina acasă şi drumul le luă mult prin traficul de la ora de vârf. Îi relată apoi lui Clay că Adelfa a vorbit foarte puţin, iar când au ajuns la complexul de locuinţe nu a vrut să coboare. Aşa că au stat acolo o jumătate de oră, vorbind încet despre noua ei viaţă. Fără asistenţă socială, fără împuşcături în toiul nopţii. Fără să se mai roage la Dumnezeu să-i apere copiii. Nu-şi va mai

face niciodată griji pentru siguranţa copiilor, aşa cum făcuse cu Ramón.

Fără găşti. Fără şcoli proaste.

Când şi-a luat, în sfârşit, la revedere, plângea.

|Capitolul 13|

Automobilul Porsche Carrera de culoare neagră se opri la umbra unui copac pe strada Dumbarton. Clay coborî şi reuşi pentru câteva secunde să-şi ignore cea mai nouă jucărie, dar după o privire rapidă de jur împrejur se întoarse să o mai admire o dată. O avea deja de trei zile, dar tot nu-i venea să creadă că e a lui. „Obişnuieşte-te“, îşi spunea, şi reuşea să se poarte de parcă era doar o maşină oarecare, nimic special, doar când o vedea, chiar şi după o scurtă absenţă, i se accelera pulsul. „Conduc un Porsche“, exclamă, cu voce tare, în timp ce zbura prin trafic ca un şofer de Formula Unu.

Era la opt străzi de campusul Universităţii Georgetown, locul în care îşi petrecuse patru ani înainte să ajungă la Facultatea de Drept, lângă Dealul Capitoliului. Casele erau vechi şi pitoreşti; peticele de gazon tăiate la milimetru; străzile pline de arţari şi stejari bătrâni. Magazinele şi restaurantele pline de pe M Street erau doar la două străzi distanţă, se putea ajunge uşor pe jos. Alergase pe străzile astea patru ani şi pierduse multe nopţi cu prietenii, hoinărind prin localurile şi barurile preferate de pe Wisconsin Boulevard şi de pe M Street.

Acum urma să locuiască aici.

Casa care îi atrăsese atenţia era de vânzare cu un milion şi trei sute de mii de dolari. O găsise umblând prin Georgetown cu două zile înainte. Mai era una pe N Street şi alta pe Volta, toate la o aruncătură de băţ una de cealaltă. Era hotărât să cumpere una până la sfârşitul săptămânii.

Cea de pe Dumbarton, preferata lui, era construită în anii 1850 şi era în stare foarte bună. Faţada de cărămidă

fusese zugrăvită de multe ori şi acum căpătase o nuanţă ştearsă de albastru. Patru niveluri, inclusiv subsolul. Agentul imobiliar spunea că era impecabil întreţinută de un cuplu în vârstă care cunoscuse familiile Kennedy şi Kissinger şi pe oricine altcineva ţi-ai putea imagina. Agenţiile imobiliare din Washington turnau nume mai cu spor chiar decât cele din Beverly Hills, mai ales când era vorba de proprietăţi din Georgetown.

Clay sosise cu un sfert de oră mai devreme. Casa era goală; proprietarii erau acum la un cămin pentru persoane în vârstă, după spusele agentului. Intră pe o poartă de lângă casă şi admiră micuţa grădină din spate. Nu avea piscină şi nici nu era loc pentru una; terenul era foarte scump în Georgetown. Avea o curte interioară cu mobilă de fier forjat şi cu buruieni care se strecurau din straturile de flori. Clay îşi va petrece câteva ore grădinărind, dar nu prea multe.

Poate că va angaja o firmă care se ocupă cu îngrijirea peluzelor.

Îi plăcea casa, la fel şi cele de alături. Îi plăceau strada, liniştea cartierului, faptul că oamenii locuiau atât de aproape unii de alţii şi totuşi îşi respectau intimitatea. În timp ce stătea jos pe scările din faţă, se hotărî să ofere un milion în cap şi apoi să negocieze dur, să blufeze; să se distreze de minune văzându-l pe agent cum se agită, deşi el va fi pe deplin dispus să plătească preţul integral.

Uitându-se la Porsche, imaginaţia îi zbură încă o dată spre lumea lui de basm în care banii creşteau în copaci, iar el putea să cumpere tot ce-şi dorea. Costume italieneşti, maşini sport nemţeşti, proprietăţi în Georgetown, spaţiu de birouri în centru şi ce mai urma? Se gândise la o barcă pentru tatăl lui, desigur, una mai mare, bineînţeles, care să aducă profit mai mare. Putea să includă o mică afacere cu curse charter în Bahamas, să scadă valoarea bărcii, să amortizeze majoritatea costurilor, permiţându-i astfel tatălui lui să trăiască mai bine. Viaţa asta îl termina pe

Jarrett, bea prea mult, se culca cu cine apuca, trăia pe o barcă împrumutată şi se chinuia pentru câteva bacşişuri. Clay era hotărât să-i facă viaţa mai uşoară.

Se trânti o uşă şi-l întrerupse din cheltuieli, dar numai pentru o clipă. Sosise agentul imobiliar.

*

LISTA DE VICTIME a lui Pace se oprea la şapte. Şapte de care ştia. Şapte pe care el şi oamenii lui reuşiseră să le monitorizeze. Tarvanul fusese retras deja de optsprezece zile şi, din experienţa companiei, ştiau că ceea ce îi făcea pe oameni să înceapă să ucidă îşi pierdea în general efectul după zece zile. Lista era cronologică, iar Ramón Pumphrey era al şaselea.

Primul fusese un puşti de colegiu, student la George Washington, care ieşise din cafeneaua Starbucks de pe bulevardul Wisconsin, în Bethesda, exact la timp ca să fie ochit de un bărbat înarmat. Studentul era din Bluefield, Virginia de Vest. Clay făcu drumul de cinci ore în timp record, nu din lipsă de timp, ci mai degrabă ca un şofer de curse care conduce cu viteză prin Shenandoah Valley. Urmând instrucţiunile precise ale lui Pace, găsi adresa părinţilor, o căsuţă cu un aspect destul de deprimant, aproape de centru. În maşină, pe aleea din faţa casei, spuse chiar cu voce tare:

— Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva.

Două lucruri îl motivară să coboare din maşină. În primul rând, nu avea de ales. În al doilea rând, gândul la cele cincisprezece milioane – nu voia numai o treime sau două treimi. Voia toţi banii.

Era îmbrăcat de stradă şi-şi lăsă servieta în maşină. Mama băiatului era acasă, dar tatăl era încă la lucru. Femeia îl primi înăuntru cu reticenţă, dar apoi îi oferi cafea şi fursecuri. Clay aşteptă pe canapeaua din camera de lucru, plină de fotografii ale fiului mort. Perdelele erau

trase. Casa era într-o dezordine de nedescris.

„Ce caut eu aici?“

Femeia vorbi multă vreme despre fiul ei, iar Clay îi sorbea fiecare cuvânt.

Tatăl era agent de asigurări şi lucra la câteva străzi depărtare, aşa că ajunse acasă înainte să se topească gheaţa din paharul de ceai. Clay le prezentă cazul, cu câte detalii putea. La început i-au pus câteva întrebări generale: „Câţi alţii mai muriseră din cauza asta? De ce nu putem să vorbim cu autorităţile? N-ar trebui făcută publică situaţia?“ Clay răspunse ca un profesionist. Pace îl pregătise bine.

Ca toate victimele, aveau de ales. Puteau să se înfurie, să pună întrebări, să aibă pretenţii, să ceară să se facă dreptate sau puteau să accepte banii şi să nu spună nimic. La început suma de cinci milioane nu avu nici un efect asupra lor sau, în orice caz, se prefăceau bine. Preferau să fie furioşi şi să nu le pese de bani. Dar pe măsură ce timpul trecea, începură să înţeleagă.

— Dacă nu puteţi să-mi spuneţi numele adevărat al companiei, nu accept banii, spuse tatăl la un moment dat.

— Nu ştiu numele adevărat, spuse Clay.

Trecură de la lacrimi la ameninţări, de la iubire la ură, şi de la iertare la pedeapsă şi încercară aproape toate emoţiile de-a lungul după-amiezei şi în primele ore ale serii. Tocmai îşi îngropaseră fiul cel mic şi durerea uriaşă îi paralizase. Îl detestau pe Clay pentru că venise, dar îi mulţumeau din suflet pentru că îi păsa. Nu aveau încredere în el pentru că era un avocat dintr-un oraş mare care, evident, minţea când vorbea despre o înţelegere atât de neruşinată, dar îl invitară să rămână la cină.

Cina sosi prompt la ora şase. Patru doamne de la biserică aduseră destulă mâncare pentru o săptămână. Clay fu prezentat ca un prieten din Washington şi se trezi imediat supus unui interogatoriu complet de toate patru. Nici cel mai nemilos avocat n-ar fi fost mai curios.

În cele din urmă, doamnele plecară. După cină, cum se lăsa noaptea, Clay începu să facă presiuni. Le oferea singura înţelegere pe care ar putea-o obţine vreodată. Puţin după ora zece începură să semneze documentele.

*

VICTIMA CU NUMĂRUL TREI fusese, cu siguranţă, cel mai dificil caz. Era vorba de o prostituată de şaptesprezece ani care făcuse trotuarul aproape toată viaţa. Poliţia credea că avusese o relaţie de serviciu cu ucigaşul, dar nu aveau nici un indiciu de ce ar fi omorât-o. O făcuse în public, în faţa a trei martori.

I se zicea Bandy şi nu avea nevoie de nume de familie. Din cercetările lui Pace reieşea că nu avea nici soţ, nici mamă, nici tată, nici fraţi, nici copii, nici adresă, nici şcoală, nici biserică şi, cel mai surprinzător, nici cazier. Nu avusese parte de o înmormântare adevărată. Ca atâţia alţii din Washington, fusese îngropată de primărie. Când unul dintre agenţii lui Pace întrebase de ea la biroul medicului legist, i se spusese că „a fost îngropată în mausoleul prostituatei necunoscute“.

Singurul indiciu fusese furnizat de criminalul însuşi. Acesta spusese poliţiei că Bandy avea o mătuşă care locuia în Little Beirut, cel mai periculos ghetou din sud-estul capitalei. Dar după două săptămâni de căutări neîncetate, mătuşa nu putu fi găsită.

În lipsa unor moştenitori cunoscuţi, nu era posibilă nici o înţelegere.

|Capitolul 14|

Ultimii clienţi din cazul Tarvan care semnară documentele erau părinţii unei studente de douăzeci de ani de la Universitatea Howard, care renunţase la facultate cu o săptămână înainte de a fi omorâtă. Locuiau în Warrenton, Virginia, la şaizeci de kilometri vest de Washington. Stătură o oră în biroul lui Clay, ţinându-se strâns de mână, ca şi cum nici unul dintre ei n-ar fi putut să funcţioneze fără celălalt. Din când în când plângeau, vărsându-şi amarul de nedescris, deveneau apoi atât de indiferenţi, atât de stăpâni pe ei şi, aparent, atât de neimpresionaţi de bani, încât Clay se îndoia că vor accepta înţelegerea.

Dar au acceptat-o şi dintre toţi clienţii de care se ocupase, Clay era sigur că pe ei banii aveau să-i afecteze cel mai puţin. În timp, ar putea ajunge să se bucure de ei; deocamdată, nu-şi doreau decât fiica înapoi.

Paulette şi domnişoara Glick i-au condus afară din birou până la lift, unde s-au îmbrăţişat din nou cu toţii. Pe când se închideau uşile, părinţii fetei se străduiau să nu izbucnească în plâns.

Mica echipă a lui Clay se întâlni în sala de şedinţe, unde respirară uşuraţi, recunoscători că nu mai aveau de primit în viitorul apropiat şi alte vizite de la văduve şi părinţi îndureraţi. Puseseră la gheaţă nişte şampanie foarte scumpă pentru a sărbători momentul şi Clay începu să toarne în pahare. Domnişoara Glick refuză pentru că nu bea niciodată, dar părea să fie singura abstinentă din firmă. Paulette şi Jonah, mai ales, erau deosebit de însetaţi. Rodney prefera berea, dar bău împreună cu ceilalţi. La a doua sticlă, Clay se ridică să spună ceva.

— Am de făcut două anunţuri, începu el, ciocănind în

pahar. În primul rând, cazurile legate de Tylenol s-au încheiat. Felicitări şi vă mulţumesc tuturor.

Folosise Tylenol drept nume de cod pentru Tarvan, de care ei nu aveau să audă niciodată. Nu aveau să afle care fusese onorariul lui. Evident, Clay primea o avere, dar ei nu aveau idee la cât se ridica.

Se aplaudară singuri.

— În al doilea rând, începem să sărbătorim în această seară cu o cină la Citronelle. La ora opt fix. Ar putea fi o seară lungă, pentru că mâine nu avem de lucru. Biroul va fi închis.

Iar aplauze, iar şampanie.

— În al treilea rând, în două săptămâni plecăm la Paris. Cu toţii. În plus, fiecare dintre voi va fi însoţit de încă o persoană, de preferinţă soţul sau soţia, cine are. Totul plătit. Avion la clasa întâi, hotel de lux, tot tacâmul. Stăm o săptămână. Fără excepţii. Eu sunt şeful şi vă ordon tuturor să mergeţi la Paris.

Domnişoara Glick îşi acoperi gura cu ambele mâini. Erau cu toţii muţi de uimire, iar prima care vorbi fu Paulette:

— Nu cumva Paris, Tennessee?

— Nu, dragă, adevăratul Paris.

— Dar dacă dau de soţul meu pe acolo? spuse ea pe jumătate zâmbind, şi cei de la masă izbucniră în hohote de râs.

— Poţi să mergi în Tennessee, dacă preferi, spuse Clay.

— Nici gând, dragule!

Când se simţi, în sfârşit, în stare să vorbească, domnişoara Glick spuse:

— Îmi trebuie paşaport.

— Hârtiile sunt pe biroul meu. Mă ocup eu. Durează mai puţin de o săptămână. Altceva?

Se vorbi despre vreme şi despre mâncare şi despre cum să se îmbrace. Jonah începu imediat să se întrebe pe care fată să o ia cu el. Paulette era singura care mai fusese la Paris, în luna de miere, o călătorie scurtă care se

terminase prost când grecul fusese nevoit să plece din cauza unei afaceri urgente. Se întorsese acasă singură, la clasa economic, deşi la dus zburase la clasa întâi.

— Puişorilor, la clasa întâi îţi dau şampanie, le explică celorlalţi. Iar scaunele sunt mari cât nişte canapele.

— Pot să vin cu cine vreau? întrebă Jonah, fiindu-i, evident, greu să ia o decizie.

— Hai să ne limităm la oricine nu are soţ, bine? spuse Clay.

— Asta reduce opţiunile.

— Tu cu cine vii? întrebă Paulette.

— Poate vin singur, spuse Clay şi pentru o clipă se făcu linişte în cameră. Vorbiseră între ei, pe ascuns, despre Rebecca şi despre despărţire, cele mai multe bârfe fiind furnizate de Jonah. Voiau să-l vadă pe şeful lor fericit, dar nu erau atât de apropiaţi încât să se amestece.

— Ce turn e ăla de acolo? întrebă Rodney.

— Turnul Eiffel, spuse Paulette. Poţi să te urci până în vârf.

— Eu nu. Nu arată prea solid.

— O să fii un turist pe cinste, se vede.

— Cât stăm acolo? întrebă domnişoara Glick.

— Şapte nopţi, spuse Clay. Şapte nopţi la Paris.

Şi, cu ajutorul şampaniei, uitară de griji. Cu o lună în urmă erau încă prizonierii muncii plictisitoare de la BAO. Toţi în afară de Jonah, care vindea calculatoare cu jumătate de normă.

*

MAX PACE voia să-i vorbească şi, pentru că biroul era închis, Clay îi propuse să se întâlnească la firmă, la prânz, după ce mintea i se mai limpezea.

Nu-i mai rămăsese decât durerea de cap.

— Arăţi ca naiba, începu Pace, amabil.

— Am sărbătorit.

— Ce am să-ţi spun e foarte important. Poţi să faci faţă?

— Pot să te urmăresc. Dă-i drumul.

Pace avea un pahar de la fast-food cu cafea, pe care îl ţinea în mână în timp ce se plimba prin cameră.

— Mizeria cu Tarvanul s-a terminat, spuse el, cu o notă de finalitate. Se termina când spunea el că se va termina, nu mai devreme. Am rezolvat cele şase cazuri. Dacă apare vreodată cineva care pretinde că e rudă cu fata aceea, Bandy, mă aştept să te ocupi tu de asta. Dar sunt sigur că nu are familie.

— Şi eu la fel.

— Te-ai descurcat bine, Clay!

— Sunt plătit regeşte pentru asta.

— Am să transfer azi şi ultima rată. Toate cele cincisprezece milioane vor fi în contul tău. Ce-a mai rămas din ele.

— La ce te aşteptai? Să conduc o maşină veche, să dorm într-un apartament dărăpănat, să port în continuare haine ieftine? Singur ai spus că trebuie să cheltuiesc nişte bani ca să creez impresie bună.

— Glumeam. Şi îţi vine de minune rolul de om bogat.

— Mulţumesc.

— Ai făcut trecerea de la sărăcie la bogăţie cu o uşurinţă nemaipomenită.

— E vorba de talent.

— Numai să ai grijă. Nu atrage prea mult atenţia asupra ta.

— Hai să vorbim despre următorul caz.

Pace luă loc şi împinse un dosar peste masă, spre Clay.

— Medicamentul se cheamă Dyloft şi e produs de Laboratoarele Ackerman. Este un anti-inflamator foarte puternic, folosit de bolnavii de artrită acută. Dyloft este nou şi i-a înnebunit pe medici. Face minuni, pacienţii sunt încântaţi de el. Dar există două probleme. În primul rând, e produs de un concurent al clientului meu; în al doilea rând, s-a făcut legătura între el şi apariţia unor mici tumori

la vezica urinară. Clientul meu, tot cel cu Tarvanul, produce un medicament asemănător care era foarte căutat până acum douăsprezece luni, când Dyloftul a ieşit pe piaţă. Asemenea medicamente se vând în valoare de aproximativ trei miliarde de dolari pe an, mai mult sau mai puţin. Dyloftul este deja pe locul doi şi va ajunge probabil la un miliard anul acesta. E greu de estimat, pentru că vânzările cresc foarte repede. Medicamentul clientului meu se vinde cam de un miliard şi jumătate şi pierde teren rapid. Dyloft e noua senzaţie şi zdrobeşte concurenţa. Asta e bine. Acum câteva luni, clientul meu a cumpărat o micuţă companie de produse farmaceutice din Belgia. Această firmă a avut odată o sucursală care mai târziu a fost înghiţită de Laboratoarele Ackerman. O parte dintre cercetători au fost daţi afară şi păcăliţi. Unele studii de laborator au dispărut şi pe urmă au reapărut unde nu trebuia. Clientul meu are martori şi documente care dovedesc faptul că Laboratoarele Ackerman ştiau de posibilele probleme de cel puţin şase luni. Mă urmăreşti?

— Da. Câţi oameni au luat Dyloft?

— E cam greu de spus, din cauză că numărul lor creşte atât de rapid. Probabil un milion.

— La ce procent dintre ei apare tumoarea?

— Cercetările indică aproximativ cinci la sută, suficient cât să scoată medicamentul de pe piaţă.

— Cum ştii dacă un pacient are sau nu o tumoare?

— Printr-o analiză a urinei.

— Vrei să dau în judecată Laboratoarele Ackerman?

— Aşteaptă. Adevărul despre Dyloft se va afla în curând. Până în momentul ăsta nu a început nici un proces, nu s-a pretins nici o despăgubire, nu s-a publicat nici un studiu compromiţător. Ştim de la spionii noştri că cei de la Ackerman îşi numără banii şi îi pun bine, ca să plătească avocaţii când va lovi furtuna. S-ar putea chiar să încerce să modifice medicamentul, dar pentru asta e nevoie de timp şi de aprobări din partea FDA. Sunt într-o adevărată dilemă,

pentru că au nevoie de lichidităţi. Au împrumutat bani grei ca să achiziţioneze alte companii, dintre care multe nu au dat rezultatele scontate. Acţiunile se vând cu circa patruzeci şi doi de dolari. Anul trecut erau cotate la optzeci.

— Ce se va întâmpla cu compania când se va afla adevărul despre Dyloft?

— Se vor prăbuşi acţiunile, iar clientul meu exact asta vrea. Dacă operaţiunea este condusă corect, şi eu zic că tu şi cu mine putem face lucrurile cum trebuie, zvonurile vor distruge Laboratoarele Ackerman. Şi pentru că avem informaţii din interior, potrivit cărora Dyloftul are efecte secundare, compania nu va avea altă opţiune decât să negocieze o înţelegere. Nu pot să rişte un proces, nu când e vorba de un produs atât de periculos.

— Care sunt neajunsurile?

— Nouăzeci şi cinci la sută din tumori sunt benigne şi foarte mici. Vezica nu este afectată serios.

— Aşadar, singurul scop al acţiunii juridice este să şocheze piaţa?

— Da şi, desigur, să ofere despăgubiri victimelor. Nu vreau să am tumori la vezică, nici benigne, nici maligne. Majoritatea juraţilor vor fi de aceeaşi părere. Iată scenariul: aduni un grup de vreo cincizeci de reclamanţi şi începi un proces mare în numele tuturor pacienţilor care au luat Dyloft. Exact în acelaşi timp, lansezi o serie de anunţuri televizate prin care soliciţi şi alte cazuri. Dacă acţionezi rapid şi în forţă, o să obţii mii de cazuri. Anunţurile se vor transmite în toată America – spoturi făcute la repezeală care vor speria oamenii şi-i vor face să sune la numărul tău gratuit de aici, din Washington, unde o să ai o armată de asistenţi juridici care să răspundă la telefoane şi să facă munca de jos. O să te coste ceva bani, dar dacă obţii, să zicem, cinci mii de cazuri şi îi faci să accepte înţelegeri de douăzeci de mii de dolari fiecare, înseamnă o sută de milioane de dolari. Partea ta e o

treime.

— E strigător la cer!

— Nu, Clay, e vorba de procese de daune colective în forma lor cea mai rafinată. Aşa funcţionează sistemul în zilele noastre. Şi, dacă tu nu accepţi, te asigur că altcineva o va face. Şi încă repede. Sunt atâţia bani în joc, încât avocaţii de la firmele specializate în daune aşteaptă ca vulturii orice indiciu despre vreun medicament periculos. Şi, crede-mă, există o mulţime.

— De ce sunt eu norocosul?

— Sincronizarea e totul. Dacă clientul meu ştie precis când începi procesul, atunci poate fi pregătit pentru reacţia pieţei.

— Unde găsesc eu cincizeci de clienţi? întrebă Clay.

Max trânti pe masă încă un dosar.

— Ştim de cel puţin o mie. Nume, adrese sunt toate aici.

— Spuneai ceva de o armată de asistenţi?

— Şase. De atâţia ai nevoie ca să răspundă la telefoane şi să ţină dosarele în ordine. S-ar putea să te trezeşti cu cinci mii de clienţi individuali.

— Anunţuri televizate?

— Da, am numele unei firme care poate să realizeze spotul în mai puţin de trei zile. Nimic pretenţios – o voce pe fundal, imaginea unor pastile căzând pe o masă, potenţialele efecte negative ale Dyloftului, cincisprezece secunde de teroare menite să-i facă pe oameni să sune la Cabinetul de Avocatură al lui Clay Carter II. Asemenea spoturi au efectul scontat, crede-mă! Difuzează-le o săptămână în toate reţelele mari de televiziune şi o să ai atâţia clienţi, că nici n-o să poţi să-i numeri.

— Cât o să mă coste?

— Vreo două milioane, dar ai de unde.

Era rândul lui Clay să se plimbe de colo până colo prin cameră ca să-şi pună sângele în mişcare. Văzuse spoturi cu pastile de slăbit care dădeau reacţii secundare, în care avocaţi nevăzuţi încercau să-i sperie pe oameni ca să-i

convingă să sune la numere gratuite. Doar nu era să se preteze la aşa ceva!

Dar un onorariu de treizeci şi trei de milioane! Încă nu se dezmeticise după prima sumă.

— Ce am de făcut?

Pace avea o listă cu primele lucruri care trebuiau făcute.

— Va trebui să găseşti clienţii, ceea ce va dura cel mult două săptămâni. În trei zile e gata anunţul. În câteva zile obţii spaţiul de emisie. Va trebui să angajezi asistenţi şi să le amenajezi un spaţiu închiriat, undeva, în suburbii; aici e prea scump. Trebuie pregătit procesul. Ai oameni buni. Ar trebui să poţi să faci totul în mai puţin de treizeci de zile.

— Îi duc pe toţi la Paris o săptămână, dar ne descurcăm.

— Clientul meu vrea ca acţiunea juridică să înceapă în cel mult o lună. Pe doi iulie, mai precis.

Clay se întoarse la masă şi se uită fix la Pace.

— Nu m-am ocupat niciodată de un asemenea proces, spuse. Pace scoase ceva din dosar.

— Eşti ocupat în weekendul ăsta? întrebă, uitându-se la o broşură.

— Nu tocmai.

— Ai mai fost la New Orleans de curând?

— Acum vreo zece ani.

— Ai auzit vreodată de Cercul Avocaţilor?

— Parcă.

— E un grup vechi cu o viaţă nouă – câţiva avocaţi specializaţi în daune colective. Se întâlnesc de două ori pe an să discute despre ultimele noutăţi în materie de procese de acest tip. Va fi un weekend productiv.

Îi împinse broşura lui Clay, care o luă. Pe copertă era o poză color cu Hotelul Royal Sonesta din Cartierul Francez.

*

LA NEW ORLEANS era cald şi umezeală, ca de obicei, mai ales în Cartier.

Era singur, ceea ce era bine. Chiar dacă Rebecca şi el ar fi fost încă împreună, ea tot nu ar fi venit. Ar fi fost prea ocupată la serviciu, iar în weekend ar fi trebuit să meargă la cumpărături cu mama ei. Programul obişnuit. Se gândise să-l invite pe Jonah, dar relaţia lor era tensionată pentru moment. Clay se mutase din apartamentul lor înghesuit într-o casă confortabilă din Georgetown fără să-l ia şi pe Jonah, un afront, dar unul pe care Clay îl anticipase şi căruia era pregătit să-i facă faţă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în noua lui casă din oraş era un coleg de cameră bezmetic care vine şi pleacă la orice oră cu prima pisică vagaboandă care îi iese în cale.

Banii începeau să-l izoleze. Prietenii vechi pe care obişnuia să-i mai sune erau acum ignoraţi din pricină că nu voia să i se pună întrebări. Nu mai frecventa vechile localuri pentru că acum îşi permitea ceva mai bun. În mai puţin de o lună îşi schimbase slujba, casa, maşina, banca, garderoba, locurile de luat masa, sala de sport şi era pe cale să-şi schimbe şi iubita, deşi nu se întrezărea nici una la orizont. Nu mai vorbiseră de douăzeci şi opt de zile. Rămăsese că o va suna el în cea de-a treizecea zi, dar prea multe se schimbaseră între timp.

Când intră în holul de la Royal Sonesta, cămaşa îi era deja udă şi i se lipea de spate. Taxa de participare era de cinci mii de dolari, o sumă neruşinată pentru câteva zile de fraternizare cu o gaşcă de avocaţi. Taxa sugera branşei avocaţilor că nu oricine era invitat, numai cei bogaţi şi cei care luau în serios procesele de daune colective. Camera mai costa şi ea patru sute cincizeci de dolari pe noapte, şi Clay plăti cu o carte de credit Platinum pe care o folosea pentru prima dată.

Se desfăşurau diferite seminarii. Trecu printr-o sală unde avea loc o discuţie despre daunele provocate de substanţe toxice, condusă de doi avocaţi care dăduseră în judecată o companie de produse chimice, pentru poluarea apei potabile cu substanţe care puteau sau nu să provoace

cancer, dar compania plătise oricum o jumătate de miliard de dolari, iar cei doi avocaţi se îmbogăţiseră. Alături, un avocat pe care Clay îl văzuse la televizor vorbea de zor despre cum să te porţi cu presa, dar avea puţini ascultători. De fapt, audienţa era mică la mai toate seminariile. Dar era vineri după-amiază şi greii soseau abia sâmbătă.

În cele din urmă, Clay găsi mai multă lume în mica sală de expoziţii, unde o companie aviatică prezenta o înregistrare video cu noul model de avion de lux pe care urma să-l lanseze, cel mai grozav din generaţia sa. Imaginile se difuzau pe un ecran lat într-un colţ al sălii, iar avocaţii erau toţi adunaţi la un loc, tăcuţi, cu gura căscată în faţa acestui nou miracol al aviaţiei. Autonomie de şase mii de kilometri – „de pe o coastă pe alta a Americii sau de la New York la Paris, evident fără escală“. Consuma mai puţin combustibil decât celelalte patru avioane de care Clay nu auzise niciodată şi era şi mai rapid. Interiorul era spaţios, cu fotolii şi canapele peste tot, din piele de culoare arămiu-închis. Exista chiar şi o însoţitoare de bord foarte atrăgătoare, cu o fustă scurtă, care ţinea în mână o sticlă de şampanie şi un bol cu cireşe. Putea fi folosit pentru plăcere sau pentru afaceri, fiindcă Galaxy 9000 era dotat cu un sistem de telefonie de ultimă oră şi conexiune la satelit care îi permitea avocatului ocupat să sune oriunde pe glob; avea şi faxuri şi copiator şi, desigur, acces imediat la internet. Înregistrarea arăta chiar un grup de avocaţi cu figuri severe adunaţi la o măsuţă, cu mânecile suflecate ca şi cum ar fi lucrat din greu la vreo înţelegere, în timp ce blonda atrăgătoare cu fustă scurtă era ignorată, cu tot cu şampanie.

Clay se apropie puţin de mulţime, simţindu-se mai degrabă ca unul care nu are ce căuta acolo. Înregistrarea, foarte inteligent, nu dădea şi preţul de vânzare al noului Galaxy 9000. Se puteau face afaceri mai bune, care includeau folosirea avionului pe rând de către mai multe

persoane, achiziţionarea aparatului în schimbul unuia mai vechi, sau *lease-back*[4], toate putând fi explicate de reprezentanţii companiei care se aflau acolo, gata să încheie afaceri. Când se termină filmul, toţi avocaţii începură să vorbească deodată, nu despre medicamente periculoase sau procese colective, ci despre avioane şi despre cât costă piloţii. Agenţii de vânzări erau înconjuraţi de cumpărători dornici. La un moment dat, Clay auzi pe cineva spunând:

— Unul nou e în jur de treizeci şi cinci.

Doar nu era vorba de treizeci şi cinci de milioane!

Alţi expozanţi ofereau tot felul de produse de lux. Un constructor de ambarcaţiuni avea un grup de avocaţi serioşi interesaţi de iahturi. Exista un specialist în proprietăţi în Caraibe. Altul se ocupa cu vânzarea de ferme de vite în Montana. Deosebit de solicitat era un stand de produse electronice, cu cele mai recente şi ridicol de scumpe aparate.

Şi automobilele! Un perete întreg era plin de prezentări detaliate ale celor mai scumpe maşini – un Mercedes-Benz *coupe* decapotabil, o Corvette, serie limitată, un Bentley de culoarea castanei coapte, pe care trebuia să-l aibă orice specialist în daune care se respectă. Porsche îşi lansa propriul model de jeep şi un agent de vânzări lua deja comenzi. Cei mai mulţi se holbau la un Lamborghini albastru-strălucitor. Eticheta cu preţul era aproape ascunsă, ca şi cum producătorului îi era frică să-l afişeze. Numai 290 000 de dolari şi serie foarte mică. Câţiva avocaţi păreau dispuşi să-şi dispute maşina.

Într-un colţ mai liniştit din sală, un croitor şi asistenţii lui luau măsurile unui avocat destul de corpolent pentru un costum italienesc. Pe firmă scria că sunt din Milano, dar Clay auzi o engleză cât se poate de americană.

---

[4] *Lease-back* (engl.), aranjament prin care o companie vinde un bun şi în acelaşi timp obţine de la cumpărător un *leasing* pe termen lung pentru folosirea în continuare a bunului tranzacţionat. (n.tr.)

În facultate, participase o dată la o masă rotundă despre înţelegerile pe sume foarte mari şi despre ce ar trebui să facă avocaţii ca să-şi protejeze clienţii ignoranţi de tentaţia îmbogăţirii imediate. Mai mulţi avocaţi pledanţi au relatat nişte poveşti de groază despre familii de muncitori cărora aceste sume le-au distrus viaţa, iar poveştile erau nişte studii excelente asupra comportamentului uman. La un moment dat, unul dintre avocaţii participanţi făcuse o glumă, spunând:

— Clienţii noştri îşi cheltuiesc banii aproape la fel de repede ca noi.

Privind prin sala de expoziţii, Clay vedea avocaţi care cheltuiau bani la fel de repede cum îi obţineau. Se făcea şi el vinovat de asta?

Sigur că nu. Se limitase la lucrurile strict necesare, cel puţin până acum. Cine n-ar vrea o maşină nouă şi o casă mai bună? Doar nu cumpăra iahturi, şi avioane, şi ferme de vite. Nici nu şi le dorea. Iar dacă mai câştiga o avere şi cu Dyloftul, în nici un caz nu-şi va arunca banii pe un avion şi o a doua casă. Îi va îngropa în bancă sau în curtea din spatele casei.

Orgia frenetică a consumului îi făcea silă, aşa că ieşi din hotel. Avea poftă de nişte stridii şi de bere Dixie.

|Capitolul 15|

Singura discuţie de la ora nouă în dimineaţa zilei de sâmbătă era o informare despre legislaţia privitoare la procesele colective, care se dezbătea momentan în Congres. Subiectul nu atrăsese un public prea numeros. Pentru cei cinci mii de dolari, Clay era hotărât să profite cât mai mult. Dintre puţinii prezenţi, Clay părea singurul care nu suferea de mahmureală. Peste tot prin sală se goleau căni înalte de cafea fierbinte.

Cel care vorbea era un avocat de lobby din Washington care începu prost, cu două bancuri deocheate care nu amuzară pe nimeni. În public erau numai albi, numai bărbaţi, o adevărată frăţie, dar fără chef de glume de prost gust. Prezentarea, care începuse cu un umor de proastă calitate, deveni repede plictisitoare. Totuşi, cel puţin pentru Clay, materialele erau oarecum interesante şi vag informative; ştia foarte puţine despre procesele colective, aşa că totul era nou.

La ora zece avu de ales între o masă rotundă despre ultimele noutăţi în cazul Skinny Ben şi o prezentare ţinută de un avocat a cărui specialitate era vopseaua pe bază de plumb, un subiect care-i păru destul de tern lui Clay, aşa că se duse la prima. Sala era plină.

Skinny Ben era porecla unei scandaloase pastile de slăbit care fusese prescrisă câtorva milioane de pacienţi. Producătorul câştigase miliarde şi era pornit să cucerească lumea când au început să apară probleme la un număr considerabil de consumatori. Afecţiuni ale inimii, puse fără greutate pe seama medicamentului. Acţiunile juridice au izbucnit peste noapte, iar compania nu voia să se ajungă la proces. Avea buzunarele pline şi a început să le plătească

reclamanţilor daune uriaşe. În ultimii trei ani, avocaţi din toată ţara, specializaţi în procese colective de daune, se străduiau să obţină cazuri Skinny Ben.

La o masă stăteau patru avocaţi şi un moderator, cu faţa spre public. Scaunul de lângă Clay rămase gol până când apăru grăbit, în ultimul moment, un avocat micuţ şi exuberant care se strecură printre rândurile de scaune. Îşi scoase lucrurile din servietă – carneţele, materiale de seminar, două telefoane mobile şi un pager. După ce îşi aranjă cum se cuvine postul de comandă, iar Clay se retrase cât mai departe posibil, şopti:

— Bună dimineaţa.

— 'Mneaţa, răspunse Clay, tot şoptit şi fără nici un chef de conversaţie.

Se uita la telefoanele mobile şi se întreba pe cine ar putea să vrea să sune la zece dimineaţa, într-o sâmbătă.

— Câte cazuri ai? şopti din nou avocatul.

O întrebare interesantă, la care Clay nu era deloc pregătit să răspundă. Tocmai terminase cu cazurile legate de Tarvan şi îşi plănuia asaltul cu Dyloftul, dar pe moment nu avea absolut nici un caz. Dar un asemenea răspuns era evident insuficient într-un asemenea mediu, unde toate cifrele erau uriaşe şi exagerate.

— Vreo douăzeci şi cinci, minţi el.

Tipul se încruntă, ca şi cum suma era total inacceptabilă şi conversaţia se răci, cel puţin pentru câteva minute. Unul dintre vorbitori îşi începu prezentarea şi în toată sala se lăsă liniştea. Tema era raportul financiar al companiei Healthy Living, producătorul pastilelor Skinny Ben. Compania avea mai multe filiale, majoritatea profitabile. Preţul acţiunilor nu avusese de suferit. De fapt, după fiecare negociere majoră, acţiunile îşi păstrau cotaţia, dovadă că investitorii ştiau că producătorul are bani din belşug.

— Ăsta e Patton French, şopti avocatul de lângă el.

— Cine-i ăsta? întrebă Clay.

— Cel mai tare specialist în daune din ţară. Onorarii de trei sute de milioane anul trecut.

— El vorbeşte la prânz, nu?

— Exact, să nu-l ratezi!

Domnul French explica, dureros de detaliat, că, împreună, cele aproximativ trei sute de mii de cazuri primiseră în jur de 7,5 miliarde de dolari. El, alături de alţi experţi, estimau că mai existau, poate, în jur de o sută de mii de cazuri, valorând undeva între două şi trei miliarde. Producătorul şi compania sa de asigurări aveau suficienţi bani să acopere aceste înţelegeri, aşa că era treaba celor din sală să se repeadă şi să găsească şi restul cazurilor. Asta înfierbântă publicul.

Clay nu avea deloc intenţia să intre în competiţie. Nu reuşea să treacă peste faptul că ticălosul ăla mic, umflat şi încrezut de la microfon câştigase trei sute de milioane de dolari din onorarii în cursul anului trecut şi era motivat să câştige şi mai mult. Discuţia divagă spre strategii care mai de care mai plină de creativitate de a atrage noi clienţi. Unul dintre vorbitori câştigase atâţia bani, încât avea doi doctori angajaţi permanent care nu făceau altceva decât să meargă din oraş în oraş şi să-i examineze pe cei care luaseră Skinny Ben. Altul se bazase exclusiv pe spoturi televizate, subiect care îl interesă o vreme pe Clay, dar se transformă repede într-o dezbatere deplorabilă pornind de la întrebarea dacă avocatul ar trebui să apară el însuşi pe post sau să angajeze vreun actor ratat.

În mod curios, lipsea orice fel de discuţie despre strategii de judecată – martori-experţi, turnători, selecţia juriului, dovezi medicale – informaţiile obişnuite pe care avocaţii le schimbau între ei la seminarii. Clay începea să înveţe că asemenea cazuri ajungeau foarte rar la proces. Măiestria în sala de judecată nu era importantă. Era vorba despre cazuri rezolvate rapid. Şi despre onorarii uriaşe. De mai multe ori în timpul discuţiei, toţi cei patru vorbitori şi câţiva dintre cei care puneau întrebări ca să se afle în

treabă nu se abţinuseră să dezvăluie faptul că pentru ultimele înţelegeri câştigaseră milioane.

Clay simţea nevoia să mai facă un duş.

La ora unsprezece, distribuitorul local Porsche oferi o recepţie cu Bloody Mary, care atrase extrem de multă lume. Stridii crude, Bloody Mary şi pălăvrăgeală neîntreruptă despre câte cazuri avea fiecare. Şi cum să obţină şi mai multe. O mie aici, două mii acolo. Evident, tactica generală era să adune cât mai multe cazuri cu putinţă, apoi să se alieze cu Patton French, care era încântat să îi includă şi pe ei în procese colective intentate de el, în Mississippi, unde judecătorii şi juraţii şi verdictele erau întotdeauna în avantajul lui, iar producătorii nu îndrăzneau să calce. French îşi manipula publicul ca un gardian de la închisoarea Chicago.

Vorbi din nou la ora unu, după un prânz cu bufet la care un rol important l-au jucat mâncarea Cajun şi berea Dixie. Era roşu în obraji şi vorbea mult şi colorat. Se lansă, fără introducere, într-o scurtă istorie a sistemului juridic american de daune şi a rolului său crucial în a apăra populaţia de lăcomia şi corupţia marilor corporaţii care fabrică produse periculoase. Şi, dacă tot vorbea de asta, nu-i plăceau companiile de asigurări, nici băncile, nici corporaţiile multinaţionale, nici republicanii. Capitalismul sălbatic a creat nevoia de oameni ca aceşti temerari din Cercul Avocaţilor, care lucrează în tranşee şi nu se tem să atace companiile mari în numele oamenilor care muncesc, a oamenilor mărunţi.

Cu un onorariu de mai mult de trei sute de milioane de dolari pe an, era greu să ţi-l imaginezi pe Patton French ca pe un asuprit. Dar discursul lui era conceput să atragă publicul. Clay privi împrejur şi se întrebă, nu pentru prima dată, dacă el era singurul zdravăn dintre toţi. „Oare oamenii aceştia erau atât de orbiţi de bani, încât chiar ajunseseră să se creadă apărători ai sărmanilor şi bolnavilor?“

Cei mai mulţi dintre ei aveau avioane personale!

Poveştile de război ale lui French se derulau fără efort. O înţelegere colectivă de patru sute de milioane de dolari pentru un medicament împotriva colesterolului care producea efecte secundare. Un miliard pentru un medicament împotriva diabetului care a omorât mai mult de o sută de pacienţi. Pentru instalaţii electrice defectuoase montate în două sute de mii de case şi care provocaseră o mie cinci sute de incendii în care au murit şapte persoane şi alte patruzeci au suferit arsuri, încă o sută cincizeci de milioane. Avocaţii îi sorbeau fiecare cuvânt. Discursul era presărat cu indicii despre drumul pe care îl luaseră banii.

— Asta i-a costat un Gulfstream nou, izbucni el la un moment dat, stârnind aplauze.

Clay ştia şi el acum, după mai puţin de douăzeci şi patru de ore de pierdut vremea prin hotelul Royal Sonesta, că Gulfstream era cel mai sofisticat avion particular şi unul nou costa în jur de patruzeci şi cinci de milioane de dolari.

Rivalul lui French era un avocat specializat în probleme legate de tutun, de undeva din Mississippi, care câştigase un miliard şi ceva de dolari şi îşi cumpărase un iaht de şaizeci de metri lungime. Vechiul iaht al lui French măsura numai patruzeci şi cinci de metri, fapt pentru care îl schimbase pe unul de şaptezeci de metri. Din nou, publicului i se păru amuzant. Firma lui avea acum treizeci de avocaţi şi avea nevoie de încă treizeci. Era la cea de-a patra soţie. Cea dinainte rămăsese cu apartamentul din Londra.

Şi aşa mai departe. Câştiga o avere, cheltuia o avere. Nu era de mirare că muncea şapte zile pe săptămână.

O adunare obişnuită ar fi fost jenată să asculte o discuţie atât de vulgară despre avere, dar French îşi cunoştea publicul. El nu făcea decât să-i motiveze să câştige mai mult, să cheltuiască mai mult, să înceapă mai multe procese, să adune mai mulţi clienţi. Timp de o oră vorbi

grosolan şi neruşinat, dar rareori plictisitor.

Cei cinci ani la BAO îl feriseră, cu siguranţă, pe Clay de multe dintre aspectele meseriei de avocat al zilelor noastre. Citise despre procesele colective de daune, dar nu avea habar că cei care se ocupă de ele sunt un grup atât de bine organizat şi specializat Nu păreau să fie excepţional de inteligenţi. Strategiile lor se învârteau în jurul obţinerii de cazuri şi negocierii de înţelegeri, nu al proceselor propriu-zise.

French ar fi putut vorbi la nesfârşit, dar după o oră se retrase, aplaudat în picioare, deşi cam stingher. Avea să se întoarcă la ora trei pentru un seminar având ca temă cum să-ţi alegi scena de desfăşurare – cum să găseşti cea mai bună jurisdicţie pentru cazurile tale. După-amiaza promitea să fie o reluare a dimineţii, iar lui Clay îi ajunsese deja.

Rătăci prin Cartierul Francez, vizitând nu barurile şi cluburile de striptease, ci magazinele de antichităţi şi galeriile, dar fără să cumpere nimic, pentru că dintr-odată îl copleşise un impuls de a nu-şi irosi banii. Spre sfârşitul zilei, se aşeză singur la o cafenea de pe un trotuar din Piaţa Jackson şi privi cum vin şi trec personajele străzii. Bău din cicoarea fierbinte, încercând să se bucure de ea, dar nu reuşea. Deşi nu pusese cifrele pe hârtie, făcuse mental socoteala. Din onorariul pentru Tarvan, minus patruzeci şi cinci la sută impozit şi minus cheltuielile de lucru, minus ce cheltuise deja, îi mai rămâneau în jur de 6,5 milioane. Putea să-i pună într-o bancă şi să câştige 300 000 de dolari pe an dobândă, ceea ce era cam de opt ori salariul lui de la Biroul Avocaţilor din Oficiu. 300 000 pe an însemnau 25 000 pe lună şi nu reuşea, stând acolo la umbră, într-o după-amiază caldă, în New Orleans, să-şi imagineze cum va reuşi vreodată să cheltuiască atâţia bani.

Nu era un vis. Era real. Banii îi intraseră deja în cont. Avea să fie bogat pentru tot restul vieţii, fără să ajungă

precum clovnii ăia de la Royal Sonesta, care se plâng de preţul piloţilor de avion şi al căpitanilor de vas.

Avea o singură problemă şi nu era neglijabilă. Angajase oameni şi le făcuse promisiuni. Rodney, Paulette, Jonah şi domnişoara Glick îşi părăsiseră cu toţii slujbele pe care le aveau de multă vreme şi îşi puseseră, orbeşte, încrederea în el. Nu putea să renunţe pur şi simplu, să-şi ia banii şi să dispară.

Trecu pe bere şi luă o decizie mare. Avea să muncească din greu, o perioadă scurtă, la cazurile legate de Dyloft pe care, cinstit vorbind, ar fi stupid să le refuze, de vreme ce Max Pace îi oferea o mină de aur. Când se va termina cu Dyloftul, le va da prime uriaşe angajaţilor şi va închide biroul. Va duce o viaţă liniştită în Georgetown, călătorind prin lume de câte ori va dori, pescuind cu tatăl lui, privind cum se înmulţesc banii şi niciodată nu se va mai apropia de vreo altă întâlnire a Cercului de Avocaţi.

*

TOCMAI COMANDASE micul dejun în cameră când sună telefonul. Era Paulette, singura persoană care ştia exact unde să-l găsească.

— Ai o cameră bună? întrebă ea.

— Ba bine că nu.

— Ai fax?

— Evident.

— Dă-mi numărul, îţi trimit ceva.

Era o copie după un articol din ediţia de sâmbătă din *Post.* Un anunţ de căsătorie: Rebecca Allison Van Horn şi Jason Shubert Myers. „Domnul şi doamna Bennett Van Horn din McLean, Virginia, anunţă logodna fiicei lor, Rebecca, cu domnul Jason Shubert Myers, fiul domnului şi al doamnei D. Stephens Myers din Falls Church…“ Fotografia, deşi copiată şi trimisă prin fax la mai mult de o mie şase sute de kilometri, era destul de clară – o fată

foarte drăguţă se mărita cu altcineva.

D. Stephens Myers era fiul lui Dallas Myers, avocatul tuturor preşedinţilor începând cu Woodrow Wilson şi terminând cu Dwight Eisenhower. Potrivit anunţului, Jason Myers studiase dreptul la Brown şi la Harvard Law School şi era deja asociat la Myers & O'Malley, probabil cea mai veche firmă de avocatură din Washington şi, cu siguranţă, cea mai fandosită. Crease departamentul care se ocupa de proprietatea intelectuală şi devenise cel mai tânăr asociat din istoria firmei Myers & O'Malley. În afară de ochelarii rotunzi nu părea să aibă nimic intelectual, deşi Clay era conştient că nu ar fi putut să fie obiectiv nici dacă ar fi vrut. Nu era neatrăgător, dar în orice caz nu era pe măsura Rebeccăi.

Nunta era programată în decembrie, la Biserica Episcopală din McLean, urmată de o recepţie la Clubul Potomac.

În mai puţin de o lună, Rebecca găsise pe cineva pe care să-l iubească suficient de mult încât să se mărite cu el. Cineva dispus să suporte o viaţă alături de Bennett şi Barb. Cineva cu destui bani ca să impresioneze familia Van Horn.

Telefonul sună din nou şi era tot Paulette:

— Te simţi bine? îl întrebă.

— N-am nimic, spuse el, cu greu.

— Îmi pare sincer rău, Clay!

— Se terminase, Paulette. Se destrăma de un an de zile. E bine că s-a întâmplat aşa. Acum pot să uit cu totul de ea.

— Dacă spui tu.

— Sunt bine. Mulţumesc de telefon.

— Când vii acasă?

— Azi. Vin la birou mâine-dimineaţă.

Sosi micul dejun, dar Clay uitase deja că l-a comandat. Bău nişte suc, fără să se atingă de nimic altceva. Poate că această poveste de dragoste se cocea de ceva vreme. Rebecca nu mai trebuia decât să scape de Clay, ceea ce

reuşise să facă destul de uşor. Minut după minut, trădarea ei creştea. Clay le şi vedea, pe ea şi pe mama ei, trăgând sforile din culise, punând la cale despărţirea, întinzând capcana pentru Myers, iar acum pregătind toate detaliile nunţii.

„Să-ţi fie de bine“, mormăi.

Apoi se gândi la sex şi la Myers care îi luase locul şi azvârli paharul gol, care se lovi de un perete, făcându-se ţăndări. Se blestema singur pentru că se purtase ca un idiot.

Oare câţi oameni citeau în momentul acela anunţul şi se gândeau la Clay, spunându-şi: „L-a lăsat baltă cât ai zice peşte, nu-i aşa?“ „Mamă, da' ştiu că n-a pierdut timpul!“

Oare Rebecca se gândea la el? Câtă plăcere i-o fi făcut să-şi admire propriul anunţ de nuntă şi să se gândească la bătrânul Clay? Probabil multă. Poate puţină. Ce mai conta? Fără îndoială, peste noapte, domnul şi doamna Van Horn uitaseră de el. De ce nu le-ar face şi el aceeaşi favoare?

Rebecca se grăbea, de asta era sigur. Iubirea lor durase prea mult şi fusese prea puternică, iar despărţirea prea recentă, ca să-l dea pur şi simplu la o parte şi să se combine cu altul. El se culcase cu ea patru ani; Myers numai o lună sau mai puţin, spera că nu mai mult.

Merse încă o dată în Piaţa Jackson, unde artiştii şi ghicitorii în cărţi de Tarot, saltimbancii şi muzicienii ambulanţi îşi începuseră deja treaba. Îşi cumpără o îngheţată şi se aşeză pe o bancă aproape de statuia lui Andrew Jackson. Se decise că o să o sune şi o să o felicite. Apoi se hotărî să caute o pipiţă blondă şi să o fluture cumva prin faţa Rebeccăi. Poate să o invite cu el la nuntă, desigur în fustă scurtă şi cu picioare kilometrice. La banii lui, o astfel de femeie ar trebui să fie uşor de găsit. La naiba, o să angajeze una dacă trebuie.

„S-a terminat, băiete“, îşi spuse, şi nu o singură dată. „Revino-ţi! Uit-o!“

|Capitolul 16|

Ţinuta obligatorie la birou evolua repede către un stil care permitea orice. Tonul fusese dat de şeful însuşi, care înclina spre blugi, tricouri scumpe şi o jachetă sport la îndemână în caz că trebuia să meargă la masă. Avea costume de firmă pentru întâlniri şi pentru apariţiile la tribunal, dar pentru moment ambele se întâmplau destul de rar, de vreme ce firma nu avea nici clienţi, nici cazuri. Spre marea lui satisfacţie, toţi îşi îmbunătăţiseră garderoba.

Se întâlniră în sala de şedinţe luni dimineaţa târziu – Paulette, Rodney şi Jonah, acesta din urmă cu o figură cam aspră. Deşi dobândise destul de multă influenţă în scurta viaţă a firmei, domnişoara Glick era tot secretară.

— Oameni buni, avem treabă, începu Clay şedinţa.

Le prezentă situaţia Dyloftului şi, bazându-se pe rezumatele concise făcute de Pace, le povesti despre proprietăţile şi istoricul medicamentului. Făcu, din memorie, o scurtă şi mârşavă trecere în revistă a activităţii Laboratoarelor Ackerman – vânzări, profituri, bani gheaţă, concurenţă, alte aspecte juridice. Apoi partea bună – efectele dezastruoase ale Dyloftului, tumorile la vezică şi faptul că aceste probleme nu-i erau necunoscute companiei:

— Până în prezent, nu a fost intentat nici un proces. Dar noi suntem pe cale să schimbăm asta. Pe doi iulie pornim războiul începând un proces colectiv aici, în Washington, în numele tuturor pacienţilor care au avut de suferit de pe urma medicamentului. Va produce un haos, iar noi vom fi chiar în mijlocul lui.

— Avem vreun client? întrebă Paulette.

— Încă nu. Dar avem nume şi adrese. Începem să-i abordăm chiar azi. Vom pune la cale un plan pentru a aduna clienţi, apoi tu şi Rodney vă veţi ocupa de punerea lui în practică.

Deşi avea rezerve în legătură cu anunţul televizat, se convinsese pe când zbura înapoi spre casă din New Orleans că nu exista alternativă viabilă. Odată ce avea să înainteze acţiunea juridică şi să facă publice datele despre medicament, toţi vulturii aceia pe care tocmai îi întâlnise la Cercul Avocaţilor se vor repezi să pună mâna pe clienţi. Singura modalitate eficientă de a ajunge repede la un număr mare de pacienţi care luaseră Dyloft era prin intermediul anunţurilor televizate. Le explică asta şi celorlalţi, după care spuse:

— Ne va costa cel puţin două milioane de dolari.

— Firma asta are două milioane de dolari? izbucni Jonah, rostind cu voce tare ce gândeau cu toţii.

— Are. Începem chiar azi să lucrăm la reclamă.

— Nu apari şi tu în ea, nu-i aşa-i, şefu'? întrebă Jonah, aproape rugător. Te rog…

Ca toate oraşele, şi Washingtonul fusese inundat de anunţuri difuzate dimineaţa devreme şi seara târziu, care îi implorau pe cei prejudiciaţi să sune la cutare şi cutare avocat, care era gata să calce pe oricine în picioare şi nu cerea nici un ban pentru primele consultaţii. Adesea avocaţii apăreau ei înşişi în reclame, de cele mai multe ori cu rezultate jenante.

Paulette părea şi ea speriată şi scutura din cap în semn că nu.

— Bineînţeles că nu. O va face un profesionist.

— De câţi clienţi e vorba? întrebă Rodney.

— Mii. E greu de spus.

Rodney arătă cu degetul spre fiecare dintre ei, numărând uşor până la patru.

— După calculele mele, spuse, noi suntem patru.

— Mai aducem şi alţii. Jonah se va ocupa de extindere. O

să închiriem un spaţiu în suburbii şi îl umplem cu asistenţi. Ei vor răspunde la telefoane şi vor ţine în ordine dosarele.

— Unde găsim asistenţii? întrebă Jonah.

— În paginile cu cereri de locuri de muncă din revistele baroului. Apucă-te să lucrezi la reclamă! Şi după-amiază ai o întâlnire cu un agent imobiliar în Manassas. O să ai nevoie de aproximativ o mie cinci sute de metri pătraţi, nimic pretenţios, dar cu posibilitatea de a instala suficiente telefoane şi o reţea completă de computere ceea ce, cum bine ştim, e specialitatea ta. Închiriază spaţiul, montează reţelele şi pe urmă organizează-l! Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Da, să trăiţi!

— Cât valorează un caz?

— Cât vor plăti Laboratoarele Ackerman. Ar putea varia între zece mii şi cincizeci de mii de dolari, în funcţie de diverşi factori, iar unul nu lipsit de importanţă este gradul de îmbolnăvire a vezicii.

Paulette socotea ceva pe un carneţel.

— Şi câte cazuri am putea obţine?

— E imposibil de spus.

— Dar nu poţi să bănuieşti?

— Nu ştiu. Câteva mii.

— Bine, să zicem trei mii de cazuri. Trei mii de cazuri înmulţite cu suma minimă de zece mii de dolari înseamnă treizeci de milioane, corect? Spuse toate astea rar, în timp ce scria totul.

— Aşa e.

— Şi cât e onorariul avocatului? întrebă ea. Ceilalţi îl priveau şi ei foarte atent pe Clay.

— O treime, spuse el.

— Asta înseamnă un onorariu de zece milioane, spuse ea încet. Firma asta ia totul?

— Da. Şi o să împărţim onorariul.

Cuvântul *împărţim* răsună câteva secunde în încăpere. Jonah şi Rodney îi aruncară o privire lui Paulette, vrând

parcă să spună: „Hai, mergi până la capăt“.

— Să împărţim, cum adică?

— Zece la sută pentru fiecare dintre voi.

— Aşadar, în ipoteza mea, partea mea din onorariu ar fi de un milion?

— Exact.

— Şi… Dumnezeule!… a mea la fel? întrebă Rodney.

— La fel şi a ta, la fel şi a lui Jonah. Şi, trebuie spus, cred că asta e estimarea minimă.

Minimă sau nu, rumegară cifra într-o linişte mormântală timp de câteva minute care păreau să nu se mai termine, fiecare cheltuind instinctiv o parte din bani. În cazul lui Rodney, banii erau pentru studiile copiilor. Pentru Paulette, însemnau divorţul de grecul pe care în ultimul an îl văzuse o singură dată. Pentru Jonah, o viaţă întreagă pe un vas cu pânze.

— Vorbeşti serios, nu, Clay? întrebă Jonah.

— Cât se poate de serios. Dacă ne tocim coatele muncind tot anul care vine, există şansa să ne putem pensiona mai devreme.

— Cine ţi-a spus de Dyloftul ăsta? întrebă Rodney.

— La întrebarea asta n-o să pot să răspund niciodată, Rodney. Îmi pare rău. Aveţi încredere în mine.

La rândul lui, Clay spera în clipa aceea că încrederea oarbă pe care o avea el în Max Pace nu era naivă.

— Aproape că am şi uitat de Paris, apuse Paulette.

— Să nu uiţi. O să fim acolo săptămâna viitoare.

Jonah sări în picioare şi îşi înhăţă carneţelul:

— Cum ziceai că-l cheamă pe agentul ăla imobiliar? întrebă.

*

LA ETAJUL AL DOILEA al casei sale din oraş, Clay încropi un mic birou, nu pentru că ar fi avut de gând să lucreze prea mult acasă, dar avea nevoie de un spaţiu unde să-şi ţină

hârtiile. Masa de lucru era o tăblie de lemn dur, pe care o găsise într-un magazin de antichităţi din Fredericksburg, la câteva case mai încolo. Ocupa un perete întreg şi era destul de lungă ca să încapă pe ea telefonul, faxul şi laptopul.

Aici făcu prima tentativă de a intra în lumea proceselor de daune colective. Amână să dea telefonul până la ora nouă seara, ora la care unii oameni mergeau la culcare, mai ales cei în vârstă şi poate şi cei bolnavi de artrită. Un pahar de tărie să-şi facă puţin curaj şi formă numărul.

Răspunse o femeie, probabil doamna Ted Worley din Upper Marlboro, Maryland. Clay se prezentă politicos, spunând că e avocat, avocaţii sunau toată ziua şi nu era nici un motiv de îngrijorare. Ceru să vorbească cu domnul Worley.

— Se uită la meciul cu Orioles, spuse ea. Era limpede că Ted nu răspundea la telefon când juca echipa Orioles.

— Înţeleg… Aş putea vorbi cu dumnealui un moment?

— Spui că eşti avocat?

— Da, doamnă, chiar de aici, din Washington.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— O, nimic, nimic. Aş vrea să vorbim despre artrita dumnealui. Primul impuls de a închide telefonul veni şi trecu. Clay îi mulţumea lui Dumnezeu că nu-l vedea şi nu-l asculta nimeni. „Gândeşte-te la bani, îşi spunea întruna. Gândeşte-te la onorariu.“

— Despre artrită? Parcă ziceai că eşti avocat, nu doctor.

— Da, doamnă, sunt avocat şi am motive să cred că ia pentru artrită un medicament periculos. Dacă nu vă deranjează, nu-l reţin decât o clipă.

Se auziră voci în fundal, femeia zbieră ceva către Ted, care îi răspunse în acelaşi stil. În cele din urmă, bărbatul veni la telefon.

— Cine e? interpelă el, iar Clay se prezentă repede.

— Care-i scorul? întrebă Clay.

— Trei la unu pentru Red Socks în repriza a cincea. Ne

cunoaştem?

Domnul Worley avea şaptezeci de ani.

— Nu, domnule! Sunt avocat aici, în Washington şi specialitatea mea sunt procesele legate de medicamentele care provoacă efecte secundare. Dau în judecată companiile de medicamente de fiecare dată când scot pe piaţă produse nesigure.

— Bine. Şi ce vrei?

— Am aflat, din surse de pe internet, numele dumneavoastră ca potenţial utilizator al unui medicament împotriva artritei, care se numeşte Dyloft. Îmi puteţi spune dacă luaţi acest medicament?

— Poate că nu vreau să-ţi spun ce tratament mi s-a prescris.

Un argument perfect valid, pentru care Clay se credea pregătit.

— Bineînţeles că nu sunteţi obligat să-mi spuneţi, domnule Worley. Dar singurul mod de a verifica dacă sunteţi îndreptăţit să primiţi o despăgubire este să-mi spuneţi dacă folosiţi acest medicament.

— Afurisitul de internet, mormăi domnul Worley, apoi avu o conversaţie scurtă cu soţia care, evident, era undeva aproape de telefon.

— Ce fel de despăgubire? întrebă el.

— Haideţi să vorbim un moment despre asta. Trebuie să ştiu dacă luaţi Dyloft. Dacă nu, atunci sunteţi un om norocos.

— Păi, mă rog, bănuiesc că nu e secret, nu-i aşa?

— Nu, domnule!

Evident că era secret. De ce n-ar fi confidenţială fişa medicală a unei persoane? „Micile neadevăruri sunt necesare“, îşi spunea Clay întruna. „Priveşte situaţia în ansamblu. Domnul Worley şi mii de alţii ca el ar putea să nu afle niciodată că folosesc un produs periculos, dacă nu le spune cineva. Laboratoarele Ackerman în nici un caz nu dăduseră cărţile pe faţă.“ Asta era treaba lui Clay.

— Mda, iau Dyloft.

— De câtă vreme?

— Poate un an. E foarte bun.

— Vreun fel de efecte secundare?

— Cum ar fi?

— Sânge în urină. O senzaţie de usturime când urinaţi. Clay se resemnase cu ideea că în lunile ce vor urma avea să discute despre vezică şi urină cu multe persoane. Pur şi simplu nu se putea evita.

Sunt lucruri despre care nu înveţi la Drept.

— Nu. De ce?

— Avem nişte studii preliminare pe care Laboratoarele Ackerman, compania care produce medicamentul, încearcă să le ascundă. S-a descoperit că medicamentul duce la apariţia unor tumori la vezică în cazul unora dintre cei care îl folosesc.

Şi uite aşa domnul Ted Worley, care până în urmă cu câteva minute îşi vedea de treabă şi se uita la meciul echipei lui preferate, avea să-şi petreacă toată noaptea şi cea mai mare parte din săptămâna următoare îngrijorat la gândul tumorilor care i-ar putea apărea în vezică. Clay se simţea ca un mizerabil şi ar fi vrut să-şi ceară scuze, dar, încă o dată, îşi spuse că trebuia s-o facă. Cum altfel ar putea domnul Worley afla adevărul? Dacă bietul om avea, într-adevăr, o tumoare, n-ar prefera să ştie?

Cu telefonul într-o mână şi scărpinându-se cu cealaltă, domnul Worley spuse:

— Ştii, dacă mă gândesc bine, parcă am simţit o senzaţie de usturime acum vreo două zile.

— Ce tot spui acolo? o auzi Clay pe doamna Worley, în fundal.

— Mă laşi? se răţoi domnul Worley la doamna Worley.

Clay continuă atacul înainte ca această ciondăneală să scape de sub control:

— Firma mea îi reprezintă pe toţi cei care au luat Dyloft. Cred că ar trebui să vă gândiţi să faceţi nişte analize.

— Ce fel de analize?

— O analiză a urinei. Avem noi un doctor care o poate face chiar mâine. Nu o să vă coste nimic.

— Şi dacă găseşte ceva în neregulă?

— Atunci putem discuta despre ce aveţi de făcut. În câteva zile, când se vor afla aceste lucruri despre Dyloft, vor începe multe procese. Firma mea este printre cele care vor conduce atacul împotriva Laboratoarelor Ackerman. Mi-ar plăcea să fiţi clientul nostru.

— Poate ar trebui să vorbesc cu medicul meu.

— Sigur că puteţi face asta, domnule Worley. Dar şi el s-ar putea să fie în culpă. El v-a prescris medicamentul. Poate ar fi mai bine să cereţi o opinie obiectivă.

— Aşteaptă!

Domnul Worley acoperi receptorul cu mâna şi începu o discuţie în contradictoriu cu soţia. Când reveni, spuse:

— Nu am încredere în procesele împotriva doctorilor.

— Nici eu. Specialitatea mea e să dau în judecată marile corporaţii care fac rău oamenilor.

— Ar trebui să nu mai iau medicamentul?

— Faceţi mai întâi primele analize. Dyloftul va fi, probabil, retras de pe piaţă în cursul acestei veri.

— Unde fac analizele?

— Doctorul are cabinetul în Chevy Chase. Puteţi merge mâine?

— Da, sigur, de ce nu? Ar fi o prostie să mai aştept, nu?

— Da, ar fi.

Clay îi dădu numele şi adresa unui doctor pe care îl găsise Max Pace. Analiza de optzeci de dolari avea să-l coste pe Clay trei sute de dolari de fiecare dată, dar acesta era preţul afacerilor.

După ce îi dădu toate detaliile, Clay se scuză pentru deranj, îi mulţumi pentru că îl ascultase şi îl lăsă să sufere în timp ce privea restul meciului. Abia când închise telefonul îşi dădu seama că avea picături de transpiraţie deasupra sprâncenelor. Acosta clienţi prin telefon? Ce fel

de avocat ajunsese?

„Unul bogat“, îşi spuse.

Asta cerea un obraz gros, ceva ce lui Clay îi lipsea şi nici nu era sigur că va ajunge să aibă vreodată.

*

DOUĂ ZILE mai târziu, Clay parcă maşina pe aleea din faţa casei familiei Worley şi îi întâlni în uşă. La analiza urinei, care includea şi un examen citologic, apăruseră celule anormale, ceea ce, conform lui Max Pace şi investigaţiilor sale extensive şi obţinute pe căi ilicite, era semn clar de tumori la vezică. Domnul Worley fusese trimis la un urolog, care urma să-l consulte peste o săptămână. Examinarea şi extirparea tumorilor urma să se facă printr-o intervenţie chirurgicală laparoscopică; aceasta presupunea manevrarea unui microscop minuscul şi a unui bisturiu printr-un tub introdus prin penis în vezică şi, deşi era vorba de o procedură de rutină, domnul Worley nu găsea că ar fi ceva obişnuit. Era mort de îngrijorare. Doamna Worley spunea că soţul ei nu mai dormise de două nopţi, şi nici ea.

Oricât de mult şi-ar fi dorit, Clay nu le putea spune că tumorile erau, probabil, benigne. Mai bine să afle de la doctori, după operaţie.

La un nes cu lapte praf, Clay le explică în ce consta contractul pentru serviciile sale şi le răspunse la întrebările despre acţiunea juridică. Când semnă la sfârşitul documentului, Ted Worley deveni primul reclamant din ţară în cazul Dyloft.

Şi o vreme păru că va fi singurul. Dând telefoane fără încetare, Clay reuşise să convingă unsprezece persoane să se prezinte pentru o analiză a urinei. La toţi unsprezece rezultatul era negativ.

— Insistă, îl îndemna Max Pace.

Cam o treime ori îi închiseseră telefonul, ori refuzaseră

să creadă că vorbeşte serios.

El, Paulette şi Rodney făcură liste de posibili clienţi negri şi posibili clienţi albi. Desigur că negrii nu erau la fel de suspicioşi ca albii, pentru că erau mai uşor de convins să meargă la doctor. Sau poate că le făcea plăcere să li se acorde servicii medicale. Sau, poate, cum sugerase Paulette nu o dată, era ea mai convingătoare.

Până la sfârşitul săptămânii, Clay obţinuse semnături de la trei pacienţi ale căror analize arătaseră prezenţa unor celule atipice. Rodney şi Paulette, lucrând în echipă, mai obţinuseră şapte contracte.

Procesul colectiv în cazul Dyloft era gata să înceapă.

|CAPITOLUL 17|

Aventura de la Paris îl costă pe Clay 95 300 de dolari, conform calculelor atente făcute de Rex Crittle, care cunoştea din ce în ce mai multe aspecte ale vieţii lui Clay. Crittle era expert contabil la o firmă mijlocie de contabilitate, având sediul chiar sub birourile Carter. Nu era nici o surpriză că şi el fusese recomandat tot de Max Pace.

Cel puţin o dată pe săptămână, unul din ei se îndrepta spre birourile celuilalt şi petreceau o jumătate de oră sau o oră vorbind despre banii lui Clay şi despre cum să-i organizeze mai bine. Sistemul de contabilitate al unei firme de avocatură era simplu şi uşor de folosit. Domnişoara Glick introducea datele şi le transfera în computerul lui Crittle.

După părerea lui Crittle, o avere ca a lui apărută brusc avea să provoace aproape sigur un audit din partea Fiscului. În ciuda promisiunilor lui Pace că nu se va întâmpla aşa, Clay era de acord cu Crittle şi insistă să aibă registrele contabile clare, fără zone ambigue la capitolul amortizări de costuri şi deduceri. Tocmai câştigase mai mulţi bani decât visase vreodată. Nu era cazul să încerce să păcălească statul cu câteva impozite. Plăteşti şi dormi liniştit.

— Ce e cu plata asta de jumătate de milion de dolari pentru East Media? întrebă Crittle.

— Facem nişte spoturi televizate pentru un proces. Asta e prima rată.

— Rată? Dar câte mai sunt? Se uită la el pe deasupra ochelarilor, cu o privire pe care Clay o mai văzuse. Ţi-ai pierdut minţile, fiule? spuse.

— În total sunt două milioane de dolari. În câteva zile începem un proces uriaş. Intentarea acţiunii va fi concomitentă cu lansarea unui spot publicitar de care se ocupă East Media.

— Bun, spuse Crittle, evident precaut când era vorba de asemenea cheltuieli. Şi bănuiesc că vor apărea nişte onorarii adiţionale care să acopere toate astea.

— Aşa sper, spuse Clay, râzând.

— Şi ce e cu biroul ăsta nou din Manassas? Un avans la chirie de cincisprezece mii de dolari?

— Da, ne extindem. Mai angajez şase asistenţi într-un birou de acolo. Chiria e mai mică.

— Mă bucur să văd că te preocupă costurile. Şase asistenţi?

— Da, patru au fost deja angajaţi. Am pe birou contractele şi detaliile privitoare la salarii.

Crittle studie o clipă o pagină scoasă la imprimantă şi îi veniră în minte deja zeci de întrebări:

— Pot să te întreb la ce-ţi trebuie încă şase asistenţi dacă ai atât de puţine cazuri?

— Ei, asta e o întrebare interesantă, spuse Clay.

Ca fulgerul trecu prin explicaţiile privitoare la viitorul proces colectiv, fără să amintească nici medicamentul, nici producătorul, şi nu era deloc limpede dacă acest succint rezumat l-a lămurit sau nu pe Crittle. Contabil fiind, era sceptic în faţa oricărei strategii care îi îndemna pe cât mai mulţi oameni să înceapă un proces.

— Sunt convins că ştii ce faci, spuse, bănuind că, de fapt, Clay îşi pierduse minţile.

— Crede-mă, Rex, banii o să înceapă să curgă.

— Curg şi acum, dar afară din cont.

— Trebuie să cheltuieşti bani ca să faci bani.

— Aşa se spune.

*

ASALTUL ÎNCEPU imediat după apusul soarelui, în ziua de întâi iulie. Toţi, în afară de domnişoara Glick, se adunară în faţa televizorului din sala de şedinţe, aşteptară până la opt şi treizeci şi două de minute fix, apoi rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi. Era un spot de cincisprezece secunde şi începea cu imaginea unui actor tânăr şi atrăgător, îmbrăcat într-un halat alb, cu o carte groasă în mână şi privind drept spre cameră, cu o figură sinceră. „Atenţie, suferinzi de artrită! Dacă v-a fost prescris medicamentul Dyloft, s-ar putea să aveţi un temei legal pentru a intenta un proces extraordinar producătorului medicamentului. Au fost descoperite mai multe efecte secundare ale Dyloftului, inclusiv tumori la vezică.“ În josul ecranului, cu litere groase, apărură următoarele cuvinte: **LINIA FIERBINTE DYLOFT – SUNAŢI LA 1-800-555-DYLO.** Doctorul continuă: „Sunaţi imediat la acest număr. Linia fierbinte Dyloft vă poate oferi analize medicale gratuite. Sunaţi acum!“

Timp de cincisprezece secunde nimeni nu respiră, iar când se termină, nu vorbi nimeni. Pentru Clay momentul era cu atât mai chinuitor, cu cât lansase un atac mârşav şi posibil distrugător împotriva unei corporaţii mamut, care, fără îndoială, avea să riposteze. Dacă Max Pace se înşela în privinţa medicamentului? Dacă Pace îl folosea pe Clay pe post de pion într-un extraordinar joc de şah între corporaţii? Dacă nu reuşea să dovedească, cu ajutorul martorilor-experţi, că medicamentul provoca tumori? Se lupta cu aceste întrebări de câteva săptămâni şi îl interogase pe Pace de o mie de ori. Se certaseră de două ori şi schimbaseră cuvinte dure în câteva ocazii. În cele din urmă, Max îi înmânase studiul furat sau obţinut cel puţin pe căi dubioase, despre efectul Dyloftului. Clay îl dăduse spre cercetare unui fost coleg de frăţie de la Georgetown, care era acum medic în Baltimore. Studiul era solid şi de rău augur.

Clay ajunsese până la urmă să se convingă că el avea

dreptate şi nu Laboratoarele Ackerman. Dar văzând anunţul şi înfiorându-se în faţa acuzaţiilor pe care le aducea, începură să i se înmoaie picioarele.

— Destul de urât, spuse Rodney, care văzuse caseta cu înregistrarea spotului de zeci de ori.

Cu toate astea, părea şi mai dur la televizor. Cei de la East Media promiseseră că şaisprezece la sută din audienţa de pe Coasta de Est avea să vadă spotul. Acesta urma să fie difuzat din două în două zile, timp de zece zile, în nouăzeci de sectoare de piaţă dintr-o parte în cealaltă a Americii. Estimaseră o audienţă de optzeci de milioane.

— O să meargă, spuse Clay, cu atitudinea lui de şef de totdeauna.

În prima oră, spotul fu difuzat de staţii de televiziune din treizeci de segmente de piaţă de pe Coasta de Est, apoi trecu la alte optsprezece din zona de fus orar central. La patru ore după ce începuse difuzarea, ajunse pe cealaltă coastă şi se lansă pe patruzeci şi două de pieţe. Mica firmă a lui Clay cheltui numai în prima noapte peste patru sute de mii de dolari pe publicitate, dintr-un capăt în celălalt al Americii.

Numărul de telefon gratuit îi îndruma pe cei care sunau spre „Ocnă“, noua poreclă a filialei de achiziţii a Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II. Acolo, cei şase asistenţi noi preluau apelurile, completau formulare, puneau toate întrebările prevăzute, trimiteau oamenii spre pagina de web a liniei fierbinţi Dyloft şi le promiteau că vor fi sunaţi de unul dintre avocaţii firmei. La mai puţin de două ore de la difuzarea primelor spoturi, toate liniile erau ocupate. Un computer înregistra numerele celor care nu reuşeau să prindă o linie liberă. Un mesaj înregistrat îi trimitea către pagina de web.

La ora nouă în dimineaţa următoare, Clay primi un telefon urgent de la un avocat de la o firmă mare din apropiere. Reprezenta Laboratoarele Ackerman şi insista ca anunţurile să înceteze imediat. Vorbea pompos şi

condescendent şi ameninţa cu tot soiul de procese abjecte împotriva lui Clay, dacă nu renunţa de îndată. Tonul deveni dur, apoi se înmuie întru câtva.

— O să fiţi în birou în următoarele câteva minute? întrebă Clay.

— Da, bineînţeles. De ce?

— Vreau să vă trimit ceva. Chem acum curierul. Nu o să dureze decât cinci minute.

Rodney, curierul, se repezi până acolo cu o copie după cele douăzeci de pagini ale dosarului. Clay lăsase originalul la tribunal. Urmând instrucţiunile lui Pace, se trimiteau copii la *Washington Post,* la *The Wall Street Journal* şi la *The New York Times.*

Pace mai sugerase că ar fi o investiţie inteligentă să vândă în marjă[5] acţiuni ale Laboratoarelor Ackerman. La închiderea Bursei, în vinerea dinainte, acţiunile se vindeau cu 42,50 dolari. La deschidere, luni de dimineaţă, Clay dădu ordin de vânzare pentru o sută de mii de acţiuni. Avea să le cumpere din nou peste câteva zile, cu 30 dolari bucata, spera el, băgându-şi astfel în buzunar încă un milion de dolari. În orice caz, acesta era planul.

*

CÂND SE ÎNTOARSE la birou, era o nebunie. La „Ocna“ din Manassas existau şase linii telefonice gratuite, iar în timpul orelor de program, când toate erau ocupate, apelurile erau redirecţionate spre birourile din bulevardul Connecticut. Rodney, Paulette şi Jonah erau toţi pe telefon, vorbind cu persoane care luaseră Dyloft, împrăştiate peste tot prin nordul Americii.

— Cred că vrei să vezi asta, spuse domnişoara Glick. Pe bileţelul roz era numele unui reporter de la *The Wall*

[5] Vânzare în marjă – vânzare de acţiuni sau bunuri pe care vânzătorul nu le deţine încă, dar se aşteaptă să le obţină mai târziu, la un preţ mai mic (n.tr.).

Street Journal. Şi în birou te aşteaptă domnul Pace.

Max, cu o cană de cafea în mână, stătea în picioare în faţa ferestrei.

— Am intentat procesul, spuse Clay. Am stârnit un cuib de viespi.

— Savurează momentul.

— M-au sunat deja avocaţii lor. Le-am trimis o copie a dosarului.

— Bun. Sunt deja pe moarte. Au fost prinşi într-o ambuscadă şi ştiu că vor fi măcelăriţi. E visul oricărui avocat, Clay, profită cât poţi!

— Stai jos. Vreau să te întreb ceva.

Pace, îmbrăcat în negru ca întotdeauna, se aruncă într-un fotoliu şi puse picior peste picior. Cizmele de cowboy păreau să fie din piele de şarpe cu clopoţei.

— Dacă te-ar angaja Laboratoarele Ackerman în clipa asta, ce-ai face? întrebă Clay.

— Imaginea e totul. Aş începe să dau comunicate de presă, să neg totul, să dau vina pe lăcomia avocaţilor. Mi-aş apăra medicamentul. Scopul iniţial, după ce explodează bomba şi se liniştesc apele, este protejarea acţiunilor. La deschiderea bursei erau cotate la 42,50 dolari, ceea ce e foarte puţin; au scăzut deja la 33. L-aş aduce la televiziune pe preşedintele consiliului de administraţie să spună tot ce trebuie spus. I-aş pune pe cei de la relaţii publice să se ocupe de propagandă. Şi pe cei de la vânzări să-i liniştească pe doctori şi pe pacienţi, că nu e nimic în neregulă cu medicamentul.

— Dar e ceva în neregulă.

— Despre asta mi-aş face griji mai târziu. În primele câteva zile e vorba numai de imagine, cel puţin la suprafaţă. Dacă investitorii cred că medicamentul nu e în regulă, vor abandona corabia şi acţiunile vor continua să scadă. Odată restabilită imaginea, aş avea o discuţie serioasă cu şefii cei mari. După ce aş afla care e problema cu medicamentul, aş aduce contabilii să calculeze cât ar

costa înţelegerile. Nu trebuie să ajungi niciodată la proces cu un medicament periculos. Fiecare juriu alege altă sumă pentru daune şi nu există nici o modalitate de a controla costurile. Un juriu îi poate da unui reclamant un milion de dolari. Alt juriu, în alt stat, se înfurie şi acordă daune de douăzeci de milioane. E un risc imens. Aşa că negociezi înţelegeri. Aşa cum ai început să înveţi şi tu, avocaţii care se ocupă cu daune colective primesc un procent din suma totală, aşa că e uşor să ajungi la un acord cu ei.

— Cât îşi pot permite să plătească cei de la Ackerman?

— Asigurarea lor e de cel puţin trei sute de milioane. În plus, mai au o jumătate de miliard bani gheaţă, majoritatea proveniţi din vânzările la Dyloft. În bancă, aproape au atins limita superioară, dar, dacă decizia ar fi a mea, m-aş pregăti pentru plăţi de un miliard. Şi m-aş mişca repede.

— Ei se vor mişca repede?

— Nu m-au angajat pe mine, înseamnă că nu sunt prea deştepţi. Urmăresc compania de multă vreme şi nu sunt deosebit de inteligenţi. Ca tuturor producătorilor de medicamente, le e groază de procese. În loc să folosească un stingător de incendii ca mine, fac lucrurile în maniera tradiţională – se bazează pe avocaţii lor care, desigur, nu au nici un interes să se ajungă la înţelegeri rapide. Principala firmă de avocatură e Walker-Stearns din New York. O să te contacteze cât de curând.

— Aşadar, nu se vor face înţelegeri rapide?

— N-ai depus dosarul nici de o oră. Relaxează-te!

— Ştiu, dar cheltuiesc toţi banii pe care mi i-ai dat.

— Nu te îngrijora! Într-un an vei fi şi mai bogat.

— Un an, zici?

— Asta e bănuiala mea. Trebuie să se îngraşe mai întâi avocaţii lor. Walker-Stearns va pune la treabă cincizeci de asociaţi pentru cazul ăsta, cu motoarele mergând la capacitate maximă. Procesul domnului Worley face o sută de milioane de dolari pentru avocaţii de la Ackerman. Să nu uiţi asta nici o clipă!

— De ce nu-mi dau mie o sută de milioane de dolari ca să renunţ?

— Acum gândeşti şi tu ca un adevărat specialist în daune. O să-ţi dea chiar mai mult decât atât, dar mai întâi trebuie să-şi plătească propriii avocaţi. Aşa merg lucrurile.

— Dar tu n-ai face aşa?

— Bineînţeles că nu. În cazul Tarvanului, clientul meu mi-a spus adevărul, ceea ce se întâmplă foarte rar. Mi-am făcut temele, te-am găsit pe tine şi am rezolvat totul discret, repede şi ieftin. Cincizeci de milioane, fără nici un ban pentru avocaţii clientului meu.

Domnişoara Glick apăru în uşă anunţându-i:

— E iarăşi la telefon reporterul de la *The Wall Street Journal.* Clay privi spre Pace, care spuse:

— Du-l cu vorba! Şi nu uita că tabăra cealaltă are o armată întreagă de specialişti în relaţii publice care lucrează pentru păstrarea imaginii.

*

ÎN *TIMES* şi *Post* apărură scurte articole despre procesul împotriva Dyloftului, pe prima pagină a secţiunii de afaceri. În amândouă se amintea numele lui Clay, senzaţie pe care el o savură în linişte. Mai multă cerneală a curs pe reacţiile acuzaţilor. Preşedintele consiliului de administraţie a numit procesul „frivol“, „încă un exemplu de abuz din partea branşei juridice“. Vicepreşedintele departamentului Cercetare a spus că: „Medicamentul este rezultatul unor studii amănunţite, care nu au dovedit că ar putea avea reacţii adverse“. Ambele ziare menţionau că acţiunile Laboratoarelor Ackerman, care scăzuseră cu cincizeci la sută în ultimele nouă luni, primiseră o nouă lovitură datorită acestui proces-surpriză.

Cei de la *The Wall Street Journal* înţeleseseră bine, cel puţin asta era părerea lui Clay. Printre întrebările preliminare se numără şi cea despre vârsta lui Clay.

„Numai treizeci şi unu?“ întrebase un reporter, ceea ce a dus la o serie întreagă de întrebări despre experienţa lui Clay, despre firma lui etc. O confruntare între David şi Goliat e un subiect mult mai incitant decât nişte date financiare seci sau nişte rapoarte de laborator, iar povestea începu să se scrie de la sine. A fost trimis în grabă un fotograf, iar angajaţii îl priveau extrem de amuzaţi pe Clay pozând.

Titlul articolului de pe prima pagină, coloana din stânga, spunea: NOVICELE PROVOACĂ PUTERNICELE LABORATOARE ACKERMAN. Alături, o caricatură realizată pe computer, înfăţişa un Clay Carter zâmbăreţ. În primul paragraf se spunea: „Cu mai puţin de două luni în urmă, avocatul Clay Carter din Washington trudea prin sistemul de justiţie penală, un avocat din oficiu anonim şi prost plătit. Ieri, în calitate de patron al propriei sale firme, a intentat un proces pentru daune în valoare de un miliard de dolari, celei de-a treia companii farmaceutice ca mărime din lume, pretinzând că cel mai nou medicament-minune al lor, Dyloft, deşi îi scapă de dureri pe suferinzii de artrită, le provoacă şi tumori la vezică“.

Articolul era plin de întrebări despre cum reuşise Clay o asemenea transformare într-un timp atât de scurt. Şi cum el nu avea voie să vorbească nici despre Tarvan, şi nici despre nimic altceva care avea legătură cu el, se referi vag la nişte înţelegeri rapide în nişte procese în care erau implicate persoane cunoscute de pe vremea când era avocat din oficiu. Laboratoarele Ackerman reuşiseră să introducă şi câteva mizerii, referindu-se, ca de obicei, la abuzurile juridice şi la avocaţii profitori care ruinau economia, dar grosul articolului era despre Clay şi despre uimitoarea lui ascensiune în ierarhia avocaţilor specializaţi în daune colective. Se spuneau lucruri frumoase despre tatăl lui, „legendarul avocat din capitală“ care se „retrăsese“ între timp în Bahamas.

Glenda, de la Biroul Avocaţilor din Oficiu, îl lăudase pe

Clay ca fiind „un zelos apărător al celor săraci“, o remarcă elegantă pentru care urma să primească un prânz la un restaurant luxos. Preşedintele Academiei Naţionale a Avocaţilor Pledanţi recunoscuse că nu a auzit niciodată de Clay Carter, dar că era cu toate acestea „foarte impresionat de activitatea lui“.

Un profesor de la Yale deplângea „încă un caz de abuz sub forma unui proces de daune colective“, în timp ce altul de la Harvard spunea că este „un exemplu perfect al modului în care procesele colective pot fi folosite împotriva corporaţiilor care greşesc“.

— Ai grijă să ajungă pe pagina de internet, îi spuse Clay lui Jonah, înmânându-i articolul. Clienţilor le va plăcea la nebunie.

|Capitolul 18|

Tequila Watson pledă vinovat pentru uciderea lui Ramón Pumphrey şi fu condamnat la închisoare pe viaţă. Urma să aibă dreptul la eliberare condiţionată după douăzeci de ani, deşi articolul din *Post* nu amintea asta. Spunea totuşi că victima lui era numai una dintr-o serie de persoane care îşi pierduseră viaţa în urma unui val de omoruri surprinzător de întâmplătoare, chiar şi într-un oraş obişnuit cu violenţele absurde. Poliţia nu găsea nici o explicaţie. Clay îşi notă să o sune pe Adelfa, să vadă cum o mai duce.

Îi datora ceva lui Tequila, dar nu era sigur ce anume. Şi nici nu exista vreo modalitate de a se revanşa faţă de fostul său client. Gândi realist şi-şi spuse că Tequila luase droguri toată viaţa şi că, probabil, şi-ar fi petrecut oricum restul zilelor după gratii, cu sau tară Tarvan, dar asta nu-l ajută pe Clay să se simtă mai cinstit. Îl trădase, pur şi simplu. Luase banii şi îngropase adevărul.

Două pagini mai încolo, îi atrase atenţia un alt articol, făcându-l să uite de Tequila Watson. Într-o fotografie făcută undeva, pe un şantier de construcţii, apărea faţa durdulie a lui Bennett Van Horn, sub pălăria tare cu monogramă. Era concentrat asupra unui set de planuri, împreună cu un alt bărbat, pe care articolul îl identifica drept inginer de proiect la Grupul BVH.

Compania fusese prinsă într-o dispută urâtă în legătură cu o propunere de proiect de urbanizare lângă câmpul de luptă din Chancellorsville, aflat la o distanţă de vreo oră de Washington, spre sud. Bennett, ca de obicei, propunea una dintre îngrămădirile lui oribile de case, apartamente, magazine, spaţii de joacă, terenuri de tenis şi nelipsitul

heleşteu, toate la mai puţin de un kilometru şi jumătate de mijlocul câmpului de luptă şi foarte aproape de locul unde a căzut generalul Stonewall Jackson, împuşcat de o santinelă a confederaţilor. Adepţi ai conservării locurilor cu valoare istorică, avocaţi, istorici ai războaielor, ecologişti şi Societatea Confederaţilor porniseră războiul şi erau pe cale să-l distrugă pe Bennett Buldozerul. Nu era o surpriză că *Post* lăuda toate aceste grupuri, dar nu spunea nimic bun despre Bennett. Oricum, terenurile în chestiune erau în proprietatea particulară a unor fermieri în vârstă, iar Bennett părea să deţină controlul asupra situaţiei, cel puţin pentru moment.

În articolul destul de lung erau menţionate şi alte locuri de interes istoric din toată Virginia care fuseseră pavate de antreprenori. O societate numită Trustul Războiului Civil luase conducerea contraatacului. Avocatul ei era înfăţişat ca un radical care nu se temea să se folosească de acţiuni juridice pentru a proteja istoria. „Dar ne trebuie bani pentru acţiunile juridice“, afirma el, citat de ziar.

Clay dădu două telefoane şi îl prinse la celălalt capăt al firului pe avocat. Discutară o jumătate de oră, iar când închise telefonul scrise un cec în valoare de o sută de mii de dolari pentru Trustul Războiului Civil, Fondul Chancellorsville pentru Proces.

*

CÂND TRECU pe lângă biroul domnişoarei Glick, aceasta îi dădu un bileţel cu un mesaj telefonic. Clay citi numele de două ori şi încă mai era sceptic când, în sala de conferinţe, formă numărul.

— Cu domnul Pattern French, spuse în receptor. Mesajul pe care l-am primit spunea că e vorba de ceva urgent.

— Cine îl caută, vă rog?

— Clay Carter, din Washington.

— A, da, aşteaptă telefonul dumneavoastră.

Imaginea unui avocat atât de puternic şi de ocupat ca Patton French aşteptând un telefon de la Clay era greu de conceput. Câteva secunde mai târziu, răspunse la telefon însuşi marele om.

— Bună, Clay, mulţumesc că m-ai sunat, spuse el pe un ton atât de normal, încât îl prinse pe Clay nepregătit. Drăguţă povestea din *The Journal,* nu? Nu-i rău deloc pentru un începător. Uite ce e, îmi pare rău că n-am apucat să te salut când am fost în New Orleans. Era aceeaşi voce pe care o auzise la microfon, dar mult mai relaxată.

— Nu-i nimic, spuse Clay.

La întâlnirea Cercului Avocaţilor participaseră două sute de persoane. Clay nu avusese nici un motiv să-l întâlnească pe Patton French, iar French nu avea nici un motiv să ştie măcar că anonimul Clay era şi el acolo. Fără îndoială, făcuse cercetări.

— Mi-ar plăcea să ne întâlnim, Clay! Cred că am putea face nişte afaceri împreună. Eram pe urma Dyloftului de acum două luni. Ai fost mai rapid decât mine, dar aici se poate câştiga o căruţă de bani.

Clay nu avea nici o dorinţă să se înhăiteze cu Patton French. Pe de altă parte însă, metodele sale de a obţine înţelegeri uriaşe erau legendare.

— Putem să stăm de vorbă, spuse.

— Uite, chiar acum plec spre New York. Ce-ar fi să te iau şi pe tine din Washington şi să mergem împreună? Am un Gulfstream 5 nou cu care abia aştept să mă arăt în lume. Stăm în Manhattan, luăm o cină minunată diseară. Vorbim despre afaceri. Mâine spre seară eşti înapoi acasă. Ce zici?

— Păi, sunt cam ocupat.

Clay îşi amintea foarte clar sila pe care i-o provocase French la New Orleans, când îşi tot pomenea jucăriile în discursul de la seminar. Noul Gulfstream, iahtul, castelul din Scoţia.

— Sunt convins că eşti ocupat. Uite, şi eu sunt ocupat. La

naiba, toţi suntem! Dar asta ar putea fi cea mai profitabilă călătorie din viaţa ta. Nu accept un refuz. Ne întâlnim pe Aeroportul Naţional Reagan în trei ore. Bine?

În afară de câteva telefoane şi un meci de *racquet-ball* seara, Clay nu prea avea multe de făcut. La birou sunau întruna persoane îngrozite care luaseră Dyloft, dar Clay nu prelua apelurile. Nu mai fusese la New York de câţiva ani.

— Sigur, de ce nu? spuse, la fel de nerăbdător să vadă un Gulfstream 5, cum era să mănânce la un restaurant excelent.

— Inteligentă alegere, Clay! Inteligentă alegere!

Terminalul particular de la Aeroportul Naţional Reagan era plin de directori şi de birocraţi în criză de timp, care veneau şi plecau în grabă. Lângă biroul de la recepţie, o brunetă drăguţă, în fustă scurtă ţinea o pancartă scrisă de mână, cu numele lui. Clay se prezentă. Ea era Julia, fără nume de familie.

— Veniţi cu mine, spuse, cu un zâmbet perfect.

Li s-a permis să iasă şi au fost conduşi în partea cealaltă a pistei, într-un microbuz pus la dispoziţie de aeroport. Zeci de avioane Lear, Falcon, Hawker, Challenger şi Citation staţionau sau rulau uşor spre şi dinspre terminal. Lucrătorii de la aeroport le dirijau pe pistă, iar aripile treceau la câţiva centimetri unele de altele. Motoarele huruiau şi tot peisajul era exasperant.

— De unde eşti? întrebă Clay.

— Avem baza lângă Biloxi, spuse Julia. Acolo sunt birourile principale ale domnului French.

— L-am auzit vorbind acum două săptămâni în New Orleans.

— Da, am fost acolo. Nu prea stăm pe acasă.

— Munceşte multe ore, nu-i aşa?

— Cam o sută pe săptămână.

Se opriră în dreptul celui mai mare avion de pe pistă.

— Ăsta-i al nostru, spuse Julia, şi coborâră din microbuz. Un pilot luă geanta lui Clay cu lucruri pentru o singură

noapte şi dispăru cu ea.

Patton French vorbea, bineînţeles, la telefon. Îşi flutură mâna în semn de salut, iar Julia îi luă haina lui Clay şi îl întrebă ce doreşte să bea. Doar apă cu lămâie. Prima privire aruncată în interiorul avionului particular fu cât pe ce să-i taie răsuflarea. Imaginile video pe care le văzuse în New Orleans nu se ridicau la înălţimea realităţii.

Mirosul era de piele, de piele foarte scumpă. Scaunele, canapelele, tetierele, lambriurile şi chiar mesele erau confecţionate din piele în diverse nuanţe de albastru şi cafeniu. Accesoriile, clanţele şi butoanele aparatelor erau placate cu aur. Garniturile de lemn erau închise la culoare şi lăcuite şi erau, probabil, din mahon. Era un apartament de lux dintr-un hotel de cinci stele, dar cu aripi şi motoare.

Clay avea un metru optzeci înălţime şi deasupra capului lui mai rămânea spaţiu suficient. Cabina era lungă şi în spate era amenajat un fel de birou. French era acolo şi încă mai vorbea la telefon. Barul şi bucătăria erau chiar în spatele cabinei piloţilor. Julia apăru cu paharul de apă.

— Ar fi bine să vă aşezaţi, spuse ea. Suntem pe punctul de a decola.

Când avionul începu să se mişte, French îşi încheie brusc conversaţia telefonică şi se repezi în faţă. Se năpusti asupra lui Clay cu o strângere violentă de mână şi un zâmbet larg şi încă nişte scuze pentru că nu stătuseră de vorbă în New Orleans. Era puţin greoi, părul des şi ondulat încărunţea plăcut, să fi avut cincizeci şi cinci de ani, dar nu încă şaizeci.

Se aşezară la una dintre mese, unul în faţa celuilalt.

— Frumos mod de a călători, nu-i aşa? spuse French, arătând cu braţul interiorul.

— Nu-i rău deloc.

— Tu ţi-ai luat avion?

— Nu.

Şi brusc se simţi prost, pentru că nu avea avion. Ce fel de avocat era?

— N-o să treacă mult timp, fiule! Nu poţi să trăieşti fără. Julia, adu-mi un pahar de votcă! Cu ăsta se fac patru – avioane, nu pahare. E nevoie de doisprezece piloţi ca să ţii în funcţiune patru avioane. Şi cinci Julii. E drăguţă, nu?

— Da, este.

— O mulţime de cheltuieli, dar, la urma urmei, avem de unde câştiga bani frumoşi. Mi-ai auzit discursul din New Orleans?

— Da. A fost foarte agreabil.

Clay minţi puţin. Oricât de nesuferit fusese French la microfon, discursul lui fusese totuşi distractiv şi informativ.

— Nu-mi place să vorbesc atâta despre bani, dar îi făceam pe plac publicului. Majoritatea tipilor ălora îmi vor aduce, în cele din urmă, câte un caz important de daune. Trebuie să-i ţin motivaţi, înţelegi? Am construit cea mai tare firmă specializată în daune din America şi noi nu facem decât să încercăm să-i prindem pe grei. Când dai în judecată o companie ca Laboratoarele Ackerman sau pe oricare dintre firmele aflate în topul celor cinci sute cele mai bogate îţi trebuie ceva muniţie, ceva influenţă. Banii lor nu cunosc limită. Eu doar încerc să egalez scorul.

Julia îi aduse băutura şi îşi puse centura pentru decolare.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă French. Ştie să gătească orice.

— Nu, mersi! Nu vreau nimic.

French luă un gât mare de votcă, apoi se lăsă dintr-odată pe spate, închise ochii şi părea că se roagă în timp ce avionul accelera pe pistă şi se ridică. Clay folosi acest interval ca să admire avionul. Detaliile erau atât de multe şi de bogate, încât era aproape indecent. Patruzeci, patruzeci şi cinci de milioane de dolari pe un avion particular! Şi, conform bârfelor din Cercul Avocaţilor, compania Gulfstream nu putea ţine pasul cu cumpărătorii. Exista o listă de aşteptare de doi ani!

Trecură minute bune până atinseră înălţimea de

croazieră, apoi Julia dispăru în bucătărie. French se trezi brusc din meditaţie şi mai luă o înghiţitură.

— E adevărat tot ce s-a scris în *The Journal?* întrebă, mult mai calm.

Clay avu impresia că la French schimbările de dispoziţie erau rapide şi dramatice.

— Au relatat corect.

— Am fost şi eu pe prima pagină de două ori şi niciodată nu s-a scris de bine. Nu mă surprinde că nu le suntem pe plac noi, specialiştii în daune colective. Nimeni nu ne place, de fapt o să ajungi să înveţi şi tu lucrul ăsta. Banii însă compensează imaginea negativă. O să te obişnuieşti. Cu toţii ne obişnuim. Ştii că l-am întâlnit o dată pe tatăl tău?

Când vorbea, ochii, pe jumătate închişi, se mişcau cu rapiditate dintr-o parte în alta, ca şi cum şi-ar fi pregătit discursul cu trei propoziţii în avans.

— Zău? Clay nu era sigur dacă să îl creadă sau nu.

— Acum douăzeci de ani lucram la Ministerul de Justiţie. Ne luptam pe nişte terenuri de-ale indienilor. Indienii l-au adus pe Jarrett Carter din Washington şi lupta s-a terminat. Era foarte bun.

— Mulţumesc, spuse Clay, teribil de mândru.

— Trebuie să-ţi spun, Clay, că această ambuscadă pe care ai pregătit-o în cazul Dyloft e o adevărată bijuterie. Şi foarte neobişnuită. De cele mai multe ori, zvonul despre un medicament periculos se răspândeşte încet, încet, pe măsură ce tot mai mulţi pacienţi încep să se plângă. Doctorii se mişcă însă cu mare încetineală. Sunt mână în mână cu companiile farmaceutice, aşa că nimic nu îi stimulează să dea semnalul de alarmă. În plus, în majoritatea jurisdicţiilor, doctorii sunt daţi în judecată pentru că au prescris respectivul medicament. Încet, încep să se implice avocaţii. Unchiul Luke se trezeşte brusc şi fără nici un motiv cu sânge în urină şi, după ce nu face nimic o lună sau mai bine, se duce la doctorul lui din

Podunk, Louisiana. Iar doctorul îi va întrerupe, în cele din urmă, tratamentul cu medicamentul-minune pe care i-l prescrisese. Unchiul Luke va vorbi sau nu despre asta cu avocatul familiei, care e cel mai adesea un nimeni dintr-un oraş de provincie, care se ocupă de testamente şi divorţuri şi n-ar recunoaşte un potenţial proces de daune nici dacă s-ar împiedica de el. E nevoie de timp pentru ca aceste medicamente periculoase să fie descoperite. Ce ai făcut tu e unic.

Clay se mulţumea să dea din cap şi să asculte. French se mulţumea să vorbească. Asta ducea undeva.

— Ceea ce-mi spune că ai informaţii din interior.

Pauză, un interval scurt în care lui Clay i se dădu ocazia să confirme că avea, într-adevăr, informaţii din interior. Dar el nu oferi nici un indiciu.

— Am o reţea amplă de avocaţi şi relaţii de la o coastă la alta a Americii. Nimeni, nici măcar unul nu a aflat de problemele cu Dyloftul până acum câteva săptămâni. Am doi avocaţi în firma mea care se ocupau de studiile preliminare asupra medicamentului, dar erau departe de a putea intenta o acţiune judecătorească. Şi ce văd? Veştile despre ambuscada pregătită de tine şi figura ta zâmbăreaţă pe prima pagină din *The Wall Street Journal.* Ştiu care sunt regulile jocului, Clay, şi ştiu că ai primit informaţii din interior.

— Aşa e. Şi n-am de gând să spun nimănui.

— Bun. Asta mă mai linişteşte. Ţi-am văzut anunţurile. Stăm cu ochii pe asemenea lucruri pe toate segmentele de piaţă. Nu e rău. De fapt, această metodă a celor cincisprezece secunde s-a dovedit cea mai eficientă. Ştiai asta?

— Nu.

— Să-i loveşti rapid seara târziu şi dimineaţa devreme. Un mesaj scurt care să-i sperie, apoi un număr de telefon unde pot primi ajutor. Am făcut-o de mii de ori. Câte cazuri ţi-a adus?

— E greu de spus. Trebuie mai întâi să facă o analiză a urinei. Telefoanele au sunat încontinuu.

— Anunţul meu va începe să fie difuzat mâine. Am şase oameni care nu fac decât să se ocupe de publicitate, poţi să-ţi imaginezi? Şase specialişti în publicitate care muncesc numai la asta. Şi nu sunt ieftini.

Julia apăru cu două tăvi cu mâncare – un platou cu creveţi şi unul plin cu diferite sortimente de brânză şi de mezeluri – *prosciutto*, salam şi altele cărora Clay nu le ştia numele.

— O sticlă din vinul acela alb, chilian, spuse Patton. Ar trebui să se fi răcit deja. Îţi place vinul? întrebă, apucând un crevete de coadă.

— Unele. Nu sunt un cunoscător.

— Mie îmi place la nebunie vinul. Am mereu o sută de sticle în avionul ăsta.

Alt crevete.

— Cum spuneam, după estimările noastre există între cincizeci şi o sută de mii de cazuri Dyloft. Eşti de acord?

— O sută s-ar putea să fie o estimare prea optimistă, spuse Clay, prudent.

— Mă îngrijorează puţin Laboratoarele Ackerman. I-am mai dat în judecată de două ori, ştii?

— Nu ştiam.

— Acum zece ani, pe vremea când aveau o grămadă de bani gheaţă. Au avut vreo doi preşedinţi care au făcut nişte achiziţii neinspirate. Acum au datorii de zece miliarde. Tâmpită chestie. Tipică pentru anii '90. Băncile dădeau bani cu lopata companiilor de elită, care îi luau şi porneau să cumpere toată lumea. Oricum, Laboratoarele Ackerman nu sunt în pericol de faliment sau chestii din astea. Şi au ceva asigurări.

French încerca să-l tragă de limbă şi Clay hotărî să muşte momeala.

— Au asigurări de cel puţin trei sute de milioane, spuse el. Şi poate jumătate de miliard de cheltuit pe Dyloft.

French zâmbi şi aproape că saliva la auzul acestei informaţii. Nu putea şi nici nu încerca să-şi ascundă admiraţia.

— Bună treabă, fiule! Minunată treabă! Cât de bune sunt mizeriile pe care le-ai aflat?

— Excelente. Avem oameni în interior care o să ne dea informaţii şi rapoarte de laborator pe care nu ar trebui să le avem. Ackerman nu-şi poate permite să se apropie de un juriu în cazul Dyloft.

— Grozav, spuse French şi închise ochii, pentru a cântări mai bine aceste informaţii.

Nici un avocat mort de foame la primul lui proces legat de un accident de maşină mai acătării n-ar fi fost mai fericit.

Julia se întoarse cu vinul, pe care îl turnă în două pahare cu picior superbe. French îl mirosi cum se cuvine şi îl evaluă fără grabă, iar când fu satisfăcut, sorbi. Plescăi şi încuviinţă din cap, apoi se aplecă spre Clay pentru alte bârfe.

— Să prinzi corporaţiile mari, bogate şi pline de ele cu ceva murdar, îţi dă o satisfacţie mai mare decât sexul, Clay, mai mare decât sexul. Nu cunosc satisfacţie mai mare. Îi prinzi pe ticăloşi că scot pe piaţă produse periculoase care fac rău oamenilor nevinovaţi, iar tu, avocatul, ai rolul de a-i pedepsi. Pentru asta trăiesc. Sigur că e vorba de foarte mulţi banii, dar banii vin numai după ce i-ai prins. Eu n-o să mă opresc niciodată, indiferent câţi bani câştig. Oamenii cred că sunt lacom, pentru că aş putea să mă retrag şi să-mi trăiesc tot restul vieţii pe o insulă. Ce plictiseală! Îmi place mult mai mult să muncesc o sută de ore pe săptămână încercând să-i înfund pe marii nemernici. Asta e viaţa mea.

În momentul acela, entuziasmul lui era contagios. Faţa îi radia fanatism. Expiră cu greutate, apoi întrebă:

— Îţi place vinul ăsta?

— Nu, are gust de kerosen, răspunse Clay.

— Ai dreptate. Julia! Aruncă-l la toaletă! Adu-ne o sticlă de Mersault din acelea pe care le-am luat ieri.

Dar mai întâi, Julia îi aduse un telefon.

— E Muriel.

French înhăţă telefonul şi spuse:

— Alo!

Julia se aplecă spre Clay şi îi spuse, aproape în şoaptă:

— Muriel e secretara-şefă, „Maica Stareţă“. Ea poate să vorbească cu el când nici soţiile nu pot.

French închise telefonul cu zgomot şi spuse:

— Lasă-mă să-ţi creionez un posibil scenariu, Clay! Şi îţi promit că e prevăzut să-ţi aducă mai mulţi bani într-un timp mai scurt. Mult mai mulţi.

— Ascult.

— O să obţinem amândoi la fel de multe cazuri. Acum, că tu ai deschis drumul, sute de avocaţi o să alerge după cazurile astea. Noi doi, tu şi cu mine, putem să controlăm procesul dacă îl mutăm din Washington la mine, în Mississippi. Asta îi va îngrozi pe cei de la Ackerman mai mult decât îţi poţi închipui. Acum sunt îngrijoraţi pentru că i-ai prins tu în capitală, dar, totodată, se gândesc: „Lasă, că e doar un ageamiu, n-a mai făcut aşa ceva până acum, nu s-a mai ocupat de nici un proces colectiv de daune, e primul lui caz“ şi aşa mai departe. Dar, dacă ne punem la un loc cazurile, le combinăm pe toate într-un singur proces colectiv şi îl mutăm în Mississippi, atunci Laboratoarele Ackerman vor primi o singură lovitură ucigătoare.

Pe Clay îndoielile şi întrebările aproape îl ameţeau.

— Ascult, fu tot ce reuşi să spună.

— Tu îţi păstrezi cazurile tale, eu mi le păstrez pe ale mele. Le comasăm şi după ce apar şi alte cazuri şi ni se alătură şi ceilalţi avocaţi, mă duc la judecător şi îi cer să numească un Comitet Director al Reclamanţilor. Fac asta tot timpul. Eu o să fiu preşedintele. Tu o să faci parte din comitet pentru că tu ai înaintat primul acţiunea judiciară. Vom monitoriza procesul Dyloft, încercând să organizăm

bine lucrurile, deşi e greu ca naiba cu un grup de avocaţi aroganţi. Am făcut asta de zeci de ori. Comitetul ne asigură controlul. Vom începe negocierile cu Laboratoarele Ackerman destul de repede. Îi cunosc pe avocaţii lor. Dacă informaţiile tale sunt atât de sigure precum spui, facem presiuni pentru o înţelegere rapidă.

— Cât de rapidă?

— Asta depinde de mai mulţi factori. Câte cazuri există în realitate? Cât de repede le putem obţine? Câţi alţi avocaţi mai intră în joc? Şi, extrem de important, cât de grave sunt afecţiunile provocate clienţilor noştri?

— Nu foarte grave. Practic, toate tumorile sunt benigne. French se gândi la asta, încruntându-se întâi la auzul veştilor proaste, dar apoi văzu partea bună.

— E chiar mai bine. Tratamentul constă în chirurgie laparoscopică.

— Exact. E o intervenţie ambulatorie care costă în jur de o mie de dolari.

— Şi diagnosticul pe termen lung?

— Nici un fel de probleme. Nu te mai atingi de Dyloft şi toate revin la normal, ceea ce pentru unii dintre aceşti suferinzi de artrită nu e tocmai plăcut.

French îşi mirosi vinul, îl învârti în pahar şi în cele din urmă luă o înghiţitură.

— Mult mai bun, nu crezi?

— Ba da, spuse Clay.

— Anul trecut am fost la o de degustare de vin în Burgundia. Am petrecut o săptămână mirosind şi scuipând. Foarte agreabil. Mai luă o înghiţitură, reflectând la ce trebuie făcut mai întâi, fără să scuipe. Asta e chiar şi mai bine, spuse. Mai bine pentru clienţii noştri, se înţelege, pentru că nu sunt atât de bolnavi cum ar fi putut să fie. Mai bine şi pentru noi, pentru că înţelegerile se vor semna mai repede. Punctul-cheie e obţinerea cazurilor. Cu cât avem mai multe, cu atât avem mai mult control asupra procesului în ansamblu. Mai multe cazuri, onorarii mai

mari.

— Înţeleg.

— Cât cheltuieşti pe anunţuri?

— Vreo două milioane.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc.

French ar fi vrut să întrebe de unde anume avea un ageamiu două milioane pentru publicitate. Dar se stăpâni şi trecu peste asta.

Motoarele începură să încetinească pe măsură ce botul avionului se înclina.

— Cât facem până în New York? întrebă Clay.

— Din Washington, vreo patruzeci de minute. Pasărea asta atinge opt sute de kilometri la oră.

— Care aeroport?

— Teterboro, e în New Jersey. Toate avioanele particulare aterizează acolo.

— Vasăzică, de asta n-am auzit de el.

— O să vină şi avionul tău, Clay, fii pregătit! Mie poţi să-mi iei toate jucăriile, dacă-mi laşi un avion. Trebuie să-ţi iei şi tu unul.

— O să-l folosesc pe-al tău.

— Să începi cu un Lear micuţ. Poţi oricând să cumperi unul cu două milioane. Ai nevoie de doi piloţi, şaptezeci şi cinci de mii fiecare. Asta face parte din cheltuieli. Nu poţi să nu-ţi iei. O să vezi.

Pentru prima dată în viaţă, Clay primea sfaturi în legătură cu achiziţionarea unui avion.

Julia luă tăvile de mâncare şi le spuse că urmează să aterizeze în cinci minute. Clay nu-şi putea lua ochii de la conturul Manhattanului care se profila la est. French adormi.

Avionul aterizează şi rulă pe lângă un şir de terminale particulare, unde zeci de avioane minunate erau parcate sau erau verificate de tehnicieni.

— Aici o să vezi mai multe avioane particulare decât oriunde în lume, explică French, în timp ce priveau pe

fereastră. Toţi greii din Manhattan îşi ţin avioanele aici. De aici se fac patruzeci şi cinci de minute cu maşina până în oraş. Dacă eşti chiar şmecher, ai propriul elicopter care să te ducă până în oraş. Aşa ajungi în zece minute.

— Tu ai elicopter? întrebă Clay.

— Nu, dar, dacă aş fi locuit aici, aş fi avut.

Îi aştepta o limuzină direct pe pistă, la câţiva metri de locul unde coborâseră din avion. Piloţii şi Julia rămaseră acolo să facă ordine şi, fără îndoială, să se asigure că vinul e destul de rece pentru următoarea cursă.

— Hotel Peninsula, îi spuse French şoferului.

— Da, domnule French, să trăiţi! răspunse acesta.

„Era o limuzină închiriată sau îi aparţinea lui Patton? Doar nu era ca cel mai mare specialist în daune din lume să folosească o firmă de închirieri.“ Clay se hotărî să nu întrebe. Ce mai conta?

— Sunt curios în legătură cu reclamele tale, spuse French, în timp ce limuzina îşi făcea loc prin traficul aglomerat din New Jersey. Când ai început să le difuzezi?

— Sâmbătă seara, în nouăzeci de sectoare de audienţă, de pe o coastă pe cealaltă.

— Şi cum preiei apelurile?

— Am nouă oameni care se ocupă de telefoane – şapte asistenţi, doi avocaţi. Luni am preluat două mii de apeluri şi ieri încă trei mii. Pagina noastră de internet despre Dyloft e accesată de opt mii de ori pe zi. La rata de succes obişnuită, asta înseamnă deja cam o mie de clienţi.

— Şi câţi potenţiali clienţi există?

— Între cincizeci şi şaptezeci şi cinci de mii, conform surselor mele, care până acum au fost destul de exacte.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc şi eu pe cel care-ţi dă informaţiile.

— Nici să nu te gândeşti!

French îşi pocni degetele şi încercă să se împace cu acest refuz.

— Trebuie să obţinem cazurile astea, Clay! Anunţurile

mele încep să se difuzeze mâine. Ce-ar fi să împărţim ţara între noi? Tu iei nordul şi estul şi îmi laşi mie sudul şi vestul. Va fi mai uşor să te adresezi unor sectoare de audienţă mai mici şi mult mai uşor să faci faţă apelurilor. E un tip în Miami care va ieşi pe post în câteva zile. Şi mai e unul în California care, te asigur, îţi copiază anunţul chiar în clipa asta. Suntem nişte rechini, recunosc, nişte vulturi. A început cursa spre tribunal, Clay! Noi avem un avans solid, dar hoarda îndrăcită vine din urmă.

— Fac tot ce pot.

— Zi-mi ce buget ai, spuse French, de parcă făcea afaceri cu Clay de ani de zile.

„De ce nu?“ îşi spuse Clay. Împreună, pe bancheta din spate a limuzinei, chiar păreau parteneri.

— Două milioane pentru publicitate şi încă două pentru analizele de urină.

— Uite cum facem, spuse French fără cea mai mică pauză în conversaţie. Dă-ţi toţi banii pe publicitate. Pune mâna pe afurisitele de cazuri, bine? Pun eu banii pentru analize, toţi banii, şi îi facem pe cei de la Ackerman să ni-i dea înapoi când semnăm înţelegerea. E o parte firească a oricărei înţelegeri să pui compania să plătească serviciile medicale.

— Analizele costă trei sute de dolari de persoană.

— Te-au păcălit. Găsesc eu nişte laboranţi şi le scoatem mult mai ieftin.

Ceea ce îi aminti lui French de o istorioară despre începuturile procesului Skinny Ben. Transformase patru autobuze Greyhound în clinici ambulante care să bată ţara în căutare de potenţiali clienţi. Clay asculta cu tot mai puţin interes, în timp ce treceau peste Podul George Washington. Urmă încă o istorioară.

Apartamentul lui Clay de la Hotelul Peninsula dădea spre Fifth Avenue. Odată ajuns înăuntru, în siguranţă, departe de Patton French, se repezi la telefon să-l caute pe Max Pace.

|Capitolul 19|

La al treilea număr de mobil îl găsi pe Max Pace la o adresă secretă. Bărbatul fără casă fusese în capitală din ce în ce mai rar în ultimele săptămâni. Era, desigur, pe undeva stingând alt incendiu, mătrăşind încă o serie de procese neplăcute pentru încă vreun client năbădăios, deşi nu recunoştea asta. Nici nu trebuia. Clay îl cunoştea deja destul de bine ca să ştie că era un stingător de incendii foarte solicitat. America nu ducea lipsă de produse periculoase.

Clay se miră singur văzând cât de tare îl liniştea vocea lui Pace. Îi explică unde era, cu cine şi de ce. Primul cuvânt al lui Pace parafă afacerea:

— Excelent! spuse. Pur şi simplu, excelent!

— Îl cunoşti?

— Toată lumea din branşa asta îl cunoaşte pe Patton French, spuse Pace. N-am avut niciodată de-a face cu el, dar e o legendă.

Clay îi relată în ce consta oferta lui French. Pace prinse imediat ideea şi începu să gândească în avans:

— Dacă înaintezi încă o dată dosarul în Biloxi, Mississippi, acţiunile Ackerman vor suferi încă o lovitură, spuse el. Sunt într-o tensiune teribilă acum – sunt presaţi de bănci şi de acţionari. E excelent, Clay! Acceptă!

— Bine. S-a făcut!

— Şi citeşte *New York Times* mâine-dimineaţă. Articol important despre Dyloft. A apărut primul raport medical. E devastator.

— Splendid!

Îşi luă o bere din bar – costa opt dolari, dar cui îi mai păsa – şi stătu multă vreme în faţa ferestrei urmărind

agitaţia de pe Fifth Avenue. Nu era pe de-a-ntregul liniştitor să fie nevoit să se bazeze pe sfaturile lui Max Pace, dar pur şi simplu nu avea la cine apela. Nimeni, nici măcar tatăl său, nu fusese pus vreodată în faţa unei asemenea alegeri: „Hai să mutăm cele cinci mii de cazuri ale tale aici, la mine, să le unim cu cele cinci mii ale mele. Deschidem nu două procese, ci unul, eu pun la bătaie un milion şi ceva pentru analizele medicale, în timp ce tu îţi dublezi bugetul pentru publicitate şi înhăţăm patruzeci la sută din suma totală, plus cheltuielile şi facem o avere. Ce zici, Clay?“

În ultima lună făcuse mai mulţi bani decât visase vreodată să câştige. Acum, când lucrurile îi scăpau de sub control, i se părea că îi cheltuieşte şi mai repede. „Fii îndrăzneţ, îşi spunea întruna, e o ocazie rară. Fii îndrăzneţ, loveşte rapid, riscă, aruncă zarurile şi s-ar putea să ajungi îngrozitor de bogat.“ O altă voce îl îndemna însă: „Las-o mai încet, nu face praf banii, pune-i bine şi o să fii bogat toată viaţa“.

Transferase un milion de dolari într-un cont din străinătate, nu ca să-i ascundă, ci ca să-i protejeze. Nu se va atinge niciodată de ei, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă va face alegeri greşite, riscând, şi va pierde toţi banii, cel puţin îi vor rămâne suficienţi ca să-şi petreacă restul zilelor pe o plajă. Va pleca pe furiş din oraş, cum făcuse şi tatăl lui, şi nu se va mai întoarce niciodată.

Milionul de dolari din contul secret era compromisul pe care îl făcea.

Încercă să sune la birou, dar toate liniile erau ocupate, semn bun. Îl prinse pe Jonah la biroul lui, pe telefonul mobil.

— E o nebunie, spuse Jonah, extenuat. Un haos total.

— Bun.

— De ce nu te întorci să ne ajuţi?

— Mâine.

La şapte şi treizeci şi două de minute, Clay deschise

televizorul şi dădu peste anunţul lui pe un canal de televiziune prin cablu. Dyloftul părea şi mai ameninţător la New York.

*

LUARĂ CINA la Montrachet, nu pentru mâncare, care era foarte bună, ci mai ales pentru lista de vinuri, care era mai bogată decât oriunde altundeva în New York. French dori să încerce, la viţel, câteva sortimente de vin de Burgundia. Li s-au adus la masă cinci sticle, cu câte un pahar pentru fiecare vin. Nu prea mai rămânea loc pentru pâine şi unt.

Somelierul şi Patton vorbeau altă limbă când începură să discute ce era în fiecare sticlă. Pe Clay îl plictisea tot acest proces. Ar fi preferat o bere şi un burger, deşi prevedea că în viitorul apropiat gusturile urmau să i se schimbe semnificativ.

După ce vinurile au fost deschise şi lăsate să respire, French spuse:

— Am sunat la birou. Avocatul din Miami a ieşit deja pe post cu spoturile despre Dyloft. A deschis două clinici pentru analize şi pacienţii vin acolo cu sutele. Îl cheamă Carlos Hernández şi e foarte, foarte bun.

— Oamenii mei nu fac faţă la toate apelurile, spuse Clay.

— Lucrăm împreună? întrebă French.

— Hai să mai vedem o dată care e târgul.

La auzul acestor cuvinte, French scoase repede un document împăturit.

— Uite scenariul afacerii noastre, spuse, întinzându-i-l lui Clay, în timp ce el se îndrepta spre prima sticlă. Rezumă ce am discutat până acum.

Clay îl citi cu atenţie şi semnă la sfârşit. Între două înghiţituri de vin, French semnă şi el şi astfel se născu parteneriatul.

— Hai să intentăm acţiunea juridică în Biloxi mâine, spuse French. O fac eu când ajung acasă. Doi avocaţi de-ai

mei se ocupă chiar acum de asta. De îndată ce a fost depus dosarul, poţi să renunţi la al tău din Washington. Îl cunosc pe avocatul permanent al Laboratoarelor Ackerman. Cred că pot să stau de vorbă cu el. În cazul în care compania e dispusă să negocieze direct cu noi şi să-i ocolească pe avocaţii ei angajaţi din afară, atunci poate să economisească o adevărată avere şi să ne-o dea nouă. Şi o să grăbească foarte tare procedura. Dacă avocaţii din afară se implică în negocieri, o să ne coste jumătate de an de timp irosit.

— E vorba cam de o sută de milioane, corect?

— Cam aşa ceva. Ăştia ar putea fi banii noştri.

Undeva, într-un buzunar, sună un telefon şi French îl scoase rapid cu mâna stângă, în timp ce în dreapta ţinea paharul de vin:

— Scuză-mă, îi spuse lui Clay.

Avu o conversaţie despre Dyloft cu un alt avocat, cineva din Texas, evident un vechi prieten, unul care vorbea chiar mai repede decât French. Se tachinau politicos, dar French era prudent.

Când închise telefonul, spuse:

— La naiba!

— Concurenţa?

— Concurenţă serioasă. Îl cheamă Vic Brennan, avocat mare din Houston, foarte isteţ şi agresiv. S-a băgat pe fir în afacerea cu Dyloftul şi vrea să ştie care e planul jocului.

— Nu a scos nimic de la tine.

— Ştie. Dă şi el drumul unor anunţuri mâine – la radio, la televiziune, în ziare. O să obţină câteva mii de cazuri.

Se consolă pentru moment cu o înghiţitură de vin, care-l făcu să zâmbească:

— A început cursa, Clay! Trebuie să punem mâna pe cazurile alea.

— Nebunia e pe cale să devină tot mai mare, spuse Clay.

French tocmai luase o gură de Pinot Noir şi nu putea vorbi.

„Cum?“ spunea figura lui.

— Mâine-dimineaţă apare un articol mare în *New York Times.* Primul raport negativ despre Dyloft, după spusele sursei mele.

Dacă e să ne gândim la cină, spusese ce nu trebuie. French uită de viţel, care era încă la bucătărie. Uită şi de vinurile scumpe care îi umpleau masa, deşi reuşi să le termine în decursul următoarelor trei ore. Dar ce specialist în daune se mai putea concentra asupra mâncării şi a vinului când următorul inculpat şi medicamentul lui periculos urmau să apară în numai câteva ore în *New York Times!*

*

AFARĂ ÎNCĂ nu se luminase de ziuă când începu să sune telefonul. Ceasul, când reuşi în cele din urmă să-şi concentreze privirea asupra lui, arăta şase fără un sfert.

— Scoală-te! bodogăni French. Şi deschide uşa!

În timp ce Clay descuia uşa, French o împingea deja şi trecu pe lângă el cu ziarele şi o ceaşcă de cafea.

— Incredibil! spuse el, azvârlind un exemplar din *New York Times* pe patul lui Clay. Nu poţi să dormi toată ziua, fiule! Citeşte asta!

Era îmbrăcat în hainele oferite de hotel: halatul pluşat şi papucii de duş albi.

— Nu e nici şase.

— Nu m-am sculat mai târziu de cinci de treizeci de ani. Există prea multe potenţiale procese.

Clay nu avea pe el decât boxerii. French înghiţea lacom din cafea şi citea încă o dată articolul, cu ajutorul ochelarilor de citit cocoţaţi pe vârful nasului lat.

Nici urmă de mahmureală. Clay se plictisise de vinuri, care pentru el oricum aveau toate acelaşi gust, şi încheiase seara cu apă minerală. French nu se lăsase, hotărât să aleagă un câştigător dintre cele cinci soiuri de Burgundia,

deşi era atât de prins de Dyloft, încât nu-i stătea mintea la asta.

Atlantic Journal of Medicine raporta că se făcuse legătura între dylofedamină, cunoscută drept Dyloft, şi apariţia unor tumori la vezică în cazul a şase la sută dintre cei care luaseră medicamentul un an de zile.

— A crescut de la cinci la sută, spuse Clay, citind datele.

— Nu e minunat? spuse French.

— Nu dacă te numeri printre cei şase la sută.

— Nu mă număr.

Unii medici retrăgeau deja medicamentul. Laboratoarele Ackerman negaseră destul de neconvingător, dând vina, ca de obicei, pe lăcomia avocaţilor, deşi compania părea îngenuncheată. Nici un comentariu din partea FDA. Un doctor din Chicago vorbea pe o coloană întreagă despre cât era de minunat medicamentul şi cât de încântaţi erau pacienţii. Vestea bună, dacă se putea numi aşa, era că tumorile nu păreau să fie maligne, cel puţin deocamdată. Citind articolul, Clay avu senzaţia că Max Pace îi cunoştea conţinutul de acum o lună.

Erau numai două paragrafe despre procesul intentat luni la Washington, fără nici un cuvânt despre tânărul avocat care făcuse acest lucru.

Acţiunile Ackerman se prăbuşiseră de la 42,50 de dolari luni, la 32,50 de dolari miercuri, la închiderea bursei.

— Ar fi trebuit să vând în marjă blestematele de acţiuni, bombăni French.

Clay îşi muşcă limba şi păstră secretul, unul dintre puţinele pe care nu le divulgase în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Putem să-l mai citim în avion, spuse French. Hai să plecăm de aici!

*

COTAŢIA ACŢIUNILOR ajunsese la 20 dolari când Clay intră în

birou şi încercă să-şi salute personalul mort de oboseală. Intră pe o pagină de internet cu cele mai recente mişcări de pe piaţă şi le verifică din sfert în sfert de oră, calculându-şi câştigul. Cum pe de o parte arunca cu bani, era liniştitor să vadă şi ceva profituri pe de altă parte.

Primul care veni la el era Jonah.

— Ieri am stat aici până la miezul nopţii, spuse. E o nebunie.

— O să fie şi mai rău. Dublăm numărul anunţurilor.

— Nu putem face faţă.

— Angajează temporar nişte asistenţi.

— Avem nevoie de oameni care să lucreze la calculator, cel puţin doi. Nu reuşim să punem datele cap la cap suficient de repede.

— Poţi să-i găseşti?

— Poate, temporar. Ştiu un tip, poate doi, care ar putea veni noaptea şi să se joace de-a prinselea.

— Caută-i!

Jonah se îndrepta spre ieşire, dar apoi se întoarse şi închise uşa.

— Clay, uite, asta rămâne numai între noi, bine?

Clay se uită în jur şi nu văzu pe nimeni altcineva în birou.

— Ce e?

— Uite, tu eşti un tip deştept şi… Dar îţi dai seama ce faci aici? Vreau să spun, îţi cheltuieşti banii mai repede decât a făcut-o cineva vreodată. Dacă ceva nu iese cum trebuie?

— Eşti îngrijorat?

— Toţi suntem puţin îngrijoraţi, e bine? Firma a pornit tare. Noi vrem să rămânem aici şi să ne simţim bine şi să câştigăm bani. Dar ce se întâmplă dacă greşeşti şi dai faliment? E o întrebare cinstită.

Clay dădu ocol biroului şi se aşeză pe un colţ.

— O să-ţi spun adevărul. Cred că ştiu ce fac, dar cum e prima dată când fac aşa ceva, nu pot să fiu sigur. E un risc uriaş. Dacă voi câştiga, o să obţinem cu toţii o grămadă de

bani. Dacă pierd, oricum nu dăm faliment. Doar că n-o să mai fim bogaţi.

— Dacă prinzi momentul, spune-le şi celorlalţi, bine?

— Aşa o să fac.

Prânzul nu era decât o pauză de zece minute pentru un sendviş în sala de şedinţe. Jonah avea datele la zi: în primele trei zile, linia fierbinte primise şapte mii o sută de apeluri, iar pagina de internet fusese accesată în medie de opt mii de persoane pe zi. Seturile cu informaţii şi contractele pentru asistenţă juridică fuseseră trimise prin poştă cât de repede cu putinţă, dar nu făceau faţă. Clay îi dădu permisiunea lui Jonah să mai angajeze temporar încă doi oameni pentru calculatoare. Lui Paulette îi reveni sarcina de a mai găsi încă trei sau patru asistenţi care să lucreze la „Ocna“. Iar domnişoara Glick primi ordin să angajeze cât putea de mulţi funcţionari temporari care să se ocupe de corespondenţa cu clienţii.

Clay le povesti cum a decurs întâlnirea cu Patton French şi le explică noua strategie juridică. Le arătă copii ale articolului din *Times;* ei fuseseră prea ocupaţi ca să-l observe.

— A început cursa, oameni buni, spuse, făcând tot posibilul să motiveze o mână de oameni epuizaţi. Rechinii sunt deja pe urmele clienţilor noştri.

— Noi suntem rechinii, spuse Paulette.

Patton French sună spre sfârşitul după-amiezei ca să anunţe că dosarul fusese modificat ca să-i includă şi pe reclamanţii din Mississippi şi că fusese depus la tribunalul din Biloxi.

— L-am adus exact acolo unde am vrut, amice, spuse el.

— O să-l retrag pe al meu mâine, spuse Clay, sperând că nu-şi aruncă la gunoi procesul.

— Vrei să dai vreun pont presei?

— Nu m-am gândit la asta, spuse Clay. Habar nu avea cum trebuia să procedezi ca să dai un pont presei.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup!

La închiderea bursei în ziua aceea, acţiunile Ackerman erau cotate la 26,25 de dolari, ceea ce însemna un profit pe hârtie de 1 625 000 de dolari pentru Clay în cazul în care cumpăra acum ca să acopere ce vânduse în marjă. Se hotărî să mai aştepte. Veştile despre procesul intentat în Biloxi aveau să se afle de dimineaţă, iar acţiunile nu vor avea decât de suferit.

La miezul nopţii, era la birou, conversând la telefon cu un domn din Seattle care lua Dyloft de aproape un an, iar acum era îngrozit la gândul că îi apăruseră probabil tumori. Clay îl sfătui să meargă la doctor cât de repede posibil pentru o analiză a urinei. Îi dădu adresa paginii de web şi îi promise să-i trimită informaţii prin poştă a doua zi la prima oră. Când închise telefonul, omul era pe punctul de a izbucni în plâns.

|Capitolul 20|

Veştile proaste continuară să urmărească medicamentul-minune Dyloft. Se publicaseră încă două studii medicale, dintre care unul aducea argumente convingătoare în sprijinul acuzaţiei că Laboratoarele Ackerman reduseseră costurile studiilor şi îşi folosiseră toate relaţiile pentru a obţine aprobările pentru medicament. În cele din urmă, FDA dispuse retragerea medicamentului de pe piaţă.

Aceste veşti proaste erau, desigur, veşti foarte bune pentru avocaţi şi nebunia crescu pe măsură ce se alăturau din ce în ce mai mulţi întârziaţi. Pacienţii care luau Dyloft primiră avertizări scrise din partea Laboratoarelor Ackerman şi din partea propriilor doctori, iar aceste înfricoşătoare mesaje erau aproape întotdeauna urmate de solicitări de rău augur din partea avocaţilor specializaţi în daune colective. Poşta directă era deosebit de eficientă. În toate zonele se publicau anunţuri în ziare. Iar liniile fierbinţi erau pe toate canalele de televiziune. Ameninţarea unor tumori care creşteau în voie îi făcu aproape pe toţi cei care luaseră Dyloft să contacteze un avocat.

Patton French nu mai văzuse niciodată un proces de daune colective care să se aranjeze atât de frumos. Pentru că el şi Clay câştigaseră cursa spre tribunalul din Biloxi, dosarul lor fusese înregistrat primul. Toţi ceilalţi reclamanţi în cazul Dyloft care doreau să participe la această acţiune juridică colectivă erau nevoiţi să li se alăture, iar Comitetul Director al Reclamanţilor mai aducea şi el onorarii suplimentare. Amabilul judecător al lui French numise deja un comitet compus din cinci avocaţi – French, Clay, Carlos Hernández din Miami şi încă doi

amici din New Orleans. Teoretic, comitetul urma să se ocupe de amplul şi complicatul proces împotriva Laboratoarelor Ackerman. În realitate, aveau să învârtă nişte hârtii şi să asigure corvoada administrativă a păstrării unei oarecare ordini între cei cincizeci şi ceva de mii de clienţi.

Un reclamant în cazul Dyloft avea oricând opţiunea să „se retragă“ din acţiunea colectivă şi să intenteze proces separat Laboratoarelor Ackerman. Pe măsură ce avocaţi din toată ţara adunau cazuri şi formau coaliţii, apărură inevitabilele conflicte. Unii nu erau de acord cu acţiunea juridică de la Biloxi şi voiau să înceapă una individuală. Unii îl dispreţuiau pe Patton French. Alţii doreau procese în propriile jurisdicţii, cu şanse la un verdict uriaş.

Dar French trecuse de multe ori prin asemenea bătălii. Trăia în Gulfstream, zburând dintr-o parte în alta a Americii, întâlnindu-se cu avocaţii care strângeau cazuri de ordinul sutelor şi reuşind, prin metode numai de el ştiute, să împiedice destrămarea coaliţiei. Înţelegerile aveau să fie mai mari în Biloxi, promitea el.

Vorbea în fiecare zi cu avocatul angajat al Laboratoarelor Ackerman, un războinic vechi, călit în lupte, care încercase de două ori să iasă la pensie, dar preşedintele consiliului de administraţie nu-i permisese. Mesajul lui French era simplu şi limpede – „hai să vorbim acum despre înţelegere, fără avocaţi din afară, pentru că ştii foarte bine că nu poţi să ajungi la proces cu medicamentul ăsta“. Cei de la Ackerman începeau să asculte.

La mijlocul lui august, French convocă o întâlnire la nivel înalt a avocaţilor din cazul Dyloft, la ferma lui întinsă de lângă Ketchum, Idaho. Îi explică lui Clay că prezenţa lui era obligatorie, pentru că era membru al Comitetului Director al Reclamanţilor şi, un alt aspect la fel de important, pentru că băieţii erau foarte curioşi să-l cunoască pe tânărul parvenit care declanşase cazul Dyloft.

— În plus, cu tipii ăştia nu poţi să ratezi nici măcar o întâlnire, fiindcă imediat te înjunghie pe la spate.

— Am să vin, spuse Clay.

— Îţi trimit un avion, se oferi French.

— Nu. Vin singur.

Clay închirie un Lear 35, un avion micuţ şi frumuşel, cam de trei ori mai mic decât un Gulfstream 5, dar, de vreme ce călătorea singur, era foarte potrivit. Se întâlni cu piloţii la terminalul particular de la Aeroportul Naţional Reagan, unde se învârti şi se amestecă printre ceilalţi şmecheri, toţi mai în vârstă decât el, încercând disperat să se poarte ca şi cum era un lucru obişnuit să se urce la bordul propriului avion. Sigur, aparţinea unei companii de închirieri, dar urma să fie al lui pentru următoarele trei zile.

În timp ce avionul îşi lua zborul spre nord, Clay privea în jos râul Potomac, Monumentul Lincoln şi, în treacăt, la toate celelalte repere din centrul oraşului. Uite şi clădirea unde sunt birourile lui şi, acolo în zare, nu departe de ea, Biroul Avocaţilor din Oficiu. Ce ar zice Glenda şi Jermaine şi ceilalţi pe care-i lăsase în urmă dacă l-ar vedea acum?

Ce ar zice Rebecca?

Dacă ar mai fi rămas cu el încă o lună…

Avusese atât de puţin timp să se gândească la ea!

Intrară în nori şi peisajul dispăru. Curând, Washingtonul rămase cu mult în urmă. Clay Carter se îndrepta spre o întâlnire secretă a unora dintre cei mai bogaţi avocaţi din America, specialiştii în cazuri de daune colective, care erau destul de deştepţi şi de curajoşi să atace cele mai puternice corporaţii. Şi care voiau toţi să-l cunoască!

*

AVIONUL LUI era cel mai mic de pe aeroportul Ketchum-Sun Valley din Friedman, Idaho. Rulând pe lângă avioanele Gulfstream şi Challenger, lui Clay îi trecu prin minte gândul absurd că al lui era nepotrivit, că îi trebuia unul

mai mare. Râse de el însuşi – stătea în cabina îmbrăcată în piele a unui Lear de trei milioane de dolari şi se gândea dacă să-şi ia ceva mai mare. Măcar mai putea încă să râdă. Ce se va întâmpla când se va termina cu râsul?

Se opriră alături de un avion cunoscut, pe a cărui coadă era scris 000DC. Zero, Zero, Zero, Daune Colective, casa, departe de casă, a nimănui altuia decât a lui Patton French. Prin comparaţie, avionul lui Clay părea un pitic şi, pentru o clipă, privi cu invidie cel mai desăvârşit avion de lux din lume.

Îl aştepta un microbuz, condus de cineva care semăna cu un cowboy. Din fericire, şoferul nu era foarte vorbăreţ, iar Clay se bucură în linişte de călătoria de patruzeci şi cinci de minute. O luară în sus, pe drumuri din ce în ce mai înguste. Nu era o surpriză că ferma lui French era numai bună de tras în poză şi foarte nouă. Clădirea era un fel de casă de vacanţă cu destule aripi şi etaje cât să poată găzdui o întreagă firmă măricică de avocatură. Alt cowboy îi luă geanta.

— Domnul French vă aşteaptă pe terasa din spate, îi spuse, ca şi cum mai fusese pe acolo de multe alte ori.

Subiectul discuţiei, în momentul în care apăru Clay, era Elveţia – care dintre staţiunile izolate de schi era preferata fiecăruia. Ascultă o clipă, în timp ce se apropia. Ceilalţi patru membri ai Comitetului Director al Reclamanţilor stăteau tolăniţi în fotolii, cu faţa spre munţi, fumând trabucuri tari şi sorbind din băuturi. Când îşi dădură seama că era şi Clay acolo, se treziră din amorţeală de parcă intrase judecătorul în sala de tribunal. În primele trei minute de conversaţie entuziastă îl complimentară numindu-l „genial“, „viclean“, „îndrăzneţ“ şi, preferatul lui, „vizionar“.

— Trebuie să ne spui cum ai dat peste Dyloft, spuse Carlos Hernández.

— N-o să ne spună, spuse French, în timp ce pregătea un amestec de băuturi pentru Clay.

— Haide, spuse Wes Saulsberry, cel mai nou prieten al lui Clay. În doar câteva minute, Clay avea să afle că Wes câştigase cam o jumătate de miliard cu trei ani în urmă, dintr-o înţelegere cu o companie de ţigări.

— Am fost pus să jur că nu spun, zise Clay.

Celălalt avocat din New Orleans era Damon Didier, unul dintre vorbitorii la un seminar la care participase şi Clay în weekendul cu Cercul Avocaţilor. Didier avea o figură ca cioplită în piatră, o privire rece ca oţelul şi Clay îşi aminti că se întrebase cum poate un asemenea tip să sensibilizeze un juriu. Didier, află el în curând, dăduse lovitura când un vapor plin cu studenţi se scufundase în Lacul Pontchartrain. Câtă mizerie!

Aveau nevoie de cicatrici şi de medalii, ca eroii de război. „Pe asta mi-au dat-o pentru explozia unui rezervor în care au murit douăzeci de persoane. Pe asta am primit-o pentru băieţii ăia care au suferit arsuri la instalaţia de foraj marin. Asta mare de aici e pentru campania Skinny Ben. Asta, din războiul împotriva companiei Big Tobacco. Asta, din bătălia împotriva Organizaţiilor de Apărare a Sănătăţii.“

De vreme ce nu avea propriile poveşti de război, Clay asculta. Tarvanul i-ar fi lăsat cu gura căscată, dar nu putea spune nimic.

Un majordom îmbrăcat cu o cămaşă în stil Roy Rogers îl informă pe domnul French că cina va fi gata într-o oră. Se mutară cu un etaj mai jos, într-o sală de jocuri, cu mese de biliard şi ecrane mari. Mai mult de doisprezece bărbaţi albi beau şi vorbeau, iar unii aveau în mână tacul de biliard.

— Restul conspiratorilor, îi şopti Hernandez lui Clay.

Patton îl prezentă grupului. Numele, feţele şi oraşele de origine începură să se amestece brusc. Seattle, Houston, Topeka, Boston şi altele pe care nu le înţelese. Şi Effingham, Illinois. Cu toţii îi aduseră laude acestui „genial“ avocat tânăr care îi şocase pe toţi cu atacul său curajos împotriva Dyloftului.

— Am văzut anunţul în prima seară când a fost difuzat,

spuse Bernie nu-ştiu-cum din Boston. Nu auzisem niciodată de Dyloft. Aşa că sun la linia ta fierbinte şi îmi răspunde un tip simpatic. Îi spun că am luat medicamentul, textul standard, ştii. Intru pe pagina de internet. Era excelentă. Şi îmi spun: „M-au avut“. Trei zile mai târziu ies pe post cu propria mea linie fierbinte Dyloft.

Au râs cu toţii, probabil pentru că fiecare dintre ei ar fi putut spune o poveste asemănătoare. Lui Clay nici nu-i trecuse prin minte că alţi avocaţi ar putea să sune la linia lui fierbinte şi să folosească pagina de internet ca să-i ia din cazuri. Dar de ce îl mira?

Când se terminară, în sfârşit, complimentele, French spuse că aveau câteva lucruri de discutat înainte de cina care urma să includă o fabuloasă selecţie de vinuri australiene. Clay era deja ameţit de trabucurile cubaneze bune şi de prima votcă dublă. Era de departe cel mai tânăr dintre avocaţii prezenţi şi se simţea ca un novice din toate punctele de vedere. Mai ales când era vorba de băutură. Se găsea într-adevăr printre profesionişti!

Cel mai tânăr avocat. Cel mai mic avion. Nici un fel de poveşti de război. Cel mai sensibil ficat. Clay se hotărî că era timpul să se maturizeze.

Se adunară în jurul lui French, care trăia pentru asemenea momente. Începu:

— După cum bine ştiţi, am petrecut foarte mult timp cu Wicks, avocatul angajat al Laboratoarelor Ackerman. Concluzia e că vor să facă o înţelegere şi încă repede. Sunt loviţi din toate părţile şi vor ca toată situaţia asta să se termine cât mai repede. Acţiunile lor o duc atât de prost, încât se tem de o preluare. Vulturii, printre care suntem şi noi, se pregătesc să dea lovitura mortală. Dacă ştiu cât o să-i coste afacerea cu Dyloftul, atunci pot să-şi reechilibreze nişte datorii şi, poate, să reziste. Ce nu-şi doresc e un proces de durată pe mai multe fronturi, cu verdicte care cad din toate părţile. Şi nu vor nici să cheltuiască zeci de milioane pe apărare.

— Bieţii de ei, spuse cineva.

— *Business Week* spunea ceva de faliment, interveni altcineva. S-au folosit de ameninţarea asta?

— Încă nu. Şi nici nu mă aştept s-o facă. Ackerman are mult prea multe bunuri. Tocmai am terminat analiza financiară – o să discutăm cifrele mâine-dimineaţă – şi băieţii noştri sunt de părere că dispun de o sumă între două şi trei miliarde pentru negocierea înţelegerilor pentru Dyloft.

— Cât acoperă asigurările?

— Numai trei sute de milioane. Ramura de cosmetice a companiei e pe piaţă de un an. Vor pe ea un miliard. Valoarea reală e cam trei sferturi din suma asta. Ar putea să scape de ea pentru o jumătate de miliard şi să facă rost de destui bani ca să-i mulţumească pe clienţii noştri.

Clay observă că numai rareori erau menţionaţi clienţii.

Vulturii se înghesuiră şi mai aproape de French, care continuă:

— Trebuie să stabilim două lucruri. În primul rând, câţi potenţiali reclamanţi există. În al doilea rând, care e valoarea fiecărui caz.

— Hai să-i adunăm, spuse tărăgănat cineva din Texas. Eu am o mie.

— Eu am o mie opt sute, spuse French. Carlos?

— Două mii, spuse Hernández şi începu să ia notiţe.

— Wes?

— Nouă sute.

Avocatul din Topeka avea şase sute, cel mai puţin. Cel mai mare număr era două mii, dar French păstrase ce-i mai bun pentru final.

— Clay? spuse şi toată lumea ascultă cu atenţie.

— Trei mii două sute, spuse Clay, luând o figură de jucător de pocher.

Oricum, noii săi tovarăşi erau foarte încântaţi. Sau cel puţin aşa păreau să fie.

— Bun băiat! spuse cineva.

Clay bănuia că în spatele acelor laude şi zâmbete largi se ascundeau nişte oameni foarte invidioşi.

— Asta înseamnă douăzeci şi patru de mii, spuse Carlos, făcând repede socoteala.

— Putem să dublăm uşor suma asta, ceea ce ne duce aproape de cincizeci de mii, suma pe care o estimaseră şi cei de la Ackerman. Două miliarde împărţit la cincizeci de mii înseamnă patruzeci de mii de dolari pentru fiecare caz. Nu e un început rău.

Clay făcu şi el o socoteală proprie – 40 000 de dolari înmulţit cu cele 3 200 de cazuri ale lui însemna ceva mai mult de 120 de milioane. Iar o treime din asta, ei bine… mintea i se blocă şi i se înmuiară genunchii.

— Compania ştie în câte din aceste cazuri e vorba de tumori maligne? întrebă Bernie din Boston.

— Nu, nu ştie. Cea mai apropiată bănuială a lor e unu la sută.

— Asta înseamnă cinci sute de cazuri.

— La minimum un milion de dolari fiecare.

— Asta înseamnă încă o jumătate de miliard.

— Un milion de dolari e o glumă.

— Cinci milioane bucata în Seattle.

— Vorbim de o greşeală care duce la moartea unor oameni. Nu era de mirare că fiecare dintre avocaţi avea de prezentat o opinie proprie şi făcură acest lucru toţi deodată. Când French restabili liniştea, spuse:

— Domnilor, să mâncăm!

*

CINA A FOST un fiasco. Masa din sufragerie era o placă de lemn lustruit care provenea dintr-un singur copac, un arţar mare şi falnic care stătuse în picioare sute de ani până când bogaţii Americii hotărâră că aveau nevoie de el. Încăpeau la ea în jur de patruzeci de persoane. Ei erau optsprezece la cină şi fură suficient de înţelepţi ca să se

aşeze la distanţă unii de alţii. Altfel, cineva ar fi putut încasa un pumn.

Într-o cameră plină de atâtea orgolii, unde fiecare se considera cel mai mare avocat creat vreodată de Dumnezeu, cel mai nesuferit palavragiu era Victor K. Brennan, un texan zgomotos şi fornăit din Houston. La al treilea sau al patrulea soi de vin, pe la jumătatea felului care consta în fripturi gigantice, Brennan începu să se vaite de cât erau de mici sumele pentru fiecare caz. Avea un client în vârstă de patruzeci de ani care câştiga bani frumoşi şi acum avea tumori maligne, din cauza Dyloftului.

— Pot să obţin zece milioane daune materiale, plus încă zece milioane daune morale de la orice juriu din Texas, se lăudă el.

Majoritatea celorlalţi erau de acord. Unii chiar erau în avantaj, pretinzând că pot să obţină şi mai mult pe teren propriu. French susţinea vehement că, dacă unii vor primi milioane, atunci marea masă a păgubiţilor vor primi foarte puţin. Brennan nu se lăsă impresionat, dar nu-i era uşor să contracareze argumentul. Avea o idee vagă că Laboratoarele Ackerman aveau mai mulţi bani decât puneau la bătaie.

Pe acest subiect opiniile erau împărţite, dar părerile se schimbau atât de rapid şi loialităţile erau de aşa scurtă durată, încât lui Clay îi venea greu să-şi dea seama care era poziţia fiecăruia. French atacă ideea lui Brennan conform căreia daunele ar fi uşor de obţinut.

— Ai documente, corect? întrebă Brennan.

— Clay a pus la dispoziţie nişte documente. Ackerman nu ştie încă. Voi, băieţi, nu le-aţi văzut încă. Şi poate că nici n-o să le vedeţi dacă nu rămâneţi cu noi.

Cuţitele şi furculiţele fură abandonate şi toţi şaptesprezece (mai puţin Clay) începură să zbiere dintr-odată. Chelnerii plecară din cameră. Clay şi-i imagina ascunzându-se pe sub mesele din bucătărie. Brennan voia să se bată cu cineva. Wes Saulsberry nu dădea înapoi. Se

vorbea tot mai mult. În mijlocul scandalului, Clay privi spre capul mesei, unde Patton French adulmecă un pahar cu vin, luă o înghiţitură, închise ochii şi evaluă încă un soi nou.

La câte asemenea certuri asistase fără să se implice? Probabil la o sută. Clay tăie o bucată de friptură.

Când atmosfera se calmă, Bernie din Boston spuse un banc despre un preot catolic şi toată camera izbucni în râs. Se savurară în linişte mâncărurile şi băuturile timp de vreo cinci minute, până când Albert din Topeka sugeră o strategie de a forţa falimentul Laboratoarelor Ackerman. Mai făcuse aşa ceva de două ori, altor companii, cu rezultate satisfăcătoare. În ambele cazuri companiile-ţintă se folosiseră de legile falimentului ca să escrocheze băncile şi pe alţi creditori, obţinând astfel şi mai mulţi bani pentru Albert şi pentru miile lui de clienţi. Cei care se opuneau ideii îşi exprimară îngrijorarea, la care Albert se simţi jignit şi începu un nou scandal.

Se certau pe toate temele – pe documente, din nou, dacă să insiste sau nu cu un proces, ignorând înţelegerile rapide, pe teritorii, pe publicitatea falsă, pe cum să obţină restul de cazuri, pe costuri, pe onorarii. Clay simţea un nod în stomac şi nu spuse o vorbă. Ceilalţi păreau că-şi savurează din plin cina în timp ce dezbăteau simultan două sau trei dintre aceste subiecte.

„Experienţa“, îşi spuse Clay.

După ce se termină cea mai lungă cină la care Clay participase vreodată, French îi conduse înapoi în sala de biliard, unde îi aşteptau coniacul şi trabucurile. Cei care se înjuraseră timp de trei ore beau şi râdeau acum împreună, ca nişte buni tovarăşi de frăţie. Cu prima ocazie, Clay ieşi discret din încăpere şi, după un efort considerabil, îşi găsi camera.

*

SPECTACOLUL CU BARRY şi Harry era programat pentru ora zece, sâmbătă dimineaţă, suficient de târziu pentru ca toată lumea să se trezească din mahmureală şi să înfulece un mic dejun copios. Puteau alege între variantele oferite de French – pescuit de păstrăvi şi trasul cu puşca în discuri de argilă aruncate în aer, dar nici una din ele nu atrase nici măcar un singur avocat.

Barry şi Harry aveau o firmă în New York care nu făcea altceva decât să analizeze situaţia financiară a companiilor-ţintă. Aveau informatori, aveau relaţii, aveau spioni şi o reputaţie de a smulge şi pielea pentru a ajunge la adevăr. French îi adusese cu avionul pentru o prezentare de o oră.

— Ne costă două sute de mii, îi şopti cu mândrie lui Clay, şi o să obţinem toţi banii înapoi de la Laboratoarele Ackerman. Îţi dai seama?

Procedura lor standard era munca în echipă, Harry, cu grafica, şi Barry, cu indicatorul, doi profesori la pupitru. Stăteau amândoi în capătul sălii de conferinţe, la un etaj sub sala de biliard. De data asta, avocaţii ascultau în linişte.

Laboratoarele Ackerman aveau o asigurare de cel puţin cinci sute de milioane de dolari – trei sute de milioane asigurare de răspundere şi încă două sute de milioane reasigurare. Analiza fluxului de lichidităţi era amplă şi era nevoie ca Harry şi Barry să vorbească amândoi odată ca să facă faţă. Aruncau numere şi procente care curând năuciră pe toată lumea.

Vorbiră despre ramura de cosmetice Ackerman, care s-ar putea vinde în disperare de cauză cu şase sute de milioane de dolari. Compania mai avea o ramură de produse din material plastic în Mexic, de care voia să scape pentru două sute de milioane de dolari. Le trebuiră cincisprezece minute ca să explice structura datoriilor companiei.

Barry şi Harry erau şi avocaţi şi, ca atare, se pricepeau să evalueze reacţia probabilă a companiei la un proces

dezastruos de daune ca în cazul Dyloft. Ar fi înţelept din partea Laboratoarelor Ackerman să semneze o înţelegere rapidă, în etape.

— O înţelegere făcută cât ai bate din palme, spuse Harry.

Clay era convins că era singurul din cameră care nu avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă o înţelegere făcută cât ai bate din palme.

— Prima etapă ar fi două miliarde pentru reclamanţii de nivelul unu, continuă Harry, îndurându-se să explice detaliile unui astfel de plan.

— Noi credem că ar putea face asta în maximum nouăzeci de zile, adăugă Barry.

— Etapa a doua ar fi o jumătate de miliard pentru reclamanţii de nivelul doi, cei cu tumori maligne, dar vindecabile.

— Iar etapa a treia ar rămâne deschisă ca să acopere cazurile de deces.

— Credem că Ackerman îşi permite să plătească în jur de două miliarde şi jumătate sau trei miliarde în cursul anului viitor şi încă o jumătate de miliard în următorii cinci ani.

— Cu o sumă mai mare de atât, s-ar putea să intre la Capitolul 11 din Legea falimentului.

— Ceea ce nu e de dorit în cazul acestei companii. Sunt implicate prea multe bănci cu prea multe drepturi de sechestru.

— Şi, în plus, falimentul ar sugruma grav fluxul de lichidităţi. Ar dura între trei şi cinci ani să obţinem o înţelegere decentă.

Bineînţeles că avocaţii ar fi vrut să se mai contrazică o vreme. Vincent din Pittsburgh, în special, era hotărât să-i impresioneze pe ceilalţi prin cunoştinţele lui în domeniul finanţelor, dar Harry şi Barry l-au pus repede la punct. După o oră, plecară la pescuit.

French le luă locul în faţa celorlalţi. Toate argumentele fuseseră discutate. Controversele – rezolvate. Era timpul să cadă de acord asupra unei strategii.

Primul pas era obţinerea celorlalte cazuri. Fiecare avocat – pe cont propriu. Nici o tactică nu era interzisă. De vreme ce ei, împreună, aveau jumătate din total, mai existau încă o mulţime de reclamanţi.

— Să-i găsim. Căutaţi avocaţii mărunţi cu douăzeci, treizeci de cazuri şi aduceţi-i în grup. Faceţi tot ce e nevoie să puneţi mâna pe cazuri.

Pasul al doilea urma să fie o discuţie cu cei de la Laboratoarele Ackerman pe tema înţelegerii, peste şaizeci de zile. Comitetul Director al Reclamanţilor urma să aleagă o dată şi să-i anunţe pe toţi.

Pasul al treilea urma să fie un efort colectiv de a rămâne uniţi. Puterea stă în număr. Cei care alegeau să „se retragă“ şi doreau să intenteze proces separat nu vor avea acces la documentele de importanţă crucială. Era cât se poate de simplu. Era un joc dur, dar, în definitiv, era vorba de un proces.

Fiecare dintre avocaţii din cameră avea obiecţii la câte unul din elementele planului, dar alianţa rezistă. Dyloft părea că va deveni cea mai rapidă înţelegere din istoria proceselor colective de daune, iar avocaţii adulmecau deja mirosul banilor.

|Capitolul 21|

Următoarea reorganizare a tinerei firme se produse în aceeaşi manieră haotică şi din aceleaşi motive ca şi cele dinainte – prea mulţi clienţi noi, prea multe documente noi, insuficientă mână de lucru, o ierarhie neclară şi un stil de conducere extrem de ezitant, pentru că nici unul dintre cei de la vârf nu mai fusese vreodată într-o poziţie de conducere, cu excepţia, poate, a domnişoarei Glick. La trei zile după întoarcerea lui Clay de la Ketchum, Paulette şi Jonah îl abordară în biroul lui cu o lungă listă de probleme urgente. Revolta stătea să izbucnească. Nervii erau întinşi la maximum, iar oboseala înrăutăţea şi mai tare lucrurile.

Conform celei mai optimiste estimări, firma avea acum trei mii trei sute douăzeci de cazuri Dyloft nou-nouţe, cărora trebuia să li se acorde imediat atenţie. Fără a o pune la socoteală pe Paulette, care prelua fără tragere de inimă rolul de director şi fără a-l pune la socoteală pe Jonah, care lucra zece ore pe zi la reţeaua de computere, încercând să monitorizeze toate cazurile şi, desigur, fără a-l pune la socoteală nici pe Clay, care era şeful şi trebuia să dea interviuri şi avea să plece în Idaho, firma mai angajase doi avocaţi şi avea acum zece asistenţi juridici, dintre care nici unul nu avea mai mult de trei luni de experienţă, cu excepţia lui Rodney.

— Nu pot să deosebesc unul bun de unul prost, spuse Paulette. E prea devreme. După calculele mele, fiecare asistent se poate ocupa de o sută, până la două sute de cazuri. Clienţii ăştia sunt speriaţi. Sunt speriaţi pentru că au aceste tumori. Sunt speriaţi pentru că toată presa vorbeşte de Dyloft. La naiba, sunt speriaţi pentru că i-am speriat noi ca dracu'!

— Vor să stăm de vorbă cu ei, spuse Jonah. Şi vor ca la celălalt capăt al firului să fie un avocat, nu un asistent isteric, care îi recită o poveste învăţată pe dinafară. Mă tem că în curând o să începem să pierdem clienţi.

— N-o să pierdem clienţi, spuse Clay, cu gândul la acei rechini simpatici pe care tocmai îi întâlnise în Idaho şi care de-abia aşteptau o ocazie să pună mâna pe clienţii lui nemulţumiţi.

— Ne înecăm în hârţoage, spuse Paulette, preluând ştafeta de la Jonah şi ignorându-l pe Clay. Fiecare analiză medicală preliminară trebuie studiată, apoi confirmată cu încă una. În momentul ăsta, cred că avem cam patru sute de oameni care au nevoie de încă un rând de analize. Acestea ar putea fi cazurile serioase; oamenii ăştia ar putea fi pe moarte, Clay! Dar cineva trebuie să coordoneze, împreună cu doctorii, îngrijirea medicală pe care o vor primi. Şi asta nu se poate, Clay, înţelegi?

— Ascult, spuse el. De câţi avocaţi avem nevoie?

Paulette îi aruncă lui Jonah o privire obosită. Nici unul dintre ei nu ştia ce să răspundă.

— Zece? sugeră ea.

— Cel puţin zece, întări Jonah. Zece deocamdată, în clipa asta, şi poate mai mulţi după aceea.

— Accelerăm publicitatea, spuse Clay.

Urmă o pauză lungă şi grea, timp în care Jonah şi Paulette asimilau informaţia. Clay le făcuse un rezumat al celor mai importante puncte discutate la Ketchum, dar nu le dăduse detalii. Îi asigurase că fiecare caz pe care îl obţineau urma să le aducă profituri mari în curând, dar strategiile înţelegerii le păstrase pentru el. „Gura-spartă pierde procesele“, îl avertizase French, iar unui personal atât de neverificat era mai bine să nu-i spui mare lucru.

O firmă de avocatură din vecinătate tocmai concediase treizeci şi cinci de asociaţi. Afacerile mergeau prost, încasările erau slabe, se pregătea o fuziune; oricare ar fi fost adevăratul motiv, informaţia era valoroasă în

Washington, unde piaţa forţei de muncă era, de obicei, foarte stabilă. Şomaj temporar! În domeniul juridic? În Washington?

Paulette sugeră să îi angajeze pe câţiva dintre respectivii asociaţi – să le ofere un contract pe un an fără nici o promisiune de avansare. Clay se oferi să dea telefoanele a doua zi dimineaţă. Tot el urma să găsească spaţiu pentru birouri şi să îl amenajeze.

Lui Jonah îi veni ideea destul de neobişnuită să angajeze un doctor, pe o perioadă de un an, care să coordoneze analizele şi să pregătească dovezile medicale pentru proces.

— Putem să găsim unul abia ieşit din facultate, cu o sută de mii pe an, spuse el. N-o să aibă cine ştie ce experienţă, dar cui îi pasă? Nu face operaţii, se ocupă de hârţoage.

— Fă-o! spuse Clay.

Următoarea chestiune pe lista lui Jonah era pagina de internet. Datorită reclamelor devenise foarte căutată, dar aveau nevoie de oameni angajaţi permanent care să răspundă la mesaje. În plus, trebuia adusă la zi aproape săptămânal, prin adăugarea celor mai recente date despre procesul colectiv şi a ultimelor veşti proaste despre Dyloft.

— Toţi aceşti clienţi cer cu disperare informaţii, Clay, spuse el.

Pentru cei care nu foloseau internetul – şi Paulette bănuia că aproximativ jumătate din clienţii lor intrau în această categorie – era absolut necesar un buletin cu informaţii despre Dyloft.

— Avem nevoie de o persoană, care să redacteze şi să expedieze aceste buletine, spuse ea.

— Poţi să găseşti pe cineva? întrebă Clay.

— Aşa cred.

— Atunci găseşte!

Paulette se uită la Jonah, ca şi cum orice era de spus trebuia să vină de la el. Jonah aruncă pe masă un carneţel şi îşi pocni degetele.

— Clay, cheltuim nişte sume uriaşe, spuse el. Eşti sigur că ştii ce faci?

— Nu sunt sigur, dar cred că ştiu. Aveţi încredere în mine, bine? Suntem pe cale să câştigăm bani serioşi. Dar până atunci, trebuie să şi cheltuim ceva.

— Şi ai banii ăştia? întrebă Paulette.

— Da.

*

PACE VOIA să meargă să bea ceva într-un bar din Georgetown, la câţiva paşi de casa lui Clay. Venea şi pleca din oraş, fără să spună, ca de obicei, mai nimic despre locul unde se ducea şi despre „incendiul“ cu care se mai lupta în acel moment. Îşi mai înviorase garderoba şi prefera acum culoarea maro – cizme maro, cu vârf ascuţit, din piele de şarpe, haină maro de piele întoarsă. „Face parte din deghizare“, îşi spunea Clay. Pe la jumătatea primului pahar de bere, Pace întoarse discuţia spre Dyloft şi deveni limpede că actualul proiect, care o fi fost, tot mai avea ceva de-a face cu Laboratoarele Ackerman.

Clay, cu flerul unui avocat începător, îi descrise foarte colorat escapada la ferma lui French, banda de hoţi pe care îi cunoscuse acolo, cearta de trei ore de la cină, unde toţi erau beţi şi vorbeau în acelaşi timp, şi spectacolul cu Harry şi Barry. Nu ezitase să-i dea toate amănuntele, pentru că Pace ştia mai multe decât toţi.

— Îi ştiu pe Harry şi Barry, spuse Pace, de parcă era vorba de personaje din lumea interlopă.

— Păreau că ştiu ce spun, ceea ce era şi cazul, pentru două sute de mii de dolari.

Clay îi vorbi de Carlos Hernández şi Wes Saulsberry şi Damon Didier, noii săi tovarăşi din Comitetul Director al Reclamanţilor. Pace spuse că auzise de toţi.

La a doua bere, Pace îl întrebă:

— Ai vândut în marjă acţiuni Ackerman, aşa e?

Aruncă o privire în jur, dar nu asculta nimeni. Era un bar de studenţi şi în seara aceea era aproape gol.

— O sută de mii de acţiuni cu patruzeci şi doi şi jumătate, spuse Clay cu mândrie.

— Azi la închidere erau douăzeci şi trei.

— Ştiu. Fac calculele în fiecare zi.

— E timpul să acoperi ce ai vândut şi să le răscumperi. Mâine dimineaţă la prima oră, de exemplu.

— Se pregăteşte ceva?

— Şi dacă tot faci asta, cumpără cât poţi de mult cu douăzeci şi trei şi apoi aşteaptă.

— Încotro se îndreaptă?

— Se vor dubla.

Şase ore mai târziu, înainte de răsăritul soarelui, Clay era la birou, încercând să se pregătească pentru încă o zi de nebunie curată. Totodată era nerăbdător să se deschidă Bursa. Lista cu lucruri pe care le avea de făcut era lungă de două pagini şi multe dintre ele aveau legătură cu sarcina extrem de grea de a angaja imediat încă zece avocaţi şi de a găsi pentru unii dintre ei spaţiu unde să lucreze. Situaţia părea disperată, dar nu avea de ales; la şapte şi jumătate sună un agent imobiliar, pe care îl scoase de sub duş. La opt şi jumătate terminase deja un interviu de zece minute cu un tânăr avocat pe nume Oscar Mulrooney. Bietul de el fusese un student eminent la Yale, recrutat apoi de o firmă mare, după care îşi pierduse slujba când mega-firma a făcut implozie. Mai era şi căsătorit de două luni şi avea mare nevoie de o slujbă. Clay îl angajă pe loc pe şaptezeci şi cinci de mii de dolari pe an. Mulrooney mai avea patru prieteni, tot de la Yale, care îşi căutau şi ei de lucru. „Adu-i încoace!“

La zece dimineaţa, Clay îşi sună brokerul şi acoperi vânzarea în marjă, cu un profit de 1,9 milioane de dolari şi ceva mărunţiş. În aceeaşi discuţie telefonică mai cumpără încă două sute de mii de acţiuni cu douăzeci şi trei de dolari, folosindu-şi câştigul şi creditul. Toată dimineaţa

urmări pe internet evoluţia pieţei. Nu se schimbă nimic.

Oscar Mulrooney se întoarse la prânz împreună cu prietenii lui, toţi nerăbdători ca nişte cercetaşi. Clay îi angajă şi pe ceilalţi, apoi le dădu sarcina să-şi închirieze mobila pentru birouri, să-şi conecteze telefoanele la linia fierbinte şi să facă tot ce mai trebuia pentru a-şi începe carierele de mărunţi specialişti în daune colective. Era treaba lui Oscar să mai angajeze încă cinci avocaţi, care urmau să-şi găsească singuri spaţiu pentru birouri, şi toate celelalte.

Aşa se născu „Filiala Yale“.

*

LA CINCI DUPĂ-AMIAZĂ, ora de pe Coasta de Est, Philo Products anunţă că urma să cumpere acţiunile aflate pe piaţă ale Laboratoarelor Ackerman, la preţul de cincizeci de dolari bucata, o fuziune care costa paisprezece milioane. Clay urmări desfăşurarea acţiunii pe ecranul mare din sala de şedinţe, singur, pentru că toţi ceilalţi răspundeau la afurisitele de telefoane. Canalele financiare acapărară ştirile. CNN trimise în grabă reporteri la White Plains, New York, cartierul general al Laboratoarelor Ackerman, unde stăteau şi pândeau pe la poartă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca reprezentanţii companiei asediate să apară şi să plângă în faţa camerelor.

Un şir nesfârşit de experţi şi de analişti financiari turuiau întruna tot felul de opinii nefondate. Dyloftul fusese menţionat de la început şi des. Cu toate că managementul Laboratoarelor Ackerman era defectuos de ani de zile, nimeni nu se îndoia că Dyloftul reuşise să-i dea lovitura de graţie.

Oare Philo era producătorul Tarvanului? Clientul lui Pace? Oare îl manipulaseră pe Clay ca să obţină o preluare cu paisprezece milioane de dolari? Şi, cel mai îngrijorător, ce însemna asta pentru viitorul Laboratoarelor Ackerman

şi al Dyloftului? Deşi era, desigur, o bucurie să-şi calculeze profitul obţinut de pe urma acţiunilor Ackerman, Clay nu putea să nu se întrebe dacă asta nu însemna cumva sfârşitul visului cu Dyloftul.

Dar adevărul era că nu avea cum să afle. Era doar un jucător neimportant într-o afacere uriaşă între două corporaţii-mamut. Laboratoarele Ackerman aveau bunuri, se linişti el. Şi scoseseră pe piaţă un produs periculos care făcuse rău multora. Dreptatea va avea câştig de cauză.

Patton French îl sună din avion, de undeva între Florida şi Texas, şi îl rugă pe Clay să rămână la birou încă o oră sau o oră şi puţin. Comitetul Director al Reclamanţilor trebuia să ţină o conferinţă telefonică de urgenţă. Secretara lui se ocupa de asta.

French sună din nou după o oră, de la sol, din Beaumont, unde urma să se întâlnească a doua zi cu nişte avocaţi care aveau nevoie de ajutorul lui în nişte cazuri legate de un medicament împotriva colesterolului, dar, oricum, nu reuşise să-i găsească pe ceilalţi din comitetul director. Vorbise deja cu Barry şi Harry la New York, pe care nu-i îngrijora preluarea companiei de către Philo.

— Ackerman deţine douăsprezece milioane de acţiuni, care acum valorează cincizeci de dolari bucata, poate chiar mai mult după ce se liniştesc apele. Tocmai încasaseră şase sute de milioane numai din dividende. În plus, fuziunea trebuie aprobată de guvern, care de obicei preferă să se încheie litigiul înainte să spună da. Totodată, toată lumea ştie că Philo evită tribunalele. Face înţelegeri repede şi discret.

„Tare mai seamănă cu Tarvanul!“ se gândi Clay.

— Una peste alta, sunt veşti bune, spuse French, iar pe fundal se auzea bâzâitul unui fax. Clay şi-l imagina plimbându-se de colo până colo prin avionul care aştepta pe pistă. Te ţin la curent.

Şi asta a fost tot.

|Capitolul 22|

Rex Crittle voia să facă observaţii, să audă explicaţii liniştitoare, să ţină predici, să dea lecţii, dar clientul lui, care stătea de cealaltă parte a mesei, nu părea mişcat de cifre.

— Firma ta are şase luni, spuse Crittle, privind pe deasupra ochelarilor de citit, cu un vraf de rapoarte în faţă. Probele! Am dovezi că mica firmă de investiţii din cadrul Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II e, de fapt, condusă de nişte idioţi. Ai început cheltuielile cu suma impresionantă de şaptezeci şi cinci de mii pe lună – trei avocaţi, un asistent juridic, o secretară, chirie serioasă, casă frumoasă. Acum a ajuns la jumătate de milion de dolari pe lună şi creşte de la o zi la alta.

— Trebuie să cheltuieşti ca să câştigi, spuse Clay, sorbind din cafea şi amuzându-se de tulburarea contabilului.

Asta era dovada că vorbeşte cu un bun contabil obsedat de cifre – acesta era mai preocupat de costuri decât clientul său.

— Dar tu nu câştigi nimic, spuse Crittle prudent. Nici un fel de încasări în ultimele trei luni.

— A fost un an bun.

— O, da! Onorarii de cincisprezece milioane înseamnă un an bun! Problema e că se evaporă. Luna trecută ai cheltuit paisprezece mii de dolari doar pentru a închiria avioane.

— Dacă tot ai atins subiectul, află că mă gândesc să-mi cumpăr unul. O să am nevoie de tine să faci socotelile.

— Asta fac. Nu se justifică o asemenea cheltuială.

— Nu despre asta e vorba. Mă interesează dacă mi-l pot permite.

— Nu, nu ţi-l permiţi.

— Ai răbdare, Rex! În curând se relaxează situaţia.

— Bănuiesc că te referi la cazurile legate de Dyloft. Patru milioane de dolari pe publicitate. Trei mii pe lună pentru pagina de internet Dyloft. Acum, încă trei mii pe lună pentru buletinele cu informaţii. Şi toţi asistenţii ăia din Manassas! Şi toţi avocaţii ăştia noi!

— Cred că întrebarea este dacă să închiriez unul pe cinci ani sau să-l cumpăr direct?

— Ce anume?

— Un Gulfstream.

— Ce e un Gulfstream?

— Cel mai bine dotat avion particular din lume.

— Şi ce anume ai de gând să faci cu un Gulfstream?

— Să zbor.

— Şi de ce crezi că îţi trebuie aşa ceva, mai exact?

— Pentru că este avionul preferat de toţi avocaţii specializaţi în daune colective.

— Da, e foarte logic…

— Ştiam eu că o să te dai pe brazdă.

— Şi ai idee cam cât costă unul?

— Patruzeci, patruzeci şi cinci de milioane.

— Nu-mi place să-ţi dau vestea asta, Clay, dar nu ai patruzeci de milioane.

— Ai dreptate. Cred că o să închiriez unul.

Crittle îşi scoase ochelarii de citit şi îşi masă nasul lung şi subţire, de parcă l-ar fi apucat o durere de cap.

— Uite care e treaba, Clay! Eu nu sunt decât contabilul tău. Dar nu sunt sigur că mai există şi altcineva care să-ţi spună s-o laşi mai moale. Nu te lăsa dus de val, amice! Ai câştigat o avere, bucură-te de ea! Nu ai nevoie de o firmă mare, cu atâţia avocaţi. Nu ai nevoie de avioane. Ce mai urmează? Un iaht?

— Da.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Credeam că nu poţi să suferi bărcile.
— Aşa e. E pentru tata. Pot să-l amortizez?
— Nu.
— Pun pariu că pot.
— Cum?
— Organizez curse charter cu el când nu-l folosesc.

Când isprăvi cu nasul, Crittle îşi puse la loc ochelarii şi spuse:

— În fond, sunt banii tăi, amice!

*

SE ÎNTÂLNIRĂ la New York, pe teren neutru, într-o sală de recepţii amărâtă a unui hotel vechi de lângă Central Park, ultimul loc în care şi-ar fi imaginat cineva că poate avea loc o întâlnire atât de importantă. Pe o parte a mesei stăteau membrii Comitetului Director al Reclamanţilor în cazul Dyloft, toţi cinci, inclusiv Clay Carter, care se simţea tare nelalocul lui, iar în spatele lor tot soiul de asistenţi, avocaţi şi trepăduşi angajaţi de domnul Patton French. De cealaltă parte, era echipa de la Ackerman, în frunte cu Carl Wicks, un veteran respectabil, flancat de un număr egal de susţinători.

Cu o săptămână înainte, guvernul aprobase fuziunea cu Philo Products, la preţul de cincizeci şi trei de dolari acţiunea, ceea ce pentru Clay însemna un profit de încă 6 milioane. Jumătate din bani îi îngropase într-un cont din străinătate şi nu avea de gând să se atingă de ei. Aşa că venerabila companie fondată cu un secol înainte de fraţii Ackerman era pe cale să fie înghiţită de Philo, o companie ale cărei încasări abia dacă se ridicau la jumătate, dar care avea mult mai puţine datorii şi o conducere mult mai inteligentă.

În timp ce se aşeza şi îşi împrăştia pe masă dosarele, încercând să se convingă „sigur că da, ce mama naibii, avea ce căuta acolo“, Clay observă nişte priviri încruntate

şi tăioase din partea cealaltă. În sfârşit, cei de la Laboratoarele Ackerman aveau ocazia să-l vadă în persoană pe tânărul parvenit din Washington care stârnise coşmarul Dyloft.

Patton French, deşi avea o mulţime de soluţii de rezervă, nu avu nevoie să recurgă la nici una. Luă controlul asupra primei runde şi în scurt timp toţi ceilalţi tăcură din gură, cu excepţia lui Wicks, care intervenea numai când era necesar. Petrecură dimineaţa definitivând numărul de cazuri existente. În dosarul din Biloxi erau 36 700 de reclamanţi. Un grup de avocaţi trădători din Georgia mai aveau 5 200 de cazuri şi ameninţau să le pună cap la cap şi să deschidă alt proces colectiv. French era convins că poate să-i convingă să renunţe. Alţi avocaţi se retrăseseră din acţiunea comună şi plănuiau procese individuale la ei acasă, dar nici în privinţa lor French nu se arăta îngrijorat. Le lipseau documentele esenţiale şi nici nu aveau şanse să le obţină.

Cifrele curgeau, iar Clay se plictisi curând. Singurul număr care conta pentru el era 5 380 – partea lui din clienţi. Încă avea mai mult decât oricare alt avocat, deşi French reuşise să reducă strălucit diferenţa, şi avea puţin peste 5 000.

După trei ore de statistici nonstop, căzură de acord să ia o pauză de prânz de o oră. Cei din comitetul reclamanţilor se retraseră într-un apartament, unde mâncară sendvişuri şi băură numai apă. În scurt timp French era iar la telefon, vorbind şi urlând în acelaşi timp. Wes Saulsberry voia să iasă la aer şi îl invită pe Clay la o scurtă plimbare prin apropiere. Porniră agale pe Fifth Avenue, peste drum de parc. Era mijlocul lui noiembrie; aerul era rece şi vântul bătea uşor, iar frunzele zburau pe trotuar. Minunată vreme să fii în oraş!

— Îmi place să vin aici şi îmi place să plec, spuse Saulsberry. Acum în New Orleans sunt treizeci de grade şi umiditatea e tot ridicată.

Clay nu făcea decât să asculte. Era prea copleşit de emoţia momentului: semnarea înţelegerii, până la care mai erau numai câteva ore, onorariile uriaşe, totala libertate pe care i-o dădea faptul că era tânăr, singur şi atât de bogat.

— Câţi ani ai, Clay? spunea Wes.

— Treizeci şi unu.

— Când aveam treizeci şi trei de ani, am semnat împreună cu partenerul meu o înţelegere pe o grămadă de bani, în cazul exploziei unui rezervor. Un caz oribil, doisprezece oameni au fost arşi. Am împărţit pe din două onorariul de douăzeci şi opt de milioane. Partenerul meu şi-a luat cele paisprezece milioane şi a renunţat la avocatură. Eu i-am investit pe ai mei în mine însumi. Mi-am ridicat o firmă plină de avocaţi pledanţi dedicaţi meseriei, nişte oameni cu adevărat talentaţi cărora le place ce fac. Am construit o clădire în New Orleans şi am continuat să angajez cei mai buni oameni pe care îi găseam. Acum am ajuns la nouăzeci de avocaţi şi în ultimii zece ani am încasat onorarii de opt sute de milioane de dolari. Cât despre partenerul meu, ce să-ţi spun? Un caz trist. Nu te retragi la treizeci şi trei de ani, nu e normal. Cea mai mare parte din bani i-a făcut praf. Trei căsnicii nereuşite. Probleme cu jocurile de noroc. L-am angajat acum doi ani ca asistent juridic, cu un salariu de şaizeci de mii de dolari, dar nu merită nici atât.

— Nu mi-a trecut prin minte să mă las de avocatură, spuse Clay. Minciună!

— Nici să nu-ţi treacă. Eşti pe cale să câştigi o grămadă de bani şi îi meriţi. Bucură-te de ei! Ia-ţi un avion, un iaht frumos, un apartament pe plajă, o casă în Aspen, toate jucăriile. Dar banii adevăraţi investeşte-i la loc în firmă. Ascultă sfaturile cuiva care a trecut prin asta.

— Mulţumesc!

Cotiră pe 73rd Street şi o luară spre est. Saulsberry nu terminase.

— Ştii ceva despre cazurile legate de vopselele cu

plumb?

— Nu prea.

— Nu sunt la fel de celebre ca acelea în care sunt implicate medicamente, dar sunt destul de profitabile. Eu am pornit isteria acum vreo zece ani. Clienţii noştri sunt şcolile, bisericile, spitalele, clădirile comerciale, toate cu straturi de vopsele pe bază de plumb pe pereţi. Foarte periculoase. I-am dat în judecată pe producători, cu unii am negociat înţelegeri. Două miliarde până acum. În orice caz, în timpul cercetărilor la una dintre companii am descoperit un alt caz care te-ar putea interesa. Eu nu pot să mă ocup de el din cauza unor conflicte de interese.

— Ascult.

— Compania e în Reedsburg, Pennsylvania, şi produce mortar folosit pentru construirea caselor din cărămidă. Nimic prea sofisticat, dar o posibilă mină de aur. Se pare că au probleme cu mortarul. Un lot prost. Cam după trei ani începe să se sfărâme. Când mortarul cedează, cărămizile încep să cadă. Situaţia e limitată la zona Baltimore, probabil vreo două sute de case. Şi abia acum începe să se observe.

— Care sunt pagubele?

— Costă, în mare, cincisprezece mii reparaţia unei singure case. „Cincisprezece mii înmulţit cu două sute de case! Contract pe o treime şi onorariul avocatului se ridică la zece milioane.“ Clay făcea socotelile din ce în ce mai uşor.

— Va fi uşor de dovedit, spuse Saulsberry. Compania ştie că e expusă. N-ar trebui să ai nici un fel de probleme cu înţelegerile.

— Mi-ar plăcea să mă uit mai atent.

— Îţi trimit dosarul, dar nu trebuie să divulgi sursa.

— Îţi iese şi ţie ceva?

— Nu. E felul meu de a mă revanşa pentru Dyloft. Şi, desigur, dacă într-o bună zi o să ai ocazia să-mi întorci favoarea, o să-ţi fiu recunoscător. Aşa lucrăm unii dintre

noi, Clay! Frăţia specialiştilor în daune e plină de egoişti şi indivizi care se înjunghie între ei, dar suntem câţiva care încercăm să avem grijă unii de alţii.

*

SPRE SEARĂ, cei de la Laboratoarele Ackerman acceptară un minim de 62 000 de dolari pentru fiecare dintre reclamanţii din Categoria A, cei cu tumori benigne care puteau fi extirpate printr-o intervenţie chirurgicală relativ simplă, al cărei cost avea să fie suportat tot de companie. Aproximativ patruzeci de mii de reclamanţi intrau în această categorie, iar banii urmau să le fie daţi imediat. O bună parte din târguiala care urmă se învârti în jurul metodei prin care să se stabilească cine are dreptul să beneficieze de o astfel de înţelegere. Izbucni o ceartă cumplită în momentul când se puse pe tapet problema onorariilor avocaţilor. Clay avea un contract pentru împrejurări neprevăzute care îi asigura o treime din orice sumă obţinută, dar, în cazul unor astfel de înţelegeri, procentul era, de obicei, redus. Se folosi o formulă foarte complicată în jurul căreia se aprinseră dispute, iar în timpul acestor dispute French se arătă nejustificat de agresiv. În definitiv, era vorba de banii lui. Cei de la Ackerman acceptară în final o cotă de douăzeci şi opt la sută pentru reclamanţii din Categoria A.

Reclamanţii din Categoria B erau cei cu tumori maligne şi, de vreme ce tratamentul lor urma să dureze luni sau chiar ani, înţelegerea rămânea deschisă. Nu se impuse nici un plafon pentru aceste despăgubiri – ceea ce dovedea, conform spuselor lui Barry şi Harry, că Philo Products erau undeva, în spatele întregii afaceri, susţinând Laboratoarele Ackerman cu ceva bani.

Avocaţii urmau să primească douăzeci şi cinci la sută pentru reclamanţii din Categoria B, deşi Clay nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Nimeni nu putea ţine pasul cu

socotelile pe care le făcea French.

Din Categoria C făceau parte acei reclamanţi din Categoria B care urmau să moară din cauza Dyloftului. Din moment ce până acum nu se înregistrase nici un deces, şi această categorie rămase deschisă. Limita onorariilor era de douăzeci şi doi la sută.

Întâlnirea se încheie la ora şapte cu decizia de a se reuni a doua zi, pentru a stabili detaliile pentru Categoriile B şi C. În timp ce coborau cu liftul, French îi întinse o hârtie.

— Nu e rău pentru o zi de muncă, spuse zâmbind. Era un rezumat al cazurilor lui Clay şi al onorariilor la care se putea aştepta, inclusiv un adaos de şapte la sută pentru participarea la Comitetul Director al Reclamanţilor.

Onorariul brut, numai pentru Categoria A, se ridica la 106 milioane de dolari.

Când rămase în sfârşit singur, se duse în faţa ferestrei din camera sa şi privi cum se lasă seara peste Central Park. Era limpede că Tarvanul nu-l pregătise pentru şocul provocat de îmbogăţirea bruscă. Era amorţit, nu-şi găsea cuvintele, rămăsese înţepenit în faţa ferestrei, iar gândurile îi goneau prin mintea care lucra la maximum. Bău două pahare de whisky sec din minibar, fără absolut nici un efect.

Fără să plece de la fereastră, o sună pe Paulette, care ridică receptorul imediat.

— Dă-i drumul, spuse ea, recunoscându-i vocea.

— Prima rundă s-a încheiat, spuse el.

— N-o mai lua pe ocolite!

— Tocmai ai câştigat zece milioane de dolari, spuse el, cu o voce care nu-i aparţinea, deşi cuvintele ieşeau din gura lui.

— Nu mă minţi, Clay!

Cuvintele îi veneau cu greutate.

— E adevărat. Nu te mint.

Urmă o pauză şi Paulette începu să plângă. Clay făcu doar câţiva paşi şi se aşeză pe marginea patului şi pentru o

clipă simţi şi el că îi vine să plângă.

— O, Doamne! reuşi Paulette să spună, de două ori.

— Te mai sun eu peste câteva minute, spuse Clay.

Jonah era încă la birou. Începu să urle la telefon, apoi aruncă receptorul din mână şi fugi să-l caute pe Rodney. Clay îi auzea vorbind pe fundal. Se trânti o uşă. Rodney ridică receptorul şi spuse:

— Ascult!

— Partea ta e zece milioane, spuse Clay, pentru a treia oară, jucând rolul lui Moş Crăciun cum nu avea să o mai facă niciodată.

— Ai milă, ai milă, ai milă, spunea Rodney.

Jonah se auzea ţipând.

— Greu de crezut, spuse Clay.

Pentru o clipă păstră în faţa ochilor imaginea lui Rodney la vechiul lui birou de la Biroul Avocaţilor din Oficiu, înconjurat de dosare şi hârtii, cu fotografiile soţiei şi copiilor prinse în piuneze pe pereţi, un om de treabă muncind mult, pe bani puţini.

Ce avea să-i spună soţiei când o să sune acasă peste câteva minute?

Jonah ridică receptorul altui telefon şi vorbiră o vreme despre şedinţa la care se negociaseră înţelegerile – cine a fost de faţă, unde s-a ţinut, cum a fost. Nu voiau să închidă, dar Clay le promise că o sună din nou pe Paulette.

Când termină de dat veştile se aşeză pe pat şi stătu acolo mult timp, trist la gândul că nu mai avea pe cine să sune. Şi-o imagina pe Rebecca şi dintr-odată avu impresia că îi aude vocea, că o simte lângă el, că o atinge. Puteau să-şi cumpere o casă în Toscana, în Maui sau oriunde ar fi dorit ea. Puteau să trăiască acolo fericiţi, cu o mulţime de copii şi fără socri, cu bone şi servitoare şi bucătari şi, poate, chiar cu un majordom. Ar trimite-o acasă de două ori pe an cu avionul să se certe cu părinţii.

Sau poate că soţii Van Horn n-ar mai fi atât de nesuferiţi cu o sută de milioane de dolari în familie, nu chiar în mâna

lor, dar destul de aproape ca să se laude cu ei.

Strânse din dinţi şi îi formă numărul. Era miercuri, o seară fără mare agitaţie la clubul Potomac. Era, cu siguranţă, în apartamentul ei. După ce telefonul sună de trei ori, Rebecca spuse:

— Alo.

Şi la auzul vocii ei îi pieri curajul.

— Bună, sunt Clay, spuse el, încercând să pară degajat. Nu schimbaseră o vorbă de şase luni, dar gheaţa se sparse imediat.

— Bună, străine! spuse ea cu o voce cordială.

— Ce mai faci?

— Bine, ocupată, ca de obicei. Dar tu?

— Cam la fel. Sunt în New York, pentru nişte negocieri.

— Aud că-ţi merge bine.

„Puţin spus.“

— Nu-i rău. Nu mă plâng. Cum e la slujbă?

— Mai am şase zile.

— Îţi dai demisia?

— Da. Mă mărit, ştii?

— Am auzit. Când e?

— Pe douăzeci decembrie.

— Nu am primit invitaţie.

— Păi, nici nu ţi-am trimis. Nu credeam că vrei să vii.

— Probabil că nu. Eşti sigură că vrei să te măriţi?

— Hai să vorbim despre altceva.

— Nu există altceva, serios!

— Te vezi cu cineva?

— Mă vânează femeile prin tot oraşul. Unde l-ai cunoscut pe tipul ăsta?

— Şi ţi-ai cumpărat o casă în Georgetown?

— Asta a fost demult.

Dar era încântat că ea aflase. Poate că era curioasă în legătură cu noile lui succese.

— Tipul ăsta e un vierme, spuse.

— Zău, aşa, Clay! Să rămânem civilizaţi.

— E un vierme şi tu ştii foarte bine, Rebecca.

— Închid telefonul.

— Nu te mărita cu el, Rebecca! Se zvoneşte că e homo.

— E un vierme. E homo. Şi mai ce? Spune tot, Clay, dacă aşa te simţi mai bine.

— Nu te mărita, Rebecca! Părinţii tăi o să-l mănânce de viu. În plus, copiii tăi vor semăna cu el. Nişte viermişori.

Convorbirea se întrerupse.

Clay se întinse pe pat şi se uită fix la tavan, cu vocea ei încă răsunându-i în urechi, doborât de revelaţia că îi era atât de dor de ea. Apoi sună brusc telefonul, speriindu-l. Era Patton French, care suna din hol şi îl aştepta cu o limuzină. Cină şi vin în următoarele trei ore. Cineva trebuia să o facă şi pe asta.

|Capitolul 23|

Toţi participanţii au jurat că nu vor divulga secretul. Avocaţii semnară documente groase prin care se angajau să păstreze confidenţialitatea cu privire la negocierile şi înţelegerile din cazul Dyloft. Înainte să părăsească New Yorkul, French le spuse celor din grupul său:

— Va apărea în ziare în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Cei de la Philo vor lăsa să se scurgă informaţiile şi o să le crească valoarea acţiunilor.

În dimineaţa următoare, *The Wall Street Journal* publică articolul; bineînţeles, se dădea vina pe avocaţi: SPECIALIŞTII ÎN DAUNE COLECTIVE FORŢEAZĂ ÎNŢELEGERILE ÎN CAZUL DYLOFT, se spunea în titlu. Surse anonime aveau multe de comentat. Detaliile erau corecte. Un total de 2,5 miliarde de dolari urma să se plătească în prima rundă de înţelegeri, iar alte 1,5 miliarde erau ţinute de rezervă pentru cazurile grave.

La deschiderea bursei, acţiunile Philo Products erau cotate la optzeci şi doi de dolari şi valoarea lor sări rapid la optzeci şi cinci de dolari. Un analist financiar spunea că investitorii se liniştiseră la auzul veştii despre semnarea înţelegerilor. Compania va fi în stare să controleze costul litigiului. Fără procese de durată. Fără pericolul unor verdicte uriaşe. Avocaţii fuseseră ţinuţi în frâu de data asta, iar surse rămase anonime din cadrul Philo Products susţineau că e o victorie. Clay urmărea ştirile la televizorul din birou.

Răspunse şi la telefoane din partea reporterilor. La ora unsprezece, sosi unul de la *The Journal,* însoţit de un fotograf. În timpul întrebărilor preliminare, Clay află că reporterul ştia la fel de multe ca şi el despre înţelegeri.

— Lucrurile astea nu sunt niciodată ţinute sub tăcere, spuse el. Ştim la ce hotel vă ascundeaţi.

Neoficial, Clay răspunse la toate întrebările. Apoi, oficial, refuză să facă orice fel de comentarii. Oferi însă câteva date despre el, despre evoluţia rapidă din hrubele Biroului Avocaţilor din Oficiu până la statutul de milionar, în numai câteva luni, despre impresionanta firmă pe care şi-o clădea etc. Vedea cum articolul prinde formă şi avea să fie spectaculos.

A doua zi dimineaţă, îl citi pe internet înainte de răsăritul soarelui. Figura lui era acolo, în una dintre schiţele oribile pe care *The Journal* le făcuse celebre, iar imediat deasupra era titlul: MAESTRUL TRANZACŢIILOR, DE LA 40 000$ LA 100 000 000$ ÎN ŞASE LUNI. Dedesubt era subtitlul: „Trebuie să te îndrăgosteşti de avocatură!“

Era un articol foarte lung şi era în întregime despre Clay. Familia din care provenea, copilăria în Washington, tatăl lui, Facultatea de Drept de la Georgetown, citate generoase din Glenda şi Jermaine de la Biroul Avocaţilor din Oficiu, un comentariu din partea unui profesor de care nu-şi mai amintea, o scurtă trecere în revistă a cazului Dyloft. Cea mai bună parte era o discuţie lungă cu Patton French, în care „vestitul specialist în daune“ îl descria pe Clay Carter drept „cea mai strălucită tânără speranţă“, drept „neînfricat“ şi „o forţă nouă de care trebuie ţinut cont“. „Marile corporaţii americane ar trebui să tremure la auzul numelui lui“, continua fraza bombastică. Şi, la final: „Fără îndoială, Clay este noul Maestru al Tranzacţiilor“.

Îl citi de două ori, apoi i-l trimise pe e-mail Rebeccăi, împreună cu un mesaj la început şi la sfârşit: „Rebecca, te rog, nu te grăbi! Clay“. I-l trimise acasă şi la birou şi, dacă tot se apucase de asta, şterse mesajul personal şi îl trimise la birourile Grupului BVH. Până la nuntă mai era o lună.

Când ajunse în cele din urmă la birou, domnişoara Glick îi dădu un teanc de mesaje – cam o jumătate erau din partea unor prieteni de la Facultatea de Drept care îi

cereau în glumă împrumuturi, cealaltă jumătate de la jurnalişti de toate felurile. La birou era şi mai mult haos decât de obicei. Paulette, Jonah şi Rodney încă pluteau, incapabili să se concentreze la nimic. Toţi clienţii îşi voiau banii în aceeaşi zi.

Din fericire, exista „Filiala Yale“, condusă de nou-descoperitul geniu Oscar Mulrooney, care se apucă de treabă şi încropi un plan care să-i ajute să supravieţuiască până când toţi clienţii îşi vor ridica banii. Clay îl mută pe Mulrooney într-un birou pe acelaşi coridor cu al lui, îi dublă salariul şi îl lăsă să se descurce cu nebunia.

Clay avea nevoie de o pauză.

*

PENTRU CĂ PAŞAPORTUL lui Jarrett Carter fusese confiscat discret de Departamentul de Justiţie american, mişcările îi era oarecum limitate. Nu era nici măcar sigur că se poate întoarce în ţară, deşi în şase ani nu încercase niciodată. Afacerea pe sub mână care îi permisese să iasă din oraş fără să fie pus sub acuzare avea multe aspecte neclare.

— Mai bine rămânem în Bahamas, îi spuse el lui Clay la telefon. Plecară de pe insula Abaco într-un avion Cessna Citation V, încă una din jucăriile din flota pe care o descoperise Clay. Se îndreptau spre Nassau, la treizeci de minute de zbor. Jarrett aşteptă să se ridice în aer şi abia apoi spuse:

— Bun, acum dă-i drumu'!

Dădea deja pe gât o bere. Şi purta pantaloni scurţi de blugi uzaţi, sandale şi o şapcă veche de pescar, o ţinută foarte potrivită pentru un expatriat exilat pe o insulă pe care trăia ca un pirat.

Clay îşi deschise şi el o bere şi începu cu Tarvanul şi termină cu Dyloftul. Jarrett auzise zvonuri despre succesul fiului său, dar el nu citea ziarele şi făcea tot posibilul să nu bage în seamă veştile venite de acasă. Mai avu nevoie de

încă o bere ca să poată digera ideea de a avea cinci mii de clienţi odată.

La auzul celor o sută de milioane de dolari închise ochii, deveni palid sau cel puţin de o nuanţă mai deschisă de bronz, iar fruntea i se încreţi într-un val de riduri groase. Clătină din cap, bău nişte bere, apoi izbucni în râs.

Clay continuă să vorbească, hotărât să termine până la aterizare.

— Ce faci cu banii? întrebă Jarrett, încă şocat.

— Îi cheltuiesc ca nebunu'.

În faţa aeroportului din Nassau găsiră un taxi, un Cadillac galben din 1974, cu un şofer care fuma marijuana. Îi duse fără peripeţii până la Hotelul şi Cazinoul Sunset, pe insula Paradise, cu vedere spre Portul Nassau.

Jarrett se duse glonţ la mesele de *blackjack,* cu cei cinci mii de dolari bani gheaţă pe care i-i dăduse fiul său. Clay se îndreptă spre piscină şi spre crema de plajă. Avea chef de soare şi de bikini.

*

BARCA ERA un catamaran de douăzeci şi unu de metri lungime, făcut de un constructor de bărci bune, din Fort Lauderdale. Căpitanul, care era şi vânzătorul, era un britanic bătrân şi excentric pe nume Maltbee, iar tovarăşul lui era un marinar costeliv din Bahamas. Maltbee mormăi şi protestă până ieşiră din raza portului, în golf. Se îndreptau spre marginea de sud a canalului, pentru o jumătate de zi în apele liniştite şi soarele strălucitor, un *test drive* mai lung, cu o barcă despre care Jarrett spunea că s-ar putea scoate bani frumoşi.

Când opriră motoarele şi ridicară pânzele, Clay coborî să inspecteze cabina. Se presupunea că pot să doarmă în ea opt persoane, plus doi membri ai echipajului. Destul de strâmt, dar totul era la dimensiuni de copii. Duşul era atât de mic, că nici nu te puteai întoarce în el. Apartamentul

principal putea încăpea în cel mai mic dulap al lui. Ce ţi-e şi cu viaţa pe o barcă frumoasă, cu pânze!

Conform spuselor lui Jarrett, era imposibil să câştigi bani prinzând peşti. Afacerile erau sporadice. Ca să obţii profit era nevoie de curse charter în fiecare zi, dar atunci era prea mult de muncă. Marinarii erau greu de păstrat. Bacşişurile nu erau niciodată destul de mari. Majoritatea clienţilor erau uşor de tolerat, dar mai erau şi destui dintre aceia care îţi tăiau pofta. Fusese căpitan de curse charter cinci ani de zile şi acum plătea preţul.

Banii adevăraţi veneau din închirierea vaselor particulare unor grupuri mici de oameni bogaţi care voiau să muncească, nu să fie răsfăţaţi. Marinari pe jumătate serioşi. Iei o barcă mare – personală, preferabil neipotecată – şi navighezi în jurul Caraibelor câte o lună de fiecare dată. Jarrett avea un prieten din Freeport care avea de ani de zile o afacere cu două astfel de bărci şi câştiga bani frumoşi. Clienţii stabileau traseul, alegeau perioada şi ruta, selectau meniurile şi băuturile şi porneau pentru o lună cu un căpitan şi un secund.

— Zece mii de dolari pe săptămână, spunea Jarrett. Şi, în plus, navighezi, te bucuri de vânt, de soare şi de mare, mergi fără ţintă. Spre deosebire de pescuit, unde trebuie să prinzi ceva mare, altfel se înfurie cu toţii.

Când Clay ieşi din cabină, Jarrett era la cârmă, simţindu-se în largul lui, de parcă toată viaţa ar fi navigat numai pe iahturi de lux. Clay veni pe punte şi se întinse la soare.

Începu să bată vântul şi barca începu să taie suprafaţa lină a apei, spre vest, de-a lungul golfului, în timp ce portul Nassau dispărea în zare. Clay se dezbrăcase şi era numai în pantaloni scurţi şi acoperit de cremă; mai avea puţin şi adormea când se apropie uşor Maltbee.

— Tatăl tău zice că tu eşti ăla cu banii.

Ochii nu i se vedeau din spatele unor ochelari de soare cu lentile groase.

— Cred că are dreptate, spuse Clay.

— E o barcă de patru milioane de dolari, practic nouă, una dintre cele mai bune pe care le avem. Făcută pentru şmecherii care cheltuiesc banii mai repede decât îi câştigă. E trist câţi din ăştia există, dacă vrei părerea mea. În orice caz, am rămas cu ea pe cap. Piaţa merge prost. O dăm cu trei milioane şi pentru asta ai putea fi acuzat de furt. Dacă înregistrezi barca, după legile din Bahamas, în regim charter, există o grămadă de şiretlicuri care se pot face cu impozitele. Nu pot să ţi le explic, dar avem un avocat în Nassau care se ocupă de hârtii. Dacă reuşeşti să-l prinzi treaz.

— Şi eu sunt avocat.

— Atunci de ce eşti treaz?

Ha, ha, ha; reuşiră amândoi să râdă stingher.

— Cum e cu deprecierea? întrebă Clay.

— Greu, destul de greu, dar, din nou, asta e treaba voastră, a avocaţilor. Eu nu sunt decât un vânzător. Dar cred că lui taică-tău îi place. Bărcile ca asta sunt ultima modă de aici până în Bermude şi America de Sud. O să-şi scoată banii.

Aşa zice vânzătorul, şi încă unul prost. Dacă era să cumpere o barcă pentru tatăl lui, Clay nu-şi dorea decât să merite banii şi să nu devină o gaură neagră. Maltbee dispăru la fel de repede cum apăruse.

Trei zile mai târziu, Clay semnă un contract de cumpărare a bărcii pentru 2,9 milioane de dolari. Avocatul, care nu fusese complet treaz la nici una dintre întâlnirile pe care Clay le avusese cu el, înregistră firma de curse charter numai pe numele lui Jarrett. Barca era un cadou de la fiu pentru tată, un bun care urma să stea ascuns prin insule, ca şi Jarrett de altfel.

La cină, în ultima seară petrecută în Nassau, în fundul unui local dărăpănat plin de traficanţi de droguri, de evazionişti fiscali şi de indivizi care fugeau de plata pensiei alimentare, practic toţi americani, Clay rupea picioare de rac şi, în cele din urmă, puse întrebarea la care se gândea

deja de săptămâni întregi:

— Există vreo şansă să te întorci vreodată în State?

— De ce?

— Să practici avocatura. Să fim parteneri. Să avem procese şi să le arătăm noi lor, din nou.

Întrebarea îl făcu pe Jarrett să zâmbească. Gândul de a lucra împreună, tată şi fiu. Însăşi ideea că fiul lui îşi dorea ca el să se întoarcă; înapoi într-un birou, înapoi la o viaţă respectabilă. Băiatul trăia sub un nor negru pe care el îl lăsase în urmă. În orice caz, dat fiind succesul din ultimul timp al băiatului, norul se subţia constant.

— Mă îndoiesc Clay! Am renunţat la dreptul de a profesa şi am promis să mă ţin la distanţă.

— Dar ai vrea să te întorci?

— Poate ca să mă reabilitez, dar nu ca să mai profesez. Bagajul e prea mare, prea mulţi duşmani vechi care încă mai pândesc din umbră. Am cincizeci şi cinci de ani şi e puţin cam târziu s-o mai iau de la capăt.

— Ce o să faci peste zece ani?

— Nu-mi place să mă gândesc la asta. Nu cred în calendare, şi orare, şi liste cu lucruri de făcut. Stabilirea scopurilor în ordinea priorităţii e un obicei american atât de prostesc! Nu e de mine. Încerc să trec de ziua de azi, poate mă gândesc o clipă la ziua de mâine, dar asta e tot. Să-ţi pui la cale viitorul e de-a dreptul ridicol.

— Îmi pare rău că am întrebat.

— Trăieşte clipa, Clay! Ziua de mâine o să-şi poarte singură de grijă. Ai destule pe cap deja, din câte văd.

— Banii ar trebui să mă ţină ocupat.

— N-o da în bară, fiule! Ştiu că pare imposibil, dar o să fii surprins. O să apară prieteni noi peste tot. Femeile o să cadă din cer.

— Când?

— Aşteaptă puţin. Am citit odată o carte – *Aurul nebunilor* sau cam aşa ceva. Tot felul de poveşti despre averi uriaşe irosite de idioţii care le aveau. Fascinantă

lectură. Caut-o şi tu!

— Cred că mă lipsesc.

Jarrett îşi aruncă un crevete în gură şi schimbă subiectul:

— Ai de gând s-o ajuţi pe maică-ta?

— Probabil că nu. Nu are nevoie de ajutor. Are un soţ bogat. Ai uitat?

— Ai mai vorbit cu ea?

— Au trecut unsprezece ani, tată. De ce-ţi mai pasă?

— Eram doar curios. E ciudat. Te însori cu o femeie, trăieşti cu ea douăzeci şi cinci de ani şi uneori te întrebi ce mai face.

— Hai să vorbim despre altceva.

— Rebecca?

— Altceva.

— Hai la masa de zaruri. Mi-au mai rămas patru mii de dolari.

*

CÂND DOMNUL Ted Worley din Upper Marlboro, Maryland, primi un plic gros din partea Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II, îl deschise imediat. Văzuse diverse ştiri despre înţelegerile în cazul Dyloft. Verificase cu religiozitate pagina web, aşteptând un semn că a venit vremea să-şi încaseze banii de la Laboratoarele Ackerman.

Scrisoarea începea astfel:

„Stimate domnule Worley, felicitări! Acţiunea dumneavoastră juridică împotriva Laboratoarelor Ackerman a fost rezolvată la Tribunalul Teritorial Mississippi. În calitatea dumneavoastră de reclamant din Categoria A, vă revine suma de 62 000 de dolari drept daune. Conform Contractului pentru Acordarea de Servicii Legale pe care l-aţi încheiat împreună cu firma semnatară a scrisorii, se aplică o reducere cu douăzeci şi opt la sută, corespunzând onorariului avocatului. Pe lângă aceasta, se

deduce suma de 1 400 de dolari pentru costuri de judecată, aprobată de instanţă. Suma netă care vă revine este de 43 240 de dolari. Vă rugăm să semnaţi documentul ataşat şi formularul prin care se confirmă că aţi luat la cunoştinţă conţinutul celor de mai sus şi să le returnaţi imediat în plicul inclus în acest pachet. Al dumneavoastră, Oscar Mulrooney, Avocat.“

— De fiecare dată alt avocat, fir-ar să fie, spuse domnul Worley, răsfoind paginile. Era inclusă şi o copie după ordinul emis de judecător prin care se aproba înţelegerea, o înştiinţare către toţi reclamanţii din Categoria A şi alte hârtii pe care, dintr-odată, nu mai avea nici o dorinţă să le citească.

43 240 de dolari! Asta era marea sumă pe care urma să o primească din partea unui gigant farmaceutic ticălos, care scosese deliberat pe piaţă un medicament care făcuse să îi crească lui patru tumori în vezică? 43 240 de dolari pentru luni de zile de teamă şi stres, în care nu ştiuse dacă o să trăiască sau o să moară? 43 240 de dolari pentru chinul de a i se introduce un cuţit şi un microscop prin penis în vezică, de unde cele patru excrescenţe au fost extrase tot prin penis? 43 240 de dolari pentru cele trei zile în care a urinat cu sânge şi chisturi?

Amintirea îl făcu să se cutremure.

Sună de şase ori şi lăsă şase mesaje urgente şi aşteptă şase ore până când domnul Mulrooney îi răspunse la apel.

— Cine dracu' mai eşti şi tu? începu domnul Worley, amabil.

În ultimele zece zile, Oscar Mulrooney devenise expert în asemenea cazuri. Îi explică omului că el era avocatul care se ocupa de cazul său.

— Înţelegerea asta e o bătaie de joc! spuse domnul Worley. Patruzeci şi trei de mii de dolari e crimă.

— Înţelegerea, în cazul dumneavoastră, este de şaizeci şi două de mii, domnule Worley, spuse Oscar.

— Eu primesc patruzeci şi trei, fiule!

— Ba nu, primiţi şaizeci şi două. Aţi fost de acord să-i daţi o treime avocatului, fără ajutorul căruia nu aţi fi primit nimic. Onorariul s-a redus la douăzeci şi opt la sută prin semnarea înţelegerii. Majoritatea avocaţilor iau patruzeci şi cinci – cincizeci la sută.

— Vai, ce norocos sunt! Nu accept.

Atunci Oscar îi recită o poveste îndelung repetată despre cum Laboratoarele Ackerman nu puteau plăti mai mult de atât fără să ajungă la faliment, caz în care domnul Worley s-ar fi ales cu şi mai puţin sau chiar cu nimic.

— Foarte drăguţ, spuse domnul Worley. Dar eu tot nu accept înţelegerea.

— Nu aveţi de ales.

— Ba s-o crezi tu.

— Citiţi Contractul pentru Acordarea de Servicii Legale, domnule Worley! E pagina cu numărul unsprezece din pachetul pe care l-aţi primit. Paragraful opt se cheamă „Autorizare anticipată“. Citiţi textul, domnule, şi o să vedeţi că aţi autorizat firma noastră să semneze orice înţelegere care depăşeşte cincizeci de mii de dolari.

— Îmi amintesc asta, dar mi s-a explicat că era numai un punct de pornire. Mă aşteptam la mult mai mult.

— Înţelegerea a fost deja aprobată de instanţă, domnule! Aşa se face cu acţiunile colective. Dacă nu semnaţi formularul de acceptare, partea dumneavoastră va rămâne în cont şi în cele din urmă o va lua altcineva.

— Sunteţi o gaşcă de escroci, să ştii. Nici nu ştiu care e mai rău – compania care a făcut medicamentul sau propriii avocaţi care mă fentează de o înţelegere cinstită.

— Îmi pare rău că asta e părerea dumneavoastră.

— Ba nu-ţi pare rău deloc! În ziare scrie că primiţi o sută de milioane de dolari. Hoţilor!

Domnul Worley trânti telefonul şi azvârli hârtiile prin bucătărie.

|Capitolul 24|

Numărul din decembrie al revistei *Capitol Magazine* îl avea pe copertă pe Clay Carter, bronzat şi arătând foarte bine într-un costum Armani, aşezat pe colţul mesei, în biroul lui aranjat impecabil. Fusese ales în ultima clipă în locul unui articol intitulat „Crăciunul la Potomac“, ediţia obişnuită de sărbători în care vreun senator bătrân şi bogat împreună cu cea mai recentă soţie-trofeu deschide porţile noii lor locuinţe din Washington, ca să o poată vedea toată lumea. Cuplul, cu tot cu decoraţiunile, pisicile şi reţetele lor preferate se trezi mutat în interiorul revistei, pentru că Washingtonul era, întotdeauna, în primul rând un oraş al banilor şi al puterii. Cât de des avea revista şansa să publice povestea incredibilă a unui tânăr avocat lefter, care se îmbogăţise atât de rapid?

Iată-l pe Clay pe terasa casei cu un câine, pe care-l împrumutase de la Rodney, pe Clay pozând lângă boxa juraţilor într-o sală de tribunal goală, ca şi cum tocmai ar fi smuls un verdict uriaş de la băieţii cei răi şi, bineînţeles, pe Clay spălându-şi noul Porsche. Mărturisi că pasiunea lui era să navigheze şi că avea o barcă nouă ancorată undeva, în Bahamas. Nici o poveste de dragoste relevantă pentru moment, aşa că articolul îl etichetă imediat drept cea mai bună partidă din oraş.

În ultimele pagini ale revistei apăreau fotografii de mirese, urmate de anunţurile nunţilor care se apropiau. Fiecare debutantă, elevă de şcoală particulară sau celebritate mondenă din Washington visa la momentul în care va apărea în paginile din *Capitol Magazine.* Cu cât era mai mare fotografia, cu atât era mai importantă familia. Se ştia despre mamele ambiţioase că măsurau cu

rigla dimensiunile pozelor fetelor lor şi pe cele ale rivalelor, după care ori îşi savurau victoria, ori purtau pică în secret ani de zile.

Printre fotografii era şi cea a Rebeccăi Van Horn, în toată splendoarea ei, pe o bancă de răchită, undeva, într-o grădină, o poză foarte frumoasă, distrusă însă de figura mirelui şi viitorului soţ, Onorabilul Jason Shubert Myers al IV-lea, cuibărit lângă ea şi evident încântat să fie fotografiat. Nunţile erau pentru mirese, nu pentru miri! De ce insistau oare să-şi bage şi ei mutrele în anunţuri?

Bennett şi Barbara trăseseră sforile potrivite; anunţul Rebeccăi era al doilea ca mărime din vreo douăsprezece. Şase pagini mai încolo, Clay văzu o reclamă pe o pagină întreagă a Grupului BVH. Mita.

Clay savura nefericirea pe care o va provoca revista familiei Van Horn. Nunta Rebeccăi, marele eveniment monden care le dădea ocazia lui Bennett şi Barbarei să arunce cu bani şi să impresioneze lumea, era surclasat de vechiul lor inamic. De câte ori va mai avea fiica lor un anunţ de nuntă în *Capitol Magazine?* Cât munciseră ca să se asigure că va fi înfăţişată la loc de cinste? Şi acum totul era distrus de succesul lui Clay.

Şi încă nu terminase cu ei.

*

JONAH ANUNŢASE deja că era posibil să se lase de meserie. Petrecuse zece zile în Antigua, nu cu o fată, ci cu două, iar la întoarcerea în Washington, în plin viscol timpuriu de decembrie, îi mărturisi lui Clay că se simţea incapabil, atât mental, cât şi psihic, să mai practice avocatura. Îi ajunsese. Cariera lui juridică se încheiase. Se gândea şi el la o barcă frumoasă, cu pânze. Cunoscuse o fată căreia îi plăcea să navigheze şi care, din pricină că era la capătul unei căsnicii nereuşite, simţea nevoia să petreacă ceva timp pe mare. Jonah era din Annapolis şi, spre deosebire

de Clay, navigase toată viaţa.

— Am nevoie de o târfuliţă, de preferinţă blondă, spuse Clay, aşezându-se într-un fotoliu în faţa biroului lui Jonah.

Uşa era încuiată. Era miercuri, trecuse de şase seara şi Jonah deschisese prima sticlă de bere. Căzuseră de acord asupra unei reguli nescrise cum că nu se va bea înainte de ora şase. Altfel, Jonah ar fi început imediat după prânz.

— Cel mai dorit burlac din oraş nu reuşeşte să agaţe gagici?

— Am ieşit din circuit. Merg la nunta Rebeccăi şi am nevoie de o tipă care să atragă privirile.

— A, ce frumos! spuse Jonah deschizând un sertar de la birou. Numai Jonah ar putea fi în stare să ţină dosare cu femei.

Scotoci printre nişte hârtii şi găsi ce căuta. Aruncă spre Clay un ziar împăturit. Era o reclamă la raionul de lenjerie al unui centru comercial. Splendida zeiţă nu avea practic nimic pe ea de la talie în jos şi braţele încrucişate abia îi acopereau sânii. Clay îşi amintea foarte bine că văzuse reclama în dimineaţa când apăruse pentru prima dată. Ziarul era vechi de patru luni.

— O cunoşti?

— Bineînţeles că o cunosc! Crezi că păstrez reclame la lenjerie doar aşa, de plăcere?

— Nu m-aş mira.

— O cheamă Ridley. Sau cel puţin aşa îşi spune.

— Locuieşte aici? Clay se holba încă la frumuseţea izbitoare pe care o avea în mână, în alb-negru.

— E din Georgia.

— A, sudistă.

— Nu, rusoaică. Din ţara Georgia. A venit printr-un schimb între facultăţi şi n-a mai plecat.

— Pare de optsprezece ani.

— Are în jur de douăzeci şi cinci.

— Cât e de înaltă?

— Cam un metru şaptezeci şi cinci.

— Numai picioarele par să aibă un metru şi jumătate.
— Te plângi?
Dându-şi silinţa să pară cât de cât nonşalant, Clay aruncă ziarul la loc pe masă.
— E ceva ce ar trebui să ştiu?
— Da, se zvoneşte că ar fi bisexuală.
— Cum?
— Îi plac şi bărbaţii, şi femeile.
— Aoleu!
— Nu e confirmat, dar multe manechine au preferinţe duble. Ştiu eu, poate că e doar un zvon.
— Tu ai ieşit cu ea?
— Nu. Un prieten al unui prieten. E pe lista mea. Aşteptam doar o confirmare. Încearcă! Dacă nu-ţi place, găsim altă pipiţă.
— Poţi s-o suni tu?
— Sigur, nici o grijă! Nu e greu, acum că ai apărut pe copertă, eşti cea mai bună partidă, „Maestrul Tranzacţiilor“. Mă întreb dacă s-a auzit de daune colective acolo, în Georgia.
— Dacă au noroc, nu. Sun-o şi gata!

*

SE ÎNTÂLNIRĂ pentru cină în restaurantul cel mai la modă din luna respectivă, un local japonez frecventat de cei tineri şi prosperi. Ridley arăta chiar mai bine în carne şi oase decât în fotografie. Întoarse capete şi suci gâturi în timp ce erau conduşi spre mijlocului restaurantului şi aşezaţi la o masă plasată la vedere. Conversaţiile se întrerupeau la mijlocul propoziţiei. Chelnerii roiau în jurul lor. Engleza ei cu un uşor accent era perfectă, exact cât trebuie de exotică încât să o facă şi mai sexy, de parcă ar mai fi avut nevoie.
Ar fi arătat bine şi cu nişte zdrenţe de la un târg de vechituri. Pentru ea, provocarea era să se îmbrace

neostentativ, pentru ca hainele să nu pună în umbră părul blond, ochii albastru-verzui, pomeţii înalţi şi restul trăsăturilor ei desăvârşite.

Numele ei adevărat era Ridal Petashnakol şi trebui să-l spună pe litere de două ori ca să-l poată înţelege şi Clay. Din fericire, manechinele, ca şi fotbaliştii se descurcă şi cu un singur nume, aşa că îşi spunea numai Ridley. Nu bea alcool şi comandă un suc de afine. Clay spera că n-o să comande o porţie de morcovi pe post de cină.

Ea era cea cu aspectul atrăgător, iar el cel cu banii şi, de vreme ce nu puteau discuta despre nici unul din aceste lucruri, bâjbâiră câteva minute în căutarea unui subiect neutru. Ridley era din Georgia, nu din Rusia, şi nu o interesau nici politica, nici terorismul, nici fotbalul. În schimb, filmele da! Le văzuse pe toate şi îi plăceau toate. Chiar şi chestiile îngrozitoare pe care nimeni nu voia să le vadă. Îndrăgea foarte tare filmele considerate nişte eşecuri, iar Clay începea să aibă îndoieli.

„Nu e decât o târfuliţă, îşi spuse. Cină acum, apoi nunta Rebeccăi şi asta a fost tot.“

Vorbea cinci limbi, dar, de vreme ce majoritatea erau est-europene, erau inutile în lumea oamenilor cu bani. Spre uşurarea lui, comandă felul întâi, felul doi şi desert. Conversaţia nu mergea prea uşor, dar se străduiau amândoi din greu. Veneau din lumi atât de diferite! Avocatul din el dorea o examinare minuţioasă a martorului: numele adevărat, vârsta, grupa sangvină, meseria tatălui, salariul, căsnicii trecute, viaţa sexuală – e adevărat că îţi plac şi femeile, şi bărbaţii? Dar reuşi să se abţină şi să nu pună întrebări indiscrete. Se apropie de subiect o dată sau de două ori, nu obţinu nimic şi reveni la discuţia despre filme. Îi ştia pe toţi actorii burlaci de douăzeci de ani, ştia ce prietenă are fiecare în momentul acela – detalii chinuitor de plictisitoare, dar care, la urma urmei, nu erau atât de plictisitoare pe cât ar fi fost să asculte un grup de avocaţi vorbind despre cele mai recente

victorii în instanţă sau despre cine ştie ce proces legat de substanţe toxice.

Clay dădu pe gât vinul şi se mai relaxă. Era un vin roşu de Burgundia. Patton French ar fi fost mândru de el. Dacă l-ar putea vedea acum amicii lui avocaţii, la masă cu această păpuşă Barbie!

Singurul aspect neplăcut era zvonul cel dezagreabil. Doar nu-i plăceau cu adevărat femeile! Prea era desăvârşită, atât de ispititoare pentru sexul opus! Era făcută să fie o soţie-trofeu! Dar mai era ceva care îi ţinea trează suspiciunea. Odată trecut şocul iniţial provocat de aspectul ei fizic, pentru care fusese nevoie de două ore şi de o sticlă de vin, Clay îşi dădu seama că nu aflase nimic despre ea. Fie nu era nimic de aflat, fie era un secret bine protejat.

La desert, o cremă de ciocolată cu care Ridley se jucă în farfurie fără să-l mănânce, o invită să vină cu el la o nuntă. Îi mărturisi că mireasa era fosta lui logodnică, dar minţi când îi spuse că erau în relaţii bune. Ridley ridică din umeri, ca şi cum ar fi mers mai degrabă la un film.

— De ce nu? spuse.

*

CÂND INTRĂ cu maşina pe aleea din faţa Clubului Potomac, îl izbi semnificaţia momentului. Ultima dată fusese în locul ăsta nenorocit cu şapte luni înainte, la o cină chinuitoare cu părinţii Rebeccăi. Atunci îşi ascunsese vechea Honda în spatele terenurilor de tenis. Acum îşi etala cu mândrie proaspăt achiziţionatul Porsche Carrera. Atunci îl evitase pe valetul din parcare ca să economisească banii de bacşiş. Acum avea de gând să-i dea băiatului bani în plus. Atunci era singur şi se gândea cu groază la cele câteva ore pe care urma să le petreacă împreună cu familia Van Horn. Acum venea însoţit de inestimabila Ridley, care îl ţinea de braţ şi păşea într-un fel care făcea ca prin crăpătura

rochiei scurte să se vadă totul până la talie; şi, indiferent unde erau părinţii ei în clipa aceea, nu făceau oricum parte din viaţa lui. Atunci se simţise ca un vagabond pe pământ sfinţit. Acum Clubul Potomac l-ar accepta imediat ca membru dacă ar completa cecul adecvat.

— Recepţia familiei Van Horn, îi spuse portarului, care le făcu semn să intre.

Întârziaseră o oră, ceea ce era cum nu se poate mai bine. Sala de recepţii era plină şi într-un capăt al ei cânta o formaţie de blues.

— Să nu pleci de lângă mine, îi şopti Ridley când intrară. Nu cunosc pe nimeni aici.

— Nu-ţi face griji, spuse Clay.

Nu era o problemă să stea lângă ea. Şi cu toate că spunea altceva, nici el nu cunoştea pe nimeni.

Imediat începură să se întoarcă privirile. Lumea rămânea cu gura căscată. După câteva pahare, bărbaţii nu se sfiau să se holbeze la Ridley, în timp ce înainta încet, la braţul partenerului ei.

— Hei, Clay! strigă cineva şi, întorcându-se, Clay zări figura zâmbitoare a lui Randy Spino, un coleg de la Drept care lucra la o firmă mare şi care, în alte condiţii, n-ar fi schimbat o vorbă cu Clay în asemenea împrejurări.

Dacă s-ar fi întâlnit întâmplător pe stradă, Spino ar fi spus, poate, „Ce mai faci?“ fără să se oprească din mers. Dar în nici un caz la club, mai ales când era plin de avocaţi de la firme grele.

Dar iată-l acum întinzându-i mâna lui Clay şi, în acelaşi timp, zâmbind cu toată gura spre Ridley. Îl urmă o mică mulţime. Spino luă iniţiativa şi îi prezentă pe toţi bunii lui prieteni bunului său prieten Clay Carter şi lui Ridley cea fără nume de familie. Ridley îl strânse şi mai tare de braţ. Toţi băieţii voiau să o salute.

Ca să se poată apropia de Ridley trebuiau să stea de vorbă cu Clay, aşa că nu dură prea mult până când cineva spuse:

— Clay, felicitări pentru afacerea cu Laboratoarele Ackerman!

Clay nu-l mai văzuse niciodată pe cel care îl felicita. Presupuse că era avocat, probabil de la o firmă mare care reprezenta companii mari precum Laboratoarele Ackerman şi ştiu înainte să termine de rostit propoziţia că falsa laudă venea din invidie. Şi dintr-o dorinţă de a se holba la Ridley.

— Mersi! spuse Clay, de parcă era doar o zi obişnuită la birou.

— O sută de milioane! Dumnezeule!

Şi această figură era a unui necunoscut, care mai părea şi beat.

— Ei, da, dar jumătate se duce pe impozite, spuse Clay. Cine mai poate să trăiască în ziua de azi cu cincizeci de milioane?

Mulţimea izbucni în râs, ca şi cum spusese cel mai bun banc din toate timpurile. Se adunară şi mai mulţi oameni în jurul lor, numai bărbaţi, cu toţii apropiindu-se încet-încet de blonda răpitoare care le părea vag cunoscută. Poate că nu o recunoşteau în culori şi îmbrăcată.

Un tip îndesat, hotărât, spuse:

— Noi suntem cu Philo. Mamă, ce ne-am mai bucurat că nu s-a ajuns la proces cu mizeria cu Dyloftul…

Era o nenorocire pentru majoritatea avocaţilor din Washington. Toate corporaţiile din lume aveau jurişti în capitală, chiar dacă numai cu numele, aşa că orice dispută sau tranzacţie avea consecinţe grave pentru avocaţii din oraş. Explodează o rafinărie în Thailanda şi un avocat din Washington spune: „Noi suntem cu Exxon“. Dă chix o casă de producţie – „Noi suntem cu Disney“. Se răstoarnă o maşină de teren şi omoară cinci oameni – „Noi suntem cu Ford“. „Noi suntem cu…“ era un refren pe care Clay se săturase să-l mai audă.

„Eu sunt cu Ridley, îi venea să spună, aşa că ţineţi-vă la distanţă!“

Pe scenă se făcea un anunţ şi în sală se făcu puţin mai linişte. Mirele şi mireasa se pregăteau să danseze, după care urmau mireasa şi tatăl ei, apoi mirele şi mama lui şi aşa mai departe. Mulţimea se înghesui să privească. Formaţia începu să cânte *Smoke Gets in Your Eyes.*

— E foarte drăguţă, şopti Ridley, foarte aproape de urechea lui dreaptă.

Şi aşa şi era. Şi dansa cu Jason Myers care, deşi era cu cinci centimetri mai scund, părea să fie singurul om din lume pentru Rebecca. Ea zâmbea, radioasă, în timp ce se învârteau în jurul ringului de dans, mireasa făcând toată treaba, fiindcă mirele era ţeapăn ca o mătură.

Clay ar fi vrut să pornească la atac, să-şi facă loc prin mulţime şi să-i ardă un pumn lui Myers cu toată puterea de care era în stare. Să-şi salveze iubita şi să fugă cu ea şi s-o împuşte pe maică-sa, dacă i-ar fi găsit vreodată.

— Încă o mai iubeşti, nu-i aşa? şopti Ridley.

— Nu, s-a terminat, răspunse el, tot şoptit.

— Ba o iubeşti. Se vede.

— Nu.

Tinerii căsătoriţi urmau să se ducă undeva, în seara asta, ca să consume căsătoria, deşi la cât de bine o cunoştea pe Rebecca ştia că nu rezistase fără sex. Probabil că-l luase pe viermele de Myers şi îl iniţiase în arta sexului. Era un norocos. Lucrurile pe care le învăţase de la Clay le transmitea acum altcuiva. Nu era cinstit!

Era dureros să-i privească pe cei doi şi Clay se întreba ce căuta acolo. O încheiere, orice ar însemna asta. Un rămas-bun. Dar voia ca Rebecca să-l vadă, să-l vadă cu Ridley şi să ştie că-i mergea bine şi nu-i era dor de ea.

Era la fel de dureros, dar din alte motive, să-l privească dansând pe Bennett Buldozerul. Adera la crezul omului alb că se poate dansa fără să-ţi urneşti picioarele, iar când încerca să-şi mişte fundul, membrii formaţiei izbucneau în râs. Era deja roşu în obraji de la prea multe pahare de Chivas.

Jason Myers dansa cu Barbara Van Horn care, de la distanţă, arăta de parcă mai avusese o rundă sau două cu plasticianul ei de mâna a doua. Era strânsă într-o rochie de altfel drăguţă, dar cu câteva numere prea mică şi care-i scotea în relief şuncile în cele mai neinspirate locuri, gata parcă să se reverse şi să oripileze pe toată lumea. Îşi plantase pe faţă cel mai prefăcut zâmbet pe care-l abordase vreodată – nici un fel de riduri pe nicăieri totuşi, datorită unei doze excesive de Botox – iar Myers rânjea de parcă erau buni prieteni de când lumea. Barb îl înjunghia deja pe la spate, dar el era prea prost să-şi dea seama. Mai trist era că, probabil, nici ea nu-şi dădea seama. Ăsta e felul de a fi al fiarei.

— Vrei să dansezi? o întrebă cineva pe Ridley.

— Dispari, spuse Clay şi o conduse către ringul de dans, unde o masă de oameni se învârteau pe ritmurile unui *Motown blues* destul de bun.

Dacă nemişcată era o operă de artă, în plină mişcare Ridley era o comoară naţională. Se mişca după un ritm interior şi avea o graţie firească, iar decolteul adânc, la limită, şi crăpătura fustei dezvăluiau diverse părţi ale corpului. Se adunaseră grupuri de bărbaţi ca să o privească.

Şi Rebecca o privea. Când făcuse o pauză ca să discute cu invitaţii, observase agitaţia şi privi spre mulţime, unde îl văzu pe Clay dansând cu o tipă trăsnet. Şi ea fu uluită văzând-o pe Ridley, dar din alte motive. Continuă conversaţia o clipă, apoi se întoarse pe ring.

Între timp, Clay făcea tot posibilul să urmărească reacţia Rebeccăi, dar totodată nu pierdea din ochi nici o mişcare de-a lui Ridley. Se termină cântecul, începu un slow şi Rebecca veni între ei.

— Bună, Clay, spuse ea, ignorându-i partenera. Nu vrei să dansăm?

— Ba da, sigur!

Ridley ridică din umeri şi se îndepărtă, dar nu rămase

singură mai mult de o clipă, înainte să fie înconjurată de o întreagă hoardă. Îl alese pe cel mai înalt, îşi aruncă braţele în jurul lui şi începu să vibreze.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat, spuse Rebecca, cu un braţ pe umărul lui.

— Vrei să plec?

O trase mai aproape de el, dar rochia înfoiată de mireasă împiedica contactul pe care şi l-ar fi dorit.

— Se uită lumea, spuse ea, zâmbind pentru ceilalţi. De ce ai venit?

— Să petrec la nunta ta. Şi să-l văd mai bine pe noul tău iubit.

— Nu fi nesuferit, Clay. Eşti gelos, asta-i tot.

— Sunt mai mult decât gelos. Îmi vine să-i rup gâtul.

— Unde ai găsit-o pe paraşuta asta?

— Acum cine e gelos?

— Eu.

— Nu-ţi face griji, Rebecca, nu se compară cu tine în pat. Dacă se gândea mai bine, poate că i-ar fi plăcut. Mă rog!

— Jason nu e băiat rău.

— Chiar nu vreau să aud nimic. Doar să nu rămâi însărcinată, bine?

— Nu e nici pe departe treaba ta.

— Ba e treaba mea, şi încă foarte mult.

Ridley şi amorezul ei trecură pe lângă ei şi, pentru prima dată, Clay avu ocazia să-i vadă bine spatele, care era tot la vedere, deoarece rochia începea să existe abia deasupra feselor rotunde şi perfecte. Rebecca o văzu şi ea.

— O plăteşti? întrebă.

— Nu încă.

— E minoră?

— O, nu. E cât se poate de adultă. Spune-mi că mă mai iubeşti.

— Nu te mai iubesc.

— Minţi.

— Poate ar fi mai bine să pleci acum şi s-o iei şi pe ea cu

tine.

— Sigur, doar e petrecerea ta. Nu am vrut să ţi-o distrug.

— Numai pentru asta ai venit, Clay!

Se retrase uşor de lângă el, dar continuă să danseze.

— Aşteaptă un an, bine? spuse el. Până atunci o să am două sute de milioane. Putem să sărim în avionul meu, să fugim din spelunca asta şi să ne petrecem restul zilelor pe un iaht. Părinţii tăi n-o să ne găsească niciodată.

Ea se opri din dansat şi spuse:

— La revedere, Clay!

— O să te aştept, spuse el, apoi se trezi îmbrâncit într-o parte de Bennett, care se poticni în el şi spuse „Scuză-mă“.

Îşi înhăţă fiica şi o salvă de acolo, târşâindu-şi picioarele spre capătul celălalt al ringului.

Urmă Barbara. Îl luă de mână pe Clay şi schiţă un zâmbet artificial:

— Hai să nu facem o scenă, spuse ea, fără să-şi mişte buzele.

Începură nişte mişcări rigide pe care nimeni nu le-ar fi putut confunda cu dansul.

— Ce mai faceţi, doamnă Van Horn? spuse Clay, în ghearele şarpelui cu clopoţei.

— Făceam bine până te-am văzut pe tine. Sunt absolut sigură că nu ai fost invitat la această mică petrecere.

— Tocmai plecam.

— Bun. Nu mi-ar plăcea să chem paza.

— Nu va fi nevoie.

— Nu-i strica această zi, te rog!

— Cum spuneam, tocmai plecam.

Se opri muzica şi Clay se smulse de lângă doamna Van Horn. În jurul lui Ridley se forma un mic grup, dar Clay o luă pe sus. Se retraseră spre fundul sălii, unde era un bar care atrăgea mai mulţi fani decât formaţia. Clay înşfăcă o bere şi se pregătea să iasă, când se trezi înconjurat de alt grup de privitori. Avocaţii din mulţime erau dornici să discute despre deliciile proceselor de daune colective, dar

şi să se apropie cât puteau de mult de Ridley.

După câteva minute de trăncăneală idioată, apăru lângă Clay un omuleţ îndesat într-un smoching închiriat şi îi şopti:

— Eu sunt de la pază.

Avea o figură prietenoasă şi părea un profesionist.

— Eu plec, şopti şi Clay.

Alungat de la recepţia de nuntă a familiei Van Horn. Dat afară din marele Club Potomac. Plecând de acolo, cu Ridley încolăcită în jurul lui, Clay îşi spuse că acesta fusese unul dintre cele mai bune momente din viaţa lui.

|Capitolul 25|

În anunţ se spunea că tinerii căsătoriţi urmau să petreacă luna de miere în Mexic. Clay se hotărî să plece şi el într-o călătorie. Dacă cineva merita o lună pe o insulă, acela era el.

Echipa lui, cândva formidabilă, îşi pierduse complet simţul de orientare. Poate că erau de vină sărbătorile, poate banii. Indiferent de motiv, Jonah, Paulette şi Rodney stăteau din ce în ce mai puţin la birou.

Ca şi Clay. La birou atmosfera era tensionată şi duşmănoasă. Foarte mulţi dintre clienţii din cazul Dyloft erau nemulţumiţi de sumele insuficiente. Corespondenţa care sosea era neîndurătoare. Evitarea telefoanelor devenise o artă. Unii clienţi descoperiseră chiar adresa biroului şi se prezentau în faţa domnişoarei Glick cerând să fie primiţi de domnul Carter, care se întâmpla să fie mereu undeva, la un proces important. De cele mai multe ori se ascundea în birou cu uşa încuiată, rezistând cu succes încă unei furtuni. La capătul unei zile mai agitate decât de obicei, îl sună pe Patton French să-i ceară sfatul.

— Fii tare, amice, spuse French. Riscurile meseriei. Câştigi o avere din daune colective, asta e doar partea neplăcută a afacerii. Trebuie să ai pielea groasă.

Cea mai groasă piele din tot biroul era a lui Oscar Mulrooney, care nu înceta să-l uimească pe Clay cu ambiţia şi talentul său organizatoric. Mulrooney muncea cincisprezece ore pe zi şi îşi îmboldea colegii din „Filiala Yale“ să ridice cât mai repede cu putinţă banii pentru Dyloft. Lua asupra sa toate sarcinile neplăcute. Cum Jonah nu făcea un secret din planurile sale de a pleca cu barca în jurul lumii, Paulette vorbea din când în când despre un an

în Africa, să studieze arta, iar Rodney îi ţinea isonul sugerând că l-ar tenta să-şi dea, pur şi simplu, demisia, era evident că în curând se vor elibera locurile din vârful ierarhiei.

Era la fel de evident că Oscar căuta să devină asociat sau măcar să fie avansat. Studia atent scandalul enorm care era încă în toi în jurul pastilelor Skinny Ben, pilulele de slăbit cu efecte secundare, şi era convins că mai există încă cel puţin zece mii de cazuri nedescoperite în ciuda celor patru ani de publicitate continuă.

„Filiala Yale“ avea acum unsprezece avocaţi, dintre care numai şapte studiaseră într-adevăr la Yale. „Ocna“ ajunsese să aibă doisprezece asistenţi, toţi îngropaţi până peste cap în hârţoage. Clay nu avea nici o ezitare să lase ambele birouri în grija lui Mulrooney pentru câteva săptămâni. Era convins că la întoarcere le va găsi într-o stare mult mai bună decât cea în care le lăsase.

*

CRĂCIUNUL ERA, mai nou, o perioadă pe care încerca să o ignore, cu toate că nu îi era uşor. Nu avea o familie cu care să petreacă sărbătorile. Rebecca se străduise întotdeauna să-l includă în planurile familiei Van Horn dar, deşi îi era recunoscător pentru încercare, ajunsese la concluzia că era mult mai plăcut să stea singur într-un apartament gol, bând vin ieftin şi uitându-se la filme vechi în seara de Ajun, decât să deschidă cadouri cu oamenii ăia. Nici un cadou din partea lui nu era vreodată suficient de bun.

Familia lui Ridley era tot în Georgia şi era puţin probabil să vină vreodată în America. La început, Clay era convins că nu-şi va putea reprograma contractele de modelling ca să plece din oraş câteva săptămâni. Dar hotărârea ei de a reuşi îi merse la suflet. Fata chiar îşi dorea să meargă în insule şi să se distreze cu el pe plajă. La un moment dat îi spuse chiar unui client să o concedieze; nu-i păsa.

Pentru Ridley era prima dată când călătorea cu un avion particular. Clay se trezi că încerca să o impresioneze din toate punctele de vedere. Zburară fără escală, de la Washington până la St. Lucia, timp de patru ore şi un milion de kilometri. Când plecară din capitală era frig şi mohorât, iar când coborâră din avion îi izbi un soare puternic. Trecură prin vamă fără să le arunce nimeni nici o privire, cel puţin nu lui Clay. Toţi bărbaţii întorceau capul să o admire pe Ridley. În mod straniu, Clay începea să se obişnuiască cu asta. Ea părea că nu bagă de seamă. I se întâmpla asta de atâta vreme, încât pur şi simplu ignora pe toată lumea, ceea ce era cu atât mai rău pentru cei care se holbau după ea. O fiinţă încântătoare, perfectă din cap până în picioare, şi totuşi atât de distantă, de inabordabilă.

Se urcară într-un avion de legătură pentru un zbor de cincisprezece minute până la Mustique, o insulă privilegiată în proprietatea celor bogaţi şi celebri, o insulă dotată cu de toate, mai puţin cu o pistă suficient de lungă pentru un avion particular. Vedete rock, actriţe şi miliardari, toţi aveau vile acolo. Casa în care urmau să petreacă weekendul aparţinuse unui prinţ, care o vânduse unui magnat, care o închiria când nu stătea acolo.

Insula era, de fapt, un munte înconjurat de apele liniştite ale Caraibelor. De la o mie de metri înălţime părea întunecoasă şi luxuriantă, ca o fotografie de pe o carte poştală. Ridley se lipi de el, tremurând, în timp ce avionul începu să coboare şi apăru minuscula pistă de aterizare. Pilotul purta o pălărie de paie şi ar fi putut ateriza şi legat la ochi.

Marshall, şoferul şi majordomul casei, îi aştepta cu un zâmbet enorm şi cu un jeep decapotabil. Îşi aruncară în spate bagajele destul de uşoare şi porniră în sus, pe un drum cu serpentine. Nici un fel de hoteluri, case de închiriat, turişti sau trafic. Timp de zece minute nu mai văzură nici un alt vehicul. Casa era pe coasta muntelui, după spusele lui Marshall, deşi nu era, de fapt, decât un

deal. Priveliştea era incredibilă – şaizeci de metri deasupra apei şi oceanul nesfârşit. Nu se vedea nici o altă insulă; nici bărci, nici oameni.

Erau patru sau cinci dormitoare, Clay le pierdu şirul, răspândite prin corpul principal al casei şi legate între ele prin coridoare pavate cu dale. Comandară prânzul; orice doreau, pentru că exista un bucătar permanent. Şi un grădinar, două menajere şi un majordom. Un personal compus din cinci oameni – plus Marshall – care locuiau cu toţii undeva, pe proprietate. Înainte chiar de a-şi despacheta bagajele în apartamentul principal, Ridley se dezbrăcase şi era deja în piscină. Topless şi, dacă n-ar fi avut şnuruleţul aproape invizibil al slipului, complet goală. Tocmai când se gândea că se obişnuise să o privească, Clay se trezi încă o dată aproape ameţit.

Puse ceva pe ea ca să vină la masă. Fructe de mare proaspete, bineînţeles, languste fripte şi stridii. După două beri, Clay se clătina spre un hamac, pentru o lungă siestă. A doua zi era Ajunul Crăciunului şi lui puţin îi păsa. Rebecca era undeva, într-un hotel invadat de turişti, giugiulindu-se cu micuţul Jason.

Şi lui puţin îi păsa.

*

LA DOUĂ ZILE după Crăciun sosi Max Pace, însoţit de o femeie. O chema Valeria şi era genul robust, dur, care preferă activităţile în aer liber, cu umeri laţi, nemachiată şi care zâmbea foarte rar. Max era un tip foarte bine, dar prietena lui nu era nici pe departe atrăgătoare. Clay spera că Valeria va rămâne cu hainele pe ea la piscină. Când îi strânse mâna, simţi că avea bătături. Cel puţin nu o va tenta pe Ridley.

Pace se grăbi să se schimbe şi să vină la piscină. Valeria scoase o pereche de bocanci şi întrebă unde sunt traseele. Fură nevoiţi să se consulte cu Marshall, care nu ştia de

existenţa nici unui traseu, ceea ce o nemulţumi, desigur, pe Valeria, care plecă oricum, în căutare de stânci pentru ascensiuni. Ridley dispăru în sufrageria din corpul central, unde avea un teanc de casete de văzut.

Pentru că Pace nu avea trecut, nu existau multe subiecte de conversaţie. Cel puţin nu de la început, în orice caz. Dar în scurtă vreme deveni evident că îl preocupa ceva important.

— Hai să vorbim despre afaceri, spuse el după un pui de somn la soare. Se mutară la bar şi Marshall le aduse de băut.

— Mai e un medicament pe piaţă, începu Pace, iar Clay începu imediat să vadă bani. Şi încă unul important.

— O luăm de la capăt.

— Însă planul e puţin diferit de data asta. Vreau să iau şi eu parte la câştig.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru mine. Şi pentru tine. Vreau douăzeci şi cinci la sută din onorariul brut al avocatului.

— Care e partea bună?

— Afacerea ar putea fi mai mare decât Dyloftul.

— Atunci primeşti douăzeci şi cinci la sută. Şi mai mult, dacă vrei.

Împărţiseră atâtea secrete murdare, încât cum ar fi putut spune nu?

— Douăzeci şi cinci la sută e cinstit, spuse Max şi se întinse spre Clay să-i strângă mâna.

Afacerea era pecetluită.

— Să auzim!

— E vorba de un medicament pe bază de hormoni feminini, numit Maxatil. Folosit de cel puţin patru milioane de femei la menopauză şi după menopauză, cu vârste cuprinse între patruzeci şi cinci şi şaptezeci şi cinci de ani. A apărut acum cinci ani, încă un medicament-minune. Reduce bufeurile şi alte simptome ale menopauzei. Foarte eficient. S-a constatat şi că menţine rezistenţa oaselor,

scade hipertensiunea şi riscul de afecţiuni cardiace. Compania producătoare e Goffman.

— Goffman? Lame de ras şi apă de gură?

— Exact. Câştiguri de douăzeci şi unu de miliarde din vânzări anul trecut. Cei mai buni dintre cei buni. Foarte puţine datorii, conducere serioasă. Tradiţie americană. Dar s-au grăbit cu Maxatilul, povestea clasică – se prefigurau profituri uriaşe, medicamentul părea sigur, l-au băgat pe gât celor de la FDA şi în primii câţiva ani toată lumea a fost fericită. Doctorilor le-a plăcut la nebunie. Femeile s-au îndrăgostit de el, fiindcă are efect.

— Dar…?

— Dar există probleme. Probleme uriaşe. Un studiu guvernamental a identificat douăzeci de mii de femei care iau medicamentul de patru ani. Studiul a fost definitivat de curând şi raportul trebuie să apară în câteva săptămâni. La o parte dintre femei, medicamentul creşte riscul de cancer la sân, de infarct şi accident cerebral.

— Care e procentul?

— Aproximativ opt la sută.

— Cine ştie de raport?

— Foarte puţină lume. Eu am o copie.

— Oare de ce nu mă mir?

Clay luă o înghiţitură mare din sticlă şi se uită în jur după Marshall. Inima îi bătea nebuneşte. Dintr-odată se plictisise de Mustique.

— Sunt câţiva avocaţi care pândesc, dar nu au văzut raportul guvernamental, continuă Pace. A fost intentat un proces, în Arizona, dar nu e o acţiune colectivă.

— Dar ce e?

— Un proces de daune demodat. O acţiune individuală.

— Ce plictiseală!

— Nu tocmai. Avocatul e un personaj pe nume Dale Mooneyham, din Tucson. Are întotdeauna numai un proces de care se ocupă şi nu pierde niciodată. Se grăbeşte să fie primul care dă lovitura împotriva lui Goffman. Ar putea da

tonul tuturor înţelegerilor.

Ideea e să fii primul care depune dosarul. Ai învăţat asta de la Patton French.

— Putem să fim noi primii, spuse Clay, de parcă făcea asta de ani de zile.

— Şi poţi s-o faci singur, fără French şi toţi escrocii ăia. Intentezi acţiunea în Washington, apoi te concentrezi pe reclame. O să fie ceva nemaipomenit.

— Ca şi Dyloftul.

— Numai că tu eşti şeful. Eu o să fiu în umbră, o să trag sforile, o să fac treburile murdare. Am o mulţime de relaţii cu cele mai potrivite personaje dubioase. Va fi procesul nostru, iar cu numele tău pe tapet, Goffman nu va şti cum să se ascundă mai repede.

— O înţelegere rapidă?

— Probabil nu la fel de rapidă ca în cazul Dyloft, unde totul s-a întâmplat extraordinar de repede. Va trebui să te pregăteşti, să aduni dovezile necesare, să angajezi experţi, să dai în judecată doctorii care au prescris medicamentul, să tragi tare pentru primul proces. Va trebui să-i convingi pe cei de la Goffman că nu te interesează o înţelegere, că vrei proces – un spectacol uriaş, public, pe terenul tău.

— Şi partea proastă?

— Nu văd nici una, cu excepţia faptului că o să te coste milioane publicitatea şi pregătirea procesului.

— Asta nu e o problemă.

— Se pare că ai talent la cheltuit.

— Abia dacă se vede ce am luat din ei.

— Aş vrea un avans de un milion de dolari. Din partea mea, spuse Pace şi sorbi din pahar. Încă mai am de rezolvat nişte afaceri vechi.

Lui Clay i se păru ciudat faptul că Pace avea nevoie de bani. Totuşi, cu atâtea în joc, plus secretul Tarvanului, nu putea să refuze.

— S-a făcut, spuse.

Stăteau întinşi în hamace când se întoarse Valeria,

leoarcă de transpiraţie şi părând oarecum relaxată. Se dezbrăcă de tot şi sări în piscină.

— Californiancă, spuse Pace uşor.

— E ceva serios? întrebă Clay, ezitant.

— Suntem împreună, cu întreruperi, de ani buni.

Şi nu mai spuse nimic altceva.

Fata din California ceru o cină care să nu conţină carne, peşte, pui, ouă sau brânză. Nu bea nici alcool. Clay comandă pentru el şi ceilalţi peşte-sabie la grătar. Masa se termină repede, pentru că Ridley era nerăbdătoare să se ascundă în cameră, iar Clay la fel de nerăbdător să plece de lângă Valeria.

Pace şi prietena lui rămaseră două zile, ceea ce era cel puţin cu o zi prea mult. Scopul călătoriei erau strict afacerile şi, de vreme ce afacerea fusese încheiată, Pace era gata să plece. Clay îi privi cum se îndepărtează în viteză, cu Marshall conducând maşina mai repede ca niciodată.

— Mai ai şi alţi musafiri? întrebă Ridley cu prudenţă.

— În nici un caz! spuse Clay.

— Bine.

|Capitolul 26|

La sfârşitul anului, tot etajul de deasupra birourilor lui Clay rămase vacant, aşa că închirie jumătate din spaţiu şi îşi consolidă operaţiunile. Apoi îi aduse aici pe cei doisprezece asistenţi şi pe cele cinci secretare de la „Ocna“; avocaţii din „Filiala Yale“ care lucrau în altă parte fură, de asemenea, transferaţi în bulevardul Connecticut, în ţara chiriilor mari, unde se simţeau mai ca acasă. Voia să aibă toată firma sub acelaşi acoperiş şi la îndemână, pentru că avea de gând să-i muncească până cădeau din picioare.

Porni în noul an cu un program cumplit de muncă – la ora şase era la firmă şi lua micul dejun, prânzul şi cina la birou. De cele mai multe ori, stătea acolo până la opt sau nouă seara şi dădea clar de înţeles că se aştepta la acelaşi lucru din partea celor care voiau să rămână în firmă.

Jonah nu voia. Plecă pe la mijlocul lui ianuarie, biroul fu eliberat şi dat altcuiva, despărţirea rapidă. Iahtul îl aştepta. „Nu te obosi să suni. Transferă-mi doar banii într-un cont din Aruba.“

Oscar Mulrooney măsura din ochi biroul lui Jonah înainte ca acesta să fi ieşit bine pe uşă. Era mai mare şi avea o privelişte mai frumoasă, însă asta nu însemna nimic pentru el, dar era mai aproape de al lui Clay, şi asta conta. Mulrooney simţea mirosul banilor, al banilor frumoşi. Ratase Dyloftul, dar nu avea de gând să mai rateze nimic. El şi ceilalţi băieţi de la Yale fuseseră păcăliţi de sistemul juridic spre care fuseseră învăţaţi să tindă şi acum erau hotărâţi să se răzbune dând lovitura. Şi cum altfel decât solicitând cazuri pe faţă şi încurajând oamenii să intenteze procese? Nimic nu era mai jignitor pentru băţoşii din

firmele de elită. Acţiunile juridice colective pentru daune nu erau avocatură. Erau o formă mârşavă de a face afaceri.

Playboy-ul grec şi bătrâior care se însurase cu Paulette Tullos şi apoi o părăsise prinsese cumva de veste că are bani. Îşi făcuse apariţia în Washington, o sunase la apartamentul dichisit pe care i-l dăduse şi îi lăsase un mesaj pe robot. Când îi auzise vocea, Paulette fugise de acasă şi luase primul avion spre Londra, unde petrecuse sărbătorile şi unde încă se mai ascundea. Îi trimise zeci de e-mailuri lui Clay în perioada cât el era în Mustique, povestindu-i situaţia în care se află şi dându-i instrucţiuni precise despre cum să se ocupe de divorţul ei. Clay depuse dosarul cu documentele necesare, dar grecul nu era de găsit. Şi nici Paulette. Era posibil ca ea să se întoarcă în câteva luni sau poate nu.

— Îmi pare rău, Clay, îi spuse ea la telefon, dar chiar nu mai vreau să muncesc.

Aşa că Mulrooney deveni confidentul lui Clay, asociatul neoficial cu ambiţii mari. El şi echipa lui studiau de ceva vreme peisajul schimbător al proceselor colective. Învăţaseră legile şi procedurile. Citiseră articolele savante scrise de profesori, ca şi poveştile de război, pline de realităţi crude, ale avocaţilor. Existau zeci de pagini de internet – una care pretindea că oferă lista completă a tuturor acţiunilor juridice colective aflate în desfăşurare în Statele Unite, în total unsprezece mii; alta care-i sfătuia pe potenţialii reclamanţi cum să se alăture unui proces colectiv ca să primească despăgubiri; una specializată în procese legate de problemele de sănătate ale femeilor; alta pentru bărbaţi; mai multe care se refereau la dezastrul provocat de pastilele de slăbit Skinny Ben; şi mai multe încă scriau despre procese legate de tutun. Niciodată nu se concentrase atâta muncă intelectuală, susţinută de atâţia bani, împotriva producătorilor de articole periculoase.

Mulrooney avea un plan. Cu atâtea procese colective deja intentate, firma îşi putea cheltui resursele considerabile adunând noi clienţi. Deoarece Clay avea bani pentru publicitate şi marketing, puteau să aleagă cele mai profitabile procese colective şi să se concentreze asupra reclamanţilor încă neidentificaţi. Ca şi în cazul Dyloft, aproape toate procesele care se terminaseră cu înţelegeri rămăseseră deschise pentru un număr de ani pentru a le permite noilor participanţi să primească sumele la care aveau dreptul. Firma lui Clay putea pur şi simplu să profite de succesele altor specialişti în daune, într-un fel să adune resturile, dar pe onorarii uriaşe. Folosi exemplul Skinny Ben. Cea mai apropiată estimare a numărului de potenţiali reclamanţi era de trei sute de mii, dintre care poate o sută de mii erau încă neidentificaţi şi, cu certitudine, nereprezentaţi. Se negociase o înţelegere; compania avea de plătit miliarde. Orice reclamant trebuia numai să se prezinte la administratorul cazului, să aducă dovezile medicale şi să-şi ia banii.

Ca un general care îşi organizează trupele, Clay trimise doi asistenţi juridici pe frontul Skinny Ben. Era mai puţin decât ceruse Mulrooney, dar Clay avea planuri mai mari. Porni războiul cu Maxatil, proces pe care avea să-l conducă chiar el. Raportul guvernamental, care nu fusese încă publicat şi pe care Max Pace, evident, îl furase, avea o sută patruzeci de pagini pline de rezultate incriminatoare. Clay îl citi de două ori înainte să i-l dea lui Mulrooney.

Într-o seară cu ninsoare, pe la sfârşitul lui ianuarie, îl studiară împreună până după miezul nopţii, apoi făcură planuri detaliate de atac. Clay hotărî ca Mulrooney, împreună cu alţi doi avocaţi, doi asistenţi şi trei secretare să se ocupe de procesul Maxatil.

La ora două dimineaţa, în timp ce o ninsoare puternică bătea în geamurile sălii de şedinţe, Mulrooney spuse că voia să discute ceva neplăcut.

— Ne mai trebuie bani.

— Câţi? întrebă Clay.

— Acum suntem treisprezece cu toţii, toţi de la firme mari unde o duceam chiar bine. Zece dintre noi suntem căsătoriţi, majoritatea au copii, resimţim tensiunea, Clay! Ne-ai dat un contract pe un an cu un salariu de şaptezeci de mii şi crede-mă că suntem bucuroşi să le avem. Nu ai idee ce înseamnă să faci facultatea la Yale sau la altă universitate de elită, să fii curtat de firmele mari, să-ţi iei o slujbă, să te însori şi pe urmă să fii aruncat în stradă fără nimic. Îţi cam răneşte orgoliul, înţelegi ce spun?

— Înţeleg.

— Mie mi-ai mărit salariul şi nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscător. Eu mă descurc. Dar ceilalţi băieţi o duc greu. Şi sunt foarte mândri.

— Câţi bani?

— Nu mi-ar plăcea să-l pierd pe nici unul dintre ei. Sunt foarte deştepţi. Şi muncesc de le sar capacele.

— Uite cum facem, Oscar! Zilele astea sunt foarte generos. Vă dau tuturor un contract pe încă un an, cu un salariu de două sute de mii. Vreau să primesc în schimb multe ore de lucru. Suntem pe cale să începem o afacere uriaşă, mai mare decât cea de anul trecut. Voi vă faceţi treaba şi eu vă dau prime. Prime grase. Îmi plac primele, Oscar, din motive lesne de înţeles. S-a făcut?

— Cum să nu, şefu'.

Zăpada era prea mare ca să se circule cu maşina, aşa că îşi continuară maratonul. Clay avea raportul preliminar asupra companiei din Reedsburg, Pennsylvania, care făcea mortar de proastă calitate. Wes Saulsberry îi trimisese dosarul secret despre care îi vorbise la New York. Cimentul pentru zidărie nu era la fel de incitant ca tumorile la vezică sau cheagurile de sânge sau problemele cardiace, dar banii erau la fel de mulţi. Doi avocaţi şi un asistent primiră sarcina de a pregăti procesul colectiv şi de a găsi nişte reclamanţi.

Stătură împreună timp de zece ore în sala de şedinţe,

dând pe gât cafele, mâncând covrigi tari, privind cum ninsoarea devine viscol, făcând planuri pentru tot anul. Deşi începuse ca un schimb de idei, şedinţa se transformă în ceva mult mai important. Lua contur o nouă firmă de avocatură, cu o idee mai clară despre ce vrea să facă şi unde vrea să ajungă.

*

PREŞEDINTELE avea nevoie de el! Deşi mai erau doi ani până la alegeri, adversarii lui strângeau deja bani cu lopata. Iar el, încă din anii de început ai carierei de senator, se ţinuse pe o poziţie fermă în ce priveşte avocaţii; de fapt, chiar fusese şi el avocat de provincie odată şi încă era mândru de asta, iar acum avea nevoie de ajutorul lui Clay ca să ţină piept intereselor egoiste ale marilor companii. Pretextul pe care îl propuse pentru a-l putea cunoaşte pe Clay personal era ceva care se numea Analiza Prezidenţială, un grup select de avocaţi puternici şi persoane din alte branşe, care puteau să scrie cecuri grase şi să petreacă ceva timp discutând probleme de actualitate.

Adversarii pregăteau încă un atac, numit „Reforma sistemului de daune colective de astăzi“. Voiau să impună limite scandaloase daunelor care se puteau obţine prin proces. Voiau să demoleze sistemul de acţiuni juridice colective care le prinsese atât de bine (evident, avocaţilor specializaţi în astfel de procese). Voiau să-i împiedice pe oameni să-i dea în judecată pe doctori.

Preşedintele avea să se ţină pe poziţie, ca de obicei, dar, evident, avea nevoie de sprijin. Scrisoarea frumoasă, gofrată cu aur, lungă de trei pagini, se încheia cu o cerere de bani, şi încă mulţi. Clay îl sună pe Patton French care, lucru destul de straniu, se întâmpla să fie chiar în biroul său din Biloxi. Primi un răspuns fără ocolişuri, ca de fiecare dată:

— Scrie nenorocitul de cec, îi spuse.

Clay avu mai multe convorbiri telefonice cu directorul Analizei Prezidenţiale. Mai târziu, nu mai reuşea să-şi amintească cu ce sumă ar fi vrut să contribuie iniţial, dar cu siguranţă nu era nici măcar aproape de cecul de 250 000 de dolari pe care îl completă în final. Un curier îl ridică şi îl predă la Casa Albă. Patru ore mai târziu, alt curier îi aduse lui Clay un plic sigilat de la Casa Albă. Era un bilet scris de mână, pe un cartonaş de corespondenţă:

„Dragă Clay,

Sunt într-o şedinţă de cabinet (şi încerc să nu adorm), altfel te-aş fi sunat. Mulţumesc pentru sprijin. Hai să luăm cina împreună şi să ne cunoaştem.“

Semnat de preşedinte!

Drăguţ, dar pentru un sfert de milion de dolari nici nu se aştepta la mai puţin. A doua zi, alt curier îi aduse o invitaţie groasă de la Casa Albă. A SE RĂSPUNDE URGENT, spunea ştampila de pe plic. Clay şi încă o persoană aleasă de el erau invitaţi să participe la un dineu de gală în onoarea preşedintelui Argentinei. Ţinută de seară, bineînţeles. RSVP[6] imediat, pentru că mai erau numai patru zile până la eveniment. Incredibil ce poţi cumpăra în Washington cu 250 000 de dolari!

Ridley avea, desigur, nevoie de o rochie potrivită şi, de vreme ce Clay plătea, s-a dus cu ea la cumpărături. Şi o făcu fără să se plângă, pentru că îşi dorea nişte indicaţii despre ce îi plăcea fetei să poarte. Lăsată nesupravegheată, i-ar putea şoca pe argentinieni şi pe toţi ceilalţi, de fapt, cu vreun material transparent şi o fustă despicată până în talie. Nici gând! Clay voia să vadă rochia înainte ca ea să o cumpere.

Dar fata dovedi o incredibilă modestie, atât în materie de

[6] RSVP: *repondez s'il vous plaît* (fr.) – „vă rugăm să răspundeţi“. (n.red.)

gusturi, cât şi de preţuri. Pe ea totul arăta bine; era manechin, în definitiv, deşi părea să lucreze din ce în ce mai puţin. În cele din urmă, alese o rochie roşie superbă, dar simplă, care lăsa să se vadă mult mai puţin decât arăta ea de obicei. La trei mii de dolari era un chilipir. Pantofi, un şirag de perle micuţe, o brăţară de aur cu diamante şi Clay scăpă cu o cheltuială sub cincisprezece mii de dolari.

În limuzină, în faţa Casei Albe, în timp ce aşteptau ca cei din faţa lor să fie percheziţionaţi de un roi de gardieni, Ridley spuse:

— Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă. Eu, o fată săracă din Georgia, merg la Casa Albă!

Era încolăcită toată de braţul drept al lui Clay. Mâna lui era undeva, pe la jumătatea coapsei ei. Ridley vorbea acum cu accent mai pronunţat, cum i se întâmpla de fiecare dată când era emoţionată.

— Greu de crezut, spuse Clay, el însuşi destul de încântat.

Când coborâră din limuzină, sub o marchiză de pe Aripa Estică, un ofiţer în uniformă de paradă îi oferi braţul lui Ridley şi o conduse până la Salonul de Est al Casei Albe, unde oaspeţii se adunau şi serveau băuturi. Clay îi urmă, privind-o pe Ridley din spate şi savurând fiecare clipă. Ofiţerul se despărţi de ea fără tragere de inimă şi plecă înapoi să o conducă pe următoarea doamnă. Un fotograf făcu o poză.

Se apropiară de primul grup de persoane care discutau şi se prezentară unor oameni pe care nu aveau să-i mai vadă niciodată. Se anunţă cina şi invitaţii trecură în Salonul pentru Dineuri Oficiale, unde cincisprezece mese de zece persoane erau aşezate aproape una de alta şi pline de atâtea porţelanuri, argintărie şi cristaluri cum nu se mai văzuseră niciodată la un loc. Aşezarea la masă era stabilită dinainte şi nimeni nu stătea la aceeaşi masă cu soţul, soţia sau persoana pe care o invitaseră. Clay o conduse pe Ridley la masa ei, îi găsi locul, o ajută să se

aşeze, o sărută uşor pe obraz şi îi spuse: „Baftă!“ Ea îi răspunse cu un zâmbet perfect de manechin, strălucitor şi încrezător, dar el ştia că în momentul acela nu era decât o fetiţă speriată din Georgia. Înainte să se fi îndepărtat câţiva metri, doi bărbaţi se învârteau deja în jurul ei, strângându-i mâna şi prezentându-se cu cea mai mare căldură.

Pe Clay îl aştepta o seară lungă. La dreapta lui era o regină a lumii bune din Manhattan, o femeie dură, ofilită şi stafidită, care se înfometa de atâta vreme, încât ajunsese să arate ca un cadavru. Era surdă şi vorbea cu volumul dat la maximum. În stânga era fiica unui magnat, proprietar de centre comerciale de undeva, din zona central-estică, fost coleg de facultate cu preşedintele. Clay îşi îndreptă atenţia asupra ei şi se strădui din greu timp de cinci minute, până când îşi dădu seama că fata nu are nimic de spus.

Timpul se opri în loc.

Stătea cu spatele la Ridley; nu avea habar cum se descurca ea.

Vorbi preşedintele, apoi se servi cina. Un cântăreţ de operă care stătea vizavi de Clay începu să simtă efectul vinului şi se apucă să spună bancuri vulgare. Vorbea tare şi fornăit. Era originar de undeva, din munţi, şi nu avea absolut nici o reţinere când venea vorba să spună obscenităţi de faţă cu femeile; nu era impresionat câtuşi de puţin de faptul că se aflau la Casa Albă.

La trei ore după ce se aşezase pe scaun, Clay se ridică şi îşi luă la revedere de la noii şi minunaţii săi prieteni. Cina se terminase; în Salonul de Est, orchestra îşi acorda instrumentele. O găsi pe Ridley şi merseră să danseze. Puţin înainte de miezul nopţii, când numărul invitaţilor scăzuse la câteva zeci, preşedintele şi Prima Doamnă se alăturară celor mai petrecăreţi pentru unul, două dansuri. Preşedintele părea sincer încântat să-l cunoască pe Clay Carter:

— Am citit articolele despre tine, fiule, bună treabă!

spuse.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

— Cine e gagica?

— O prietenă.

Ce-ar zice feministele dacă l-ar auzi folosind cuvântul „gagică“?

— Pot să dansez cu ea?

— Sigur, domnule preşedinte!

Şi astfel, domnişoara Ridal Petashnakol, fostă bursieră din Georgia, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, se trezi strânsă în braţe, ţinută la piept şi îmbrăţişată de însuşi preşedintele Statelor Unite.

|Capitolul 27|

Livrarea unui Gulfstream 5 nou dura minimum douăzeci şi două de luni, probabil chiar mai mult, dar nu întârzierea era cel mai mare obstacol. Preţul era, pentru moment, de patruzeci şi patru de milioane de dolari şi avionul era dotat, desigur, cu cele mai noi aparate şi accesorii. Era vorba totuşi de prea mulţi bani, dar Clay era sincer tentat. Explicaţia pe care o primi din partea agentului de vânzări era că majoritatea avioanelor G-5 noi erau achiziţionate de corporaţii mari, care aveau miliarde de dolari şi care comandau câte două sau trei odată şi le foloseau încontinuu. Cea mai bună afacere în cazul lui, ca proprietar individual, era să închirieze un avion puţin mai vechi pentru, să zicem, şase luni, ca să se convingă dacă asta îşi dorea. Apoi putea cumpăra aparatul, iar nouăzeci la sută din suma plătită pe chirie s-ar deduce din costul de vânzare.

Agentul avea chiar avionul potrivit. Era un model G-4 PD (Performanţe Deosebite) din 1998, pe care o firmă din topul celor cinci sute cele mai bogate îl schimbase pe un G-5 nou. Când îl văzu, în toată splendoarea sa, pe pista de la Aeroportul Naţional Reagan, inima începu să-i bată cu putere şi pulsul îi crescu nebuneşte. Era alb ca zăpada, cu o dungă elegantă, albastru-marin. Ajungea la Paris în şase ore. La Londra – în cinci.

Se sui la bord, împreună cu agentul. Clay nu-şi putea da seama dacă era cu câţiva centimetri mai mic decât G-5-ul lui Patton French. Avea piele, mahon, garnituri de aramă peste tot. Bucătărie, bar, spaţiu de odihnă în spate; în faţă, la piloţi, echipamente aviatice de ultimă oră. Una dintre canapele se putea întinde şi transforma în pat şi, pentru o

clipă, Clay se gândi la Ridley; ei doi, între cearşafuri, la zece mii de metri altitudine. Sisteme audio, video şi de telefonie sofisticate. Fax, computer, acces la internet.

Avionul părea nou-nouţ, iar agentul îl lămuri că tocmai ieşise din atelier, unde exteriorul fusese complet revopsit, iar interiorul remobilat. La insistenţele lui Clay, spuse în cele din urmă:

— Cu treizeci de milioane e al tău.

Se aşezară la o măsuţă şi începură negocierile. Încet-încet, ideea închirierii dispăru. La venitul lui Clay, nu i-ar fi fost deloc greu să obţină o ofertă de finanţare convenabilă. Ipoteca, numai trei sute de mii de dolari pe lună, ar costa doar puţin mai mult decât chiria. Iar dacă la un moment dat ar dori să-l schimbe cu alt avion, atunci agentul l-ar răscumpăra pe acesta la cea mai mare cotaţie de pe piaţă şi i-ar oferi în schimb orice şi-ar dori.

Doi piloţi ar costa două sute de mii de dolari pe an, cu beneficii, cursuri de pregătire şi toate celelalte cheltuieli incluse. Clay ar putea lua în calcul şi opţiunea de a-şi înscrie avionul la o companie de curse charter.

— În funcţie de cât de mult îl foloseşti tu, ţi-ar putea aduce spre un milion de dolari pe an din curse charter, spuse agentul, pregătindu-se să dea lovitura de graţie. Asta ar acoperi cheltuielile cu piloţii, hangarul şi întreţinerea.

— Ai idee cam cât o să-l folosesc? întrebă Clay, ameţit de mulţimea posibilităţilor.

— Am vândut o grămadă de avioane avocaţilor, spuse agentul, căutând în servietă statistica de care avea nevoie. Maximum trei sute de ore pe an. Poţi să-l închiriezi pentru de două ori pe atât.

„Doamne! se gândi Clay. Chestia asta ar putea aduce chiar profit.“

Vocea raţiunii îi spunea să nu se pripească, dar de ce să mai aştepte? Şi, în plus, cui i-ar putea cere sfatul? Singurele persoane pe care le cunoştea şi care aveau

experienţă în asemenea chestiuni erau amicii lui, specialiştii în daune, şi oricare dintre ei i-ar spune: „Nu ai avion? Cumpără-ţi!“

Aşa că îl cumpără.

*

ÎNCASĂRILE COMPANIEI Goffman pe ultimul trimestru erau mai mari decât în anul precedent, cu vânzări record. Acţiunile se vindeau cu 65 de dolari, cea mai bună cotaţie din ultimii doi ani. Începând cu prima săptămână din ianuarie, compania lansase o campanie publicitară nu doar pentru promovarea unuia dintre multele sale produse, ci a companiei înseşi. „Goffman a fost mereu alături de dumneavoastră“ era sloganul şi tema reclamelor şi fiecare spot arăta câte un produs bine cunoscut, făcut pentru a alina şi proteja America: o mamă care pansa rana fiului cu un mic bandaj; un tânăr atrăgător, cu nelipsitul abdomen plat, savurând fiecare clipă a bărbieritului; un cuplu cu părul cărunt pe o bancă, fericiţi că au scăpat de hemoroizi; un individ care face *jogging,* înnebunit de durere, luând un analgezic şi aşa mai departe. Lista de produse de consum utile fabricate de Goffman era nesfârşită.

Mulrooney studia compania mai ceva decât un analist financiar şi era convins că noua campanie publicitară nu era decât o stratagemă pentru a-şi pregăti investitorii şi consumatori pentru şocul provocat de Maxatil. Din cercetările lui reieşi că Goffman nu mai folosise niciodată strategii publicitare cu asemenea mesaje liniştitoare. Compania era pe unul dintre primele cinci locuri din ţară la publicitate, dar întotdeauna îşi investise banii în câte un produs pe rând, cu rezultate remarcabile.

Părerea lui era împărtăşită şi de Max Pace, care îşi stabilise reşedinţa la hotelul Hay-Adams. Clay îi făcu o vizită în apartamentul lui pentru o cină târzie, servită în cameră. Pace era ţâfnos şi nerăbdător să arunce bomba

asupra companiei Goffman. Citi ultimele modificări aduse la dosarul procesului care urma să fie înaintat la tribunalul din Washington. Ca de obicei, făcu însemnări pe margine.

— Care e planul? întrebă el, ignorând mâncarea şi vinul.

Clay nu le ignoră pe ale lui.

— Anunţurile încep la opt dimineaţă, spuse, cu gura plină de carne de viţel. Un atac rapid în optzeci de sectoare de piaţă, de pe o coastă pe cealaltă. Linia fierbinte a fost instalată. Pagina de web e gata. Mica mea firmă e gata de treabă. Mâine la ora zece mă duc la tribunal şi depun personal dosarul.

— Sună bine.

— Doar nu e prima dată când facem aşa ceva! Cabinetul de avocatură al lui J. Clay Carter II este o maşinărie de procese colective de daune, mulţumesc foarte mult!

— Noii tăi amici nu ştiu nimic?

— Bineînţeles că nu! De ce le-aş spune? Am lucrat împreună la Dyloft, dar French şi toţi tipii ăia îmi sunt şi rivali. I-am şocat atunci, o să-i şochez şi acum. De-abia aştept!

— Ăsta nu e Dyloft, nu uita! Atunci ai avut noroc, pentru că ai prins o companie şubredă într-un moment prost. Cu Goffman va fi mult mai greu.

În cele din urmă, Pace aruncă dosarul pe bufet şi se aşează la masă.

— Dar au scos un medicament periculos, spunea Clay. Şi cu un medicament periculos nu mergi la proces.

— Nu într-un proces colectiv. Ştiu de la sursele mele că Goffman s-ar putea să accepte să se judece în cazul din Flagstaff, de vreme ce e vorba de un singur reclamant.

— Cazul lui Mooneyham?

— Exact. Dacă vor pierde, o să fie mai împăciuitori când se vor negocia înţelegerile. Dacă vor câştiga, atunci s-ar putea să fie o luptă de durată.

— Spuneai că Mooneyham nu pierde niciodată.

— N-a mai pierdut de mai bine de douăzeci de ani. Juraţii

îl plac la nebunie. Poartă pălării de cowboy, haine de piele întoarsă, cizme roşii şi alte lucruri din astea. O reminiscenţă din vremurile când avocaţii îşi câştigau încă procesele la tribunal. O adevărată capodoperă. Ar trebui să mergi să-l cunoşti. Ar merita excursia.

— O să-mi adaug şi asta pe listă.

Gulfstreamul aştepta în hangar, nerăbdător să zboare.

Sună un telefon şi Pace avu, timp de cinci minute, o conversaţie cu voce scăzută în capătul celălalt al camerei.

— Valeria, spuse când se întoarse la masă.

Clay şi-o imagină o clipă pe fiinţa asexuată ronţăind un morcov. Bietul Max! Ar fi putut nimeri mult mai bine.

Clay dormea la birou. Amenajase un mic dormitor şi o baie lângă sala de şedinţe. Adesea stătea treaz până după miezul nopţii, apoi dormea câteva ore, făcea un duş scurt şi înainte de şase era înapoi la birou. Stilul lui de muncă devenise legendar, nu numai în propria firmă, ci şi în tot oraşul. Majoritatea bârfelor în cercurile avocăţeşti erau despre el, cel puţin în momentul acela, iar ziua lui de lucru de şaisprezece ore era adesea extinsă la optsprezece sau douăzeci, în baruri şi la cocteiluri.

Şi de ce n-ar munci cât e ziua de lungă? Avea treizeci şi doi de ani, era necăsătorit şi nu avea nici un fel de obligaţii serioase care să-i mănânce timpul. Cu noroc şi puţin talent i se oferise o şansă unică de a reuşi în viaţă ca puţini alţii. De ce să nu dea tot ce poate la firmă timp de câţiva ani, şi apoi să renunţe la tot şi să-şi facă de cap tot restul vieţii?

Mulrooney apăru puţin după ora şase, după ce băuse deja patru ceşti de cafea, înarmat cu o sută de idei noi.

— Ziua Z? întrebă, dând buzna în biroul lui Clay.

— Ziua Z!

— Hai să tăiem nişte capete!

La ora şapte, biroul forfotea de avocaţi şi asistenţi cu ochii pe ceas, şi toţi aşteptau invazia. Secretarele umblau din birou în birou cu cafele şi covrigi. La opt, se înghesuiră cu toţii în sala de şedinţe, cu privirile aţintite asupra

televizorului cu ecran lat. Primul anunţ era difuzat de canalul ABC, partener al reţelei de televiziune din Washington.

O doamnă bine, puţin peste şaizeci de ani, cu părul scurt şi grizonat, coafat elegant, cu ochelari de firmă, stă la o masă mică de bucătărie şi se uită pe geam cu o privire tristă. Voce din fundal (o voce oarecum rău prevestitoare): „Dacă aţi luat medicamentul pe bază de hormoni feminini numit Maxatil, e posibil să fi provocat creşterea riscului de cancer la sân, afecţiuni ale inimii şi accident cerebral“. Prim-plan cu mâinile femeii, odihnindu-se pe masă, apoi imaginea se mută pe un flacon cu pastile pe care scrie cu litere groase **MAXATIL.** „Nici un cap de mort nu ar fi fost mai înspăimântător.“ Voce pe fundal: „Vă rugăm să mergeţi imediat la un consult medical. Maxatil vă poate pune în mare pericol sănătatea“. Prim-plan cu figura femeii, şi mai tristă acum, iar în ochi îi apar lacrimi. Voce pe fundal: „Pentru mai multe informaţii, sunaţi la Linia Fierbinte Maxatil“. În josul ecranului apare un număr de telefon gratuit. În imaginea finală, femeia îşi scoate ochelarii şi îşi şterge o lacrimă de pe obraz.

Aplaudară şi ovaţionară de parcă banii urmau să vină peste noapte. Apoi Clay îi trimise pe toţi la locurile lor lângă telefoane, să înceapă să adune clienţi. În câteva minute începură să curgă apelurile. La ora nouă fix, aşa cum se hotărâse, se trimiseră prin fax copii ale dosarului către toate ziarele şi canalele de televiziune financiare. Clay îl sună pe vechiul său prieten de la *The Wall Street Journal* şi îi dădu pontul. Îi spuse că i-ar putea acorda un interviu în câteva zile.

La deschiderea bursei, acţiunile Goffman erau cotate la 65 de dolari, dar resimţiră imediat efectul procesului intentat în Washington. Clay se trezi fotografiat de un fotoreporter în timp ce depunea dosarul la tribunal.

Până la prânz, preţul acţiunilor Goffman scăzuse la 61 de dolari. Compania se grăbi să dea un comunicat de presă în care nega vehement că Maxatil ar fi vinovat de toate acele lucruri îngrozitoare care se invocau în acţiunea juridică. Aveau de gând să se apere cu toate forţele.

Patton French îl sună în timpul „prânzului“. Clay mânca un sendviş la birou, privind cum se înalţă teancul de cazuri.

— Sper că ştii ce faci, spuse French neîncrezător.

— Hei, şi eu sper, Patton. Ce mai faci?

— Cum nu se poate mai bine. Ne-am uitat şi noi bine la cazul Maxatil acum vreo şase luni. Am hotărât să nu ne băgăm. Dovedirea relaţiei cauză-efect ar putea fi o adevărată problemă.

Clay scăpă sendvişul din mână şi încercă să-şi recapete suflul. Patton French refuza un caz? Spunea nu unui proces colectiv împotriva uneia dintre cele mai bogate corporaţii din ţară? Îşi dădu seama că tăceau amândoi, o pauză incomodă în conversaţie.

— Păi, ce să zic, Patton, vedem lucrurile diferit.

Bâjbâia cu mâna în spate, căutându-şi scaunul. În cele din urmă, se prăbuşi în el.

— De fapt, toată lumea a refuzat până la tine. Saulsberry, Didier, Carlos din Miami. Un tip din Chicago are o mulţime de cazuri, dar încă n-a intentat proces. Nu ştiu ce să zic, poate ai dreptate. Poate că noi nu ne-am dat seama, asta-i tot.

French încerca să obţină informaţii.

— Avem tot ce ne trebuie despre ei, spuse Clay. Raportul guvernamental!

„Asta era! Eu îl am, şi French nu.“ În cele din urmă, după ce trase adânc aer în piept, inima începu să-i bată din nou.

— Ar fi bine să fii pregătit, Clay! Tipii ăştia sunt foarte buni. Pe lângă ei, bătrâneii ca Wicks şi băieţii de la Laboratoarele Ackerman par nişte şcolari.

— S-ar zice că eşti speriat, Patton. Mă surprinzi.

— Nu, nu sunt speriat deloc. Dar dacă teoria ta are vreo hibă, te vor mânca de viu. Şi nici să nu te gândeşti la o înţelegere rapidă.

— Vrei să participi şi tu?

— Nu. Nu mi-a plăcut acum şase luni, şi nu-mi place nici

acum. În plus, am deja prea multe cazuri deschise. Succes!

Clay închise telefonul şi se încuie în birou. Se duse la fereastră şi stătu acolo cel puţin cinci minute până îşi simţi cămaşa lipindu-i-se de spate de la sudoarea rece. Atunci îşi duse mâna la frunte şi găsi valuri de transpiraţie.

|Capitolul 28|

Titlul din *Daily Profit* urla: O SUTĂ DE MILIOANE NENOROCITE NU-I MAI AJUNG! Articolul începea cu un scurt paragraf despre procesul „frivol“ intentat cu o zi înainte împotriva companiei Goffman, unul dintre cei mai apreciaţi fabricanţi de produse de consum din America. Minunatul medicament Maxatil produs de ei ajutase nenumărate femei să treacă prin coşmarul menopauzei, dar era atacat acum de aceiaşi rechini care duseseră la faliment firme ca A. H. Robins, Johns Manville, Owens-Illinois şi, practic, întreaga industrie americană de azbest.

Tonul articolului devenise mai dur când ajunse să vorbească despre cel mai mare dintre rechini, un şmecher tânăr şi neruşinat din Washington, pe nume Clay Carter, care, conform surselor lor, nu pledase niciodată în faţa unui juriu. Cu toate acestea, câştigase peste o sută de milioane de dolari anul trecut la loteria proceselor colective de daune. Evident, jurnalistul avea o colecţie sigură de surse de încredere. Primul era un director de la Camera de Comerţ a Statelor Unite, care milita împotriva proceselor, în general, şi a avocaţilor, în special: „Toţi aceşti indivizi asemenea lui Clay Carter nu fac decât să-i inspire şi pe alţii să intenteze astfel de procese născocite. Dacă un anonim ca domnul Carter poate câştiga atât de mult într-un timp aşa de scurt, înseamnă că nici o companie respectabilă nu se poate simţi în siguranţă“. Un profesor de la o facultate de drept de care Clay nu auzise niciodată spunea: „Indivizii aceştia sunt neîndurători. Lăcomia lor nu cunoaşte limite şi din cauza asta vor ucide, în final, gâsca asta cu ouă de aur“. Un congresman fluşturatic din Connecticut prinse ocazia să ceară de

îndată aprobarea unei reforme a sistemului de daune al cărei promotor era chiar el. Urmau să aibă loc audieri în comisii, iar domnul Carter s-ar putea trezi citat să depună mărturie în faţa Congresului.

Surse rămase anonime din cadrul companiei Goffman spuneau că firma se va apăra din toate puterile, că nu va ceda şantajului şi că, la momentul potrivit, va cere despăgubiri pentru onorariile avocaţilor săi şi pentru costurile de judecată cauzate de aceste acuzaţii imorale şi neserioase.

Valoarea acţiunilor scăzuse cu unsprezece la sută, ceea ce însemna o pierdere de două miliarde de dolari în dividende, şi totul din cauza acestui proces neîntemeiat.

„De ce nu-i dau în judecată acţionarii de la Goffman pe indivizii ca Clay Carter?“ întreba un profesor de la o facultate de drept obscură.

Nu era un material plăcut de citit, dar Clay nu-l putea în nici un caz ignora. Un editorial din *Investment Times* făcea apel la Congres să studieze mai atent reforma sistemului juridic. Şi acest articol dădea mare importanţă faptului că tânărul domn Carter câştigase o adevărată avere în mai puţin de un an. Nu era decât un „tupeist“ ale cărui câştiguri necinstite aveau să-i inspire şi pe alţi escroci să dea în judecată pe oricine le cădea în mână.

Porecla „tupeistul“ rămase câteva zile pe buzele celor de la birou, înlocuind-o temporar pe cea de „Maestrul“. Clay zâmbea şi se purta de parcă era o onoare.

— Cu un an în urmă nu vorbea nimeni despre mine, se lăuda el. Acum nu se mai satură de mine.

Însă, în spatele uşilor închise ale biroului său era neliniştit şi îngrijorat din cauza grabei cu care deschisese procesul împotriva companiei Goffman. Faptul că amicii lui din branşă nu se înghesuiau să i se alăture îl cam punea pe gânduri. Publicitatea negativă îl rodea. Până acum nu vorbise absolut nimeni în apărarea lui, ceea ce nu era neobişnuit, doar că nu era lucrul de care avea el nevoie în

acel moment.

La şase zile după depunerea dosarului, sună Pace din California.

— Mâine e ziua cea mare, spuse el.

— Am nevoie de nişte veşti bune, spuse Clay. Raportul guvernamental?

— Nu pot să-ţi spun, răspunse Pace. Şi gata cu discuţiile la telefon! Ar putea asculta cineva. Îţi explic când mă întorc în oraş. Mai încolo.

„Ar putea asculta cineva? La care capăt – la al meu sau la al lui Pace? Şi cine, mă rog?“ Aşa se duse încă o noapte de somn.

Studiul efectuat de Comisia Americană pentru Persoanele de Vârsta a Treia avea iniţial ca scop testarea a douăzeci de mii de femei, cu vârste cuprinse între patruzeci şi cinci şi şaptezeci şi cinci de ani, pe o perioadă de şapte ani. Grupul fusese împărţit în două părţi egale. Jumătate din femei primeau zilnic câte o pastilă de Maxatil, în timp ce celelalte primeau paliative. Însă cercetătorii abandonaseră proiectul după numai patru ani, atât de proaste erau rezultatele. S-a descoperit o creştere a riscului de cancer la sân, de boli de inimă şi accidente vasculare la un procent îngrijorător dintre femei. La cele care luaseră medicamentul, riscul de cancer la sân crescuse cu treizeci şi trei la sută, cel de infarct, cu douăzeci şi unu la sută, iar cel de accident cerebral, cu douăzeci la sută.

Studiul estima că la fiecare o sută de mii de femei care luau Maxatil timp de patru sau mai mulţi ani, patru sute se vor îmbolnăvi de cancer la sân, trei sute vor suferi de afecţiuni cardiace mai mult sau mai puţin grave şi alte trei sute vor suferi accidente vasculare grave sau moderate.

Raportul apăru în presă în dimineaţa următoare. Acţiunile Goffman primiră o nouă lovitură, scăzând la 51 de dolari bucata la aflarea veştilor. Clay şi Mulrooney îşi petrecură toată dimineaţa monitorizând pagini web şi

canale de televiziune, aşteptând vreo reacţie din partea companiei, însă nu apăru nici una. Reporterii care îl împroşcaseră cu noroi pe Clay după ce intentase procesul nu îl sunară să-i afle reacţia la citirea veştilor. Menţionară pe scurt chestiunea a doua zi. În *Post* apăru un rezumat destul de sec despre publicarea raportului, însă numele lui Clay nu era amintit. Se simţea reabilitat, dar ignorat. Avea atâtea de spus în apărarea sa, dar nimeni nu era interesat să-l asculte.

Se mai linişti văzând afluxul de apeluri din partea pacientelor care luaseră Maxatil.

*

GULFSTREAMUL trebuia să-şi ia cândva zborul. Stătea de opt zile în hangar, iar Clay murea de nerăbdare să călătorească. O urcă la bord pe Ridley şi porni spre vest, mai întâi spre Las Vegas, deşi la birou nimeni nu ştia că făcea escală acolo. Era o călătorie de afaceri, şi încă una de mare importanţă. Avea întâlnire cu marele Dale Mooneyham din Tucson, să discute despre Maxatil.

Rămaseră două nopţi în Vegas, într-un hotel cu gheparzi şi pantere adevărate expuse într-o imitaţie de rezervaţie naturală din faţa intrării. Clay pierdu treizeci de mii de dolari la *blackjack,* iar Ridley cheltui douăzeci şi cinci de mii pe haine în magazinele de firmă care umpleau curtea interioară acoperită a hotelului. Gulfstreamul plecă spre Tucson.

Firma Mort & Mooneyham transformase o gară veche din centrul oraşului într-o clădire de birouri cu un plăcut aer retro. Recepţia era fosta sală de aşteptare, o încăpere lungă, cu tavanul boltit, unde două secretare erau ascunse în colţuri opuse, de parcă ar fi trebuit să fie despărţite pentru a păstra liniştea. La o privire mai atentă, nici una nu părea capabilă de violenţă.

Amândouă aveau peste şaptezeci de ani şi erau pierdute

în propria lume. Era un muzeu de obiecte de tot felul, o colecţie de lucruri pe care Dale Mooneyham le dusese la tribunal şi le prezentase juriului. Într-o vitrină înaltă era un boiler cu gaz, iar pe plăcuţa de bronz de deasupra uşii era scris numele cazului şi suma la care se ridicase verdictul – „4,5 milioane de dolari, 3 octombrie 1988, Stone County, Arkansas“. Mai era un vehicul cu trei roţi care costase compania Honda trei milioane de dolari în California şi o puşcă ieftină care înfierbântase atât de tare un juriu texan, încât reclamantul primise unsprezece milioane de dolari. Zeci de produse – o maşină de tuns iarba, o caroserie dezintegrată de la o Toyota Cellica, o bormaşină, o vestă de salvare care nu se deschisese, o scară prăbuşită. Iar pe pereţi atârnau tăieturi din ziare şi fotografii ale marelui om înmânându-le cecurile clienţilor răniţi. Clay, rămas singur deoarece Ridley era la cumpărături, trecea de la un exponat la altul, fascinat de trofee şi fără să-şi dea seama că fusese lăsat să aştepte aproape o oră.

Într-un sfârşit, un asistent veni după el şi-l conduse pe un coridor larg pe care se înşirau birouri spaţioase. Pereţii erau acoperiţi cu titluri şi articole din ziare, mărite şi înrămate, care spuneau toate povestea unor victorii răsunătoare în sala de tribunal. Mott, cine o mai fi fost şi el, era, cu siguranţă, un actor insignifiant. Pe antet mai apăreau doar numele a patru avocaţi.

Dale Mooneyham stătea la birou şi se ridică numai pe jumătate când intră Clay, pe care nu-l anunţase nimeni şi care se simţea ca un vagabond. O strângere de mână rece şi de formă. Nu era bine-venit acolo şi era nedumerit de modul în care fusese primit. Mooneyham avea cel puţin şaptezeci de ani, era un bărbat corpolent, cu pieptul lat şi burtă proeminentă. Blugi, cizme de piele roşu-ţipător, o cămaşă western şifonată şi, evident, fără cravată. Îşi vopsea în negru părul cărunt, dar avea nevoie de încă o şedinţă pentru că tâmplele îi erau albe, iar restul negru şi

lipit de cap de prea multă grăsime. Faţa lungă şi lată, ochii buhăiţi, de băutor.

— Drăguţ birou, de-a dreptul unic, spuse Clay, încercând să mai dezmorţească atmosfera.

— L-am cumpărat acum patruzeci de ani, spuse Mooneyham, pe cinci mii de dolari.

— Impresionantă colecţie de suveniruri.

— M-am descurcat bine, fiule! N-am mai pierdut nici un proces de douăzeci şi unu de ani. Ar fi timpul să mai şi pierd, cel puţin aşa spun adversarii mei.

Clay privi în jur şi încercă să se relaxeze în scaunul jos, de piele veche. Biroul era de cel puţin cinci ori mai mare decât al lui, cu pereţii plini de trofee de vânătoare împăiate care îi urmăreau fiecare mişcare. Nu suna nici un telefon, nu ţăcănea nici un fax în depărtare. În biroul lui Mooneyham nu exista calculator.

— Am venit să vorbim despre Maxatil, cred, spuse Clay, simţind că ar putea fi dat afară în orice clipă.

Ezitare, nici o reacţie în afară de o mişcare indiferentă a ochilor mici şi negri.

— E un medicament periculos, spuse el simplu, ca şi cum Clay habar n-ar fi avut. Am intentat procesul acum vreo cinci luni, în Flagstaff. Lucrurile se mişcă repede în tribunalul de aici, din Arizona, i se zice Titirezul, aşa că până la începutul toamnei ar trebui să înceapă procesul. Spre deosebire de tine, eu nu intentez acţiunea înainte să fac toate cercetările şi toate pregătirile şi să fiu gata să merg la tribunal. Dacă faci aşa, partea adversă n-o să te prindă niciodată din urmă. Am scris o carte despre pregătirile dinaintea unui proces. Încă o mai citesc uneori. Ar trebui s-o citeşti şi tu.

„Să plec acum?“ ar fi vrut să întrebe Clay.

— Ce-mi puteţi spune despre clienta dumneavoastră?

— E una singură. Procesele colective sunt o escrocherie, cel puţin aşa cum le faceţi tu şi prietenii tăi. Daunele colective sunt o păcăleală, un jaf la adresa clienţilor, o

loterie mânată de lăcomia care, într-o bună zi, o să ne facă rău tuturor. Lăcomia necontrolată o să încline balanţa spre partea cealaltă. Se vor face reforme şi vor fi drastice. Voi o să rămâneţi fără obiectul muncii, dar n-o să vă pese, fiindcă aveţi bani. Însă cei care o să aibă de suferit sunt viitorii reclamanţi, toţi oamenii simpli care n-o să mai poată deschide vreun proces împotriva produselor periculoase, pentru că voi, băieţi, v-aţi bătut joc de lege!

— V-am întrebat despre clienta dumneavoastră.

— O femeie albă de şaizeci şi şase de ani, nefumătoare, care a luat Maxatil timp de patru ani. Am cunoscut-o acum un an. Noi, aici, nu ne grăbim, ne facem lecţiile înainte să deschidem focul.

Clay ar fi vrut să vorbească despre lucruri mari, despre idei mari, despre cât de mulţi clienţi potenţiali existau în cazul Maxatil şi la ce se aştepta Mooneyham din partea companiei Goffman şi ce fel de experţi plănuia să folosească la proces. În schimb, căuta o scăpare rapidă.

— Nu vă aşteptaţi la o înţelegere? întrebă el, încercând să pară cât de cât interesat.

— Eu nu negociez, fiule! Clienţii mei ştiu asta de la bun început. Accept trei cazuri pe an, toate alese cu grijă de mine. Îmi plac cazurile deosebite, produse şi teorii pentru care nu am mai pledat. Tribunale pe care nu le cunosc. Am de unde să aleg, pentru că mă sună avocaţii în fiecare zi. Şi întotdeauna ajung la proces. Ştiu din momentul când accept un caz că nu se va ajunge la nici o înţelegere. Îi spun acuzatului de la început: „Hai să nu ne pierdem timpul gândindu-ne la înţelegeri, bine?“ În sfârşit se mişcă, mutându-şi greutatea de pe o parte pe alta, de parcă l-ar fi durut spatele sau altceva. Asta o e veste bună pentru tine, fiule! Eu voi ataca primul şi dacă juriul îmi dă dreptate, o să-mi dea un verdict frumuşel. Şi atunci voi, clovnilor, puteţi să vă puneţi de acord, intraţi în joc, vă faceţi reclamă ca să strângeţi şi mai mulţi clienţi, după care le obţineţi nişte înţelegeri pe sume mici şi vă luaţi partea din

total. O să vă ajut să câştigaţi încă o avere.

— Mi-ar plăcea să ajung la proces, spuse Clay.

— Dacă e adevărat ce am citit, nici nu ştii unde e tribunalul.

— Îl găsesc eu.

Mooneyham ridică din umeri.

— Probabil că n-o să fie nevoie. După ce termin eu cu Goffman, nu vor mai vrea să audă de nici un juriu.

— Nu sunt obligat să ajung la o înţelegere.

— O să fii. Ai mii de cazuri. N-o să ai curaj să ajungi la proces. Şi cu aceste cuvinte se ridică încet, întinse o mână fără vlagă şi spuse: Am treabă.

Clay ieşi în grabă din birou şi trecu repede pe coridor, prin holul-muzeu şi ieşi în căldura ucigătoare a deşertului.

*

GHINION în Vegas şi dezastru total în Tucson, dar ceva salvă totuşi călătoria undeva, deasupra statului Oklahoma, la paisprezece mii de metri altitudine. Ridley era pe canapea, învelită şi adormită buştean, când începu să bâzâie faxul. Clay se duse în spatele cabinei întunecoase şi ridică pagina care tocmai sosise. Era de la Oscar Mulrooney, de la birou. Scosese de pe internet un articol – topul anual al firmelor şi onorariilor din revista de avocatură *American Attorney*. Între cei douăzeci de avocaţi cel mai bine plătiţi din ţară era şi domnul Clay Carter, clasat pe un impresionant loc opt, cu un câştig estimat de o sută zece milioane de dolari în anul precedent. Era chiar şi o mică fotografie a lui Clay, sub care scria „Novicele anului“.

„Nu greşiseră cu estimarea, îşi spuse Clay. Din nefericire, treizeci de milioane din onorariile primite în cazul Dyloft le-au fost oferite, sub formă de bonusuri, lui Paulette, Jonah şi Rodney, nişte recompense care la început păruseră generoase, dar care, privind retrospectiv,

erau de-a dreptul prosteşti. Nu se va mai repeta. Ceilalţi băieţi buni din *American Attorney* nu auziseră niciodată de asemenea prime mărinimoase.“ Dar Clay nu se plângea. Era singurul avocat din zona Washingtonului care intrase în topul primilor douăzeci.

Pe primul loc era o legendă din Amarillo, pe nume Jock Ramsey, care se ocupase de un caz legat de deşeuri toxice în care erau implicate mai multe companii petroliere şi de produse chimice. Cazul se lungise nouă ani. Partea lui Ramsey era estimată la patru sute cincizeci de milioane. Despre un avocat din Palm Beach, specializat în cazuri legate de tutun, se spunea că ar fi câştigat patru sute de milioane. Altul, din New York, se clasase pe locul trei, cu trei sute douăzeci şi cinci de milioane. Patton French ieşise pe locul patru, ceea ce, fără îndoială, îl scotea din sărite.

În intimitatea propriului Gulfstream, privind articolul din ziar unde îi apărea poza, Clay îşi spuse că era, probabil, un vis. Existau 76 000 de avocaţi în Washington şi el era numărul unu! Cu un an înainte nici măcar nu auzise de Tarvan, de Dyloft sau de Maxatil şi nici nu dădea prea mare atenţie proceselor colective de daune. Cu un an înainte, cel mai mare vis al său era să plece de la Biroul Avocaţilor din Oficiu şi să pună mâna pe o slujbă la o firmă respectabilă, unde să câştige suficient încât să-şi cumpere nişte costume noi şi o maşină mai bună. Numele lui pe un antet care s-o impresioneze pe Rebecca şi să-i ţină la distanţă pe părinţii ei. Un birou drăguţ cu nişte clienţi de calitate mai bună, care i-ar permite să nu se mai ascundă de amicii lui din facultate. Nişte visuri aşa de modeste!

Se hotărî să nu-i arate articolul lui Ridley. Fata se obişnuia cu banii şi era tot mai interesată de bijuterii şi călătorii. Nu fusese niciodată în Italia şi tot lansa apropouri despre Roma şi Florenţa.

Toată lumea din Washington avea să vorbească despre numele lui Clay în topul celor douăzeci. Se gândea la prietenii şi la rivalii lui, la amicii din facultate şi la vechea

gaşcă de la BAO. Dar cel mai mult se gândea la Rebecca.

|Capitolul 29|

Fabrica de ciment Hanna Portland fusese fondată în Reedsburg, Pennsylvania, în 1946, la timp ca să prindă creşterea spectaculoasă din domeniul construcţiilor, şi în special al construcţiei de case de după război. A devenit imediat firma care asigura cele mai multe locuri de muncă în orăşel. Fraţii Hanna conduceau compania cu o mână de fier, dar erau corecţi cu muncitorii, care le erau şi vecini. Când afacerile mergeau bine, muncitorii primeau salarii generoase. Când lucrurile se mişcau mai încet, cu toţii strângeau cureaua şi se descurcau. Concedierile erau rare şi se foloseau numai ca ultimă soluţie. Muncitorii erau mulţumiţi şi nu s-au organizat niciodată în sindicate.

Fraţii Hanna investeau profiturile la loc în fabrică şi în echipamente, dar şi în folosul comunităţii. Au construit un centru civic, un spital, un teatru, iar stadionul de fotbal al liceului era cel mai frumos din zonă. În decursul anilor au fost tentaţi o dată sau de două ori să vândă, să câştige bani frumoşi şi să-şi petreacă viaţa jucând golf, dar fraţii nu au fost niciodată siguri că fabrica nu va fi mutată din Reedsburg. Aşa că au păstrat-o.

După cincizeci de ani de conducere înţeleaptă, compania avea ca angajaţi patru mii din cei unsprezece mii de locuitori ai oraşului. Vânzările erau de şaizeci de milioane de dolari pe an, deşi profiturile erau mici. Concurenţa puternică din străinătate şi scăderea numărului de construcţii noi afectau serios profitul. Era o afacere ciclică, lucru pe care mai tinerii membri ai familiei Hanna încercară fără succes să-l remedieze prin diversificarea producţiei. Bilanţul reflecta în prezent mai multe datorii decât era normal.

Marcus Hanna era actualul preşedinte al consiliului de administraţie, deşi nu folosea niciodată acest titlu. Era pur şi simplu şeful, bossul cel mare. Tatăl său fusese unul dintre fondatori, iar Marcus îşi trăise toată viaţa în fabrică. În conducerea companiei se găseau nu mai puţin de opt alţi membri ai familiei, iar alţi câţiva din următoarea generaţie spălau podele prin fabrică şi făceau aceleaşi munci umile pe care le făcuseră şi părinţii lor la început.

În ziua în care se intentă procesul, Marcus era într-o şedinţă cu vărul lui primar, Joel Hanna, avocatul neoficial al firmei. Portărelul trecu fără menajamente de recepţioneră şi de secretară şi se prezentă în faţa lui Marcus şi Joel cu un plic gros.

— Dumneavoastră sunteţi Marcus Hanna? îl interpelă portărelul.

— Da. Dumneata cine eşti?

— Vin din partea judecătorului. Poftiţi citaţia.

Îi înmână plicul şi plecă.

Era o acţiune judecătorească intentată în districtul Howard, Maryland, care pretindea daune, fără a preciza suma, pentru o categorie de proprietari de locuinţe care suferiseră pagube din cauza mortarului de ciment Portland de calitate proastă, fabricat de compania Hanna. Joel parcurse citaţia şi i-o explică lui Marcus cu alte cuvinte, iar când termină, cei doi bărbaţi îi blestemară o bună bucată de vreme pe avocaţi, în general.

După o scurtă căutare, secretara găsi o impresionantă colecţie de articole recente despre avocatul care îi reprezenta pe reclamanţi, un anume Clay Carter din Washington.

Nu era de mirare că apăruseră probleme în districtul Howard. Un lot prost de ciment Portland intrase pe piaţa de acolo cu câţiva ani în urmă. Urmând filierele obişnuite, ajunsese să fie folosit de diverşi antreprenori pentru construirea caselor din cărămidă. Reclamaţiile erau recente; compania încerca să-şi dea seama de amploarea

problemei. Era limpede că era nevoie cam de trei ani pentru ca mortarul să slăbească şi apoi să înceapă să cadă.

Atât Marcus, cât şi Joel fuseseră în districtul Howard şi se întâlniseră cu furnizorii şi cu constructorii. Inspectaseră câteva case. În momentul de faţă estimau numărul de potenţiali reclamanţi la cinci sute, iar costul reparaţiilor la fiecare casă, în jur de douăsprezece mii de dolari. Compania avea asigurare de răspundere care ar fi putut să acopere primele cinci milioane de dolari.

Dar în acţiunea juridică se pretindea că era vorba de „cel puţin două mii de potenţiali reclamanţi“ şi fiecare cerea daune de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Asta înseamnă cincizeci de milioane, spuse Marcus.

— Iar nenorocitul de avocat o să înhaţe patruzeci la sută din suma totală, adăugă Joel.

— Nu poate să facă aşa ceva, spuse Marcus.

— Fac asta în fiecare zi.

Alte blesteme generale la adresa avocaţilor. Apoi unele mai precise adresate domnului Carter. Joel plecă cu citaţia. Urma să anunţe compania de asigurări, care va transfera cazul unei firme de avocatură, probabil una din Philadelphia. Aşa ceva se întâmpla o dată pe an, dar niciodată la asemenea proporţii. Pentru că daunele solicitate depăşeau cu mult suma asigurată, Hanna vor fi obligaţi să-şi angajeze propria firmă de avocatură care să lucreze cu compania de asigurări. Nici unul dintre avocaţi nu va fi ieftin.

*

ANUNŢUL PE O PAGINĂ întreagă din *Larkin Gazette* stârni agitaţie în micul orăşel ascuns de lume, în munţii din sud-vestul statului Virginia. Pentru că în Larkin existau trei fabrici, oraşul avea puţin peste zece mii de oameni, o comunitate de dimensiuni obişnuite dintr-un ţinut minier. Zece mii erau limita pentru anunţuri de o pagină întreagă

şi pentru analize medicale, limită stabilită de Oscar Mulrooney în cazul Skinny Ben. Studiase campaniile publicitare şi ajunsese la concluzia că pieţele mici nu erau luate în calcul. Din studiul său mai reieşea şi că femeile din mediul rural şi cele din zona munţilor Apalaşi erau mai corpolente decât cele din oraşe. Teritoriul Skinny Ben!

Conform anunţului, se vor face analize medicale începând de a doua zi la un motel din nordul oraşului, va fi prezent şi un doctor, un medic adevărat. Analizele erau gratuite. Puteau beneficia toate persoanele care luaseră benafoxadil, alias Skinny Ben. Erau confidenţiale. Şi ar putea duce la obţinerea unor bani de la producătorul medicamentului.

În josul paginii, cu litere mai mici, numele, adresa şi numărul de telefon al Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II, din Washington, deşi până în momentul când ajungeau să citească aceste rânduri, majoritatea oamenilor fie renunţau, fie erau prea entuziasmaţi din pricina analizelor.

Nora Tackett locuia într-o rulotă, la un kilometru şi jumătate în afara oraşului Larkin. Nu văzuse anunţul, pentru că nu citea ziarele. Nu citea nimic. Se uita la televizor şaisprezece ore pe zi, în mare parte în timp ce mânca. Locuia împreună cu doi copii vitregi pe care fostul ei bărbat i-i lăsase pe cap când îşi luase tălpăşiţa cu doi ani înainte. Erau copiii lui, nu ai ei, şi nu era foarte sigură cum ajunsese în posesia lor. Dar bărbatul plecase; fără un cuvânt, fără să lase un ban pentru creşterea celor mici, fără o vedere, o scrisoare sau un telefon ca să se intereseze de soarta celor doi plozi pe care uitase să-i ia cu el. Aşa că Nora mânca.

Deveni clienta lui J. Clay Carter când sora ei văzu anunţul din *Larkin Gazette* şi aranjă să vină să o ia şi să meargă la analize. Nora luase Skinny Ben timp de un an, până când doctorul ei încetase să i-l mai prescrie pentru că dispăruse de pe piaţă. Nu se putea spune că pierduse

vreun pic în greutate datorită pastilelor.

Sora ei o urcă într-o camionetă şi îi puse în faţă anunţul mare cât pagina.

— Citeşte aici, îi ceru MaryBeth.

MaryBeth începuse să devină obeză cu douăzeci de ani în urmă, dar un accident cerebral la vârsta de douăzeci şi şase de ani trăsese semnalul de alarmă. Era sătulă de câte predici îi ţinuse Norei; se certau de ani de zile. Şi începură din nou să se certe în timp ce traversau oraşul, îndreptându-se spre motel.

Motelul Village Inn fusese ales de secretara lui Oscar Mulrooney pentru că părea să fie cel mai nou din oraş. Era singurul care apărea pe internet, ceea ce, sperau ei, însemna ceva. Oscar dormise acolo în noaptea dinainte şi luase un mic dejun foarte matinal în cafeneaua murdară a motelului, întrebându-se încă o dată cum de reuşise să decadă în atât de scurt timp.

Al treilea din promoţia sa la Yale! Curtat de firmele de elită de pe Wall Street şi de greii din Washington. Tatăl lui era un medic celebru din Buffalo. Unchiul său, magistrat la Curtea Supremă din Vermont. Fratele său, asociat la una dintre cele mai prospere firme de avocatură specializate pe probleme de mediu din Manhattan.

Soţiei lui îi era ruşine cu el, pentru că plecase din nou la dracu' în praznic la vânătoare de cazuri. Şi lui la fel!

Partenerul lui de echipă era un doctor rezident bolivian care vorbea engleză cu un accent atât de greoi, încât până şi atunci când spunea „bună dimineaţa“ era greu să-l înţelegi. Avea douăzeci şi cinci de ani şi părea de şaisprezece, chiar şi cu halatul verde de spital, pe care Oscar insistase să-l poarte de dragul credibilităţii. Făcuse medicina pe insula Grenada din Caraibe.

Oscar îl găsise pe doctorul Livan în anunţurile cu cereri de slujbe şi îl plătea cu suma uriaşă de două mii de dolari pe zi.

Oscar se ocupa de primire, iar Livan de consultaţie.

Singura cameră de întruniri a motelului avea un paravan pliant şubred pe care se chinuiră amândoi să-l netezească şi să-l întindă de-a latul camerei, divizând-o în două părţi mai mult sau mai puţin egale. Când Nora intră în partea din faţă la opt şi patruzeci şi cinci de minute, Oscar se uită la ceas, apoi spuse, cât putu de amabil:

— Bună dimineaţa, doamnă!

Femeia venise cu un sfert de oră mai devreme, dar, în definitiv, toţi apăreau înainte de ora anunţată.

Oscar se surprinsese exersând pronunţia acestui „doamnă“ în timpul călătoriilor prin oraşele din jurul Washingtonului. Nu era obişnuit cu aşa ceva.

„Bani în bancă, îşi spuse, privind-o pe Nora. Cel puţin o sută patruzeci de kilograme, poate chiar o sută optzeci. Ce tristeţe că ajunsese să le ghicească greutatea ca un negustor de bâlci. Ce tristeţe că ajunsese să facă aşa ceva…“

— Tu eşti avocatu'? întrebă MaryBeth, plină de suspiciune. Oscar trecuse deja de o mie de ori prin asta.

— Da, doamnă, doctorul este în spate. Am nişte documente pentru dumneavoastră. Îi întinse o mapă cu nişte chestionare concepute pentru cei mai simpli cititori.

— Dacă aveţi întrebări, să-mi spuneţi!

MaryBeth şi Nora se îndreptară spre nişte scaune pliante. Nora se prăbuşi greoi într-al ei; deja transpirase. Curând se cufundară în lectura formularelor. Era linişte, până se deschise uşa şi altă femeie corpolentă aruncă o privire înăuntru. Îşi fixă imediat privirea pe Nora, care nu-şi putea lua ochii de la ea, ca o căprioară în lumina farurilor. Două grăsane la vânătoare de daune.

— Poftiţi, spuse Oscar cu un zâmbet cald, semănând din ce în ce mai mult cu un vânzător de maşini. O convinse să intre, îi trânti formularele în braţe şi o conduse în celălalt capăt al camerei. „Undeva, între o sută douăzeci şi cinci şi o sută patruzeci de kilograme.“

Fiecare set de analize costa o mie de dolari. Un pacient

din zece urma să devină client în cazul Skinny Ben. Un caz valora în medie între o sută cincizeci şi două sute de mii de dolari. Şi ei adunau numai resturile, pentru că optzeci la sută din cazuri ajunseseră deja la firme de avocatură de prin toată ţara.

Dar resturile valorau şi ele o avere. Nu la fel de mult ca Dyloftul, dar, oricum, milioane.

După ce răspunse la întrebări, Nora izbuti să se ridice în picioare. Oscar luă formularele, le verifică, se asigură că femeia luase într-adevăr Skinny Ben, apoi semnă undeva, în josul paginii.

— Pe uşa aceea, doamnă! Doctorul vă aşteaptă.

Nora trecu printr-o deschizătură mare din panoul despărţitor; MaryBeth rămase în urmă şi începu să facă puţin conversaţie cu avocatul.

Livan i se prezentă Norei, care nu înţelese nimic din ce îi spunea. Nici el n-o înţelegea pe ea. Îi luă tensiunea şi clătină din cap nemulţumit – 18 cu 14. Pulsul era 130, la limita exploziei. Livan îi arătă nişte cântare industriale şi femeia se urcă pe unul dintre ele, fără tragere de inimă – o sută nouăzeci de kilograme.

Avea patruzeci şi patru de ani. În starea asta, avea noroc dacă apuca a cincizecea aniversare.

Medicul deschise o uşă şi o conduse afară din clădire, unde aştepta o ambulanţă parcată.

— Aici facem analizele, spuse el.

Uşile din spate ale maşinii erau deschise; doi asistenţi de la sonograf aşteptau, amândoi în halate scurte, albe. O ajutară să se urce şi o instalară pe un pat.

— Ce-i asta? întrebă Nora, arătând spre aparatul care era cel mai aproape de ea.

— Un ecocardiograf, spuse unul dintre asistenţi, într-o engleză pe care o înţelegea şi ea.

— Cu asta vă scanăm pieptul, spuse celălalt asistent, o femeie, şi facem o fotografie pe calculator a inimii dumneavoastră. Nu durează nici zece minute.

— Nu doare, adăugă celălalt.

Nora închise ochii şi se rugă să supravieţuiască.

Procesul în cazul Skinny Ben era atât de profitabil, pentru că dovezile erau uşor de obţinut. În timp, medicamentul, care în ultimă instanţă ajuta prea puţin la scăderea în greutate, slăbea aorta. Iar răul făcut era permanent. Insuficienţă aortică sau afecţiuni ale valvei mitrale în proporţie de cel puţin douăzeci la sută însemnau automat proces.

Doctorul Livan citi rezultatul ecografiei Norei în timp ce ea încă se ruga şi le făcu semn asistenţilor că da: douăzeci şi doi la sută. Duse rezultatul în faţă, unde Oscar se ocupa de documentaţie pentru o cameră plină de candidaţi. Oscar se întoarse împreună cu doctorul la Nora, care se ridicase în şezut, era palidă şi dădea pe gât suc de portocale. Ar fi vrut să spună: „Felicitări, doamnă Tackett, aveţi aorta suficient de afectată“, dar felicitările erau numai pentru avocaţi. O chemară pe MaryBeth şi Oscar le explică scenariul procesului, atingând numai punctele-cheie.

Ecografia urma să fie studiată de un cardiolog autorizat de colegiul medicilor, iar raportul lui va fi transmis administratorului procesului. Limitele între care se puteau încadra sumele compensatorii fuseseră deja aprobate de judecător.

— Cât? întrebă MaryBeth, pe care părea că o preocupă mai mult banii decât pe sora ei. Nora părea că începuse din nou să se roage.

— Dacă luăm în calcul vârsta Norei, în jur de o sută de mii de dolari, spuse Oscar, omiţând să menţioneze, pe moment, că treizeci la sută din sumă o va lua Cabinetul de Avocatură al lui J. Clay Carter II.

Nora, revenindu-şi brusc, spuse:

— O sută de mii de dolari!

— Da, doamnă!

Ca un chirurg înaintea unei operaţii de rutină, Oscar

învăţase să nu-şi exagereze şansele de reuşită. Să se aştepte la puţin, astfel şocul provocat de onorariul avocaţilor nu va fi atât de mare.

Nora se gândea la o rulotă nouă, de două ori mai mare, şi la o nouă antenă de satelit. MaryBeth se gândea la un camion plin cu produse de slăbit. Oscar termină formalităţile şi le mulţumi pentru că veniseră.

— Noi când primim banii? întrebă MaryBeth.

— Noi? întrebă Nora.

— În şaizeci de zile, spuse Oscar, conducându-le spre uşă. Din păcate, următorii şaptesprezece pacienţi nu prezentau afecţiuni ale aortei suficient de grave, iar Oscar simţea nevoia să bea ceva. Dar dădu lovitura cu numărul nouăsprezece, un tânăr care înclină balanţa cântarului la două sute şaizeci de kilograme. Ecocardiograma era splendidă – aorta afectată în proporţie de patruzeci la sută. Luase Skinny Ben timp de doi ani. Pentru că avea douăzeci şi şase de ani şi, conform statisticilor, mai avea de trăit cel puţin încă treizeci şi unu de ani cu inima bolnavă, cazul lui valora pe puţin cinci sute de mii de dolari.

Spre seară se confruntară cu un incident neplăcut. O tânără voinică se înfuriase când doctorul Livan o anunţase că are inima sănătoasă. Nici un fel de afecţiune. Dar femeia auzise prin oraş că Nora Tackett primea o sută de mii de dolari, de fapt auzise la salonul de înfrumuseţare şi, deşi nu cântărea la fel de mult ca Nora, luase şi ea pilule şi avea dreptul la aceeaşi sumă.

— Am mare nevoie de bani, insistă ea.

— Îmi pare rău, spunea doctorul Livan întruna.

Îl chemară pe Oscar. Tânăra începu să vorbească tare şi vulgar şi, ca să o scoată din motel, fură nevoiţi să-i promită că vor trimite oricum cardiologului rezultatele spre studiu.

— Mai facem un set de analize, pe care le vor reexamina doctorii din Washington, spuse el, ca şi cum ar şti despre ce vorbeşte. Asta o linişti suficient cât să o convingă să plece.

„Ce caut eu aici?“ se tot întreba Oscar. Se îndoia că vreo persoană din Larkin studiase vreodată la Yale, dar, oricum, îi era teamă. Ar fi distrus dacă s-ar afla. „Banii, gândeşte-te la bani“, îşi tot repeta.

În Larkin testară patruzeci şi unu de pacienţi care luaseră Skinny Ben. Trei se calificau pentru proces. Oscar le obţinu semnăturile şi părăsi oraşul cu perspectiva mai veselă a onorariilor care ajunseseră de aproape două sute de mii de dolari. Nu era un rezultat prost. Plecă în goană cu BMW-ul lui şi nu se mai opri decât în Washington. Următoarea incursiune în zona fierbinte era tot o excursie secretă, asemănătoare, în vestul statului Virginia. Plănuise mai mult de zece astfel de excursii pentru luna următoare.

„Pune mâna pe bani şi gata. E o escrocherie. Nu are nimic de-a face cu meseria de avocat. Găseşte-i, convinge-i, plăteşte-i, ia banii şi fugi!“

|Capitolul 30|

Pe întâi mai, Rex Crittle părăsi firma de contabilitate la care lucrase timp de optsprezece ani şi se mută la etaj, unde deveni directorul economic al cabinetului de avocatură JCC. Cum oferta cuprindea o mărire uriaşă de salariu şi alte avantaje, pur şi simplu nu putuse refuza. Firma de avocatură avea un succes nebun, dar haosul creştea atât de rapid, încât finanţele păreau să fi scăpat cu totul de sub control. Clay îi dădu mână liberă şi îl plasă într-un birou vizavi de al lui.

Deşi era foarte recunoscător pentru salariul pe care îl primea, Crittle avea mari dubii în legătură cu salariile tuturor celorlalţi. După părerea lui, pe care pentru moment o ţinea pentru el, majoritatea angajaţilor erau plătiţi exagerat de mult. Firma avea acum paisprezece avocaţi şi fiecare dintre ei câştiga cel puţin 200 000 de dolari pe an; douăzeci şi unu de asistenţi juridici, cu salarii de 75 000 de dolari fiecare; douăzeci şi şase de secretare, cu 50 000 de dolari fiecare, cu excepţia domnişoarei Glick, care câştiga 60 000 de dolari; doisprezece sau mai mulţi funcţionari de diverse feluri, fiecare primind în medie 20 000 de dolari. În total, şaptezeci şi şase de oameni, fără a-i pune la socoteală pe Crittle şi pe Clay. Adăugând costurile avantajelor suplimentare ale angajaţilor, cheltuielile anuale se ridicau la 8,4 milioane de dolari şi ele creşteau aproape săptămânal.

Chiria era de 72 000 de dolari. Cheltuielile de întreţinere – computere, telefoane, apă, curent, încălzire, lista era destul de lungă – ajungeau la aproape 40 000 de dolari pe lună. Avionul, cea mai mare risipă dintre toate şi singurul bun de care Clay nu se putea lipsi, costa firma 300 000 de

dolari pe lună pentru ipotecă şi alţi 50 000 pentru piloţi, întreţinerea şi chiria hangarului. Veniturile la care se aştepta Clay din închirierea pentru curse charter nu apăruseră încă. Unul dintre motive era că, de fapt, nu prea voia să-i folosească altcineva avionul.

Conform cifrelor pe care Crittle le monitoriza zilnic, costurile firmei se ridicau la 1,3 milioane pe lună – 15,6 milioane pe an, mai mult sau mai puţin. Cu siguranţă, suficient cât să-l îngrozească pe orice contabil, dar, după şocul provocat de înţelegerile din cazul Dyloft şi onorariile imense care intraseră în firmă, nu avea de ce să se plângă. Oricum, nu încă. Acum se întâlnea cu Clay de cel puţin trei ori pe săptămână şi la fiecare cheltuială discutabilă primea acelaşi răspuns: „Trebuie să cheltuieşti ca să câştigi“.

Şi cheltuiau, nu glumă. Pe Crittle costurile îl nelinişteau, dar publicitatea şi analizele medicale îl îmbolnăveau de-a dreptul. Pentru Maxatil, firma cheltuise în primele patru luni 6,2 milioane de dolari pe reclame în ziare, la radio, la televiziune şi pe internet. Se plânsese în legătură cu acest subiect.

— Cu toată viteza înainte, venise răspunsul lui Clay. Vreau douăzeci şi cinci de mii de cazuri!

Socoteala ajunsese undeva pe la optsprezece mii şi era imposibil de urmărit, pentru că se schimba din oră în oră.

Conform unui buletin informativ de pe internet pe care Crittle îl citea în fiecare zi, motivul pentru care firma Carter din Washington obţinea atât de multe cazuri era că numai câţiva alţi avocaţi începuseră o campanie agresivă. Dar ţinu pentru el această bârfă.

— Maxatil o să ne aducă mai mulţi bani decât Dyloftul, repeta Clay întruna la birou, ca să menţină moralul trupelor.

Şi părea convins de ce spune.

Skinny Ben îl costa mult mai puţin, dar cheltuielile se adunau, şi onorariile nu. Până la întâi mai cheltuiseră 600 000 de dolari pe publicitate şi cam tot atât pe analize

medicale. Firma avea o sută cincizeci de clienţi, iar Oscar Mulrooney împrăştiase o circulară în care pretindea că fiecare caz valorează, în medie, 180 000 de dolari. La un procent de treizeci la sută, Mulrooney prevedea onorarii de aproximativ nouă milioane, în următoarele „câteva luni“.

Faptul că una din ramurile firmei urma să obţină asemenea rezultate entuziasmase pe toată lumea, dar aşteptarea devenea obositoare. Nu apăruse nici un ban din înţelegerile în cazul Skinny Ben, deşi se presupunea că schema funcţiona automat. Sute de avocaţi erau implicaţi în acest proces şi nu era de mirare că apăruseră neînţelegeri uriaşe. Crittle nu pricepea încrengăturile avocăţeşti, dar se străduia să se pună la punct. Stăpânea însă bine problema cheltuielilor şi a lipsei onorariilor.

A doua zi după venirea lui Crittle la firmă, Rodney plecă, deşi cele două evenimente nu aveau nici o legătură unul cu celălalt. Rodney îşi adunase câştigurile şi se mutase în suburbii, într-o casă drăguţă, pe o stradă foarte liniştită, cu o biserică la un capăt, o şcoală la celălalt şi un parc după colţ. Plănuia să devină antrenorul permanent al celor patru copii ai săi. Mai târziu poate se va angaja din nou sau poate nu. Uitase de Facultatea de Drept. Cu zece milioane de dolari în cont, din care mai trebuiau plătite impozitele, nu avea, de fapt, nici un fel de planuri, doar o hotărâre de a fi tată şi soţ, şi avar. Se furişă împreună cu Clay într-un restaurant cu delicatese de pe aceeaşi stradă unde era şi firma, cu câteva ore înainte să părăsească definitiv biroul, şi îşi luară la revedere. Lucraseră împreună şase ani – cinci la BAO, ultimul la noua firmă.

— Nu-i cheltui pe toţi, Clay, îşi sfătui prietenul.

— Nici nu pot. Sunt prea mulţi.

— Nu fi naiv!

Adevărul era că firma nu mai avea nevoie de cineva ca Rodney. Băieţii de la Yale erau politicoşi şi se purtau respectuos cu el, în principal datorită prieteniei lui cu

Clay, dar nu era totuşi decât un asistent. Şi nici Rodney nu mai avea nevoie de firmă. Nu voia decât să-şi ascundă banii şi să aibă grijă de ei. În sinea lui, era îngrozit de modul în care Clay irosea o asemenea avere. Cheltuiala necugetată se plăteşte întotdeauna.

Cu Jonah pe o barcă şi Paulette care încă se mai ascundea în Londra şi aparent nu intenţiona să mai vină acasă, gaşca iniţială se destrămase. Era trist, dar Clay era prea ocupat ca să fie nostalgic.

Patton French convocase o întâlnire a Comitetului Director, o imposibilitate organizatorică pentru a cărei realizare fusese nevoie de o lună. Clay întrebă de ce nu puteau rezolva lucrurile la telefon, pe fax, pe e-mail sau prin intermediul secretarelor, dar French spusese că e nevoie să se adune toţi cinci pentru o zi în aceeaşi încăpere. Şi cum procesul fusese intentat în Biloxi, voia să vină cu toţii acolo.

Ridley era gata de călătorie. Cariera ei de manechin practic se încheiase; îşi petrecea timpul la sala de sport şi câteva ore pe zi la cumpărături. Clay nu avea nimic împotriva timpului petrecut la sport, care nu făcea decât să mai adauge o cireaşă pe tort. Îl îngrijorau cumpărăturile, însă fata dovedea o remarcabilă moderaţie. Putea să colinde magazinele ore în şir şi totuşi să cheltuiască sume modeste.

Cu o lună mai devreme, după un weekend prelungit la New York, se întorseseră în Washington şi merseseră la el acasă. Ea rămase peste noapte, nu pentru prima dată şi evident nici pentru ultima. Deşi nu vorbiseră nimic despre mutarea ei la el, pur şi simplu, se întâmplase. Clay nu-şi mai amintea când îşi dăduse seama că halatul, periuţa de dinţi, fardurile şi lenjeria ei erau acolo. Nu a văzut-o niciodată aducându-şi lucrurile personale la el acasă; ele pur şi simplu apăruseră acolo. Nu era insistentă; nu vorbiră nimic. Rămase la el trei nopţi consecutive, făcând tot ce trebuie fără să-i stea niciodată în drum, apoi îi şopti

că are nevoie să petreacă o noapte la ea acasă. Trecură două zile fără să-şi vorbească, apoi se întoarse.

Nu fusese vorba nici o clipă de căsătorie, deşi Clay cumpăra suficiente bijuterii şi haine cât să ajungă pentru un harem. Nici unul din ei nu părea să-şi dorească ceva permanent. Se bucurau de prezenţa şi compania celuilalt, dar fiecare privea şi în jur. Ridley era înconjurată de mistere pe care Clay nu dorea să le descifreze. Era superbă şi agreabilă şi plăcută la pat şi nu părea să fie o arivistă. Dar avea secrete.

Ca şi Clay. Cel mai mare secret al lui era că, dacă Rebecca l-ar suna, ar vinde totul în afară de Gulfstream, ar lua-o cu el şi ar pleca pe Marte.

În loc de asta, zbura spre Biloxi cu Ridley, care alesese pentru călătorie o fustă mini din piele întoarsă, care abia dacă acoperea părţile esenţiale, pe care, de altfel, nici nu era interesată să le acopere, de vreme ce erau numai ei doi în avion. Undeva, deasupra vestului Virginiei, lui Clay îi trecu prin minte să întindă canapeaua şi să sară pe Ridley. Gândul stărui o vreme, dar reuşi să şi-l scoată din minte, în principal din cauza frustrării. De ce era întotdeauna el cel care iniţia jocurile şi distracţia? Ridley participa de bunăvoie, dar niciodată nu începea ea.

Pe lângă asta, servieta era plină cu documente ale comitetului director.

*

LA AEROPORTUL din Biloxi îi aştepta o limuzină. Îi duse câţiva kilometri până într-un port, unde aştepta o barcă uşoară, cu motor. Patton French îşi petrecea majoritatea timpului pe iaht, la cincisprezece kilometri în larg. Era între căsătorii. Se dezlănţuise un divorţ urât. Actuala soţie voia jumătate din banii lui şi tot ce mai avea. Viaţa era mult mai liniştită pe barcă, cum numea el iahtul de lux de şaizeci şi cinci de metri lungime.

Îi întâmpină în pantaloni scurţi şi desculţ. Wes Saulsberry şi Damon Didier erau deja acolo, cu pahare de tărie în mână.

Carlos Hernández din Miami trebuia să sosească şi el din clipă în clipă. French îi duse într-un scurt tur al vasului, în timpul căruia Clay numără cel puţin opt oameni în costume de marinar albe, impecabile, care îi stăteau toţi la dispoziţie în caz că avea nevoie de ceva. Vasul avea cinci niveluri, şase cabine, costase douăzeci de milioane de dolari şi aşa mai departe. Ridley coborî într-o cabină şi începu să-şi scoată hainele.

Băieţii se întâlniră la un pahar „pe verandă“, cum îi spunea French – o punte micuţă de lemn la nivelul cel mai de sus. French urma să meargă la proces în două săptămâni, ceea ce pentru el era o raritate, fiindcă în mod normal corporaţiile cu care se judeca preferau, de frică, să arunce cu bani. Pretindea că de-abia aşteaptă şi, la primul rând de votcă, îi plictisi pe toţi cu detaliile.

Înţepeni în mijlocul propoziţiei când văzu ceva. Pe o punte inferioară apăruse Ridley, fără sutien şi, aparent, şi fără bikini. Dar ţinuta includea o pereche de bikini de grosimea unui fir de păr, care se ţineau cumva în locul potrivit. Cei trei bărbaţi mai în vârstă săriră ca arşi şi îşi pierdură suflul.

— E europeancă, spuse Clay drept explicaţie, aşteptând primul atac de cord. De câte ori se apropie de apă, hainele-i dispar.

— Atunci cumpără-i naibii o barcă, spuse Saulsberry.

— Ba şi mai bine, poate să o ia pe asta, spuse French, încercând să se adune.

Ridley privi în sus, văzu agitaţia pe care o provocase şi dispăru, fără îndoială, urmată de toţi bucătarii şi angajaţii de la bordul vasului.

— Unde eram? spuse French, recăpătându-şi suflul.

— Terminaseşi povestea pe care o spuneai, zise Didier.

Se apropia încă o barcă cu motor. Era Hernandez, urmat

nu de una, ci de două doamne. După ce urcară la bord şi French îi ajută să se instaleze, Carlos veni pe punte, cu ceilalţi băieţi.

— Cine sunt fetele? întrebă Wes.

— Asistentele mele, răspunse Carlos.

— Numai să nu le faci asociate, spuse French.

Vorbiră despre femei timp de câteva minute. Evident, toţi patru avuseseră mai multe soţii. Poate de asta munceau atât de mult. Clay nu spuse nimic, dar ascultă totul.

— Care e treaba cu Maxatilul? întrebă Carlos. Am o mie de cazuri şi nu ştiu ce să fac cu ele.

— Mă întrebi pe mine ce să faci cu cazurile tale? spuse Clay.

— Tu câte ai? întrebă French.

Starea de spirit se schimbase drastic; acum vorbeau de lucruri serioase.

— Douăzeci de mii, spuse Clay, minţind puţin.

Adevărul era că nu ştia câte cazuri erau la birou. Ce conta o mică exagerare între experţii în daune?

— Eu n-am intentat procesul cu ale mele, spuse Carlos. O să fie un coşmar să dovedeşti că medicamentul e cauza afecţiunilor.

Erau cuvinte pe care Clay le auzise destul şi nu voia să le mai audă. De aproape patru luni aştepta ca vreun nume celebru să se arunce în prăpastia Maxatil.

— Mie tot nu-mi place, spuse French. Am vorbit ieri cu Scotty Gaines din Dallas. Are două mii de cazuri, dar nici el nu e sigur ce să facă totuşi cu ele.

— E foarte dificil să dovedeşti efectul medicamentului numai pe baza unui studiu, spuse Didier în direcţia lui Clay, cu un ton aproape de predică. Nici mie nu-mi place.

— Problema e că bolile provocate de Maxatil sunt provocate şi de mulţi alţi factori, spunea Carlos. Am patru experţi care au studiat medicamentul. Toţi sunt de părere că, dacă o femeie care ia Maxatil face cancer la sân, e

imposibil să dovedeşti legătura dintre boală şi medicament.

— Vreo reacţie din partea celor de la Goffman? întrebă French.

Clay, care mai avea puţin şi sărea peste bord, luă o înghiţitură mare din băutura extrem de tare şi încercă să lase impresia că avea deja compania în bătaia puştii.

— Nimic, spuse. Procedura de administrare a probelor de-abia a început. Cred că aşteptăm cu toţii să vedem ce face Mooneyham.

— Am vorbit cu el ieri, spuse Saulsberry.

Poate că nu le plăcea cazul, dar oricum stăteau cu ochii pe el. Clay era în branşă de destulă vreme încât să-şi poată da seama că cea mai mare teamă era aceea de a rata un caz mare. Şi învăţase din povestea cu Dyloftul că cea mai mare plăcere era să lansezi un atac-surpriză când toţi ceilalţi dorm.

Nu era sigur ce va avea de învăţat de la Maxatil. Tipii ăştia încercau toate portiţele, cercetau, sperau să afle ceva din linia întâi. Dar cum compania Goffman ridicase un zid în jurul cazului din clipa în care se intentase procesul, Clay nu avea nimic ce să le spună.

Saulsberry spunea:

— Îl cunosc bine pe Mooneyham. Am pledat împreună în nişte procese cu ani în urmă.

— E un lăudăros, spuse French, ca şi cum avocaţii erau de regulă reţinuţi la vorbă şi unul cu gura mare era o ruşine pentru întreaga breaslă.

— Aşa e, dar e foarte bun. Tipul n-a mai pierdut de douăzeci de ani.

— Douăzeci şi unu, spuse Clay. Sau, cel puţin, mie aşa mi-a zis.

— Mă rog, spuse Saulsberry, abandonând subiectul, pentru că avea veşti proaspete. Ai dreptate, Clay, toată lumea e cu ochii pe Mooneyham. Chiar şi Goffman. Procesul va fi în septembrie. Pretind că vor să ajungă la

proces. Dacă Mooneyham reuşeşte să pună lucrurile cap la cap şi să dovedească relaţia cauză-efect şi vina companiei, atunci e foarte probabil ca Goffman să înceapă un program de despăgubiri la nivel naţional. Dar dacă juraţii dau dreptate companiei, atunci începe războiul, fiindcă Goffman n-o să scoată un ban din buzunar.

— Toate astea sunt spusele lui Mooneyham? întrebă French.

— Da.

— Se umflă în pene.

— Ba nu, şi eu am auzit la fel, spuse Carlos. Am şi eu o sursă, care mi-a spus exact ce zice şi Wes.

— Eu n-am auzit niciodată de un acuzat care să insiste să se facă proces, spuse French.

— Cu Goffman nu-i de glumit, adăugă Didier. I-am dat şi eu în judecată acum cincisprezece ani. Dacă poţi să dovedeşti că sunt vinovaţi, vor plăti înţelegeri cinstite. Dar dacă nu poţi, te-ai ars.

Încă o dată, Clay simţi nevoia să înoate. Din fericire, subiectul Maxatil fu instantaneu dat la o parte la apariţia celor două asistente cubaneze, în ţinute foarte sumare.

— Asistente, pe naiba, spuse French, chinuindu-se să vadă mai bine.

— Care e a ta? întrebă Saulsberry, aplecându-se peste scaun.

— Alegeţi, băieţi, spuse Carlos. Sunt profesioniste. Vi le-am adus cadou. Le dăm de la unul la altul.

La aceste cuvinte, toţi gură-spartă de pe punte tăcură mâlc.

*

CHIAR ÎNAINTE de ivirea zorilor se iscă o furtună care distruse liniştea de pe vas. French, cu o mahmureală groaznică şi o asistentă goală sub cearşaf, îl chemă pe căpitan fără să se scoale din pat şi îi ordonă să se îndrepte

spre ţărm. Micul dejun a fost amânat, şi nu pentru că nu i-ar fi fost cuiva foame. Cina fusese un maraton de patru ore, garnisit cu poveşti de vitejie din sala de judecată, glume porcoase şi nelipsita ciondăneală târzie provocată de prea mult alcool. Clay şi Ridley se retrăseseră devreme în cabina lor şi încuiaseră uşa de două ori.

Ancorat în portul Biloxi, aşteptând să treacă furtuna, comitetul director reuşi să treacă în revistă toate documentele de pe ordinea de zi. Erau instrucţiuni pentru administratorul cazului şi zeci de linii punctate unde trebuia semnat. Până la sfârşit lui Clay îi era deja rău şi îşi dorea cu disperare să se întoarcă pe pământ ferm.

Cel mai recent calcul al onorariilor era şi el la vedere printre hârtii. Clay sau, mai precis, firma lui de avocatură, urma să mai primească încă patru milioane de dolari. Destul de îmbucurător, dar nu era sigur că o să-şi dea seama când vor sosi banii. Vor contribui frumos la reechilibrarea cheltuielilor, dar numai temporar.

Îl va scăpa totuşi de Rex Crittle timp de câteva săptămâni. Rex aştepta onorariile cum aşteaptă un tată nerăbdător naşterea primului copil.

Era ultima dată, îşi jură Clay când coborî de pe vas. Era ultima dată când permitea să fie închis peste noapte cu nişte oameni pe care nu-i agrea. O limuzină îi duse la aeroport. Gulfstreamul îi duse în Caraibe.

|CAPITOLUL 31|

Închiriaseră vila pentru o săptămână, deşi Clay se îndoia că va putea sta atât de mult departe de birou. Era construită pe panta unui deal, cu vedere spre aglomeratul oraş-port Gustavia, care roia de trafic, turişti şi tot felul de ambarcaţiuni care veneau şi plecau. Ridley o găsise într-un catalog cu vile de lux de închiriat. Era o casă frumoasă – arhitectură tradiţională caraibiană, acoperiş cu ţigle roşii, terase şi verande lungi. Avea nenumărate dormitoare şi băi, prea multe pentru a fi descoperite, un bucătar, două servitoare şi un grădinar. Se instalară rapid, iar Clay începu să frunzărească nişte broşuri ale unor agenţii imobiliare, pe care cineva avusese amabilitatea să le lase acolo.

Cea dintâi întâlnire a lui Clay cu o plajă pentru nudişti a fost o mare dezamăgire. Prima femeie goală pe care o văzu era o bunică, o creatură bătrână şi ridată care, dacă ar fi fost sfătuită corect, ar fi trebuit să acopere mult mai mult şi să arate mult mai puţin. Apoi se apropie în pas lejer soţul ei, cu o burtă imensă care atârna până jos şi acoperea părţile intime, cu o iritaţie pe fund. Nuditatea primea o lovitură puternică. Ridley, desigur, era în elementul ei şi se plimba ţanţoşă de colo-colo pe plajă, în timp ce capetele se suceau după ea. După vreo două ore de stat pe nisip fugiră de căldură şi savurară un prânz de două ore într-un restaurant franţuzesc excepţional. Toate restaurantele bune erau franţuzeşti şi le găseai peste tot pe insulă.

Oraşul Gustavia era plin de viaţă. Era foarte cald, deşi nu erau în plin sezon, dar cineva uitase să le spună asta turiştilor. Umpleau trotuarele în peregrinările lor din

magazin în magazin şi aglomerau străzile în maşinuţele şi jeepurile închiriate. Portul nu era niciodată liniştit; vase micuţe de pescuit îşi făceau loc printre iahturile celor bogaţi şi celebri.

În timp ce insula Mustique era intimă şi izolată, St. Barth era plină până la refuz de construcţii şi de turişti. Cu toate astea, era o insulă încântătoare. Lui Clay îi plăceau amândouă. Ridley, care demonstra un profund interes în materie de proprietăţi pe insule, prefera St. Barth datorită magazinelor şi restaurantelor. Îi plăceau oraşele aglomerate şi oamenii. Trebuia să aibă cine să se holbeze la ea.

După trei zile, Clay îşi scoase ceasul de la mână şi începu să doarmă într-un hamac de pe verandă. Ridley citea cărţi şi se uita la filme vechi, ore întregi. Plictiseala se instala când intră în raza portului Gustavia Jarrett Carter, la bordul superbului său catamaran, *Fost Avocat.* Clay savura un suc într-un bar de lângă chei, aşteptându-şi tatăl.

Echipajul era format dintr-o nemţoaică de vreo patruzeci de ani cu picioare la fel de lungi ca ale lui Ridley şi un scoţian bătrân şi şmecher pe nume MacKenzie, instructorul de navigaţie. Femeia, Irmgard, fu mai întâi prezentată drept ofiţer secund, ceea ce în termeni marinăreşti însemna ceva extrem de vag. Clay îi încărcă pe toţi în jeep şi îi duse la vilă, unde făcură duş la nesfârşit şi băură până ce soarele dispăru în mare. MacKenzie depăşi doza limită de whisky şi nu după multă vreme sforăia într-un hamac.

Afacerea cu vasul fusese foarte slabă, cam ca şi cea cu avionul. *Fost Avocat* fusese închiriat de patru ori în şase luni. Cea mai lungă călătorie fusese din Nassau până în Aruba şi înapoi, trei săptămâni care le aduseseră treizeci de mii de dolari de la un cuplu de pensionari britanici. Cea mai scurtă fusese o raită până în Jamaica, ocazie cu care aproape pierduseră vasul într-o furtună. Îi salvase MacKenzie, treaz în acel moment. Lângă Cuba avuseseră o

altercaţie cu piraţii. Poveştile curgeau.

Nu era o surpriză că Jarrett puse ochii pe Ridley. Irmgard părea să se mulţumească să bea, să citească şi să privească luminile oraşului.

La ceva timp după cină şi după ce femeile plecaseră la culcare, Jarrett şi Clay se mutară pe altă verandă pentru încă o rundă.

— Unde ai găsit-o? întrebă Jarrett, iar Clay îi făcu un rezumat rapid.

Practic locuiau împreună, dar nici unul nu vorbise de ceva mai de durată. Irmgard era şi ea tot o aventură temporară.

Pe frontul juridic, Jarrett avea un milion de întrebări. Îl îngrijorau dimensiunile noii firme a lui Clay şi se simţea obligat să ofere nişte sfaturi pe care nu i le ceruse nimeni despre cum să conducă biroul. Clay ascultă răbdător. Vasul avea conexiune la internet şi Jarrett era la curent cu procesul în cazul Maxatil şi cu publicitatea negativă care îl însoţea. Când Clay îi spuse că avea douăzeci de mii de cazuri, tatăl său fu de părere că erau prea multe pentru o singură firmă.

— Tu nu înţelegi cum stau lucrurile în procesele de daune colective, spuse Clay.

— Mi se pare că te expui foarte mult, continuă Jarrett. Ce asigurare de malpraxis ai?

— Zece milioane.

— Nu e suficient.

— Numai atât au vrut să-mi dea companiile de asigurări. Linişteşte-te, tată, ştiu ce fac!

Iar Jarrett nu se putea pune cu succesul. Banii pe care îi câştiga fiul său îl făcură să-i fie dor de zilele de glorie din sala de tribunal. I se părea că aude din depărtare cuvintele magice ale primului jurat: „Onorată Instanţă, noi, juraţii, dăm dreptate reclamantului şi îi acordăm daune în valoare de zece milioane de dolari“. Ca de obicei, îşi îmbrăţişa clientul, îi spunea ceva amuzant avocatului apărării şi

Jarrett Carter părăsea sala de judecată cu încă un trofeu.

Tăcerea dură ceva vreme. Amândoi aveau nevoie de somn. Jarrett se ridică şi merse până la marginea verandei.

— Nu te mai gândeşti niciodată la puştiul ăla negru? întrebă, privind în noapte. Cel care a început să împuşte din senin fără să ştie de ce.

— Tequila?

— Da, mi-ai vorbit de el în Nassau, când am cumpărat barca.

— Da, mă mai gândesc la el din când în când.

— Bun. Banii nu sunt totul.

Şi cu aceste cuvinte, Jarrett se duse la culcare.

*

EXCURSIA în jurul insulei dură aproape toată ziua. Căpitanul părea că înţelege în linii mari cum se manevrează barca şi cum o influenţează vântul, dar, dacă n-ar fi fost MacKenzie, ar fi putut să dispară în larg şi să nu mai fie găsiţi niciodată. Căpitanul se străduia din greu să-şi controleze vasul, dar, e drept, era şi foarte tulburat de Ridley, care petrecea aproape toată ziua prăjindu-se la soare, dezbrăcată. Jarrett nu-şi putea lua ochii de la ea. Şi nici MacKenzie, dar el ar fi putut manevra barca şi în somn.

Luară prânzul într-un mic golf izolat, în partea de nord a insulei. Lângă St. Maarten, Clay trecu la cârmă, iar tatăl lui se puse pe băut bere. Timp de aproape opt ore, Clay avusese întruna o uşoară greaţă, iar rolul de căpitan nu-l ajuta cu nimic. Viaţa pe o barcă nu era de el. Aventura cutreierării lumii pe o barcă nu-l atrăgea deloc; ar vomita prin toate marile oceane. Prefera avioanele.

După două nopţi pe uscat, Jarrett era gata să se întoarcă pe mare. Îşi luară la revedere devreme a doua zi de dimineaţă şi catamaranul părăsi portul Gustavia, fără vreo ţintă precisă. Clay îi auzea pe Jarrett şi pe MacKenzie

ciondănindu-se, în timp ce barca se îndrepta spre larg.

Nu înţelese niciodată prea bine cum de apărase agentul imobiliar pe veranda vilei sale. Femeia era acolo când se întoarse el din port, o franţuzoaică încântătoare care pălăvrăgea cu Ridley, la o cafea. Spuse că era prin preajmă şi se oprise doar să verifice casa, care era proprietatea unor clienţi de-ai ei, un cuplu de canadieni care se găseau în mijlocul unui divorţ urât.

— Cum vă simţiţi? îl întrebă.

— Cum nu se poate mai bine, spuse Clay, aşezându-se. Minunată casă.

— Nu-i aşa că e nemaipomenită? izbucni femeia. Una dintre cele mai frumoase proprietăţi pe care le avem. Tocmai îi spuneam lui Ridley că a fost construită acum numai patru ani de aceşti canadieni care au venit aici de două ori, cred. Afacerile lui au început să meargă prost. Ea a început să se vadă cu medicul ei, o adevărată încurcătură acolo, în Ottawa, aşa că au scos casa la vânzare la un preţ foarte rezonabil.

O privire complice din partea lui Ridley. Clay puse întrebarea care plutea în aer:

— Cât?

— Numai trei milioane. A început de la cinci, dar piaţa e cam slabă acum.

După plecarea femeii, Ridley sări pe el în dormitor. Sexul de dimineaţă era ceva nemaiauzit pentru ei, dar se descurcară de minune. La fel şi după-amiază. Cinară într-un restaurant bun; Ridley nu-şi putea lua mâinile de pe el. Episodul de seară începu în piscină, continuă în jacuzzi şi mai apoi în dormitor, iar după o noapte întreagă, agentul imobiliar era din nou acolo, înainte de prânz.

Clay era mort de oboseală şi nu avea nici un chef de proprietăţi noi. Dar Ridley îşi dorea casa mult mai mult decât îşi dorise orice altceva până atunci, aşa că o cumpără. Preţul era, de fapt, la limita inferioară; era un chilipir, piaţa îşi va reveni şi o va putea vinde oricând în

câştig.

În timp ce semna documentele, Ridley îl întrebă pe Clay în particular dacă nu ar fi mai înţelept să pună casa pe numele ei, din motive de impozite. Ştia la fel de multe despre sistemul de impozite din Franţa şi din America cum ştia şi despre legile privitoare la moşteniri din Georgia, dacă ar fi avut aşa ceva acolo. „Nici gând“, îşi spuse el, dar ei îi răspunse cu convingere:

— Nu, nu se poate, din motive de impozite.

Ridley părea jignită, dar durerea îi trecu repede în momentul în care Clay deveni proprietar. Clay se duse la o bancă din Gustavia, singur, şi transferă banii dintr-un cont din străinătate. Când se întâlni cu avocatul care reprezenta proprietatea, nu o luă pe Ridley cu el.

— Mi-ar plăcea să mai rămân aici o vreme, spuse ea în timp ce petreceau încă o după-amiază nesfârşită pe verandă.

Clay se pregătea să plece a doua zi dimineaţă şi crezuse că va veni şi ea.

— Aş vrea să aranjez casa asta, spuse ea. Să mă întâlnesc cu decoratorul. Şi să mă relaxez o săptămână sau două.

„De ce nu? se gândi Clay. Dacă tot cumpărase casa, măcar s-o folosească.“

Se întoarse singur în Washington şi, pentru prima dată, se bucură de singurătate în casa lui din Georgetown.

*

ÎN PRIMELE câteva zile, Joel Hanna se gândise să se descurce de unul singur – el, singur, de o parte a mesei, faţă în faţă cu o armată de avocaţi şi asistenţi de-ai lor. Le-ar prezenta strategia de supravieţuire a companiei; pentru asta chiar nu avea nevoie de ajutor, de vreme ce el o concepuse.

Însă Babcock, avocatul firmei lor de asigurări, insistase

să fie şi el prezent. Clientul lui putea fi obligat să plătească cinci milioane de dolari, aşa că, dacă voia să fie de faţă, Joel nu avea cum să-l împiedice.

Intraseră împreună în clădirea de pe bulevardul Connecticut. Ascensorul se opri la etajul patru şi intrară în birourile luxoase şi impresionante ale Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II. Sigla „JCC“ era prezentată lumii cu litere înalte din bronz, agăţate pe un perete care părea să fie din lemn de cireş, dacă nu chiar de mahon. Mobila din holul de la intrare era elegantă. O tânără blondă şi atrăgătoare, la un birou de sticlă şi metal cromat, îi întâmpină cu un zâmbet care producea efectul dorit şi le indică o încăpere în imediata vecinătate. În uşă îi aştepta un avocat pe nume Wyatt, care îi conduse înăuntru şi făcu prezentările, iar în timp ce Joel şi Babcock îşi scoteau documentele din serviete, o altă tânără cu forme foarte apetisante veni să-i întrebe dacă doreau cafea. Îi servi dintr-un serviciu de cafea din argint, cu iniţialele JCC gravate atât pe cafetieră, cât şi pe ceştile din porţelan fin. După ce se instalară cu toţii şi erau cum nu se poate mai pregătiţi să înceapă, Wyatt strigă la un asistent:

— Spune-i lui Clay că suntem gata!

Trecură câteva momente stânjenitoare, timp în care domnul JCC îi făcu pe toţi să aştepte. În cele din urmă, îşi făcu apariţia în fugă, fără sacou, vorbind peste umăr cu una dintre secretare; un om extrem de ocupat. Se duse direct la Joel şi Babcock şi se prezentă, ca şi cum cei doi veniseră acolo de bunăvoie şi se pregăteau cu toţii să întreprindă ceva pentru binele tuturor. Apoi trecu repede pe partea cealaltă şi luă în primire tronul regesc din mijlocul echipei sale, la doi metri depărtare.

Joel Hanna nu putu să nu-şi spună în sinea sa: „Tipul ăsta a câştigat o sută de milioane de dolari anul trecut“.

Babcock se gândea şi el la acelaşi lucru, dar mai adăugă şi bârfa conform căreia puştiul nu pledase în viaţa lui într-un proces de drept civil. Petrecuse cinci ani cu nebunii din

sistemul penal, dar niciodată nu ceruse unui juriu un bănuţ. Dincolo de toată parada, Babcock vedea semne de nervozitate.

— Spuneaţi că aveţi o strategie, începu domnul JCC. S-o auzim. Schema de supravieţuire era destul de simplă. Compania era dispusă să recunoască, exclusiv în folosul acestei întâlniri, că fabricase un lot prost de ciment de zidărie şi că din această cauză, la un număr de *x* case din zona Baltimore, va trebui refăcută structura de cărămidă. Era nevoie de un fond de plăţi din care să fie despăgubiţi proprietarii caselor, fără a duce la falimente compania. Deşi planul era extrem de simplu, lui Joel îi luă o oră să-l prezinte.

Babcock vorbi în numele companiei de asigurări. Recunoscu faptul că asigurarea acoperea suma de cinci milioane, lucru pe care numai rareori îl divulga într-o fază atât de timpurie a negocierilor. Clientul lui şi compania Hanna vor pune bani împreună.

Joel Hanna le explică celor prezenţi că firma nu avea lichidităţi mari, dar că era dispusă să împrumute sume importante pentru a oferi despăgubiri victimelor.

— E greşeala noastră şi intenţionăm să o corectăm, spuse el în mai multe rânduri.

— Cunoaşteţi numărul exact al caselor aflate în această situaţie? întrebă JCC şi fiecare dintre învăţăcei luă notiţe.

— Nouă sute douăzeci şi două, spuse Joel. Am fost la furnizori, apoi la constructori, apoi la echipele de zidari. Cred că e o cifră corectă, dar există o marjă de eroare de cinci la sută.

JCC mâzgălea datele. Când se opri, spuse:

— Aşadar, dacă presupunem că ar costa douăzeci şi cinci de mii de dolari să-l despăgubim corect pe fiecare client, ar fi vorba, în total, de puţin peste douăzeci şi trei de milioane de dolari.

— Noi suntem convinşi că nu va fi nevoie de douăzeci şi cinci de mii pentru repararea fiecărei case, spuse Joel.

Un asistent îi înmânã un document lui JCC.

— Avem devize întocmite de patru firme de construcţii din zona districtului Howard. Fiecare dintre firme a fost la faţa locului şi au văzut pagubele. Fiecare ne-a pus la dispoziţie o estimare. Cea mai joasă este de optsprezece mii nouă sute, cea mai mare este de douăzeci şi una de mii cinci sute. Media este de douăzeci de mii de dolari.

— Aş vrea să văd şi eu devizele acelea, spuse Joel.

— Poate mai târziu. În plus, mai sunt şi alte daune. Aceşti proprietari trebuie despăgubiţi pentru frustrarea lor, pentru ruşinea lor, pentru faptul că nu se mai pot bucura de siguranţa căminului lor şi pentru traumele emoţionale. Unul dintre clienţii noştri suferă de dureri acute de cap din această cauză. Altul a ratat ocazia de a scoate un profit din vânzarea casei pentru că picau pur şi simplu cărămizile din ea.

— Estimările noastre sunt în jur de douăsprezece mii de dolari, spuse Joel.

— Nu avem de gând să acceptăm înţelegeri de douăsprezece mii de dolari, spuse JCC, şi pe partea lui de masă toată lumea scutură din cap în semn că nu.

Cincisprezece mii de dolari era un compromis onorabil şi ar fi fost suficient pentru a schimba cărămizile la toate casele. Dar o asemenea înţelegere lăsa clientului numai nouă mii de dolari după ce JCC îşi încasa cei treizeci la sută din total. Zece mii de dolari ar fi fost suficienţi pentru a scoate cărămizile vechi, pentru a le aduce pe cele noi la faţa locului, dar nu ar fi suficienţi pentru a-i plăti pe muncitorii care să termine treaba. Zece mii de dolari nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile – casele dezgolite până la tencuială, curtea transformată într-un şantier plin de noroi, munţi de cărămizi pe aleea din faţa casei, dar nimeni care să le aşeze la loc.

Nouă sute douăzeci şi două de cazuri, la cinci mii de dolari fiecare – 4,6 milioane de dolari onorariu. JCC făcu iute socoteala, mirându-se cât de priceput devenise la

adunarea zerourilor. Nouăzeci la sută ar fi ai lui; trebuia să împartă ceva şi cu câţiva avocaţi care intraseră mai târziu în joc. Nu era un onorariu rău. Ar acoperi costurile noii vile de pe insula St. Barth, unde Ridley se mai ascundea încă şi nu arăta nici un interes pentru întoarcerea acasă, iar după plătirea impozitelor ar mai rămâne foarte puţin.

La cincisprezece mii de dolari pe caz, Hanna ar putea supravieţui. Dacă lua cinci milioane de la clientul lui Babcock, compania mai putea să pună două milioane din lichidităţile pe care le avea în momentul acela, fonduri alocate fabricii şi echipamentelor. Era nevoie de un total de cincisprezece milioane pentru a acoperi toţi potenţialii păgubiţi. Restul de opt milioane puteau fi împrumutate de la bănci din Pittsburgh. Însă această informaţie era cunoscută numai de Hanna şi Babcock. Era doar prima întâlnire, nu era momentul să-şi joace toate cărţile.

Problema se reducea la cât de mult voia JCC să câştige pentru efortul său. Putea să negocieze o înţelegere cinstită, poate chiar să-şi reducă procentul, să câştige oricum câteva milioane, să-şi protejeze clienţii, să permită unei companii vechi şi onorabile să supravieţuiască şi să o considere o victorie.

Sau putea să adopte metoda dură şi toată lumea să aibă de suferit.

|Capitolul 32|

Domnişoara Glick părea puţin nedumerită când îl sună pe Clay:

— Sunt doi, spuse ea, aproape în şoaptă. FBI.

Cei de curând intraţi în jocul proceselor colective de daune erau adesea circumspecţi, ca şi cum ceea ce făceau era oarecum ilegal. Cu timpul, li se îngroşa obrazul atât de tare, încât se considerau rezistenţi ca teflonul. Clay tresări numai la auzul numelui „FBI“, apoi râse de propria laşitate. El, categoric, nu făcuse nimic rău.

Erau trimişi direct de la centru; doi agenţi tineri, scoşi ca din cutie, care-şi fluturau insignele încercând să impresioneze pe oricine îi vedea. Cel negru era agentul Spooner, iar cel alb, agentul Lohse. Pronunţat LOOSH. Se descheiară la haină amândoi odată, în timp ce se instalau pe scaunele din colţul cel mai depărtat de uşă din biroul lui Clay.

— Cunoaşteţi un bărbat pe nume Martin Grace? începu Spooner.

— Nu.

— Mike Packer? întrebă Lohse.

— Nu.

— Nelson Martin?

— Nu.

— Max Pace?

— Da.

— Sunt unul şi aceeaşi persoană, spuse Spooner. Aveţi idee unde ar putea fi?

— Nu.

— Când l-aţi văzut ultima dată?

Clay se duse la birou, luă un calendar, apoi se întoarse şi

se aşează din nou pe scaun. Trăgea de timp, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Nu era obligat, în nici un fel, să le răspundă la întrebări. Le putea cere oricând să plece şi să se întoarcă atunci când avea şi el un avocat de faţă. Dacă aduceau în discuţie Tarvanul, atunci va pune punct.

— Nu sunt sigur, spuse, dând paginile. Cândva, pe la mijlocul lui februarie.

Lohse era cel care lua notiţe; Spooner punea întrebările.

— Unde l-aţi întâlnit?

— Am luat cina la hotelul unde stătea.

— Care hotel?

— Nu-mi amintesc. De ce vă interesează Max Pace?

Cei doi schimbară o privire rapidă.

— Aceste întrebări fac parte dintr-o investigaţie SEC. Pace a făcut multe fraude la bursă în trecut, tranzacţii pe baza unor informaţii ilegale. Îi cunoaşteţi trecutul?

— Nu prea. Era foarte evaziv.

— Cum l-aţi cunoscut şi de ce?

Clay azvârli calendarul pe măsuţa de cafea.

— Să spunem că a fost o întâlnire de afaceri.

— Majoritatea partenerilor lui de afaceri ajung la închisoare. Mai bine v-aţi gândi la alt răspuns.

— E bun şi ăsta pentru moment. Ce doriţi de la mine?

— Verificăm martorii. Ştim că a petrecut un timp în Washington. Ştim că v-a vizitat pe insula Mustique, anul trecut, de Crăciun. Ştim că în ianuarie a vândut un pachet de acţiuni cu şaizeci şi doi de dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi bucata, cu o zi înainte ca dumneavoastră să intentaţi procesul. Le-a cumpărat din nou cu patruzeci şi nouă de dolari, a câştigat câteva milioane. Credem că a avut acces la un raport guvernamental confidenţial în legătură cu un medicament produs de Goffman, care se numeşte Maxatil, şi a folosit aceste informaţii pentru a comite fraude la bursă.

— Altceva?

Lohse se opri din scris şi spuse:

— Aţi vândut în marjă acţiuni Goffman înainte de a intenta procesul?

— Nu, nu am vândut.

— Aţi avut vreodată acţiuni Goffman?

— Nu.

— Cineva din familia dumneavoastră, parteneri din firmă, corporaţii de faţadă, fonduri din străinătate controlate de dumneavoastră?

— Nu, nu, nu.

Lohse îşi puse stiloul în buzunar. Poliţiştii pricepuţi nu lungesc niciodată prima întâlnire. Lasă martorul – respectiv ţinta sau subiectul – să se sperie şi să facă, poate, ceva nesăbuit. A doua discuţie va fi mult mai lungă.

Se ridicară şi se îndreptau spre uşă.

— Dacă vă contactează Pace, ne-ar plăcea să ştim şi noi, spuse Spooner.

— Nu vă bazaţi pe asta, spuse Clay.

Nu-l putea trăda pe Pace, fiindcă aveau atâtea secrete în comun.

— O, ba da, ne bazăm pe asta, domnule Carter. La următoarea vizită o să vorbim despre Laboratoarele Ackerman.

*

DUPĂ DOI ANI şi înţelegeri de opt miliarde, Healthy Living renunţă la luptă. Compania era de părere că făcuse, de bună credinţă, un efort de a repara coşmarul provocat de pastilele de slăbit Skinny Ben. Încercase vitejeşte să despăgubească o jumătate de milion sau mai mult de oameni care avuseseră încredere în publicitatea agresivă şi în lipsa de informaţii şi luaseră medicamentul. Răbdase atacurile frenetice ale rechinilor din sistemul de daune colective. Îi îmbogăţise.

Zdrenţuită, slăbită şi atârnând de un fir de păr, compania primise încă o lovitură şi pur şi simplu nu mai rezista.

Ultima picătură erau două procese extravagante intentate de nişte avocaţi şi mai dubioşi care reprezentau mai multe mii de „pacienţi“ care luaseră Skinny Ben, dar fără nici un fel de efecte secundare. Cereau milioane de dolari daune, doar pentru că luaseră pastilele, erau îngrijoraţi din această pricină şi ar putea fi îngrijoraţi şi în continuare, periclitându-şi astfel şi aşa fragilul echilibru emoţional.

Healthy Living ceru oficial protecţie în caz de faliment, conform Capitolului 11 din Legea falimentului şi se spălă pe mâini. Trei din diviziile sale fuseseră scoase la licitaţie şi în curând întreaga companie avea să-şi înceteze existenţa. Preşedintele făcu un semn obscen către toţi avocaţii şi către toţi clienţii lor şi părăsi clădirea.

Vestea veni ca o surpriză pentru comunitatea financiară, dar nimeni nu era mai şocat decât avocaţii specializaţi în daune. Reuşiseră să ucidă gâsca cu ouă de aur. Oscar Mulrooney află ştirea de pe internet, de la biroul lui şi se încuie înăuntru. Datorită planurilor lui vizionare, firma cheltuise 2,2 milioane de dolari pe publicitate şi analize medicale, din care până în prezent rezultaseră două sute cincisprezece clienţi. La o înţelegere medie de 180 000 de dolari, cazurile ar fi adus avocaţilor onorarii de cel puţin cincisprezece milioane, care urmau să fie baza mult aşteptatei prime de sfârşit de an.

În ultimele trei luni, nu reuşise să obţină aprobarea din partea administratorului procesului. Circulau zvonuri despre disensiuni între nenumăraţii avocaţi şi unele grupuri de consumatori. Alţii nu reuşeau să obţină banii, care se presupunea că sunt disponibili.

Transpirat, stătu o oră pe telefon, sunându-i pe alţi avocaţi implicaţi în proces, încercând să-l prindă pe administrator, apoi pe judecător. Cele mai negre temeri îi fură confirmate de un avocat din Nashville, care avea câteva sute de cazuri, toate înregistrate înaintea celor ale lui Oscar.

— Am încurcat-o, spuse avocatul, HL are de patru ori mai

multe datorii decât bunuri şi nici un fel de lichidităţi. Am încurcat-o!

Oscar îşi veni în fire, îşi îndreptă cravata, îşi încheie nasturii de la mâneci şi se duse să-l anunţe pe Clay.

După o oră, pregăti o scrisoare adresată celor două sute cincisprezece clienţi. Nu le dădu nici un fel de speranţe deşarte. Lucrurile arătau într-adevăr sumbru. Firma avea să urmărească îndeaproape compania şi procedurile de faliment. Avea să profite de orice modalitate posibilă de a obţine despăgubirile.

Dar nu prea existau motive de optimism.

Două zile mai târziu, Nora Tackett primi scrisoarea. Pentru că o cunoştea, poştaşul ştia că-şi schimbase adresa. Nora locuia acum într-o rulotă dublă, mai aproape de oraş. Era acasă, ca de obicei, urmărind probabil vreun serial la noul ei televizor cu ecran lat, mâncând dulciuri dietetice, când poştaşul îi puse în cutie o scrisoare de la o firmă de avocatură, trei facturi şi nişte fluturaşi cu reclame. De la o vreme primea o mulţime de scrisori de la avocaţi din Washington şi toată lumea din Larkin ştia de ce. La început, se zvonea că despăgubirile pe care urma să le primească de la producătorul pastilelor erau de 100 000 de dolari, apoi cineva de la bancă aflase chiar de la Nora că suma s-ar putea să se apropie de 200 000. Crescu şi mai mult, pe măsură ce începu să se vorbească despre asta prin oraş.

Earl Jetter, din sudul oraşului, îi vânduse o rulotă nouă la aflarea veştii că urma să primească aproape o jumătate de milion, şi încă repede. În plus, sora ei, MaryBeth, semnase scrisoarea de garanţie.

Poştaşul ştia sigur că banii îi provocau Norei tot felul de probleme. Fiecare Tackett din ţinut îi cerea bani de cauţiune când ajungea la puşcărie. Copiii ei, de fapt copiii pe care îi creştea, erau ţinta glumelor la şcoală pe motiv că mama lor era pe cât de grasă, pe atât de bogată. Tatăl lor, pe care nimeni nu-l mai văzuse prin partea locului de doi

ani, apăruse din nou în oraş. Le spunea oamenilor de la frizerie că Nora era cea mai dulce femeie cu care fusese însurat vreodată. Tatăl ei îl ameninţase că-l omoară, iar acesta era alt motiv pentru care Nora stătea numai în casă, cu uşa încuiată.

Dar majoritatea facturilor aveau scadenţa expirată. Nu mai devreme de vinerea trecută, se pare, cineva de la bancă spusese că nu era nici urmă de vreo înţelegere. Unde erau banii Norei? Aceasta era marea întrebare în Larkin, Virginia. Poate erau în plic.

Se legănă până la cutia poştală o oră mai târziu, după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă. Scoase corespondenţa din cutie şi se repezi înapoi în rulotă. Telefoanele pe care le dădu la biroul domnului Mulrooney au rămas fără răspuns. Secretara lui i-a spus că e plecat din oraş.

*

ÎNTÂLNIREA avu loc seara târziu, chiar în momentul în care Clay se pregătea să plece de la birou. Începu cu o chestiune neplăcută şi rămase la fel până la sfârşit.

Crittle intră cu o figură indispusă şi anunţă:

— Compania de asigurări ne-a anunţat că ne anulează asigurarea.

— Cum? urlă Clay.

— Cum ai auzit.

— Şi de ce îmi spui asta acum? Am întârziat la cină.

— Am vorbit cu ei toată ziua.

Un moment de pauză, timp în care Clay îşi azvârli sacoul pe canapea şi se duse la fereastră.

— De ce? întrebă.

— Ţi-au evaluat activitatea şi nu le-a plăcut ce au văzut. Îi sperie cele douăzeci şi patru de mii de cazuri Maxatil. Eşti prea expus dacă ceva nu merge cum trebuie. Cele zece milioane ale lor ar fi o picătură într-un ocean, aşa că

abandonează vasul.

— Pot să facă asta?

— Bineînţeles că pot. O companie de asigurări poate rezilia contractul în orice moment. Sunt datori să ne dea înapoi banii plătiţi, dar e o nimica toată. Suntem total expuşi de data asta, Clay, fără nici o acoperire.

— N-o să avem nevoie de acoperire.

— Ştiu că tu aşa crezi, dar eu tot sunt îngrijorat.

— Tu ai fost îngrijorat şi în privinţa Dyloftului, dacă-mi amintesc bine.

— Şi m-am înşelat.

— Ei bine, Rex, bătrâne, te înşeli şi de data asta. După ce domnul Mooneyham îi face praf în Flagstaff, cei de la Goffman vor fi nerăbdători să negocieze înţelegerile. Deja pun deoparte miliarde pentru procesul colectiv. Ai idee cât ar putea valora cele douăzeci şi patru de mii de cazuri? Ghiceşte!

— Uimeşte-mă!

— Aproape un miliard de dolari, Rex! Şi Goffman are de unde să plătească.

— Tot nu sunt liniştit. Dacă se întâmplă ceva?

— Ai puţină încredere, amice! Pentru lucrurile astea e nevoie de timp. Procesul de acolo e planificat pentru septembrie. Când se va termina, vor începe să curgă banii din nou.

— Am cheltuit opt milioane pe publicitate şi pe analize. Nu putem măcar să mai încetinim pasul? De ce nu poţi să ajungi la concluzia că douăzeci şi patru de mii de cazuri sunt suficiente?

— Pentru că nu sunt suficiente. Şi la asta Clay zâmbi, îşi luă sacoul, îl bătu uşor pe umăr pe Crittle şi plecă la cină.

*

TREBUIA SĂ se întâlnească cu un fost coleg de cameră din facultate, la Old Ebbitt Grille, pe 15th Street, la opt şi

jumătate. Aşteptă la bar aproape o oră până primi un telefon pe mobil. Colegul era prins într-o şedinţă care părea că nu se mai sfârşeşte. Oferi scuzele de rigoare.

În timp ce se îndrepta spre ieşire, aruncă o privire prin restaurant şi o văzu pe Rebecca la o masă, luând cina cu alte două doamne. Se întoarse, îşi reluă locul de la bar şi mai ceru o bere. Era conştient că încă o dată rămăsese pe loc din cauza ei. Voia neapărat să vorbească totuşi cu ea, dar se hotărî să nu se amestece. Un drum spre toaletă l-ar ajuta de minune.

Când trecu pe lângă masa ei, Rebecca privi spre el şi imediat zâmbi. Îl prezentă pe Clay celor două prietene, iar el îi spuse că era la bar, aşteptând un vechi amic la cină!

— Tipul întârzie, s-ar putea să mai dureze puţin, îmi pare rău că v-am întrerupt. Ei bine, trebuie să plec. Mi-a părut bine să te văd.

Un sfert de oră mai târziu, Rebecca apăru la barul aglomerat şi veni aproape de el. Foarte aproape.

— Nu am decât o clipă, spuse ea. Mă aşteaptă. Făcu un semn cu capul în direcţia restaurantului.

— Arăţi minunat, spuse Clay, nerăbdător să înceapă să o pipăie.

— Şi tu.

— Unde e Myers?

Ea ridică din umeri, ca şi cum puţin îi păsa:

— Munceşte. Tot timpul munceşte.

— Cum e viaţa de femeie măritată?

— Foarte singuratică, spuse ea, mutându-şi privirea de la el. Clay luă o înghiţitură din pahar. Dacă n-ar fi fost într-un bar, cu prietenele care o aşteptau alături, poate că Rebecca ar fi spus ce are pe suflet. Erau atâtea lucruri pe care voia să le spună! „Căsnicia nu merge!“ Clay se chinui să-şi reprime un zâmbet.

— Eu tot mai aştept, spuse.

Rebecca avea ochii în lacrimi când se aplecă şi îl sărută pe obraz. Apoi plecă fără să mai spună un cuvânt.

|Capitolul 33|

Când echipa Orioles era condusă cu şase la zero tocmai de Devil Rays – dintre toate echipele! – domnul Ted Worley se trezi dintr-un pui de somn, lucru neobişnuit pentru el, şi se gândi dacă să se furişeze acum la toaletă sau să aştepte până la repriza a şaptea. Dormise o oră, ceea ce era curios, pentru că el aţipea în fiecare după-amiază fix la ora două. Jocul celor de la Orioles era, ce-i drept, destul de plictisitor, dar nu-l adormise niciodată.

Dar după coşmarul cu Dyloftul, nu-şi mai forţase vezica. Mai puţine lichide şi bere deloc. Şi fără nici un fel de presiuni asupra instalaţiei din interior; dacă trebuia să meargă la baie, atunci nu mai ezita. Şi ce dacă rata câteva aruncări? Se duse la baia mică, pentru oaspeţi, de pe coridor, lângă dormitorul unde doamna Worley era proţăpită în balansoar, lucrând la broderiile care îi consumau întreaga viaţă. Închise uşa în urma lui, se descheie la pantaloni şi începu să urineze. O senzaţie uşoară de usturime îl făcu să privească în jos şi, făcând asta aproape leşină.

Urina avea culoarea ruginii – un lichid roşcat-închis. Trase aer în piept şi se sprijini cu o mână de perete. Când termină, nu trase apa, ci se aşeză pe toaletă şi rămase acolo câteva minute, încercând să-şi revină.

— Ce faci acolo? strigă soţia lui.

— Nu e treaba ta! se răsti el.

— Te simţi bine, Ted?

— N-am nimic.

Dar avea ceva. Ridicând capacul, privi încă o dată cartea de vizită ucigătoare pe care organismul lui tocmai o eliberase, apoi, în cele din urmă, trase apa şi se întoarse în

vizuină. Devil Rays conduceau acum cu opt puncte, dar meciul îşi pierduse şi puţina importanţă pe care o avusese în prima repriză. Douăzeci de minute mai târziu, după trei pahare de apă, se furişă la subsol şi urină într-o baie micuţă, cât mai departe de soţie.

Era sânge, hotărî el. Tumorile recidivaseră şi de data asta erau mult mai grave decât înainte.

Îi spuse adevărul soţiei sale a doua zi dimineaţă, la micul dejun cu pâine prăjită şi gem. Ar fi preferat să-i ascundă ce se întâmpla cât mai mult posibil, dar erau atât de apropiaţi, încât secretele, mai ales dacă erau legate de sănătate, erau dificil de păstrat. Doamna Worley luă imediat situaţia în mână, îl sună pe urolog, răcni la secretara care făcea programările, obţinând o consultaţie imediat după prânz. Era o urgenţă şi a doua zi era pur şi simplu prea târziu.

Patru zile mai târziu, în rinichii domnului Worley se descoperiră tumori maligne. Printr-o operaţie care dură cinci ore, doctorii îndepărtară toate tumorile pe care le găsiră.

Şeful secţiei de urologie urmărea îndeaproape evoluţia pacientului. Un coleg de la un spital din Kansas raportase un caz identic în urmă cu o lună; apariţia unor tumori la rinichi în urma tratamentului cu Dyloft. Pacientul din Kansas City făcea chimioterapie şi se stingea văzând cu ochii.

La acelaşi lucru se putea aştepta şi domnul Worley, deşi oncologul fusese mult mai precaut la prima vizită după operaţie. Doamna Worley lucra la broderiile ei şi se plângea de calitatea mâncării din spital, nu că s-ar fi aşteptat să fie delicioasă, dar nu putea măcar să fie caldă? La preţurile astea? Domnul Worley se ascunsese sub cearşafuri şi se uita la televizor. Binevoi să dea sonorul aparatului la minimum când intră oncologul, deşi era prea trist şi deprimat ca să înceapă o conversaţie.

Urma să fie externat într-o săptămână şi ceva şi, imediat

ce se va înzdrăveni, vor începe un tratament intensiv împotriva cancerului. Când se termină întrevederea, domnul Worley plângea.

În urma unei noi convorbiri cu colegul din Kansas, urologul află de existenţa încă unui caz. Cei trei pacienţi fuseseră reclamanţi din Categoria A în procesul Dyloft. Acum erau pe moarte. Se menţionă numele unui avocat. Pacientul din Kansas City apelase la serviciile unei firme mici din New York.

Era o experienţă rară şi plină de satisfacţii pentru un medic să poată transmite altuia numele unui avocat care avea să dea în judecată alt avocat, iar şeful secţiei de urologie era hotărât să savureze momentul. Intră în rezerva domnului Worley, se prezentă, pentru că nu se cunoscuseră, şi îi explică ce rol juca el în tratarea bolii. Domnul Worley se săturase de doctori şi, dacă n-ar fi avut tot corpul, şi aşa distrus, plin de tuburi, şi-ar fi strâns lucrurile şi s-ar fi externat singur. Conversaţia ajunse repede la Dyloft, apoi pe terenurile fertile ale avocaturii. Asta îl învioră pe bătrân; îi reveni o oarecare culoare în obraji, iar ochii îi sclipeau.

Înţelegerea, subţire cum era, fusese încheiată împotriva dorinţei lui. Un fleac de 43 000 de dolari, iar restul ajunsese la avocat! Sunase de nenumărate ori şi, în cele din urmă, prinsese la telefon un isteţ care îl îndemnase să verifice ce scria cu litere mici în josul documentului pe care îl semnase. Era o clauză de autorizare anticipată, care îi dădea avocatului dreptul să semneze dacă suma depăşea un prag foarte scăzut. Domnul Worley îi trimisese două scrisori veninoase domnului Clay Carter, dar nici una nu primise răspuns.

— Eu m-am opus înţelegerii, spunea domnul Worley întruna.

— Cred că acum e prea târziu, adăuga doamna Worley de fiecare dată.

— Poate că nu, spuse doctorul. Le povesti de pacientul

din Kansas City, un bărbat aflat într-o situaţie asemănătoare cu cea a lui Ted Worley. A angajat un avocat care să-l dea în judecată pe avocatul lui, spuse doctorul, cu mare satisfacţie.

— Sunt sătul de avocaţi, spuse domnul Worley.

„Şi de doctori la fel“, vru să spună, dar se abţinu.

— Aveţi numărul lui de telefon? întrebă doamna Worley.

Ea gândea mult mai limpede decât soţul ei. Partea tristă era că se gândea în perspectivă, peste un an sau doi, când Ted nu va mai fi.

Ca din întâmplare, urologul avea numărul.

*

SINGURUL LUCRU de care se temeau specialiştii în daune colective era unul de-al lor. Un animal de pradă. Un trădător care umbla în urma lor, corectându-le greşelile. Se dezvoltase o subcategorie de specialişti, câţiva avocaţi pledanţi foarte buni şi foarte meschini care pândeau înţelegerile proaste făcute de fraţii lor. Helen Warshaw scria „manualul începătorului“ în acest domeniu.

Pentru o specie care declara o asemenea dragoste faţă de sala de tribunal, specialiştilor în daune li se făcea rău numai imaginându-se la masa apărării, uitându-se cu sfială la juraţi, în timp ce finanţele lor personale erau disecate în instanţă. Era vocaţia lui Helen Warshaw să-i aducă acolo.

Totuşi, asta se întâmpla foarte rar. Sloganurile lor de genul: „Daţi-i pe toţi în judecată!“ şi „Îi iubim pe juraţi!“ erau, evident, valabile şi pentru toţi ceilalţi. Când se confruntau cu dovezi de vinovăţie, nimeni nu cădea la înţelegere mai repede decât specialiştii în daune. Nimeni, nici măcar un doctor vinovat, nu evita sala de judecată la fel de hotărât ca un avocat care îşi făcea reclamă la televizor sau pe panouri, în clipa când era prins cu escrocherii într-o înţelegere.

Warshaw avea patru cazuri Dyloft pe biroul ei din New

York şi informaţii despre alte trei în momentul când primi un telefon din partea doamnei Worley. Micuţa ei firmă avea un dosar despre Clay Carter şi unul şi mai gros despre Patton French.

Stătea în permanenţă cu ochii pe primii douăzeci de specialişti în daune din ţară şi urmărea câteva zeci dintre cele mai importante procese colective. Avea o mulţime de clienţi şi onorarii din belşug, dar nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât dezastrul Dyloft.

După câteva minute de conversaţie cu doamna Worley, Helen ştia precis despre ce era vorba.

— Cel mai târziu la ora cinci ajung la dumneavoastră, spuse ea.

— Astăzi?

— Da. Azi după-amiază.

Luă autobuzul spre Dulles. Nu avea avion personal, din două motive temeinice. În primul rând, era cumpătată cu banii şi o asemenea risipă nu i se părea justificată. În al doilea rând, dacă era dată vreodată în judecată, nu i-ar fi plăcut ca juraţii să audă de un avion personal. Cu un an înainte, la singurul proces pe care reuşise să-l aducă în instanţă, le arătase juraţilor fotografii color cu avioanele celor doi avocaţi inculpaţi, văzute dinăuntru şi dinafară. Împreună cu fotografii ale iahturilor, caselor din Aspen etc. Juraţii fuseseră foarte impresionaţi. Douăzeci de milioane daune morale.

Închirie o maşină – nu o limuzină – şi găsi spitalul din Bethesda. Doamna Worley adusese toate documentele, pe care Warshaw le studie timp de o oră, în vreme ce domnul Worley trase un pui de somn. Când se trezi, nu avea chef să vorbească. Era precaut în faţa avocaţilor, mai ales în faţa celor din soiul „newyorkeză băgăcioasă“. Soţia sa însă avea o mulţime de timp la dispoziţie şi ei i se părea mai uşor să se destăinuie unei femei. Merseră amândouă la bufetul spitalului, pentru o cafea şi o lungă discuţie.

Principalul vinovat erau şi vor fi întotdeauna

Laboratoarele Ackerman. Produseseră un medicament periculos, grăbiseră procedurile de aprobare, îi făcuseră o publicitate agresivă, nu îl testaseră corespunzător şi nici nu dezvăluiseră tot ce ştiau despre el. Acum, lumea întreagă afla că Dyloftul era mult mai înşelător decât se crezuse la început. Doamna Warshaw făcuse deja rost de dovezi medicale concludente, conform cărora reapariţia tumorilor avea legătură cu Dyloftul.

Cel de-al doilea vinovat era doctorul care prescrisese medicamentul, dar răspunderea sa era minimă. Avusese încredere în Laboratoarele Ackerman. Medicamentul făcea minuni. Şi aşa mai departe.

Din nefericire, primii doi vinovaţi fuseseră eliberaţi de orice răspundere în momentul în care domnul Worley semnase înţelegerea în procesul intentat în Biloxi. Cu toate că doctorul care îl trata pe domnul Worley de artrită nu fusese dat în judecată, eliberarea generală de răspundere îl includea şi pe el.

— Dar Ted nu voia să cadă la înţelegere, spuse doamna Worley, şi nu o dată.

Nu conta. Semnase. Îi dăduse avocatului împuternicirea de a semna. Avocatul exact asta făcuse şi astfel devenise cel de-al treilea vinovat. Şi singurul atacabil.

*

O SĂPTĂMÂNĂ mai târziu, doamna Warshaw intentă proces împotriva lui J. Clay Carter, F. Patton French, M. Wes Saulsberry şi a tuturor celorlalţi avocaţi, ştiuţi sau neştiuţi, care semnaseră prematur înţelegerile în cazul Dyloft. Principalul reclamant era, încă o dată, domnul Ted Worley din Upper Marlboro, Maryland, în numele tuturor persoanelor prejudiciate, ştiute sau nu la momentul respectiv. Procesul a fost intentat la Tribunalul Federal Teritorial din Districtul Columbia, nu departe de birourile JCC.

Inspirându-se din chiar strategia acuzaţilor, doamna Warshaw trimise prin fax copii ale dosarului către mai mult de zece cotidiene importante, la un sfert de oră după înregistrarea cazului.

Un portărel solid şi răstit se prezentă în faţa secretarei de la biroul de recepţie al firmei lui Clay şi ceru să-l vadă pe domnul Clay Carter.

— E urgent, insistă el.

Secretara îl trimise mai departe, pe acelaşi coridor, unde avu de-a face cu domnişoara Glick. Aceasta îşi convocă şeful, care ieşi fără tragere de inimă din birou şi primi documentele care aveau să-i strice ziua. Poate chiar tot anul.

Până termină de citit hârtiile, reporterii începuseră deja să sune. Oscar Mulrooney era cu el; uşa era încuiată.

— N-am mai auzit niciodată de aşa ceva, mormăi Clay, foarte conştient de faptul că erau atâtea lucruri pe care nu le ştia despre jocul proceselor colective.

Nu era nimic în neregulă cu o ambuscadă bine organizată, dar cel puţin companiile pe care le dăduse el în judecată ştiau că trebuie să se aştepte la necazuri. Laboratoarele Ackerman ştiau că aveau un medicament periculos înainte chiar ca Dyloftul să iasă pe piaţă. Compania Hanna Portland Cement trimisese deja oameni pe teren, în districtul Howard, care să verifice pretenţiile iniţiale. Goffman fusese deja dat în judecată de Dale Mooneyham din pricina Maxatilului şi îi dădeau târcoale şi alţi avocaţi pledanţi. Dar el? Clay habar nu avea că Ted Worley era din nou bolnav. Nimic nu lăsa să se vadă că ar fi probleme undeva în ţară. Nu era cinstit.

Mulrooney era prea uluit ca să mai spună ceva.

La telefon, domnişoara Glick anunţă:

— A venit un reporter de la *Washington Post.*

— Împuşcă-l! mârâi Clay.

— Asta înseamnă „Nu“?

— Înseamnă „Nici gând“!

— Spune-i că nu e în birou, reuşi să spună Oscar.

— Şi cheamă paza, adăugă Clay.

Nici moartea tragică a unui prieten apropiat nu ar fi provocat o stare de spirit atât de sumbră. Vorbeau despre controlul imaginii – cum să reacţioneze şi când. Ar trebui cumva să pregătească rapid o declaraţie prin care să nege acuzaţiile şi să o înainteze în aceeaşi zi? Să trimită copii presei? Ar trebui să vorbească Clay cu reporterii?

Nu se luă nici o decizie, pentru că nu erau în stare să ia o decizie. Situaţia se inversase. Erau pe un teritoriu necunoscut.

Oscar se oferi să răspândească vestea prin firmă, punând totul într-o lumină favorabilă pentru a păstra moralul ridicat.

— Dacă am greşit, o să plătesc daunele, spuse Clay.

— Să sperăm că domnul Worley este singurul reclamant de la firma noastră.

— Asta e marea întrebare, Oscar! Câţi alţii ca Ted Worley mai sunt?

*

ÎI ERA IMPOSIBIL să doarmă. Ridley era în St. Barth, renovând vila, lucru pentru care Clay îi era recunoscător. Se simţea umilit şi jenat; cel puţin ea nu ştia nimic.

Gândurile lui se concentrau asupra lui Ted Worley. Nu era furios, nici pe departe. Acuzaţiile care se aduceau în asemenea procese erau, prin tradiţie, deplasate, dar de data asta păreau corecte. Fostul lui client n-ar fi pretins că are tumori maligne dacă acestea n-ar fi existat cu adevărat. Cancerul domnului Worley era provocat de un medicament periculos, nu de un avocat necinstit. Dar semnarea în grabă a unei înţelegeri de 62 000 de dolari într-un caz care făcea în ultimă instanţă milioane mirosea a malpraxis şi a lăcomie. Cine-l putea acuza pe omul acela pentru că atacase şi el?

De-a lungul unei nopţi nesfârşite, Clay se complăcu în autocompătimire – orgoliul lui, grav rănit; umilirea teribilă în faţa colegilor de breaslă, a prietenilor şi a angajaţilor; încântarea adversarilor; groaza zilei de mâine şi a criticilor pe care le va primi în presă, fără nimeni care să-l apere.

Din când în când i se făcea frică. Era posibil să piardă totul? Ar putea fi acesta începutul sfârşitului? Cazul va avea un mare efect asupra juriului – în folosul părţii adverse! Şi oare câţi potenţiali reclamanţi existau? Fiecare caz valora milioane.

Prostii! Cu douăzeci şi cinci de mii de cazuri Maxatil în aşteptare putea să reziste oricărui atac.

Dar toate gândurile se întorceau, în cele din urmă, la domnul Worley, un client pe care avocatul lui nu-l apărase. Sentimentul de vină era atât de puternic, încât îi venea să-l sune şi să-i ceară scuze. Poate că o să-i scrie o scrisoare. Şi le amintea foarte bine pe cele două pe care le primise de la fostul client. Îi făcuseră să râdă cu poftă, pe el şi pe Jonah.

Puţin după ora patru dimineaţă, Clay îşi făcu prima cafea. La cinci, se conectă la internet şi citi articolele din *Post.* Nu avusese loc nici un atac terorist în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu lovise nici un criminal în serie. Congresmenii plecaseră acasă. Preşedintele era în vacanţă. O zi fără ştiri importante, aşa că de ce n-ar pune faţa zâmbăreaţă a „Maestrului Tranzacţiilor“ pe prima pagină, în a doua jumătate? SPECIALIST ÎN DAUNE COLECTIVE, DAT ÎN JUDECATĂ DE COLECTIV, suna titlul cel isteţ. În primul paragraf scria:

> Avocatul Clay Carter din Washington D.C., cel mai proaspăt aşa-numit „Maestru al Tranzacţiilor“, a primit ieri o replică pe măsură, când a fost dat în judecată de câţiva clienţi nemulţumiţi. Carter, despre care se ştie că a câştigat, anul trecut, onorarii în valoare de 110 milioane de dolari, este acuzat de încheierea prematură a unor înţelegeri pe sume mici într-o serie de cazuri care valorau, de fapt, milioane.

Nici restul de opt paragrafe nu sunau mai bine. În timpul nopţii, pe Clay îl apucase o diaree groaznică, aşa că fugi la toaletă.

Amicul lui de la *The Wall Street Journal* lovise cu artileria grea. Pe prima pagină, în stânga, aceeaşi caricatură hidoasă cu faţa încrezută a lui Clay. Titlul era: MAESTRUL TRANZACŢIILOR, PE CALE SĂ-ŞI PIARDĂ RANGUL? După tonul articolului, ai fi spus că ar fi meritat să fie acuzat şi închis, mai degrabă decât decăzut din rang. Fiecare ramură de afaceri din Washington avea o opinie gata pregătită asupra acestui subiect. Nu se străduiau să-şi ascundă încântarea. Ce ironie că se bucurau să afle de încă un proces! Preşedintele Academiei Naţionale a Avocaţilor Pledanţi nu făcea nici un comentariu.

Nici un comentariu! Din partea singurului grup care niciodată nu ezitase să sară în ajutorul avocaţilor. Explicaţia se găsea în paragraful următor. Helen Warshaw era membru activ al Noii Academii a Avocaţilor Pledanţi din New York. De fapt, palmaresul ei era impresionant. Avocat pledant recunoscut de colegiul avocaţilor. Editor al revistei de drept a Universităţii Columbia. Avea treizeci şi opt de ani, alerga la maraton de plăcere, iar un fost adversar o caracteriza ca fiind „sclipitoare şi tenace“.

„O combinaţie ucigătoare“, se gândi Clay, fugind din nou spre baie.

În timp ce stătea pe toaletă, îşi dădu seama că, de data aceasta, avocaţii nu vor lua partea nimănui. Era un conflict de familie. Nu se putea aştepta la înţelegere din partea nimănui, nu se putea aştepta să-l apere cineva.

O sursă anonimă situa numărul reclamanţilor la doisprezece. Se anticipa că procesul va fi calificat drept unul colectiv, pentru că se aşteptau la un grup mult mai mare de reclamanţi. „Cât de mare?“ se întrebă Clay şi îşi mai făcu nişte cafea. „Câţi alţii mai există în situaţia lui Worley?“

Domnul Carter, în vârstă de treizeci şi doi de ani, nu era

de găsit pentru a face comentarii. Patton French numise procesul „frivol“, descriere împrumutată, conform articolului, de la nu mai puţin de opt companii pe care le dăduse în judecată în ultimii patru ani. Se aventurase în a declara că procesul: „… puţea a conspiraţie între susţinătorii reformei sistemului de daune şi binefăcătorii lor, companiile de asigurări“. Probabil că reporterul îl prinsese pe Patton după câteva pahare zdravene de votcă.

Trebuia să ia o decizie. Pentru că era, într-adevăr, bolnav, ar fi putut să se ascundă în casă şi să aştepte acolo trecerea furtunii. Sau ar fi putut să iasă în lume şi să înfrunte realitatea. Ar fi vrut să ia nişte pastile, să se întoarcă în pat şi să se trezească peste o săptămână, când coşmarul va fi trecut. Sau, şi mai bine, să se suie în avion şi să meargă să o vadă pe Ridley.

Pe la şapte era deja la birou, cu o mască de jucător de pocher, cu pulsul crescut de la cafea, ţopăind pe coridoare, râzând şi tachinându-i pe cei din schimbul de dimineaţă, făcând glume nesărate, dar cavalereşti pe seama portăreilor, a reporterilor care pândeau pe la uşi şi a ordinelor judecătoreşti care zburau de colo-colo. Era o reprezentaţie splendidă şi plină de curaj, de care oamenii din firmă aveau nevoie şi pentru care îi erau recunoscători.

Continuă să se poarte la fel până spre mijlocul dimineţii, când domnişoara Glick îi tăie elanul deschizând uşa biroului şi anunţând:

— Clay, s-au întors cei doi tipi de la FBI.

— Minunat! spuse el, frecându-şi mâinile de parcă avea de gând să pună biciul pe ei.

Spooner şi Lohse apărură cu un zâmbet forţat şi fără strângeri de mână. Clay închise uşa, scrâşni din dinţi şi îşi propuse să continue să joace teatru. Dar oboseala îl lovi. La fel şi frica.

De data asta, Lohse vorbea, iar Spooner lua notiţe. Evident, poza lui Clay de pe prima pagină le amintise că îi mai promiseseră o vizită. Preţul celebrităţii.

— Vreo veste de la amicul Pace? începu Lohse.

— Nu, nici urmă de el. Şi era adevărat. Ce nevoie avea de sfaturile lui Pace în momentele de criză!

— Sunteţi sigur?

— Sunteţi surzi? se răsti Clay.

Era pregătit să le ceară să plece în clipa în care întrebările deveneau dificile. Erau detectivi, nu procurori.

— Am spus nu.

— Credem că a fost în oraş săptămâna trecută.

— Bravo vouă! Eu nu l-am văzut.

— Aţi intentat proces Laboratoarelor Ackerman pe doi iulie anul trecut, corect?

— Da.

— Deţineaţi acţiuni ale companiei înainte de a deschide procesul?

— Nu.

— Aţi vândut în marjă acţiuni, pe care le-aţi cumpărat mai apoi la un preţ mai mic?

Bineînţeles că aşa făcuse, la sugestia bunului său prieten, Pace. Ştiau răspunsul la această întrebare. Aveau înregistrările tranzacţiilor, era sigur de asta. După prima lor vizită, Clay studiase temeinic fraudele la bursă şi tranzacţiile bazate pe informaţii din interior. El se găsea într-o zonă întunecată, foarte nesigură, după părerea lui, nu prea indicată, dar, în orice caz, era departe de a fi vinovat. Privind în urmă, îşi dădea seama că nu ar fi trebuit să facă afacerea. Îşi dori de o mie de ori să n-o fi făcut.

— Sunt investigat pentru ceva? întrebă el.

Spooner începu să încuviinţeze din cap înainte ca Lohse să răspundă.

— Da.

— În acest caz, întâlnirea s-a sfârşit. Vă va contacta avocatul meu.

Clay era deja în picioare, îndreptându-se spre uşă.

|Capitolul 34|

Pentru următoarea întâlnire a Comitetului Director al Reclamanţilor din cazul Dyloft, inculpatul Patton French alese un hotel din centrul Atlantei, unde participa la unul dintre multele lui seminarii despre cum să te îmbogăţeşti pândind firmele de produse farmaceutice. Era o şedinţă de urgenţă.

French închiriase, desigur, Apartamentul Prezidenţial, un exemplu al modului în care poţi irosi spaţiul aflat la ultimul etaj al hotelului şi acolo avu loc întâlnirea. Era una neobişnuită, la care nu schimbară impresii despre cele mai recente achiziţii de maşini de lux sau ferme, nimic de genul acesta. Şi nici nu îndrăzni nimeni să se laude cu ultimele victorii. Atmosfera era tensionată în momentul în care Clay intră în apartament şi nu se amelioră deloc până la sfârşit. Băieţii cu bani erau speriaţi.

Şi nu fără motiv. Carlos Hernández din Miami ştia de şapte reclamanţi din Categoria A care sufereau acum de tumori maligne la rinichi. Se alăturaseră procesului colectiv şi erau reprezentaţi de Helen Warshaw.

— Apar de peste tot, spuse el, înnebunit. Arăta de parcă n-ar fi dormit de zile întregi. De fapt, toţi cinci păreau frânţi şi surmenaţi.

— E o ticăloasă fără milă, spuse Wes Saulsberry, iar ceilalţi aprobară din cap.

Era limpede că legenda doamnei Warshaw era cunoscută pe scară largă. Cineva uitase să-i spună şi lui Clay. Wes avea patru foşti clienţi care acum îl dădeau în judecată. Damon Didier avea trei. French avea cinci.

Clay se simţea uşurat pentru că avea numai unul, dar sentimentul era temporar.

— De fapt, ai şapte, spuse French şi îi întinse o listă pe care numele lui Clay era primul, iar dedesubt erau înşirate numele foştilor clienţi, acum reclamanţi.

— Mi-a spus Wicks de la Ackerman că trebuie să ne aşteptăm ca lista să se lungească, spuse French.

— Care e starea de spirit? întrebă Wes.

— Şoc total. Medicamentul lor omoară oameni în stânga şi în dreapta. Cei de la Philo şi-ar dori să nu fi auzit niciodată de Laboratoarele Ackerman.

— Şi eu la fel, spuse Didier, aruncându-i o privire ucigătoare lui Clay, ca şi când ar fi vrut să spună: „Numai tu eşti de vină“.

Clay se uită la cele şapte nume de pe listă. În afară de Ted Worley, nu recunoscu nici unul. Kansas, Dakota de Sud, Maine, doi din Oregon, Georgia, Maryland. Cum ajunsese să fie avocatul tuturor acestor oameni? Ce mod absurd de a practica avocatura – să intentezi procese şi să negociezi înţelegeri în numele unor oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată! Iar acum ei intentau proces împotriva lui!

— E corect să presupunem că dovezile medicale sunt substanţiale? întreba Wes. Vreau să spun, e cazul să luptăm, să dovedim că nu există nici o legătură între cancer şi Dyloft? Dacă da, noi scăpăm, şi Ackerman la fel. Nu-mi place să am de-a face cu nişte clovni, dar asta suntem.

— Nu! Ne-am fript, spuse French. Uneori era atât de direct, încât era chiar dureros. Nu are rost să pierdem timpul. Wicks mi-a spus că medicamentul e mai periculos decât un glonţ în cap. Cercetătorii lor îşi dau demisia din cauza asta. Cariere ruinate. Compania s-ar putea să nu supravieţuiască.

— Te referi la Philo?

— Da, când Philo a cumpărat Laboratoarele Ackerman, credeau că mizeria cu Dyloftul era sub control. Acum se pare că numărul celor din Categoria B şi C va fi mult mai

mare şi mai scump. Se agaţă de ce pot.

— Nu facem cu toţii acelaşi lucru? mormăi Carlos, apoi se uită la Clay, ca şi cum era momentul pentru un glonţ în cap.

— Dacă putem fi traşi la răspundere, atunci nu avem cum să ne apărăm, spuse Wes, enunţând ceea ce era evident pentru toţi.

— Trebuie să negociem, spuse Didier. E o chestiune de supravieţuire.

— Cât valorează un caz? întrebă Clay, care încă îşi mai putea controla vocea.

— În faţa unui juriu, între două şi zece milioane, depinde la cât se ridică daunele morale, spuse French.

— E puţin, spuse Carlos.

— Pe mine n-o să mă vadă nici un juriu în sala de tribunal, spuse Didier. Nu cu asemenea dovezi.

— Vârsta medie a clienţilor este şaizeci şi opt de ani şi majoritatea sunt pensionari, spuse Wes. Aşa că, economic vorbind, paguba nu este foarte mare dacă clientul moare. Grosul vor fi suferinţele fizice şi emoţionale. Dar dacă nu există probe suficiente, se poate cădea la o înţelegere pentru un milion de caz.

— Nici vorbă de probe insuficiente, sări Didier.

— Nu mai spune! se răsti şi Wes. Dar dacă grupul inculpaţilor e un splendid grup de specialişti în daune colective, atunci valoarea o ia razna.

— Aş prefera să fiu mai degrabă în situaţia reclamantului, decât în a mea, spuse Carlos, frecându-şi ochii obosiţi.

Clay observă că nu se consuma nici un strop de alcool; numai apă şi cafea. Avea nevoie disperată de unul dintre remediile pe bază de votcă ale lui French.

— Probabil că o să pierdem procesul colectiv, spuse French. Toţi cei care încă mai sunt implicaţi vor să renunţe. După cum ştiţi, foarte puţini reclamanţi din Categoriile B şi C au semnat înţelegerile şi, din motive

evidente, nu vor să mai aibă de-a face cu acest proces. Ştiu cel puţin cinci grupuri de avocaţi care se pregătesc să ceară instanţei să dizolve acţiunea noastră juridică şi să ne elimine. Nu poţi să-i condamni.

— Putem să ne opunem, spuse Wes. Mai avem onorarii de încasat. Şi o să avem nevoie de ele.

Totuşi, nu aveau starea de spirit necesară ca să se opună, în orice caz nu în momentul acela. Indiferent câţi bani pretindeau că au fiecare, toţi erau îngrijoraţi, dar în grade diferite. În cea mai mare parte a timpului, Clay nu făcuse decât să asculte şi îl intrigau reacţiile celorlalţi patru. Patton French avea probabil mai mulţi bani decât oricare dintre cei de faţă şi părea încrezător în faptul că va putea rezista presiunilor financiare ale procesului. La fel şi Wes, care câştigase cinci sute de milioane din şmecheria cu tutunul. Carlos se ţinea ţanţoş uneori, dar nu-şi putea stăpâni nervozitatea. Cel cu adevărat îngrozit era severul Damon Didier.

Toţi aveau mai mulţi bani decât Clay, iar Clay avea mai multe cazuri Dyloft decât toţi. Nu-i plăcea socoteala.

Alese cifra de trei milioane ca posibilitate de înţelegere. Dacă lista lui se oprea la şapte nume, ar putea supravieţui unei lovituri în jur de douăzeci de milioane. Dar dacă lista continua să crească…

Clay aduse în discuţie subiectul asigurărilor şi îl şocă să afle că nici unul dintre cei patru nu avea aşa ceva. Toate asigurările fuseseră anulate cu ani în urmă. Foarte puţine companii care încheiau asigurări de malpraxis erau dispuse să aibă de-a face cu specialiştii în daune colective, iar cazul Dyloft era un exemplu perfect pentru a motiva acest lucru.

— Fii mulţumit că ai cele zece milioane, spuse Wes. Ăştia sunt bani pe care n-o să-i dai din buzunar.

Întâlnirea nu era mai mult decât o rundă de imprecaţii şi lamentări. Fiecare tânjea după compania celorlalţi nefericiţi, dar numai pentru scurtă vreme. Se puseră de

acord asupra unui plan foarte general care presupunea: o întâlnire cu doamna Warshaw la un moment nedefinit din viitor şi explorarea discretă a posibilităţilor de negociere. Doamna Warshaw făcea public faptul că nu era dispusă să negocieze. Voia procese – spectacole grandioase, răsunătoare, de senzaţie, în timpul cărora actualii şi foştii Maeştri ai Negociatorilor să fie târâţi în sala de tribunal şi lăsaţi în pielea goală în faţa juraţilor.

Clay pierdu vremea o după-amiază şi o noapte întreagă în Atlanta, unde nu-l cunoştea nimeni.

*

ÎN ANII cât lucrase la Biroul Avocaţilor din Oficiu, Clay avusese o mulţime de discuţii preliminare cu clienţii, majoritatea la închisoare. De obicei începeau pe ocolite, pentru că inculpaţii, care de cele mai multe ori erau negri, nu erau siguri dacă e bine să-i spună prea multe avocatului lor alb. Datele personale mai dezgheţau puţin atmosfera, dar faptele, detaliile şi adevărul despre infracţiunea comisă numai rareori erau dezvăluite la prima întâlnire.

Ca o ironie, Clay, care acum era inculpatul cel alb, se îndrepta agitat spre prima întâlnire cu avocatul lui cel negru. Iar la şapte sute cincizeci de dolari ora, Zack Battle ar face bine să asculte repede. În orice caz, fără eschive, invenţii şi lupte imaginare cu un adversar închipuit. Avea să-i spună adevărul lui Battle, atât de repede cât putea acesta să noteze.

Dar Battle avea chef de bârfe. El şi Jarrett fuseseră tovarăşi de pahar cu ani în urmă, înainte ca lui Battle să-i vină mintea la cap şi să devină cel mai mare avocat penalist din Washington. Ah, ce poveşti ar fi putut spune despre Jarrett Carter!

„Nu la şapte sute cincizeci de dolari ora, ar fi vrut să spună Clay. Opreşte afurisitul de ceas şi stăm la taclale toată ziua.“

Biroul lui Battle dădea spre Parcul Lafayette, iar în fundal se vedea Casa Albă. El şi Jarrett se îmbătaseră într-o seară şi se hotărâseră să mai bea nişte bere cu beţivii şi indivizii fără adăpost din parc. I-au prins poliţiştii, crezând că sunt nişte perverşi care caută ceva acţiune. Au fost arestaţi amândoi şi a fost nevoie să apeleze la toate favorurile ca să nu apară ştirea în ziare. Clay râse, pentru că aşa trebuia.

Battle renunţase la băutură în favoarea tutunului de pipă, iar biroul lui murdar şi înghesuit duhnea a fum stătut. „Ce mai face taică-tău?“ voia să ştie. Clay îi schiţă repede o imagine generoasă şi aproape romantică a lui Jarrett care naviga pe apele lumii.

Când ajunseră în cele din urmă la afaceri, Clay îi spuse povestea cu Dyloftul, începând cu Max Pace şi terminând cu FBI-ul. Nu-i vorbi despre Tarvan, dar era dispus s-o facă dacă devenea necesar. În mod straniu, Battle nu lua notiţe. Asculta doar, încruntându-se şi fumând din pipă, privind uneori fără ţintă, pierdut în meditaţii adânci, fără să-şi trădeze o clipă gândurile.

— Acest raport furat pe care îl avea Max Pace, spuse el, după care urmă o pauză, apoi un pufăit. Erai în posesia lui în momentul în care ai vândut acţiunile şi ai intentat procesul?

— Bineînţeles. Trebuia să ştiu dacă pot dovedi vinovăţia celor de la Ackerman în caz că se ajungea la proces.

— Asta înseamnă tranzacţionare bazată pe informaţii ilegale. Eşti vinovat. Cinci ani de puşcărie. Totuşi, spune-mi cum pot federalii să dovedească asta.

Când inima începu să-i bată din nou, Clay spuse:

— Le poate spune Max Pace, bănuiesc.

— Cine altcineva mai are studiul?

— Patton French, poate încă unul sau doi dintre ceilalţi tipi.

— Patton French ştie că aveai aceste informaţii înainte să intentezi procesul?

— Nu ştiu. Eu nu i-am spus când l-am primit.

— Atunci acest Max Pace e singurul care poate să te înfunde. Tabloul era destul de limpede. Clay pregătise procesul colectiv în cazul Dyloft, dar nu era dispus să îl intenteze dacă Pace nu îi punea la dispoziţie destule dovezi. Se certaseră de câteva ori. Pace venise într-o zi cu două serviete groase pline de documente şi dosare şi îi spusese: „Uite-le, dar nu le ai de la mine“. Plecase imediat. Clay cercetase materialele, apoi îl rugase pe un prieten din facultate să verifice dacă erau serioase. Prietenul era un medic de vază din Baltimore.

— Doctorul ăsta e de încredere? Battle îi veni în ajutor cu răspunsul înainte să apuce să spună ceva: Asta e ideea, Clay. Dacă federalii nu ştiu că aveai acest studiu secret în momentul în care ai vândut acţiunile, nu te pot prinde pentru tranzacţionare bazată pe informaţii ilegale. Au înregistrarea tranzacţiei, dar numai asta nu e de ajuns. Trebuie să dovedească faptul că ai avut cunoştinţă.

— Să vorbesc cu prietenul meu din Baltimore?

— Nu. Dacă federalii ştiu de el, e posibil să fie urmărit. Atunci ajungi la închisoare pentru şapte ani în loc de cinci.

— Vrei, te rog, să nu mai spui asta?

— Iar dacă federalii nu ştiu de el, atunci ai putea să-i conduci la el fără să vrei. Probabil că sunt cu ochii pe tine. E posibil să-ţi intercepteze telefoanele. Eu aş scăpa de raportul ăla. Mi-aş face curăţenie în dosare, în caz că vin cu un ordin judecătoresc. Şi totodată m-aş ruga ca Max Pace să fie ori mort, ori ascuns undeva, prin Europa.

— Altceva? întrebă Clay, gata să înceapă să se roage.

— Du-te la Patton French şi asigură-te că nu se poate dovedi că ai avut studiul. După cum arată lucrurile, procesul Dyloft abia acum începe.

— Mi s-a mai spus.

*

ADRESA ERA cea a unui penitenciar. Deşi avea mulţi foşti clienţi după gratii, Clay nu-şi amintea de nici unul numit Paul Watson. Deschise plicul şi scoase o scrisoare de o pagină, foarte îngrijită şi scrisă la calculator. Citi următoarele:

Dragă domnule Carter,

Poate vă amintiţi de mine cu numele de Tequila Watson. Mi-am schimbat numele pentru că cel vechi nu mi se mai potrivea. Citesc zilnic din Biblie şi preferatul meu e Apostolul Pavel, aşa că i-am împrumutat numele. L-am pus pe un notar de aici să facă treaba asta.

Am nevoie de o favoare. Dacă aţi putea cumva să trimiteţi un mesaj familiei lui Pumpkin şi să le spuneţi că-mi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. M-am rugat la Dumnezeu şi m-a iertat. M-aş simţi mult mai bine dacă ar putea şi familia lui Pumpkin să facă asta. Încă nu-mi vine să cred că l-am împuşcat aşa. Nu eu am făcut-o, ci diavolul, cred. Dar nu am scuză.

Încă sunt curat. O grămadă de prafuri în închisoare, o grămadă de chestii nasoale, dar Dumnezeu mă ajută să trec de fiecare zi.

Ar fi grozav dacă aţi putea să-mi scrieţi. Nu prea primesc scrisori. Îmi pare rău că n-aţi putut să mai fiţi avocatul meu. Vă consideram un tip marfă.

Salutări,
Paul Watson.

„Rezistă, Paul, mormăi Clay în sinea sa. S-ar putea să fim colegi de celulă, la cum merg lucrurile.“ Telefonul îl făcu să tresară. Era Ridley, din St. Barth, care voia să vină înapoi acasă. Putea să-i trimită avionul?

„Nici o problemă, dragă. Nu costă decât trei mii de dolari pe oră să ridici în aer avionul ăla nenorocit. Patru ore dus, patru întors – 24 000 de dolari o excursie scurtă, dar era numai o picătură într-un ocean faţă de cât cheltuia Ridley cu vila.“

|Capitolul 35|

Dacă trăieşti din ponturile oferite presei, tot ele te şi omoară. Clay intrase în acest joc de câteva ori, oferindu-le reporterilor, neoficial, informaţiile picante, după care trântea un îngâmfat „nu comentez“, care apărea la câteva rânduri după adevăratele mizerii. Atunci fusese amuzant; acum era dureros. Nu-şi putea imagina cine ar vrea să-l pună într-o situaţie încă şi mai jenantă.

Cel puţin, el fusese cât de cât prevenit. Un reporter de la *Post* sunase la biroul lui Clay, spre care fusese îndrumat de Onorabilul Zack Battle. Îl găsi şi primi răspunsul standard. Zack sună şi îi relată conversaţia.

Apăru la secţiunea Ştiri locale, pe pagina a treia, ceea ce era o surpriză plăcută după luni întregi de articole bombastice pe prima pagină, apoi de scandaluri. Pentru că datele erau atât de puţine, spaţiul trebuia umplut cu ceva – o fotografie a lui Clay. MAESTRUL TRANZACŢIILOR, INVESTIGAT DE SEC: „Conform unor surse anonime…“ Zack era citat de câteva ori şi, de fiecare dată, Clay părea din ce în ce mai vinovat. În timp ce citea articolul, îşi aminti cât de des îl văzuse pe Zack făcând acelaşi lucru – nega, respingea acuzaţiile şi promitea o apărare viguroasă şi de fiecare dată era vorba de protejarea unora dintre cei mai mari ticăloşi din oraş. Cu cât erau mai ticăloşi, cu atât mai repede dădeau fuga la biroul lui Zack Battle şi Clay se gândi, pentru prima dată, că poate nu angajase pe cine trebuie.

Citi articolul acasă, unde era, din fericire, singur, pentru că Ridley petrecea o zi sau două în noul ei apartament, pe care i-l închiriase Clay. Îşi dorea libertatea de a sta în două locuinţe, a ei şi a lui şi, de vreme ce vechiul ei apartament

era destul de înghesuit, Clay fusese de acord să o instaleze într-un loc mai drăguţ. În realitate, libertatea ei cerea şi o a treia locuinţă – vila din St. Barth, pe care o numea întotdeauna „a noastră“.

Nu că Ridley ar fi citit ziarele. De fapt, părea să ştie foarte puţine despre problemele lui Clay. Se concentra din ce în ce mai mult asupra cheltuirii banilor lui, fără să dea prea multă atenţie modului cum erau câştigaţi. Chiar dacă văzuse articolul de pe pagina trei, nu spuse nimic. Şi nici el.

Pe măsură ce încă o zi proastă se apropia de sfârşit, Clay începu să-şi dea seama cât de puţini oameni păreau să aibă cunoştinţă de articolul din ziar. Un amic din facultate îl sună şi încercă să-l înveselească, dar asta era tot. Clay îi era recunoscător pentru telefon, dar nu-l ajuta prea mult. Unde erau ceilalţi prieteni ai lui?

Deşi încerca din răsputeri să n-o facă, nu se putea abţine să nu se gândească la Rebecca şi la familia Van Horn. Fără îndoială, plesniseră de invidie şi muriseră de ciudă în momentul în care noul Maestru al Tranzacţiilor fusese ridicat în rang, moment de la care păreau să fi trecut numai câteva săptămâni. Oare ce gândeau acum? Puţin îi păsa, îşi spunea Clay, iar şi iar. Dar dacă puţin îi păsa, de ce nu şi-i putea scoate din minte?

Paulette Tullos apăru înainte de prânz şi sosirea ei îi ridică moralul. Arăta splendid – slăbise, purta haine scumpe. Se învârtise prin Europa în ultimele luni, aşteptând pronunţarea divorţului. Zvonurile despre Clay se răspândiseră peste tot şi îşi făcea griji pentru el. La un prânz lung, pe care îl plăti ea, se văzu limpede că îşi făcea griji şi pentru propria persoană. Partea ei din afacerea Dyloft fusese puţin peste zece milioane de dolari şi voia să ştie dacă putea fi implicată. Clay o asigură că nu. Nu era partener la firmă în timpul încheierii înţelegerilor, era doar asociat. Pe toate procedurile juridice şi pe toate documentele apărea numai numele lui Clay.

— Ai fost isteaţă, spuse Clay. Ţi-ai luat banii şi ai şters-o.

— Mă simt prost.

— Nu ai de ce. Greşelile le-am făcut eu, nu tu.

Deşi Dyloftul avea să-l coste scump – cel puţin douăzeci din foştii lui clienţi se alăturaseră procesului colectiv al lui Warshaw – încă se baza puternic pe Maxatil. La douăzeci şi cinci de mii de cazuri, încasările aveau să fie uriaşe.

— Îmi merge cam prost în clipa asta, dar lucrurile se vor redresa considerabil. Într-un an o să stau iar pe o mină de aur.

— Şi agenţii federali? întrebă ea.

— Nu se pot atinge de mine.

Paulette părea că îl crede şi se vedea clar că se simţea uşurată. Dacă, într-adevăr, crezuse tot ce spunea Clay, atunci era singura de la masă în această situaţie.

*

A TREIA întâlnire avea să fie şi ultima, însă nici Clay, nici nimeni altcineva din echipa lui nu erau conştienţi de asta. Joel Hanna veni de această dată însoţit de vărul Marcus, preşedintele consiliului de administraţie, şi renunţase la Babcock, avocatul companiei de asigurări. Ca de obicei, de cealaltă parte a mesei îi aştepta o mică armată, iar domnul JCC stătea în mijloc. Maestrul.

După obişnuitele discuţii de încălzire, Joel anunţă:

— Am identificat încă optsprezece case care trebuie adăugate la listă. Asta înseamnă un total de nouă sute patruzeci. Suntem foarte siguri că nu vor mai apărea şi altele.

— Asta e bine, spuse Clay, destul de aspru.

O listă mai lungă ar fi însemnat mai mulţi clienţi pentru el, mai multe daune de plătit de către compania familiei Hanna. Clay era avocatul a nouăzeci la sută dintre reclamanţi, deoarece câţiva avocaţi împrăştiaţi prin ţară adunaseră restul. Oamenii lui din Echipa Hanna se

descurcaseră de minune să-i convingă pe proprietari să rămână cu ei. Reclamanţii primiseră asigurări că le vor reveni şi mai mulţi bani, pentru că domnul Carter era un expert în astfel de procese. Fiecare potenţial client primise un pachet realizat profesionist în care erau prezentate reuşitele noului Maestru al Tranzacţiilor. Era vorba de reclamă şi acostare de clienţi în cea mai neruşinată formă, dar, pur şi simplu, acestea erau acum regulile jocului.

La ultima întâlnire, Clay scăzuse pretenţiile de la 25 000 de dolari pentru un reclamant la 22 500, sumă care i-ar fi adus profit net în jur de 7,5 milioane de dolari. Contraoferta celor de la Hanna fusese de 17 000 de dolari, care împingea la limită posibilităţile de împrumut ale companiei.

La 17 000 de dolari pentru o locuinţă, domnul JCC ar fi câştigat onorarii de aproximativ 4,8 milioane, asta dacă insista pe un procent de treizeci pentru întâmplări neprevăzute. Dacă însă îşi reducea partea, mai rezonabil, la douăzeci la sută, fiecare dintre clienţi ar fi primit suma netă de 13 600 de dolari. Printr-o asemenea scădere, onorariul lui s-ar fi redus cu 1,5 milioane, mai mult sau mai puţin. Marcus Hanna găsise o firmă de construcţii respectabilă care ar fi fost de acord să repare fiecare casă cu 13 500 de dolari.

Devenise limpede, în timpul ultimei întrevederi, că problema onorariilor avocatului era la fel de importantă ca cea a despăgubirii proprietarilor. Totuşi, de la ultima întâlnire şi până acum, în presă apăruseră mai multe articole despre domnul JCC, nici unul de bine. Scăderea onorariilor nu era printre subiectele pe care firma era dispusă să le discute.

— Ceva noutăţi la voi? întrebă Clay, fără menajamente.

În loc să spună pur şi simplu „Nu“, Joel se lansă într-o scurtă trecere în revistă a măsurilor pe care le lua compania pentru a-şi reevalua situaţia financiară, situaţia asigurărilor şi modalitatea de a împrumuta cel puţin opt

milioane de dolari pentru a acoperi totalul despăgubirilor. Dar, din nefericire, nu se schimbase mai nimic. Afacerile se găseau pe panta descendentă a unui ciclu primejdios. Comenzile erau rare. Construcţiile de case erau şi mai rare, cel puţin pe segmentul lor de piaţă.

Dacă pentru compania Hanna Portland Cement situaţia era sumbră, nici de partea cealaltă a mesei lucrurile nu stăteau mai bine. Clay oprise brusc orice fel de publicitate menită să aducă şi mai mulţi clienţi în cazul Maxatil, lucru care produsese un oftat de uşurare în întreaga firmă. Rex Crittle făcea ore suplimentare încercând să reducă din costuri, deşi mentalitatea lui JCC nu se adaptase încă la o asemenea noţiune. Rex abordase chiar subiectul concedierilor, ceea ce provocase o reacţie urâtă din partea şefului. Nu se încasa nici un onorariu semnificativ. Dezastrul Skinny Ben, în loc să le aducă o avere, îi costase milioane. Şi cum foştii clienţi din cazul Dyloft se îndreptau spre Helen Warshaw, firma se clătina.

— Deci, n-aveţi noutăţi, spuse Clay când Joel termină de vorbit.

— Nu. Şaptesprezece milioane e maximum pentru noi. Voi aveţi noutăţi?

— Douăzeci şi două de mii cinci sute de dolari e o sumă corectă, spuse Clay, fără să clipească sau să-şi mute privirea. Dacă voi nu cedaţi, atunci nici noi.

Vocea îi era tăioasă ca oţelul. Oamenii lui erau impresionaţi de fermitatea lui, dar totodată erau nerăbdători să se ajungă la un compromis. Dar Clay se gândea cum Patton French, la New York, într-o cameră plină de tipi influenţi de la Laboratoarele Ackerman care se răsteau şi ameninţau, ţinuse situaţia sub control. Era convins că, dacă făcea presiuni în continuare, Hanna va ceda.

Singurul din tabăra lui Clay care îşi exprimase cu voce tare îndoielile era un tânăr avocat pe nume Ed Wyatt, şeful Echipei Hanna. Înainte de întâlnire îi explicase lui Clay că,

după părerea lui, Hanna ar beneficia din plin de protecţie şi ajutor pentru reorganizare judiciară conform Capitolului 11 din Legea falimentului. Orice înţelegere cu proprietarii de case va fi amânată până când un administrator numit de instanţă va studia pretenţiile reclamanţilor şi va decide la ce despăgubiri au dreptul. Wyatt era de părere că, dacă se ajunge la faliment, oamenii vor fi fericiţi dacă vor primi 10 000 de dolari. Compania nu amenințase cu declararea falimentului, o strategie des folosită în asemenea situaţii. Clay studiase registrele contabile ale companiei şi ajunsese la concluzia că au prea multe bunuri şi, în plus, sunt prea orgolioşi, ca să ia în calcul o mişcare atât de drastică. Puterea de decizie era în mâna lui. Iar firma avea nevoie de onorarii cât mai mari.

Marcus Hanna spuse dintr-odată:

— Ei bine, e timpul să ne retragem.

Şi el şi vărul său îşi adunară hârtiile şi ieşiră valvârtej din sala de şedinţe. Clay încercă şi el o ieşire teatrală, dorind să arate trupelor sale că nimic nu-l tulbura.

Două ore mai târziu, la instanţa judecătorească teritorială din Districtul Pennsylvania, compania Hanna Portland Cement înaintă o petiţie pentru începerea procedurilor de faliment în conformitate cu Capitolul 11, cerând protecţie împotriva creditorilor, dintre care cei mai importanţi erau cei adunaţi într-un proces colectiv condus de J. Clay Carter din Washington.

*

SE PARE CĂ unul dintre membrii familiei Hanna înţelegea şi el importanţa scurgerilor de informaţii către presă. *Baltimore Press* publică un articol lung despre falimentul companiei şi reacţia imediată a proprietarilor de case. Detaliile erau de o exactitate ucigătoare şi dovedeau că cineva implicat în negocierea înţelegerilor îi şoptise informaţii reporterului. Compania oferise 17 000 de dolari

pentru fiecare reclamant, în condiţiile în care o estimare lejeră a costurilor pentru reparaţia unei case era de 15 000 de dolari. S-ar fi putut semna nişte înţelegeri cinstite, dacă n-ar fi existat problema onorariilor avocatului. Hanna îşi recunoscuse de la bun început vinovăţia. Compania era dispusă să împrumute sume mari pentru a-şi repara greşeala. Şi aşa mai departe.

Reclamanţii erau cât se poate de nemulţumiţi. Reporterul se aventurase în suburbii şi nimerise peste o şedinţă ad-hoc într-un garaj. Fusese plimbat pe la casele avariate, pentru a vedea cu ochii lui stricăciunile. Adunase numeroase comentarii:

— Ar fi trebuit să negociem direct cu cei de la Hanna.

— Au venit aici înainte să se implice avocatul ăla.

— Un zidar cu care am vorbit eu mi-a spus că poate să scoată cărămizile vechi şi să pună unele noi cu unsprezece mii de dolari. Şi noi am refuzat şaptesprezece mii? Pur şi simplu nu înţeleg de ce…

— Eu nu l-am văzut niciodată pe avocatul ăla.

— Eu nu mi-am dat seama că sunt implicat într-un proces colectiv decât când a fost intentat.

— Nu voiam să dea faliment compania…

— Nu, sunt oameni de treabă. Încercau să ne ajute.

— Putem să-l dăm în judecată pe avocat?

— Eu am încercat să-l sun, dar liniile sunt ocupate.

Reporterul se văzu nevoit apoi să ofere câteva date despre Clay Carter şi începu – cum altfel? – cu onorariile din cazul Dyloft. De aici, lucrurile se deteriorară. În sprijinul articolului veneau trei fotografii; în prima, o femeie arăta spre zidul casei ei, din care cădeau cărămizi; în a doua era grupul care se întâlnise în garaj; iar în a treia, Clay în smoching şi Ridley, într-o rochie splendidă, pozând la Casa Albă, înaintea dineului de gală. Ea era răpitoare; şi el era destul de arătos, deşi în contextul respectiv era greu să-ţi dai seama ce cuplu atrăgător sunt. O încercare mârşavă.

Domnul Carter, pe care îl puteţi vedea în fotografia alăturată la un dineu la Casa Albă, nu a putut fi găsit pentru a face comentarii.

„Şi nici să nu-şi închipuie că o să mă găsească“, îşi spuse Clay.

Şi astfel începu o nouă zi la birourile JCC. Cu telefoane sunând întruna, de la clienţi mânioşi care voiau să urle la cineva. Cu un paznic în hol, pentru orice eventualitate. Cu avocaţii bârfind în grupuleţe despre supravieţuirea firmei. Cu critici din partea tuturor angajaţilor. Cu şeful încuiat la el în birou. Fără nici un caz la care să lucreze, pentru că nu aveau în momentul de faţă decât un vagon de dosare Maxatil cu care nu prea aveau ce face, deoarece nici Goffman nu le răspundea lor la apeluri.

În tot districtul se făceau glume şi lumea se amuza pe seama lui Clay, însă el nu ştiu nimic până în clipa când apăru articolul din *Press.* Totul începuse cu articolele despre Dyloft din *The Wall Street Journal,* faxurile trimise ici-colo prin oraş pentru ca toţi cei care îl cunoşteau pe Clay, fie din şcoală, fie de la Drept, tatăl lui, cei de la BAO, să afle ştirile de ultima oră. Crescuse în intensitate când *American Attorney* îl clasase pe locul opt la câştiguri – mai multe faxuri, mai multe e-mailuri, mai multe glume adăugate pentru a da culoare. Devenise şi mai celebru când Helen Warshaw intentase procesul acela odios. Un avocat de undeva, din oraş, care nu avea cu ce să-şi ocupe timpul, intitulă povestea „Maestrul nesătuilor“, o edită la repezeală şi începu să trimită faxuri. Cineva cu o uşoară înclinaţie artistică adăugă o caricatură grosolană care îl prezenta pe Clay cu pantalonii în vine şi cu o figură perplexă. Orice ştiri noi despre el duceau la apariţia unei noi ediţii. „Editorul“ sau „editorii“ culegeau ştiri de pe internet, le aranjau în format de buletin informativ, după care şi le transmiteau între ei. Investigaţiile penale erau ştiri importante. Mai era o fotografie de la Casa Albă,

câteva bârfe despre avionul său, un articol despre tatăl său.

Autorii anonimi trimiseseră încă de la început faxuri la biroul lui Clay, dar domnişoara Glick le aruncase la gunoi. Câţiva dintre băieţii de la Yale primiseră şi ei, dar şi ei îşi protejau şeful. Oscar aduse cea mai recentă ediţie şi o trânti pe biroul lui Clay.

— Ca să ştii şi tu, spuse.

Actuala ediţie reproducea articolul din *Press.*

— Ai idee cine e în spatele afacerii ăsteia? întrebă Clay.

— Nu. Sunt trimise în tot oraşul, un fel de scrisori în lanţ.

— Lumea nu are nimic mai bun de făcut?

— Probabil că nu. Nu-ţi face griji din cauza asta, Clay! Când eşti în vârful ierarhiei, nu ai niciodată mulţi prieteni.

— Care va să zică am propriul buletin informativ. Ca să vezi! Acum optsprezece luni nimeni nu ştia cum mă cheamă.

Pe coridor era agitaţie – voci furioase, ascuţite. Clay şi Oscar ieşiră în fugă din birou pe hol, unde paznicul se lupta cu un domn foarte tulburat. Avocaţii şi secretarele se alăturau scandalului.

— Unde e Clay Carter? răcnea bărbatul.

— Aici! răcni şi Clay şi se apropie de el. Ce doreşti?

Dintr-odată, omul se linişti, dar paznicul continua să-l ţină imobilizat. Ed Wyatt şi încă un avocat se apropiară şi ei.

— Sunt unul dintre clienţii dumitale, spuse omul, respirând cu greutate. Ia mâna de pe mine, se răţoi el şi se eliberă din strânsoarea paznicului.

— Dă-i drumul, spuse Clay.

— Aş vrea o consultaţie cu avocatul meu, spuse bărbatul.

— Nu aşa se programează o întâlnire, îi răspunse Clay, stăpânindu-se.

Toţi angajaţii îl priveau.

— Păi, eu am încercat şi altfel, dar toate liniile sunt ocupate. Ne-ai fentat de o înţelegere decentă cu firma de

ciment. Vrem să ştim de ce. Nu-ţi ieşeau destui bani?

— Îmi închipui că aţi crezut tot ce aţi citit în ziare, spuse Clay.

— Cred că am fost fraieriţi de propriul avocat. Şi nu renunţăm fără luptă.

— Oameni buni, ar trebui să vă liniştiţi şi să nu mai citiţi ziarele. Nu s-au încheiat negocierile pentru înţelegeri.

Era o minciună, dar bine intenţionată. Rebeliunea trebuia înăbuşită, cel puţin acolo, la birou.

— Mai scade-ţi din onorarii şi dă-ne nişte bani, mârâi omul. Şi asta o spun din partea tuturor clienţilor dumitale.

— O să vă obţin o înţelegere, spuse Clay, cu un zâmbet fals. Liniştiţi-vă!

— Dacă nu, ne adresăm Baroului.

— Păstraţi-vă calmul!

Bărbatul se retrase, apoi se întoarse şi părăsi birourile.

— Toată lumea înapoi la treabă, spuse Clay, bătând din palme, ca şi cum toată lumea ar fi avut o mulţime de lucruri de făcut.

Rebecca sosi o oră mai târziu, un vizitator întâmplător de pe stradă. Intră în apartamentul care adăpostea birourile JCC şi îi înmână un bilet secretarei.

— Daţi-i vă rog asta domnului Carter, spuse. E urgent.

Secretara îi aruncă o privire paznicului, care era în alertă maximă şi dură câteva secunde până să ajungă la concluzia că, probabil, tânăra atrăgătoare nu era un pericol.

— Sunt o prietenă veche, spuse Rebecca.

Oricine ar fi fost reuşi să-l scoată pe domnul Carter din birou mai repede decât oricine altcineva în scurta istorie a firmei. Se aşezară într-un colţ din biroul lui – Rebecca pe canapea, iar Clay pe un scaun tras cât se putea de aproape. Nu spuseră nimic o bună bucată de vreme. Clay era prea emoţionat să rostească vreo frază coerentă. Prezenţa ei acolo putea însemna o mie de lucruri, toate bune.

Ar fi vrut să se repeadă la ea, să-i simtă din nou trupul, să-i miroasă parfumul de pe gât, să-şi plimbe mâna pe piciorul ei. Nu se schimbase nimic – aceeaşi coafură, acelaşi machiaj, acelaşi ruj, aceeaşi brăţară.

— Te holbezi la picioarele mele, spuse ea într-un târziu.

— Aşa e.

— Clay, te simţi bine? Ţi se face multă publicitate negativă în presă.

— Şi de asta ai venit?

— Da. Îmi fac griji.

— Dacă îţi faci griji, înseamnă că încă îţi mai pasă de mine.

— Îmi pasă.

— Deci, nu m-ai uitat?

— Nu, nu te-am uitat. În momentul ăsta sunt puţin abătută din cauza căsniciei şi a tuturor problemelor, dar încă mă mai gândesc la tine.

— Tot timpul?

— Da, Clay, din ce în ce mai des.

Clay închise ochii şi îi puse o mână pe genunchi, pe care ea o dădu imediat la o parte.

— Sunt măritată, Clay.

— Atunci, hai să comitem adulter!

— Nu.

— Abătută? Pare ceva temporar. Ce se întâmplă, Rebecca?

— Nu am venit să vorbesc despre căsnicia mea. Eram prin apropiere, m-am gândit la tine şi am intrat.

— Ca un câine rătăcit? Nu cred.

— Nici n-ar trebui. Ce mai face târfuliţa?

— Ba e, ba nu e. E doar un aranjament.

Rebecca se gândi o clipă la asta, evident nemulţumită de aranjament. Ea putea să se mărite cu altul, dar nu-i surâdea ideea ca el să aibă pe altcineva.

— Ce mai face viermele? întrebă Clay.

— E bine.

— Asta e o acuzaţie cât se poate de gravă din partea unei tinere soţii. Doar bine?

— Ne înţelegem.

— Sunteţi căsătoriţi de mai puţin de un an şi asta e tot ce poţi să spui? Că vă înţelegeţi?

— Da.

— Nu te culci cu el, nu?

— Suntem căsătoriţi.

— Dar e aşa dezgustător… V-am văzut dansând la petrecerea de nuntă şi îmi venea să vomit. Spune-mi că e jalnic la pat.

— E jalnic la pat. Dar târfuliţa cum e?

— Îi plac fetele.

Au râs amândoi, timp îndelungat. Apoi tăcură din nou, pentru că erau atâtea de spus. Rebecca îşi încrucişă picioarele, iar Clay le privea atent. Aproape ar fi putut să le atingă.

— O să te descurci? întrebă ea.

— Hai să nu vorbim despre mine. Să vorbim despre noi.

— Nu am de gând să am o aventură cu tine, spuse ea.

— Dar ţi-a trecut prin minte, aşa e?

— Nu, dar ştiu că ţie da.

— Dar ar fi distractiv, nu?

— Ar fi şi n-ar fi. Nu vreau să trăiesc aşa.

— Nici eu, Rebecca. Nu vreau să te împart cu nimeni. Odată te-am avut numai pentru mine şi te-am lăsat să-mi scapi. O să aştept să fii din nou singură. Dar vrei să te grăbeşti, ce mama naibii?

— Asta s-ar putea să nu se întâmple, Clay.

— Ba o să se întâmple.

|Capitolul 36|

Cu Ridley lângă el în pat, Clay îşi petrecu noaptea visând la Rebecca. Dormi cu întreruperi şi de fiecare dată se trezea cu un zâmbet nătâng. Dar zâmbetele dispărură cu totul când sună telefonul, puţin după ora cinci dimineaţa. Răspunse din dormitor, apoi transferă apelul la un telefon din birou.

Era Mel Snelling, un fost coleg de cameră din facultate, acum doctor în Baltimore.

— Trebuie să vorbim, prietene, spuse. E urgent.

— Bine, răspunse Clay, simţind cum încep să-i tremure picioarele.

— La ora zece, în faţa Monumentului Lincoln.

— Pot să ajung.

— Şi e foarte posibil să fiu urmărit, spuse celălalt, după care legătura se întrerupse.

Doctorul Snelling îi făcuse o favoare lui Clay şi analizase, la rugămintea lui, studiul furat asupra Dyloftului. Acum federalii ajunseseră la el.

Pentru prima dată, lui Clay îi trecu prin minte ideea nebunească să fugă din ţară. Să transfere ce mai rămăsese din bani în contul unei bănci dintr-o republică bananieră, să plece din oraş, să-şi lase barbă şi să dispară pur şi simplu. Şi, desigur, să o ia cu el pe Rebecca.

Mama ei i-ar găsi înaintea agenţilor FBI.

Îşi făcu o cafea şi stătu mult sub duş. Se îmbrăcă în blugi şi ar fi vrut să-şi ia la revedere de la Ridley, dar fata nu se trezise.

Era foarte posibil ca Mel să aibă asupra lui un microfon. De vreme ce îl găsiseră, cei de la FBI aveau să-şi folosească întregul arsenal de şmecherii ticăloase. Îl vor

ameninţa că îl pun şi pe el sub acuzare, dacă nu-şi toarnă prietenul. Îl vor hărţui cu vizite, telefoane, supravegheri. Vor face presiuni asupra lui să poarte un microfon şi să-i întindă o capcană lui Clay.

Zack Battle era plecat din oraş şi, prin urmare, Clay trebuia să se descurce singur. Ajunse la Monumentul Lincoln la nouă şi douăzeci şi se amestecă printre puţinii turişti care se aflau acolo. După câteva minute apăru şi Mel, ceea ce lui Clay i se păru imediat suspect. De ce să fi venit cu treizeci de minute înainte de ora stabilită? Oare se punea la cale o ambuscadă? Oare agenţii Spooner şi Lohse erau şi ei prin preajmă, cu microfoane şi aparate foto şi arme? Îi era suficient să-l privească o dată pe Mel ca să-şi dea seama că era de rău.

Îşi strânseră mâinile, se salutară, încercând să fie cordiali. Clay bănuia că fiecare cuvânt era înregistrat. Era la începutul lui septembrie şi aerul era răcoros, dar nu rece; însă Mel era încotoşmănat de parcă se anunţase că o să ningă. Poate că sub vestimentaţia aceea ascundea aparate de fotografiat.

— Hai să facem câţiva paşi, spuse Clay, făcând un semn vag spre Monumentul Washington, la celălalt capăt al străzii comerciale.

— Sigur, spuse Mel, ridicând din umeri. Îi era totuna. În mod clar, nu i se pregătise nici o capcană lângă domnul Lincoln.

— Te-au urmărit? întrebă Clay.

— Nu cred. Am luat avionul de la Baltimore la Pittsburgh, de la Pittsburgh la Aeroportul Naţional Reagan, apoi m-am urcat într-un taxi. Nu cred că a venit cineva după mine.

— E vorba de Spooner şi Lohse?

— Da. Îi cunoşti?

— Au trecut pe la mine de câteva ori. Treceau acum pe lângă *Reflecting Pool,* pe trotuarul de pe latura sudică; Clay nu avea de gând să spună nimic din ce nu şi-ar dori să

audă din nou. Mel, ştiu cum operează federalii. Le place să facă presiuni asupra martorilor. Le place să pună oamenii să poarte microfoane şi să-şi facă rost de dovezi cu ajutorul dispozitivelor şi jucărioarelor de ultimă generaţie. Ţi-au cerut să porţi microfon?

— Da.

— Şi?

— Le-am zis: „Nici gând“.

— Mulţumesc.

— Am un avocat grozav, Clay. Am stat de vorbă cu el, i-am spus tot. Eu nu sunt în culpă cu nimic, pentru că nu am făcut tranzacţii cu acţiuni. Înţeleg că tu ai făcut şi sunt convins că, dacă ai putea să dai timpul înapoi, n-ai mai face-o. Poate că am avut ceva informaţii din interior, dar nu le-am folosit. Sunt curat. Dar va fi o problemă când o să primesc citaţie de chemare în instanţă.

Cazul nu ajunsese încă în instanţă. Mel urma într-adevăr sfaturile unui avocat bun. Pentru prima dată de patru ore, Clay respiră puţin mai uşurat.

— Continuă, spuse el prudent.

Mergea cu mâinile înfipte adânc în buzunarele de la blugi. Din spatele ochelarilor de soare, urmărea toate persoanele din jur. Dacă Mel le spusese tot federalilor, de ce mai aveau nevoie de microfoane?

— Întrebarea cea mare e cum au dat de mine. Eu n-am spus nimănui că m-am uitat peste materialele alea. Tu cui ai spus?

— Nimănui, Mel.

— Asta îmi vine cam greu să cred.

— Îţi jur. De ce era să spun cuiva?

Se opriră o clipă, aşteptând să treacă maşinile de pe 17th Street. Când porniră din nou o luară spre dreapta, să se îndepărteze de mulţime. Apoi Mel spuse, aproape în şoaptă:

— Dacă mint în faţa instanţei în legătură cu studiul, atunci o să le fie greu să te acuze. Dar dacă mă prind cu

minciuna, ajung şi eu la puşcărie. Cine mai ştie că am analizat raportul? întrebă încă o dată.

La auzul acestor cuvinte, Clay îşi dădu seama că nu exista nici un microfon, că nu asculta nimeni. Mel nu încerca să obţină dovezi; nu voia decât să primească asigurări.

— Numele tău nu apare nicăieri, Mel, spuse Clay. Ţi-am trimis materialele. N-ai făcut nici un fel de copii, nu?

— Nu.

— Tu mi le-ai trimis înapoi. Le-am mai analizat şi eu o dată. Nu există nici o urmă nicăieri care să arate că ai fost implicat. Am vorbit la telefon de vreo şase ori. Toate ideile şi opiniile tale în legătură cu studiul au fost verbale.

— Şi ceilalţi avocaţi implicaţi?

— Câţiva dintre ei au văzut studiul. Ştiu că îl aveam înainte să intentăm procesul. Mai ştiu şi că am rugat un doctor să-l analizeze, dar nu au nici cea mai vagă idee cine e.

— FBI-ul poate să-i oblige să depună mărturie că aveai studiul înainte să începi procesul?

— Nici gând. Pot să încerce, dar tipii ăştia sunt avocaţi, avocaţi mari, Mel. Nu se sperie aşa uşor. Ei nu au greşit cu nimic – nu au tranzacţionat acţiuni – şi nu le vor spune nimic federalilor. Din partea lor sunt apărat.

— Eşti convins? întrebă Mel, care numai convins nu era.

— Sută la sută.

— Deci, eu ce fac?

— Ascultă-ţi avocatul. E foarte posibil să nu se ajungă în instanţă, spuse Clay, dar era mai mult o rugăciune decât o afirmaţie. Dacă tu te ţii tare pe poziţie, probabil că o să treacă de la sine.

Următoarele câteva sute de metri merseră fără să schimbe nici un cuvânt. Se apropiau de Monumentul Washington.

— Dacă primesc citaţie, spuse Mel uşor, ar fi cazul să mai stăm de vorbă.

— Bineînţeles.
— Nu fac puşcărie pentru asta, Clay.
— Nici eu.
Se opriră pe un trotuar aglomerat de lângă monument. Mel spuse:
— O să dispar acum. La revedere. Dacă nu am veşti înseamnă că e de bine.
Şi cu aceste cuvinte se amestecă într-un grup de elevi de liceu şi se evaporă.

*

LA TRIBUNALUL DISTRICTUAL Coconino din Flagstaff era destul de linişte în ziua dinaintea procesului. Treaba se desfăşura ca de obicei; nimic nu sugera conflictul istoric şi cu implicaţii uriaşe pe cale să se declanşeze. Era a doua săptămână din septembrie şi temperatura se apropia de patruzeci de grade. Clay şi Oscar merseră pe jos prin zona centrului, apoi intrară repede în tribunal, în căutare de aer condiţionat.
În sala de judecată se discutau chestiuni premergătoare procesului şi atmosfera era tensionată. În boxa juraţilor nu era nimeni; selecţia juriului urma să aibă loc a doua zi de dimineaţă, la ora nouă fix. Dale Mooneyham şi echipa lui umpleau o latură a arenei. Hoarda de la Goffman, în frunte cu un avocat la modă din Los Angeles, pe nume Roger Redding, ocupa cealaltă latură. Avea mai multe porecle. Roger Racheta, pentru că lovea rapid şi puternic. Roger Fulger, pentru că bătea toată ţara înfruntându-se cu cei mai mari avocaţi pledanţi pe care îi găsea, mişcându-se repede ca să scape de verdictele mari.
Clay şi Oscar se aşezară lângă ceilalţi spectatori, care erau prezenţi într-un număr impresionant pentru o sesiune de discuţii pregătitoare. Cei de pe Wall Street vor urmări îndeaproape procesul. Se va scrie încontinuu despre el în presa financiară. Şi, desigur, vulturii de genul lui Clay erau

şi ei curioşi. În primele două rânduri stăteau vreo doisprezece indivizi identici, fără îndoială, oameni foarte agitaţi de la Goffman.

Mooneyham se mişca greoi prin sala de tribunal ca un bătăuş de tavernă, răcnind când la judecător, când la Roger. Avea o voce puternică şi gravă şi fiecare cuvânt pe care îl spunea era o critică. Era un bătrân războinic, unul care şchiopăta din când în când. Uneori lua un baston şi mergea sprijinindu-se în el, alteori îl uita.

Roger avea aspectul unui personaj de la Hollywood – haine croite cu grijă, păr grizonat, bărbie puternică, profil impecabil. Probabil că la un moment dat îşi dorise să fie actor. Vorbea în fraze elaborate, propoziţii frumoase care curgeau fără ezitări. Fără nici un „Ăă“ sau „Aa“ sau „Păi…“. Fără începuturi ratate. Când începea să expună o idee, folosea un vocabular splendid pe care îl înţelegea oricine şi avea talentul de a păstra trei sau patru idei deschise în acelaşi timp, pentru a le lega frumos într-o concluzie de o logică impecabilă. Nu se temea de Dale Mooneyham, nu se temea de judecător, nu se temea de dovezi.

Când îl asculta expunând chiar şi cel mai nesemnificativ argument, Clay se trezea fascinat. Îl izbi un gând înfricoşător: dacă va fi nevoit să ajungă la proces în Washington, Goffman nu va ezita să-l arunce în luptă pe Roger Racheta.

În timp ce Clay urmărea prestaţia celor doi mari avocaţi pe scena din faţa lui, cineva îl recunoscu. Unul dintre avocaţii de la masa din spatele lui Redding aruncă o privire în sală şi văzu o figură cunoscută. Îl înghionti pe altul de lângă el şi împreună îl identificară. Mâzgăliră nişte bileţele, pe care le trimiseră celorlalţi tipi în costum aşezaţi pe acelaşi rând.

Judecătorul anunţă o pauză de cincisprezece minute pentru o vizită la toaletă. Clay ieşi din sală şi porni să caute un suc. Era urmat de doi bărbaţi care îl încolţiră la

capătul culoarului.

— Domnule Carter, spuse amabil primul dintre ei, eu sunt Bob Mitchell, vicepreşedinte şi avocat la Goffman. Întinse mâna şi o strânse cu putere pe a lui Clay. Iar acesta este Sterling Gibb, unul dintre avocaţii noştri din New York.

Clay se văzu nevoit să dea mâna şi cu Gibb.

— Am vrut doar să vă salutăm, spuse Mitchell. Nu ne-am mirat să vă vedem aici.

— Mă interesează în oarecare măsură acest proces, spuse Clay.

— Puţin spus. Câte cazuri aveţi acum?

— O, nici nu ştiu. Nu puţine.

Gibb se mulţumea să privească şi să zâmbească superior.

— Vă urmărim zilnic pagina de web, spunea Mitchell. Ultima numărătoare spunea douăzeci şi şase de mii.

Zâmbetul lui Gibb se schimbă; era limpede că detesta jocul proceselor de daune colective.

— Cam aşa ceva, spuse Clay.

— Se pare că aţi întrerupt publicitatea. Aţi strâns suficiente cazuri, bănuiesc.

— O, niciodată nu sunt destule, domnule Mitchell.

— Ce veţi face cu toate aceste cazuri dacă vom câştiga procesul? întrebă Gibb, spunând şi el ceva într-un final.

— Ce veţi face dacă pierdeţi procesul? veni replica lui Clay. Mitchell veni cu un pas mai aproape de el:

— Dacă vom câştiga aici, domnule Carter, o să vă fie al naibii de greu să găsiţi vreun amărât de avocat care să vrea cele douăzeci şi şase de mii de cazuri. Nu vor valora prea mult.

— Şi dacă pierdeţi? întrebă Clay.

Gibb se apropie şi el:

— Dacă pierdem procesul ăsta, venim direct la Washington, să ne apărăm împotriva procesului dumneavoastră fantezist. Asta dacă n-o să fiţi deja la închisoare.

— O, am să vă aştept, spuse Clay, străduindu-se să facă faţă atacului.

— Ştiţi să ajungeţi la tribunal? îl întrebă Gibb.

— Am jucat deja golf cu judecătorul, spuse Clay. Iar reportera acreditată la tribunal e iubita mea.

Minciuni! Dar reuşi să-i blocheze un moment.

Mitchell se adună, întinse mâna din nou şi spuse:

— Cum spuneam, am vrut doar să vă salutăm.

Clay îi strânse mâna şi spuse:

— E o plăcere să aflu punctul de vedere al companiei Goffman. Nu prea aţi avut vreo reacţie în legătură cu procesul meu.

Gibb îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

— Să terminăm mai întâi cu acesta, spuse Mitchell. Pe urmă mai vorbim.

Clay se pregătea să intre înapoi în sala de judecată, când apăru în faţa lui un reporter insistent. Era Derek nu-ştiu-cum de la *Financial Weekly* şi voia să schimbe repede câteva cuvinte. Ziarul lui era de dreapta, îi ura pe avocaţii pledanţi, lovea în sistemul de daune şi sărea în apărarea companiilor, iar Clay ştia prea bine că nu trebuie să-i adreseze nici măcar un „Nu comentez“ sau un „Şterge-o“. Numele lui Derek îi era vag cunoscut. Să fi fost oare reporterul care scrisese atâtea lucruri urâte despre el?

— Pot să vă întreb ce faceţi aici? spuse Derek.

— Cred că puteţi.

— Ce faceţi aici?

— Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră.

— Adică?

— Savurez lupta.

— E adevărat că aveţi douăzeci şi cinci de mii de cazuri Maxatil?

— Nu.

— Dar câte?

— Douăzeci şi şase de mii.

— Şi cât valorează?

— Undeva între zero şi două miliarde.

Clay nu ştia că judecătorul le interzisese avocaţilor ambelor părţi să discute cu presa până la finalul procesului. Cum el era dispus să vorbească, atrase o mulţime de oameni în jurul lui. Se miră când se văzu înconjurat de reporteri. Mai răspunse la câteva întrebări fără să spună, practic, mai nimic.

*

ZIARUL *ARIZONA LEDGER* cită declaraţia lui conform căreia cazurile lui valorau două miliarde. Alături era o fotografie a lui Clay în faţa sălii de judecată, cu microfoanele îndreptate spre el, iar dedesubt scria: „Maestrul Tranzacţiilor la noi în oraş“. Urma un succint rezumat al vizitei lui Clay, alături de câteva paragrafe despre marele proces în sine. Reporterul nu-l numea pe faţă avocat lacom şi oportunist, dar subtextul era: un vultur flămând, care dădea târcoale, aşteptând momentul să se năpustească asupra cadavrului companiei Goffman.

Sala de tribunal era plină de spectatori şi potențiali juraţi. Ora nouă veni şi trecu, fără ca avocaţii sau judecătorul să-şi facă apariţia. Erau în biroul judecătorului, unde, fără îndoială, se certau încă asupra chestiunilor preliminare. Aprozii şi funcţionarii îşi făceau de lucru în jurul pupitrului judecătorului. Apăru din spate un tânăr îmbrăcat în costum, trecu de banca acuzaţilor şi porni pe intervalul din mijlocul sălii. Se opri brusc, se uită direct la Clay, apoi se aplecă şi şopti:

— Dumneavoastră sunteţi domnul Carter?

Şocat, Clay încuviinţă din cap.

— Judecătorul ar dori să vă vorbească.

Ziarul se afla pe masa judecătorului. Dale Mooneyham stătea într-unul din colţurile biroului spaţios. Roger Redding se sprijinea de o masă de lângă fereastră. Judecătorul se balansa în scaun. Nici unul dintre cei trei

nu părea prea încântat. Se făcură nişte prezentări stinghere. Mooneyham refuză să se apropie să-i strângă mâna lui Clay, preferând în schimb să încline uşor din cap şi să-i arunce o privire care sugera ură.

— Aveţi cunoştinţă de interdicţia de a vorbi cu presa pe care am instituit-o, domnule Carter? întrebă judecătorul.

— Nu, domnule.

— Ei bine, să ştiţi că există.

— Nu reprezint nici una din părţile din acest proces.

— Ne străduim din greu să avem procese cinstite în Arizona, domnule Carter. Ambele părţi doresc un juriu cât se poate de neinformat şi de imparţial. Acum, mulţumită dumneavoastră, potenţialii juraţi ştiu că mai există încă cel puţin douăzeci şi şase de mii de cazuri similare.

Clay nu avea de gând să pară slab sau să-şi ceară scuze, nu cu Roger Redding de faţă, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Poate că era inevitabil, spuse Clay.

Nu va pleda niciodată în faţa acestui judecător. Nu avea rost să se lase intimidat.

— De ce nu părăseşti statul pur şi simplu? tună Mooneyham din colţul unde stătea.

— Nu sunt obligat, se răsti Clay.

— Vrei să pierd?

Aceste cuvinte fură suficiente. Nu era sigur în ce fel prezenţa lui ar putea periclita cazul lui Mooneyham, dar de ce să rişte?

— Foarte bine, Onorată Instanţă, cred că am să-mi iau la revedere.

— Excelentă idee, spuse judecătorul.

Clay se întoarse spre Roger Redding şi spuse:

— Ne vedem în Washington.

Roger zâmbi politicos, dar scutură uşor din cap că nu.

Oscar era de acord să rămână în Flagstaff să urmărească procesul. Clay sări în Gulfstream pentru o călătorie foarte tristă spre casă. Fusese alungat din Arizona.

|Capitolul 37|

În Reedsburg, vestea că Hanna va disponibiliza o mie două sute de muncitori paraliză întreg oraşul. Anunţul veni sub forma unei scrisori semnate chiar de Marcus Hanna şi distribuite tuturor angajaţilor.

În cincizeci de ani, compania dăduse afară oameni numai de patru ori. Trecuse cu bine peste perioadele mai proaste care se succedau ciclic şi peste momentele când afacerile mergeau mai încet şi făcuse întotdeauna tot posibilul să păstreze locurile de muncă. Acum, că declarase falimentul, regulile erau diferite. Asupra companiei se făceau presiuni să dovedească instanţei şi creditorilor că avea un viitor financiar viabil.

Vina o purtau evenimente pe care conducerea companiei nu le putea controla. Vânzările slabe erau unul dintre factori, dar nu era prima dată când se confruntau cu aşa ceva.

Lovitura de graţie fusese eşecul negocierilor pentru înţelegeri în procesul colectiv. Compania negociase cu bună-credinţă, însă o firmă lacomă şi excesiv de zeloasă din Washington avusese nişte pretenţii complet nerezonabile.

Se punea problema supravieţuirii, iar Marcus îi asigura pe oameni că firma nu avea să se prăbuşească. Era nevoie de scăderi considerabile ale costurilor. O reducere drastică a cheltuielilor pe anul următor ar putea garanta un viitor profitabil.

Celor o mie două sute de lucrători care fuseseră concediaţi, Marcus le promitea tot ajutorul pe care compania era în stare să îl ofere. Salariile compensatorii vor fi plătite timp de un an. Evident, Hanna îi va angaja din

nou cât de curând posibil, dar nu se făcea nici un fel de promisiune. Concedierile ar putea deveni permanente.

La cafenele şi la frizerie, pe coridoarele şcolilor şi în stranele bisericilor, în tribune, la meciurile de fotbal şi la meciurile de base-ball ale juniorilor, pe trotuarele din jurul pieţei centrale, în cârciumi şi săli de biliard, nu se vorbea decât despre asta. Fiecare dintre cei unsprezece mii de locuitori ai oraşului cunoştea pe cineva care tocmai îşi pierduse slujba de la Hanna. Concedierile erau cel mai mare dezastru din istoria liniştită a Reedsburgului. Şi cu toate că orăşelul era izolat undeva, în Munţii Alleghany, vestea se răspândi.

Reporterul de la *Baltimore Press* care scrisese trei articole despre procesul colectiv din districtul Howard încă mai pândea. Urmărea procedurile de faliment. Mai stătea încă de vorbă cu proprietarii caselor, în timp ce acestora le cădeau cărămizile din ziduri. Vestea concedierilor îl făcu să vină în Reedsburg. Merse în cafenele, în sălile de biliard şi la meciurile de fotbal.

Primul din cele două articole era lung cât o nuvelă. Nici un reporter pornit să calomnieze cu bună ştiinţă n-ar fi fost mai nemilos. Toate nenorocirile din Reedsburg ar fi putut fi uşor evitate dacă avocatul care intentase acţiunea juridică colectivă, J. Clay Carter II din Washington, D.C., n-ar fi fost atât de avid în vânătoarea lui de onorarii uriaşe.

Cum Clay nu citea *Baltimore Press* şi, de fapt, evita mai toate ziarele şi revistele, ar fi putut să nu afle veştile din Reedsburg, cel puţin o vreme. Dar autorul (sau autorii) încă necunoscut sau necunoscuţi ai buletinelor informative neautorizate şi deloc bine-venite i-l trimise pe fax. Ultima ediţie a *Maestrului nesătuilor,* evident redactată în grabă, conţinea articolul din *Press.*

Clay îl citi şi se gândi să dea în judecată ziarul.

Totuşi, avea să uite repede de *Baltimore Press,* pentru că se ivea la orizont un coşmar şi mai cumplit. Cu o săptămână înainte, sunase un reporter de la *Newsweek* şi,

ca de obicei, acesta fusese ţinut la distanţă de domnişoara Glick. Orice avocat visa publicitate la scară naţională, dar numai dacă e vorba de un caz important sau de un verdict de un miliard de dolari. Clay bănuia că nu era vorba de nici una din acestea. Reporterul de la *Newsweek* nu era interesat de Clay, ci, mai de grabă, de inamicul lui principal, cauza tuturor necazurilor lui.

Era un articol care o ridica în slăvi pe Helen Warshaw, două pagini de laude pentru care oricare avocat ar fi făcut moarte de om. O fotografie remarcabilă a doamnei Warshaw într-o sală de tribunal, în picioare în faţa boxei juraţilor, tenace şi sclipitoare, dar şi foarte credibilă. Clay nu o văzuse niciodată şi spera că va semăna întru câtva cu o „ticăloasă fără milă“, cum o numise Saulsberry. Dar nu era aşa. Era foarte atrăgătoare – scundă, cu păr negru, ochi căprui şi o privire tristă, care, cu siguranţă, atrage atenţia oricărui juriu. Clay se uita fix la ea şi îşi dorea să fi avut mai degrabă cazul ei decât al lui. Spera totuşi că nu se vor întâlni niciodată. Sau dacă da, măcar nu într-o sală de judecată.

Doamna Warshaw era unul dintre cei trei parteneri dintr-o firmă de avocatură din New York, specializată în cazuri de malpraxis în rândul avocaţilor, o nişă de piaţă nu foarte bine reprezentată, dar în creştere. Acum era pe urmele unora dintre cei mai mari şi mai bogaţi avocaţi din ţară şi nu avea de gând să negocieze. „N-am mai văzut nici un caz care să sensibilizeze aşa de tare un juriu“, spunea ea, iar lui Clay îi venea să-şi taie venele.

Avea cincizeci de clienţi în cazul Dyloft; toţi erau pe moarte şi toţi îşi dădeau în judecată avocaţii. Articolul rezuma povestea murdară a procesului colectiv.

Din cei cincizeci, reporterul se concentră, din nu se ştie ce motiv, asupra domnului Ted Worley din Upper Marlboro, Maryland, şi oferea o fotografie a bietului om aşezat pe o bancă în curtea din spatele casei, cu soţia stând în picioare în spatele lui, îmbrăţişaţi, cu figuri triste

şi încruntate. Domnul Worley, slăbit, furios şi tremurând, relată primul contact pe care îl avusese cu Clay Carter, un telefon venit din senin în timp ce el încerca să urmărească în linişte meciul cu Orioles, veştile înspăimântătoare despre Dyloft, analiza urinei, vizita tânărului avocat, intentarea procesului. Totul. „Eu n-am vrut să semnez nici o înţelegere“, spunea el, nu o dată.

Domnul Worley îi pusese la dispoziţie reporterului de la *Newsweek* toate documentele – fişa medicală, hârtiile depuse la tribunal, contractul înşelător cu Clay Carter prin care îl autoriza pe avocat să accepte orice înţelegere care depăşea cincizeci de mii de dolari. Totul, inclusiv copii ale celor două scrisori pe care i le trimisese domnului Carter în semn de protest pentru că fusese „vândut“. Avocatul nu îi răspunsese la scrisori.

Conform declaraţiilor doctorilor, domnul Worley mai avea de trăit cel mult şase luni. Citind încet fiecare cuvânt al cutremurătorului articol, Clay se simţi vinovat de cancerul omului.

Helen explica în articol că juraţii vor asculta mărturiile multora dintre clienţi pe o înregistrare video, de vreme ce aceştia nu vor mai rezista până la proces. „O declaraţie destul de crudă“, îşi spuse Clay, dar, de fapt, întregul articol era plin de răutăţi.

Domnul Carter refuză să facă vreun comentariu. Colac peste pupăză, reporterul mai adăugă şi fotografia cu Clay şi Ridley la Casa Albă şi nu se putu abţine să nu menţioneze încă o picanterie, şi anume donaţia de două sute cincizeci de mii de dolari făcută Analizei Prezidenţiale.

„O să avem nevoie de prieteni ca preşedintele,“ spunea Helen Warshaw, iar Clay simţea deja glonţul în frunte. Aruncă articolul cât colo prin birou. Şi-ar fi dorit să nu fi mers niciodată la Casa Albă, să nu-l fi cunoscut pe preşedinte, să nu fi semnat nenorocitul de cec, să nu-l fi cunoscut pe Ted Worley sau pe Max Pace, să nu-i fi trecut

niciodată prin minte să facă Dreptul.

Îşi sună piloţii şi le spuse să dea fuga la aeroport.

— Unde mergem, domnule?

— Nu ştiu. Unde vreţi să mergem?

— Poftim?

— Biloxi, Mississippi.

— O persoană sau două?

— Doar eu.

N-o mai văzuse pe Ridley de douăzeci şi patru de ore şi nu avea nici un chef să o ia cu el. Avea nevoie să petreacă puţin timp departe de oraş şi de orice îi amintea de el.

Dar cele două zile pe iahtul lui French nu-l ajutară prea tare. Clay avea nevoie de compania altui conspirator, însă Patton era prea preocupat de un alt proces colectiv. Mâncară şi băură prea mult.

French îşi trimisese doi avocaţi la tribunalul din Phoenix, care îi scriau e-mailuri din oră în oră. Continua să nu ia în calcul Maxatilul ca posibilă ţintă, dar cu toate astea urmărea fiecare mişcare. Asta îi era meseria, spunea, de vreme ce era cel mai mare specialist în daune colective. Avea experienţă, avea bani, avea reputaţie. Orice proces de daune ar trebui, mai devreme sau mai târziu, să ajungă pe masa lui de lucru.

Clay citi e-mailurile şi vorbi cu Mulrooney. Alegerea juriului durase o zi întreagă. Dale Mooneyham expunea acum fără grabă argumentele pe care erau fondate acuzaţiile aduse medicamentului de clienta lui. Raportul guvernamental reprezenta o dovadă solidă. Juraţii erau deosebit de interesaţi de el.

— Până acum, totul e bine, spuse Oscar. Mooneyham e un actor desăvârşit, dar strategia lui Roger în sala de judecată e mai bună.

În timp ce French jongla cu trei telefoane deodată, luptându-se şi cu o mahmureală dărâmătoare, Clay stătea la soare pe puntea superioară şi încerca să-şi mute gândul de la toate problemele. Spre seara celei de-a doua zile,

după vreo două pahare de votcă pe punte, French îl întrebă:

— Câţi bani mai ai în bancă?

— Nu ştiu. Mi-e frică să fac socoteala.

— Fă o presupunere.

— Douăzeci de milioane, poate.

— Şi asigurare?

— Zece milioane. Mi-au anulat-o, dar e încă valabilă pentru Dyloft.

French supse dintr-o lămâie şi spuse:

— Nu sunt sigur că-ţi ajung treizeci de milioane.

— S-ar zice că nu sunt destule, nu?

— Nu. Ai douăzeci şi unu de reclamanţi în momentul ăsta şi numărul nu poate decât să crească. O să avem noroc dacă putem să scăpăm cu trei milioane de persoană.

— Tu câţi ai?

— Ieri aveam nouăsprezece.

— Şi câţi bani ai?

— Două sute de milioane. Eu mă descurc.

„Atunci de ce nu-mi împrumuţi şi mie, să zicem, cincizeci?“ Clay reuşi chiar să se amuze de felul cum aruncau cu milioanele. Un picolo le mai aduse băuturi, de care chiar aveau nevoie.

— Şi ceilalţi? întrebă Clay.

— Wes n-are probleme. Carlos poate să reziste dacă numărul nu depăşeşte treizeci. Pe Didier l-au curăţat ultimele două neveste. E mort. O să fie primul care o să dea faliment, ceea ce i s-a mai întâmplat.

„Primul? Şi al doilea cine ar putea fi?“

După o lungă pauză, Clay întrebă:

— Ce se întâmplă dacă Goffman câştigă în Flagstaff? Eu am toate cazurile alea.

— Atunci te-ai curăţat, asta-i sigur. Mi s-a întâmplat şi mie acum zece ani într-un caz cu nişte bebeluşi născuţi cu malformaţii. M-am grăbit să adun cazurile, am intentat procesul prea repede, apoi s-a ales praful şi nu s-a mai

putut recupera nimic. Clienţii mei se aşteptau la milioane pentru că aveau bebeluşi cu malformaţii, ştii, aşa că erau tulburaţi ca naiba şi era imposibil să te înţelegi cu ei. Unii dintre ei m-au dat în judecată, dar nu le-am plătit nimic. Avocaţii nu pot să garanteze rezultatul. M-a costat totuşi o grămadă de bani.

— Nu asta vreau să aud.

— Cât ai cheltuit pe Maxatil?

— Opt milioane numai pe publicitate.

— Eu aş sta o vreme fără să fac nimic, să văd ce face Goffman. Mă îndoiesc că o să ofere ceva. Sunt o gaşcă de duri. În timp, s-ar putea ca toţi clienţii tăi să se revolte şi atunci le poţi spune să se ducă naibii. Luă un gât mare de votcă. Dar fii optimist! Mooneyham n-a mai pierdut de secole. Un verdict mare şi se schimbă totul. O să stai iar pe o mină de aur.

— Cei de la Goffman mi-au spus că pe urmă vin direct la Washington.

— Poate că blufează, depinde mult de ce se întâmplă în Flagstaff. Dacă pierd urât, trebuie să se gândească la înţelegeri. Dacă verdictul e la mijloc – sunt găsiţi vinovaţi, dar se acordă daune mici – s-ar putea să vrea să mai încerce un proces. Dacă îl aleg pe al tău, poţi să cauţi un avocat tare şi să-i faci praf.

— Nu m-ai sfătui să încerc chiar eu?

— Nu. Nu ai experienţă. E nevoie de ani de zile prin tribunale ca să fii pregătit pentru procesele mari, Clay. Ani de zile.

Oricât de tare se înfierbânta când era vorba de un proces mare, de data asta era evident că scenariul pe care tocmai îl prezentase nu-l entuziasma câtuşi de puţin. Nu se oferea să fie avocatul cel tare în procesul din capitală. Expunea numai faptele, într-o încercare de a-l consola pe mai tânărul său coleg.

Clay plecă a doua zi dimineaţă şi merse la Pittsburgh, oriunde în afară de capitală. Pe drum, vorbi cu Oscar şi citi

e-mailurile şi rapoartele despre procesul din Flagstaff. Reclamanta, o femeie de şaizeci şi şase de ani, care suferea de cancer la sân, depusese mărturie şi îşi prezentase splendid povestea. Era foarte înţelegătoare şi Mooneyham o juca pe degete. „Pe ei, bătrâne“, mormăia Clay în sinea lui.

Închirie o maşină şi merse spre nord-est timp de două ore, spre inima munţilor Alleghany. Oraşul Reedsburg era aproape la fel de greu de găsit pe hartă ca şi pe autostradă. Când ajunse în vârful unui deal de la marginea oraşului, văzu în zare gigantica platformă industrială. Pe o pancartă uriaşă scria: BINE AŢI VENIT ÎN REEDSBURG, PENNSYLVANIA, ORAŞUL DE REŞEDINŢĂ AL COMPANIEI HANNA PORTLAND CEMENT, FONDATĂ ÎN 1946. Două furnale enorme emanau un praf albicios, împrăştiat încet de vânt. „Măcar e încă în funcţiune“, îşi spuse Clay.

Urmă un indicator care arăta spre centru şi găsi un loc de parcare pe Main Street. În blugi şi cu şapcă de baseball, neras de trei zile, nu-şi făcea griji că ar putea fi recunoscut. Intră în Cafeneaua lui Ethel şi se aşeză pe un scaun şubred de la bar. Îl întâmpină Ethel în persoană şi îi luă comanda. Cafea şi un sendviş cald cu brânză.

La o masă din spatele lui, doi veterani vorbeau despre fotbal american. Pumele din Reedsburg pierduseră trei meciuri la rând şi amândoi considerau că s-ar fi descurcat mai bine la alegerea jucătorilor decât antrenorul principal. În seara aceea, echipa urma să joace acasă, conform programului afişat pe perete, lângă casa de marcat.

Când îi aduse cafeaua, Ethel îl întrebă:

— Eşti în trecere?

— Da, spuse Clay, dându-şi seama că femeia le cunoştea pe toate cele unsprezece mii de suflete din Reedsburg.

— De unde eşti?

— Din Pittsburgh.

Clay nu-şi dădu seama dacă asta era de bine sau de rău,

dar femeia se îndepărtă fără să-l mai întrebe nimic. La altă masă, doi bărbaţi mai tineri vorbeau despre slujbe. Deveni curând limpede că amândoi erau şomeri. Unul purta o şapcă de dril cu sigla companiei Hanna. În timp ce-şi mânca sendvişul, Clay îi ascultă cum se plângeau de compensaţiile pentru şomaj, de ipoteci, de creditele neachitate, de slujbele cu jumătate de normă. Unul din ei plănuia să-şi cedeze camioneta Ford distribuitorului local, care îi promisese să i-o revândă.

Lângă uşă, lipită de perete, era o masă pliantă pe care stătea o sticlă de plastic. Un afiş scris de mână îndemna pe toată lumea să contribuie la „Fondul Hanna“. Sticla era plină de monede şi bancnote de toate felurile.

— Pentru ce e asta? o întrebă Clay pe Ethel când veni să-i mai toarne cafea.

— A, asta… E o colectă pentru familiile care au fost concediate de la fabrică.

— Care fabrică? întrebă Clay, încercând să pară cât mai ignorant.

— Fabrica de Ciment Hanna, care asigură cele mai multe locuri de muncă din oraş. O mie două sute de oameni au fost daţi afară săptămâna trecută. Noi ne ajutăm unii pe alţii. Am pus din astea în tot oraşul – la magazine, la baruri, la biserici, chiar şi la şcoli. Am strâns peste şase mii de dolari până acum. Banii vor fi pentru facturile mici şi pentru alimente, dacă lucrurile merg prost. Dacă nu, vor fi pentru spital.

— Nu mai merg afacerile? întrebă Clay, mestecând.

Era uşor să ducă sendvişul la gură; mai greu era să-l înghită.

— Nu e asta, fabrica a fost mereu condusă bine. Familia Hanna ştie ce face. S-au trezit cu o porcărie de proces pe undeva, prin Baltimore. Avocaţii s-au lăcomit, voiau prea mulţi bani şi i-au dus la faliment.

— E păcat, spuse unul dintre veterani, pentru că la conversaţiile din cafenele participau toţi cei prezenţi. Nu

trebuia să iasă aşa. Cei de la Hanna au încercat să ajungă la o înţelegere în nenorocitul ăla de proces, au fost de bună-credinţă, dar împuţiţii ăia din capitală i-au ameninţat. Hanna a zis: „Să vă ia dracu'“ şi asta a fost.

Într-o fracţiune de secundă, lui Clay îi trecu prin minte: „E o relatare destul de corectă“.

— Am lucrat aici patruzeci de ani, întotdeauna mi-am primit salariul. Mai mare ruşinea!

Pentru că se aşteptau de la el să spună ceva ca să alimenteze conversaţia, Clay zise:

— Concedierile erau rare, nu-i aşa?

— Celor din familia Hanna nu le place să dea oamenii afară.

— O să-i angajeze înapoi?

— O să încerce. Dar acum ordinele vin de la administratorul care se ocupă de faliment.

Clay dădu din cap aprobator şi se întoarse la sendvişul lui. Cei doi bărbaţi mai tineri se ridicaseră de la masă şi se îndreptau spre casa de marcat. Ethel îi uşui:

— Nu costă nimic, băieţi. E din partea casei.

Cei doi încuviinţară politicoşi şi puseră câteva monede la Fondul Hanna. După câteva minute, Clay îşi luă la revedere de la veterani, plăti consumaţia, îi mulţumi lui Ethel şi puse o bancnotă de o sută de dolari în sticla de plastic.

După lăsarea întunericului, se aşeză singur în tribunele oaspeţilor şi urmări înfruntarea dintre Pumele din Reedsburg şi Elanii din Enid. Tribunele gazdelor erau aproape pline. Fanfara era zgomotoasă, mulţimea urla şi îşi dorea victoria. Dar meciul nu reuşi să-i acapareze atenţia. Se uită la lista cu jucători şi se întrebă câţi dintre cei înşiraţi acolo proveneau din familii afectate de concedieri. Se uită lung la şirurile de suporteri ai echipei din Reedsburg, întrebându-se care aveau locuri de muncă şi care nu.

Înainte de lovitura de începere, imediat după imnul

echipelor, un preot din oraş se rugase pentru siguranţa jucătorilor şi pentru o nouă perioadă de bunăstare a comunităţii. Îşi încheiase rugăciunea cu: „Doamne, ajută-ne să trecem de vremurile acestea grele! Amin“.

Clay Carter nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai prost.

|Capitolul 38|

Ridley sună sâmbătă seara devreme, destul de supărată. De patru zile nu reuşise să dea de Clay! La birou nimeni nu ştia unde e sau, dacă ştia, nu voia să-i spună. El, pe de altă parte, nu făcuse nici un efort să o sune. Fiecare din ei avea mai multe telefoane. Aşa se consolidează o relaţie? După ce o ascultă văicărindu-se timp de câteva minute, Clay auzi un bâzâit pe linie şi întrebă:

— Unde eşti?

— În St. Barth. La vila noastră.

— Cum ai ajuns acolo? Gulfstreamul, desigur, îl folosise Clay.

— Am închiriat un avion micuţ. Prea micuţ, de fapt, pentru că a trebuit să oprim în San Juan pentru alimentare. N-ar fi ajuns până aici fără escală…

Săraca fată! Clay nu era sigur de unde avea numărul companiei de închirieri.

— Ce faci acolo? puse el o întrebare stupidă.

— Eram aşa de stresată din cauză că nu te găseam… Să nu-mi mai faci asta, Clay.

Încercă să facă legătura între cele două fapte – dispariţia lui şi escapada ei în St. Barth – dar renunţă repede.

— Îmi pare rău, spuse. Am plecat din oraş pe fugă. Patton French avea nevoie de mine în Biloxi. Am fost prea ocupat ca să te sun.

Urmă o pauză lungă, timp în care Ridley se întreba dacă să-l ierte pe loc sau să mai aştepte o zi, două.

— Promite-mi că nu mai faci, se smiorcăi ea.

Clay nu avea chef nici de văicăreli, nici de promisiuni şi se simţi brusc uşurat să o ştie plecată din ţară.

— N-o să se mai întâmple. Linişteşte-te şi simte-te bine

acolo.

— Nu poţi să vii şi tu? întrebă ea, fără nici o emoţie. O întrebare de formă.

— Nu acum, când procesul din Flagstaff se apropie de sfârşit. Se îndoia serios că fata avea vreo noţiune cât de vagă despre procesul din Flagstaff.

— Mă suni mâine? întrebă ea.

— Sigur.

Jonah se întorsese în oraş, cu multe aventuri de povestit despre viaţa pe mare. Stabiliseră să se întâlnească la ora nouă, într-un bistrou de pe bulevardul Wisconsin, pentru o cină târzie şi lungă. Pe la opt şi jumătate sună telefonul, dar persoana de la celălalt capăt al firului închise fără să spună o vorbă. Apoi sună din nou, iar Clay înhăţă telefonul în timp ce-şi încheia cămaşa.

— Sunteţi Clay Carter? întrebă o voce de bărbat.

— Da, cine e?

Din cauza numărului mare de clienţi nemulţumiţi – cei cu Dyloft şi Skinny Ben, iar acum îndeosebi proprietarii furioşi din districtul Howard – Clay îşi schimbase numerele de telefon de două ori în ultimele două luni. La birou putea face faţă insultelor, dar prefera să stea liniştit acasă.

— Sunt din Reedsburg, Pennsylvania şi am nişte informaţii valoroase despre Compania Hanna.

Cuvintele bărbatului sunau neliniştitor şi Clay se aşeză pe marginea patului. „Ţine-l la telefon“, îşi spuse, încercând să-şi ordoneze gândurile.

— Bine, ascult.

Cineva din Reedsburg obţinuse cumva acest număr de telefon nou şi secret.

— Nu putem să discutăm la telefon, spuse vocea.

Bărbat, treizeci de ani, alb, fără facultate.

— De ce?

— E o poveste lungă. Am nişte documente.

— Unde eşti?

— Sunt în oraş. Ne vedem în holul Hotelului Four

Seasons de pe M Street.

Nu era un plan rău. Holul va fi plin de oameni, în caz că i-ar trece cuiva prin cap să scoată o armă şi să înceapă să împuşte avocaţi.

— Când? întrebă Clay.

— Cât de curând. Eu ajung acolo în cinci minute. Cât vă ia să ajungeţi?

Clay nu avea de gând să dezvăluie că locuia la numai câteva străzi de hotel, deşi adresa lui nu era secretă.

— Ajung în zece minute.

— Bun. Eu port blugi şi o şapcă neagră cu Steelers.

— Te găsesc eu, spuse Clay, apoi închise.

Se îmbrăcă şi ieşi în grabă din casă. În timp ce mergea repede pe strada Dumbarton, încercă să-şi imagineze ce fel de informaţii i-ar fi utile sau ce fel de informaţii şi-ar putea dori despre compania Hanna. Tocmai petrecuse optsprezece ore în Reedsburg şi, deşi făcea tot posibilul, nu reuşea să uite locul acela. O luă spre sud pe 31st Street, mormăind singur, pierdut în lumea conspiraţiilor, a mitei şi a scenariilor cu spioni. Trecu pe lângă o doamnă cu un căţel care căuta pe trotuar un loc potrivit unde să se uşureze. Din faţă se apropia de el un tânăr cu geacă de motociclist şi cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii, dar Clay abia dacă-l observă. În momentul în care trecură unul pe lângă altul, prin dreptul unei case slab luminate şi pe sub crengile unui arţar bătrân şi cu frunzele roşii, bărbatul, cu o precizie şi o sincronizare perfecte, lansă un croşeu scurt de dreapta pe care Clay îl primi drept în bărbie.

Clay nici măcar nu văzu ce se întâmplase. Îşi amintea o pocnitură puternică în faţă şi apoi simţise cum se izbeşte cu capul de un gard de fier forjat. Îşi mai amintea un fel de bâtă şi încă un bărbat, şi amândoi dădeau pumni şi loveau cu bâta. Clay se răsuci pe o parte şi reuşi să-şi pună un genunchi sub el, apoi bâta îi aterizâ ca un foc de armă în ceafă.

Auzi în depărtare vocea unei femei, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Doamna îşi plimba căţelul când auzi zgomot în spatele ei. Era o bătaie sau ceva de genul ăsta, doi contra unul, iar cel căzut la pământ o încasa cel mai rău. Se apropie în fugă şi văzu îngrozită doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru care îl loveau pe cel de-al treilea cu nişte bâte mari şi negre. Ţipă, şi bărbaţii o luară la fugă. Scoase telefonul mobil şi chemă salvarea.

Cei doi bărbaţi fugiră în josul străzii şi dispărură după o biserică de pe N Street. Femeia încercă să-l ajute pe bărbatul căzut la pământ, dar acesta era inconştient şi sângera abundent.

*

AMBULANŢA ÎL DUSE pe Clay la Spitalul Universitar „George Washington“, unde echipa de la Urgenţă îi stabiliză semnele vitale. La prima examinare se descoperiră două răni mari la cap provocate de un obiect neascuţit, o tăietură pe maxilarul drept, alta la urechea stângă şi numeroase contuzii. Peroneul de la piciorul drept era rupt în două. Rotula stângă era sfărâmată şi glezna stângă fracturată. Îl raseră în cap şi a fost nevoie de optzeci şi una de copci pentru a închide cele două tăieturi mari. Craniul era plin de vânătăi, dar nu existau fracturi. După şase copci pe maxilar şi unsprezece la ureche, îl mutară în sala de operaţii ca să-i repare picioarele.

Jonah începu să dea telefoane după ce aşteptase neliniştit timp de treizeci de minute. Părăsi restaurantul după o oră şi se îndreptă pe jos spre casa lui Clay. Bătu la uşă, sună, înjură în şoaptă şi se pregătea să arunce cu pietre în geamuri când văzu maşina lui Clay parcată între alte două, puţin mai jos, pe stradă. Sau, în orice caz, părea să fie maşina lui Clay.

Se duse încet spre ea. Ceva nu era în regulă, dar nu-şi

dădea bine seama ce anume. Era într-adevăr un Porsche Carrera negru, dar era acoperit cu un praf alb. Sună la poliţie.

Sub Porsche se găsi un sac rupt şi gol de ciment de la Hanna Portland. Era limpede că cineva vărsase cimentul pe maşină, după care turnase apă. În câteva locuri, mai ales pe acoperiş şi pe capotă, porţiuni mari de ciment se uscaseră şi se lipiseră de tablă. În timp ce poliţiştii inspectau maşina, Jonah le spuse că proprietarul nu era de găsit. După o lungă căutare pe computer, apăru numele lui Clay şi Jonah plecă spre spital. O sună pe Paulette, care ajunse acolo înaintea lui. Clay era în operaţie, dar nu avea decât nişte oase rupte şi, probabil, o comoţie. Rănile nu păreau să-i pună viaţa în pericol.

Doamna cu câinele le spuse poliţiştilor că atacatorii erau amândoi bărbaţi albi. Trei studenţi care intrau într-un bar de pe Wisconsin Boulevard au declarat că văzuseră doi bărbaţi albi îmbrăcaţi în negru care au apărut în fugă de după colţ, venind de pe N Street. Au sărit într-o dubă verde-metalizat, al cărei şofer îi aştepta. Era prea întuneric să vadă plăcuţele de înmatriculare.

Apelul primit de Clay la opt şi treizeci şi nouă de minute fusese dat de la un telefon public aflat la cinci minute de casa lui.

Urma se pierdu repede. În definitiv, nu era decât o bătaie. În aceeaşi noapte aveau să se întâmple în oraş două violuri, două incidente cu focuri de armă trase din maşini în mers, soldate cu cinci răniţi, şi două crime, care amândouă păreau întâmplătoare.

*

CUM CLAY nu avea rude în oraş, Paulette şi Jonah îşi asumară rolul de purtători de cuvânt şi tot ei luară şi deciziile necesare. La ora unu şi jumătate dimineaţa, un doctor spuse că operaţia a decurs fără probleme, că oasele

fuseseră puse la loc şi erau pe cale de vindecare, că i se introduseseră nişte tije şi nişte şuruburi, totul era cum nu se poate mai bine. Îi urmăreau atent activitatea cerebrală. Erau siguri că suferise o comoţie, dar nu ştiau cât era de gravă.

— Arată îngrozitor, îi preveni doctoriţa.

Trecură două ore şi Clay fu mutat la etaj. Jonah insistase să fie singur în rezervă. Primiră permisiunea să-l vadă puţin după ora patru. Până şi o mumie ar fi avut mai puţine bandaje.

Ambele picioare îi erau puse în ghips de sus până jos şi suspendate la câţiva centimetri deasupra patului printr-un sistem complex de cabluri şi scripeţi. Pieptul şi braţele erau ascunse sub un cearşaf. Capul şi jumătate din faţă erau acoperite cu straturi groase de tifon. Ochii erau umflaţi şi închişi; din fericire pentru el, era încă inconştient. Bărbia era umflată, buzele tumefiate şi vineţii. Pe gât avea sânge închegat.

Rămaseră amândoi tăcuţi, conştientizând gravitatea rănilor, ascultând sunetele ritmice ale monitoarelor, privind cum pieptul i se ridică şi coboară, foarte încet. Jonah izbucni în râs:

— Uită-te la ticălosul ăsta, spuse.

— Ssst, Jonah, şuieră Paulette, gata să-l plesnească.

— Aici odihneşte Maestrul Tranzacţiilor, spuse Jonah, zguduindu-se de râs înăbuşit.

Atunci îşi dădu şi ea seama cât era de comică situaţia. Reuşi să râdă fără să deschidă gura şi timp de o clipă nesfârşită rămaseră amândoi la picioarele patului lui Clay, străduindu-se din greu să-şi stăpânească amuzamentul.

Când le trecu râsul, Paulette spuse:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Îmi e. Scuze.

Intră un brancardier cu un pat pe rotile. Paulette avea să rămână acolo în prima noapte, Jonah următoarea.

Din fericire, atacul se petrecuse prea târziu ca să mai

apară în ediţia de duminică din *Post.* Domnişoara Glick sună pe toată lumea de la firmă şi îi rugă să nu meargă la spital şi să nu trimită flori. Poate va fi nevoie de ei mai târziu în timpul săptămânii, dar deocamdată să spună doar rugăciuni.

În cele din urmă, Clay îşi reveni duminică, în jurul prânzului. Paulette se agita în somn pe patul pliant când Clay spuse:

— Cine-i acolo?

Paulette sări din pat şi se repezi lângă el:

— Sunt eu, Clay.

Cu ochii umflaţi şi înceţoşaţi, reuşi să vadă o faţă neagră. Cu siguranţă, nu era Ridley. Întinse mâna şi spuse:

— Cine?

— Paulette, Clay. Nu vezi?

— Nu. Paulette? Ce faci aici?

Cuvintele erau neclare, le spunea cu greutate şi îi provocau dureri.

— Am grijă de tine, şefu'.

— Unde sunt?

— La Spitalul Universitar „George Washington“.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Ceea ce se cheamă o chelfăneală sănătoasă.

— Ce?

— Ai fost atacat. Doi tipi cu bâte. Vrei ceva pentru dureri?

— Te rog.

Paulette ieşi în fugă din cameră şi găsi o asistentă. După câteva minute apăru şi un doctor, care îi explică lui Clay, dureros de detaliat, cât de rău fusese bătut. Încă o pastilă şi Clay adormi din nou. Petrecu cea mai mare parte a zilei de duminică într-o somnolenţă plăcută, în timp ce Paulette şi Jonah îl păzeau, citind ziarele şi urmărind meciuri din liga profesionistă de fotbal american.

Ştirile se dezlănţuiră cu furie luni şi toate spuneau acelaşi lucru. Paulette închise sonorul televizorului şi

Jonah ascunse ziarele. Domnişoara Glick şi restul angajaţilor de la firmă strânseră rândurile şi le răspundeau tuturor: „Nu avem nimic de comentat“. Domnişoara Glick primi un e-mail de la un căpitan de vas care pretindea că e tatăl lui Clay. Era undeva, prin apropierea Peninsulei Yucatan, în Golful Mexic şi întreba: „Ar putea cineva, vă rog, să-mi spună cum se simte Clay?“ Îi răspunse – starea lui e stabilă, oase rupte, comoţie. Bărbatul îi mulţumi şi promise să se mai intereseze a doua zi.

Ridley sosi luni după-amiază. Paulette şi Jonah o şterseră imediat, bucuroşi să iasă puţin din spital. În mod evident, georgienii nu înţeleg ritualurile de comportament într-un spital. În timp ce americanii se mută în rezerva celor dragi, bolnavi sau răniţi, celor din alte culturi li se pare mult mai practic să treacă pe acolo o oră, apoi să lase spitalul să se ocupe de pacienţi. Ridley se arătă foarte afectuoasă timp de câteva minute şi încercă să-i capteze interesul lui Clay cu ultimele îmbunătăţiri aduse vilei lor. Clay simţea că-i plesneşte capul şi ceru o pastilă. Ea se aşează relaxată pe patul pliant şi încercă să tragă un pui de somn, pentru că era extenuată, spunea ea, după zborul de întoarcere. Fără escală. Cu Gulfstreamul. Adormi şi el, iar când se trezi, Ridley plecase.

Îl vizită un detectiv de la poliţie ca să-i pună câteva întrebări. Toate suspiciunile indicau nişte bătăuşi din Reedsburg, dar dovezile erau sumare. Clay nu-l putea descrie pe cel care dăduse primul pumn.

— Nici nu l-am văzut, spuse el, frecându-şi bărbia.

Ca să-l facă să se simtă mai bine, poliţistul adusese patru fotografii mari, color, cu Porsche-ul negru împroşcat din belşug cu ciment alb, iar Clay simţi nevoia să mai ia o pastilă.

Florile curgeau. Adelfa Pumphrey, Glenda de la Biroul Avocaţilor din Oficiu, domnul şi doamna Rex Crittle, Rodney, Patton French, Wes Saulsberry, un judecător pe care îl cunoştea Clay de la Curtea Superioară de Justiţie.

Jonah aduse un laptop şi Clay avu o conversaţie lungă pe chat cu tatăl lui.

Buletinul informativ *The King of Shorts*[7] apăru luni în trei ediţii, toate pline cu cele mai noi articole şi bârfe din ziare legate de bătaia pe care o încasase Clay. El nu văzu nici una. Izolat în camera de spital, era protejat de prieteni.

Marţi de dimineaţă, la primele ore, Zack Battle trecu pe la el în drum spre birou, cu veşti bune. SEC suspendase investigaţiile împotriva lui Clay. Vorbise cu avocatul lui Mel Snelling din Baltimore. Mel nu se lăsa, nu ceda presiunilor FBI-ului. Iar fără Mel nu aveau cum să adune dovezile necesare.

— Bănuiesc că federalii te-au văzut în ziare şi s-au gândit că ai fost pedepsit suficient, spuse Zack.

— S-a scris despre mine în ziare?

— Vreo două articole.

— Vreau să le văd!

— Eu te sfătuiesc să n-o faci!

Monotonia din spital îl chinuia îngrozitor – cablurile, plosca, vizitele necontenite ale asistentelor la orice oră, micile discuţii serioase cu doctorii, cei patru pereţi, mâncarea oribilă, nesfârşitele pansări ale rănilor, recoltarea de sânge pentru alte analize, plictiseala în sine de a sta întins fără să se poată mişca. Ghipsul trebuia purtat câteva săptămâni şi nu reuşea să-şi imagineze cum va putea rezista în oraş în cârje sau într-un scaun cu rotile. Mai era nevoie de încă două operaţii, însă minore, îl asiguraseră.

Începură să-l bântuie impresiile lăsate de bătaia în sine şi îşi amintea tot mai multe zgomote şi senzaţii fizice ale burduşelii încasate. Vedea figura individului care îi trăsese

---

[7] Joc de cuvinte intraductibil între: *The King of Torts* – „Maestrul Tranzacţiilor“ şi *The King of Shorts* – „Maestrul în vânzarea pieii ursului din pădure“; *to sell short* este o tranzacţie în care vânzătorul nu deţine încă bunurile (de obicei, acţiuni sau recolte), dar speră să le obţină înainte de data livrării. (n.red.)

primul pumn, dar nu putea fi sigur dacă era adevărat ceea ce vedea sau era numai un vis. Aşa că nu-i spuse nimic poliţistului. Auzea ţipete în întuneric, dar puteau foarte bine să facă parte din coşmar. Îşi aminti că văzuse o bâtă neagră, de mărimea uneia de baseball, ridicându-se. Din fericire îşi pierduse cunoştinţa şi cele mai multe lovituri nu şi le mai amintea.

Umflăturile începură să se retragă, vocea îi revenea. Renunţă la analgezice ca să-şi păstreze mintea limpede şi încercă să conducă firma prin telefon şi e-mail. Era o nebunie acolo, după spusele tuturor celor cu care vorbea. Dar el bănuia că nu era deloc aşa.

Ridley era disponibilă o oră dimineaţa devreme şi încă o oră spre seară. Stătea lângă patul lui şi era deosebit de afectuoasă, mai ales când erau asistentele prin preajmă. Paulette nu putea s-o sufere şi se grăbea să dispară de câte ori intra ea în salon.

— Umblă după banii tăi, îi spuse lui Clay.

— Şi eu umblu după corpul ei, spuse Clay.

— Ei bine, în clipa asta, ea e mai câştigată.

|Capitolul 39|

Ca să poată citi, era obligat să ridice patul pe jumătate şi, cum picioarele îi erau deja ridicate, se îndoia într-un fel de V. Unul dureros. Nu putea sta în această poziţie mai mult de zece minute, după care simţea nevoia să lase patul jos şi să îşi relaxeze muşchii. Cu laptopul lui Jonah aşezat pe ambele picioare imobilizate în ghips, citea pe internet articolele din ziarele din Arizona, când sună telefonul.

— E Oscar, spuse Paulette.

Mai vorbiseră puţin duminică seara, dar Clay era sub efectul medicamentelor şi era incoerent. Acum era treaz şi pregătit să afle detalii.

— Să auzim, spuse, lăsând patul la orizontală şi încercând să se întindă.

— Mooneyham a încheiat prezentarea probelor sâmbătă de dimineaţă. Cazul lui e perfect. Tipul e genial, iar juriul îi mănâncă din palmă. Băieţii de la Goffman erau ţanţoşi la începutul procesului, dar cred că acum nu ştiu unde să se ascundă. Roger Redding l-a adus la bară pe expertul lor principal ieri după-amiază, un cercetător care a declarat că nu există o legătură directă între medicament şi cancerul la sân al reclamantei. Mie mi s-a părut că tipul e foarte bun, foarte credibil, la naiba, are trei doctorate. Juraţii l-au ascultat cu atenţie. Apoi Mooneyham l-a făcut praf. A venit cu un studiu greşit pe care tipul l-a făcut acum douăzeci de ani. I-a atacat competenţa profesională. Martorul era complet distrus când a terminat cu el. Mă gândeam: „Să cheme cineva salvarea să-l ia pe bietul om de aici“. N-am mai văzut niciodată un martor umilit în asemenea hal. Roger era alb precum ceara. Băieţii de la Goffman stăteau acolo ca nişte bătăuşi chemaţi la poliţie

pentru o recunoaştere.

— Splendid, splendid! spunea Clay întruna, cu receptorul lipit de tifonul care îi acoperea partea stângă a feţei, peste urechea sfârtecată.

— Acum urmează partea bună. Am aflat unde stau tipii de la Goffman, aşa că m-am mutat din hotel. Îi văd dimineaţa la micul dejun. Îi văd seara târziu la bar. Au aflat cine sunt, aşa că suntem ca nişte câini turbaţi care îşi dau târcoale unii altora. Au un avocat angajat permanent, pe nume Fleet, care m-a prins ieri în holul hotelului în timpul pauzei din cursul procesului, cam la o oră după ce expertul lor a fost desfiinţat. A spus că ar vrea să bem ceva împreună. El a băut un pahar, eu trei. Motivul pentru care a băut numai unul era că trebuia să se întoarcă în apartamentul închiriat de Goffman la ultimul etaj, unde au stat toată noaptea plimbându-se de colo până colo, întorcând pe toate părţile posibilitatea unei înţelegeri.

— Mai spune-mi o dată, zise Clay încet.

— M-ai auzit. Chiar în clipa asta, cei de la Goffman se gândesc să cadă la o înţelegere cu Mooneyham. Sunt îngroziţi. Sunt convinşi, ca de altfel toată lumea din sala de tribunal, că juraţii le vor face praf compania. Orice înţelegere o să coste o avere, fiindcă bătrânul armăsar nici nu se gândeşte să accepte un târg. Clay, îi mănâncă la micul dejun! Roger e excepţional, dar pe lângă Mooneyham e bun doar să-i care servieta.

— Înapoi la înţelegere.

— Înapoi la înţelegere. Fleet voia să ştie câte din cazurile noastre sunt justificate. I-am spus: „Toate cele douăzeci şi şase de mii“. S-a învârtit în jurul cozii o vreme, după care m-a întrebat dacă am fi dispuşi să semnăm o înţelegere pentru ceva în jur de o sută de mii fiecare. Asta înseamnă 2,6 miliarde, Clay. Faci socoteala?

— Am făcut-o. Şi în momentul acela toate durerile încetară. Capul care îi pulsa se liniştise. Ghipsurile masive erau uşoare ca fulgul. Vânătăile încă dureroase dispărură.

Lui Clay îi venea să plângă.

— Oricum, nu era în nici un caz o ofertă, sonda doar terenul. Prin tribunale auzi o mulţime de zvonuri, mai ales de la avocaţi şi analişti financiari. Bârfele spun că Goffman şi-ar putea permite să plătească despăgubiri până la şapte miliarde. Dacă ar ajunge la o înţelegere acum, preţul acţiunilor s-ar putea menţine constant, pentru că s-ar termina coşmarul cu Maxatilul. Asta e una dintre teorii, dar după baia de sânge de ieri e foarte rezonabilă. Fleet m-a abordat pe mine pentru că noi avem cele mai multe cazuri. Prin tribunal se zvoneşte că numărul total al reclamanţilor ar fi undeva spre şaizeci de mii, aşa că avem cam patruzeci la sută din piaţă. Dacă acceptăm înţelegeri în jur de o sută de mii pentru fiecare caz, atunci pot să facă o estimare cât o să-i coste.

— Când te mai vezi cu el?

— Aici e aproape ora opt. Procesul se reia într-o oră. Am stabilit să ne vedem pe coridoarele tribunalului.

— Sună-mă imediat ce poţi.

— Nu-ţi face griji, şefu'. Ce-ţi mai fac oasele rupte?

— Mult mai bine acum.

Paulette luă telefonul. După câteva secunde sună din nou. Răspunse, apoi i-l dădu lui Clay şi spuse:

— E pentru tine; eu am plecat.

Era Rebecca, suna din holul spitalului, de pe telefonul mobil şi voia să ştie dacă ar fi potrivit să urce pentru o scurtă vizită. Câteva minute mai târziu intră în salonul lui şi rămase şocată când îl văzu. Îl sărută pe obraz, între vânătăi.

— Aveau bâte, spuse el. Ca să egaleze şansele. Altfel, aş fi avut un avantaj necinstit.

Apăsă cu pumnul pe butoanele care mişcau patul şi începu să se ridice uşor în poziţia de V.

— Arăţi îngrozitor, spuse ea.

Avea lacrimi în ochi.

— Mulţumesc. Tu, pe de altă parte, arăţi incredibil.

Îl sărută din nou, în acelaşi loc, apoi începu să-i maseze braţul stâng. Urmă un moment de tăcere.

— Pot să te întreb ceva? spuse Clay.

— Sigur.

— Unde e soţul tău în clipa asta?

— Ori în São Paulo, ori în Hong Kong. Nu pot să ţin pasul cu el.

— Ştie că eşti aici?

— Bineînţeles că nu.

— Ce ar face dacă ar şti că eşti aici?

— S-ar supăra. Sunt sigură că ne-am certa.

— Ar fi ceva ieşit din comun?

— Se întâmplă tot timpul, mă tem. Nu merge, Clay. Vreau să se termine.

În ciuda rănilor, Clay avea o zi minunată. Era pe cale să câştige o avere şi pe Rebecca. Uşa rezervei se deschise fără zgomot şi intră Ridley. Ajunsese deja la picioarele patului, neobservată, când spuse:

— Îmi pare rău că vă întrerup.

— Bună, Ridley, spuse Clay cu voce slabă.

Cele două femei schimbară nişte priviri care ar fi îngheţat şi o cobră. Ridley veni pe cealaltă parte a patului, exact în faţa Rebeccăi, care stătea cu mâna pe braţul rănit al lui Clay.

— Ridley, ea e Rebecca. Rebecca, ea e Ridley, spuse Clay, după care se gândi foarte serios să-şi tragă cearşaful peste cap şi să se prefacă mort.

Nici una din ele nu zâmbea. Ridley întinse mâna numai câţiva centimetri şi începu să-i maseze braţul drept. Deşi era cocoloşit de două femei frumoase, Clay se simţea ca un animal de-abia călcat de o maşină, puţin înainte să apară lupii.

Cum nu era nimic de spus, Clay arătă cu capul spre stânga şi spuse:

— O prietenă veche. Apoi înclină capul spre dreapta şi spuse: O prietenă nouă.

Ambele femei se simţeau, cel puţin în momentul acela, mult mai apropiate de Clay decât nişte simple prietene. Amândouă erau iritate. Nici una nu clipi şi nu se mişcă nici măcar cu un milimetru. Le fuseseră stabilite poziţiile.

— Dacă nu mă înşel, am fost la nunta ta, spuse Ridley în cele din urmă.

O aluzie nu prea subtilă la statutul de femeie măritată al Rebeccăi.

— Neinvitaţi, îmi amintesc, spuse Rebecca.

— Ah, fir-ar să fie, e timpul pentru clismă, spuse Clay şi singurul care râse era el.

Dacă se isca o păruială deasupra patului lui, ar fi fost schilodit şi mai rău. Cu cinci minute mai devreme vorbea la telefon cu Oscar şi visa la onorarii record. Acum, două femei erau pe picior de război.

Două femei foarte frumoase.

„Ar fi putut să fie şi mai rău, îşi spuse. Unde erau asistentele?“ Năvăleau peste el la orice oră, fără nici un respect pentru intimitatea lui sau pentru orarul lui de somn. Uneori veneau câte două. Iar dacă avea vreun vizitator, era garantată o vizită inutilă din partea unei asistente. „Vă pot ajuta cu ceva, domnule Carter? Să vă aranjez patul? Să dau drumul la televizor? Să-l sting?“

Pe coridoare era linişte. Ambele femei îl mângâiau de zor.

Rebecca se clinti prima. Nu avea încotro. La urma urmei, avea un soţ pe undeva:

— Eu am să plec.

Ieşi din cameră uşor, ca şi cum nu ar fi vrut să plece, ca şi cum n-ar fi vrut să cedeze teritoriul. Clay era extaziat.

De îndată ce se închise uşa, Ridley se retrase lângă fereastră, unde rămase multă vreme privind în gol. Clay se uită printr-un ziar, total nepreocupat de ea şi de starea ei de spirit, oricare ar fi fost. Indiferenţa pe care Ridley se străduia sârguincios să o sugereze era chiar bine-venită.

— O iubeşti, nu-i aşa? întrebă, cu ochii tot pe fereastră,

încercând să arate că suferă.

— Pe cine?

— Pe Rebecca.

— A, pe ea! Nu, e doar o veche prietenă.

La aceste cuvinte Ridley se întoarse şi veni lângă pat:

— Nu sunt proastă, Clay!

— Nici n-am spus că eşti.

Încă mai citea ziarul, neimpresionat de această încercare de scenă dramatică. Ridley îşi înhăţă geanta şi ieşi din cameră păşind apăsat, ţăcănind cu tocurile cât mai tare cu putinţă. O asistentă intră puţin după aceea, să vadă dacă nu păţise cumva ceva.

După câteva minute sună Oscar, de pe celular, din faţa sălii de tribunal. Judecătorul ceruse o scurtă pauză.

— Se zvoneşte că Mooneyham a refuzat zece milioane de dimineaţă, spuse el.

— Fleet ţi-a spus?

— Nu. Nu ne-am întâlnit. A fost ocupat cu nişte formalităţi. O să încerc să dau de el în timpul pauzei de prânz.

— Cine e la bară?

— Un alt expert adus de Goffman, o profesoară de la Duke, care discreditează raportul guvernamental despre Maxatil. Mooneyham îşi ascute cuţitele. Cred că o să iasă urât.

— Crezi că e adevărat zvonul?

— Nu ştiu ce să cred. Băieţii de pe Wall Street par agitaţi. Ei ar prefera să se ajungă la o înţelegere, pentru că sunt de părere că e cel mai bun mod de a anticipa costurile. Te mai sun la prânz.

Procesul din Flagstaff se putea termina în trei feluri; doar două dintre ele ar fi însă de preferat. Un verdict împotriva companiei Goffman i-ar forţa să negocieze o înţelegere ca să evite ani întregi de procese şi o serie constantă de verdicte uriaşe. O înţelegere la mijlocul procesului ar însemna, cel mai probabil, un plan naţional

de despăgubiri pentru toţi reclamanţii.

Un verdict în favoarea celor de la Goffman l-ar obliga pe Clay să-şi pregătească în grabă propriul proces la Washington. Această perspectivă făcu să-i revină durerile de cap şi de picioare.

Faptul că zăcea nemişcat ore în şir pe un pat de spital era în sine o tortură suficientă. Acum, telefonul care nu mai suna înrăutăţea lucrurile şi mai tare. În orice moment Goffman i-ar putea oferi lui Mooneyham destui bani cât să-l convingă să accepte înţelegerea. Orgoliul l-ar împinge să meargă până la capăt, dar oare putea ignora interesul clientului?

O asistentă trase jaluzelele, stinse lumina şi televizorul. După ce ieşi din cameră, Clay îşi puse telefonul pe burtă, îşi trase cearşaful peste cap şi aşteptă.

|Capitolul 40|

A doua zi de dimineaţă, Clay intră din nou în operaţie pentru nişte reajustări minore ale tijelor şi şuruburilor din oasele de la picioare. „O mică ciupitură“, aşa o numise doctorul. Orice ar fi fost, necesita anestezie totală, ceea ce îi şterse din memorie aproape toată ziua. Se întoarse în cameră puţin după prânz şi dormi trei ore până să treacă efectul anesteziculuí. Când, în sfârşit, se trezi, nu o găsi acolo pe Ridley, nici pe Rebecca, ci pe Paulette.

— A sunat Oscar? întrebă el, cu gura cleioasă.

— A sunat, spunea că procesul merge bine. Cam asta a fost tot, dădu raportul Paulette.

Îi aranjă patul şi perna şi îi dădu apă, iar când Clay se trezi de tot, Paulette plecă să rezolve nişte treburi. În drum spre uşă, îi întinse un plic nedeschis care venise peste noapte.

De la Patton French. Un bilet scris de mână conţinea urări de însănătoşire grabnică şi încă ceva ce Clay nu reuşi să descifreze. Înştiinţarea ataşată era adresată membrilor Comitetului Director al Reclamanţilor în cazul Dyloft (acum Inculpaţi). Onorabila Helen Warshaw înaintase, ca în fiecare săptămână, completările la procesul colectiv. Lista creştea. Restul de neplăceri provocate de Dyloft ieşeau la iveală peste tot prin ţară, iar Inculpaţii se scufundau tot mai adânc în nisipurile mişcătoare.

Existau deja trei sute optzeci şi unu de reclamanţi, dintre care douăzeci şi patru erau foşti clienţi JCC reprezentaţi acum de doamna Warshaw, cu trei mai mulţi decât săptămâna precedentă. Ca de fiecare dată, Clay citea încet numele şi se întreba încă o dată cum de li se intersectaseră drumurile.

Ce le-ar mai plăcea foştilor lui clienţi să-l vadă zăcând în spital – tăiat, lovit şi vânăt. Poate că vreunul dintre ei era chiar acolo, pe acelaşi coridor, i se extirpaseră tumori sau organe, iar acum îi avea pe cei dragi alături, în timp ce numărătoarea inversă continua. Ştia că nu le provocase el boala, dar, dintr-un motiv oarecare, se simţea vinovat de suferinţa lor.

Ridley trecu în cele din urmă să-l vadă, în drum spre casă de la sala de sport. Aducea nişte cărţi şi reviste şi încerca să pară îngrijorată. După câteva minute spuse:

— Clay, m-a sunat decoratorul. Trebuie să mă întorc la vilă. „Decoratorul era bărbat sau femeie?“ Se gândi la întrebare, dar n-o puse.

„Ce idee excelentă!“

— Când?

— Mâine, poate. Dacă e disponibil avionul.

„De ce n-ar fi disponibil?“ Clay, cu siguranţă, nu pleca nicăieri.

— Sigur. Îi sun pe piloţi.

Plecarea ei din oraş îi făcea viaţa mai uşoară. Oricum, nu-l ajuta cu nimic la spital.

— Mulţumesc, spuse ea, apoi se aşeză pe un scaun şi începu să răsfoiască o revistă.

După treizeci de minute expiră timpul. Îl sărută pe frunte şi dispăru.

Următoarea vizită veni din partea detectivului. Duminică, la primele ore ale dimineţii, fuseseră arestaţi trei bărbaţi din Reedsburg în faţa unui bar din Hagerstown, Maryland. Fuseseră implicaţi într-o încăierare sau aşa ceva. Încercaseră să fugă de la locul faptei cu o dubă de culoare verde-închis, dar şoferul făcuse o socoteală proastă şi ajunseseră într-un şanţ. Detectivul scoase trei fotografii color ale suspecţilor – toţi trei personaje fioroase. Clay nu putu să-l identifice pe nici unul dintre ei.

Lucrau pe platforma Hanna, conform spuselor Şefului Poliţiei din Reedsburg. Doi dintre ei fuseseră concediaţi de

curând, dar asta era singura informaţie pe care poliţia din Washington reuşise să o smulgă de la autorităţile locale.

— Nu sunt prea cooperanţi, spuse detectivul.

Clay, care fusese în Reedsburg, înţelegea prea bine de ce.

— Dacă nu-i puteţi identifica pe indivizii ăştia, atunci sunt obligat să închid cazul, spuse detectivul.

— Nu i-am văzut niciodată, spuse Clay.

Detectivul puse fotografiile la loc în mapă şi plecă definitiv. Urmă o serie de asistente şi doctori pentru o mulţime de consultaţii şi verificări, iar după o oră Clay adormi.

*

OSCAR SUNĂ pe la nouă şi jumătate seara. Procesul tocmai se întrerupsese. Toată lumea era extenuată, în special pentru că Dale Mooneyham provocase un adevărat „carnagiu“ în sala de judecată. Cei de la Goffman îşi aduseseră, fără tragere de inimă, cel de-al treilea expert, un şoarece de laborator fără nerv, cu ochelari cu ramă de baga, care se ocupase de testarea Maxatilului şi, după un interogatoriu splendid şi imaginativ din partea lui Roger „Fulger“, Mooneyham intrase în scenă şi îl măcelărise pe bietul om.

— E o tăbăceală ca la carte, râse Oscar. Celor de la Goffman ar trebui să le fie frică să mai aducă şi alţi martori.

— Înţelegere? întrebă Clay, sedat, inert şi somnoros, dar încercând disperat să nu piardă detaliile.

— Nu, dar cred că va fi o noapte lungă. Se zvoneşte că avocatul lui Goffman ar putea să mai încerce un expert mâine, după care o să pună punct şi o să aştepte verdictul. Mooneyham refuză să stea de vorbă cu ei. Se poartă şi arată de parcă e sigur de un verdict record.

Clay adormi cu telefonul sprijinit de cap. O asistentă îl

puse la loc o oră mai târziu.

*

PREŞEDINTELE CONSILIULUI de administraţie de la Goffman sosi în Flagstaff miercuri seara târziu şi se grăbi spre clădirea înaltă din centru unde unelteau avocaţii. Roger Redding şi ceilalţi din echipa apărării îl puseră la curent, iar băieţii de la financiar îi prezentară cifrele. Toate discuţiile se învârteau în jurul unui scenariu apocaliptic.

Din cauză că primise o asemenea chelfăneală, Roger Redding ţinea neapărat să rămână la strategia iniţială şi să cheme la bară şi restul martorilor. Era convins că se va întoarce norocul. Era convins că-şi va reveni şi va câştiga şi el câteva puncte în ochii juraţilor. Dar Bob Mitchell, care era şeful departamentului juridic şi unul dintre vicepreşedinţi, ca şi Sterling Gibb, vechi avocat al companiei şi partener de golf al preşedintelui, erau de părere că era suficient. Încă un martor asasinat de Mooneyham şi juraţii ar putea să sară de la locurile lor şi să-l atace pe primul director de la Goffman care le cădea în mână. Orgoliul lui Redding era grav rănit. Ar fi vrut să insiste, sperând într-o minune. Dar ar fi fost o idee proastă să-i urmeze sfatul.

Mitchell şi Gibb se întâlniră singuri cu preşedintele, în jurul orei trei dimineaţa, la o gogoaşă. Doar ei trei. Oricât de proastă era situaţia companiei în acel moment, existau totuşi nişte secrete legate de Maxatil care nu puteau în nici un caz să fie făcute publice. Dacă Mooneyham avea aceste informaţii sau dacă l-ar putea forţa pe vreunul dintre martori să le dezvăluie, atunci chiar s-ar prăbuşi cerul peste ei. După cum se desfăşura procesul, îl credeau pe Mooneyham în stare de absolut orice. Preşedintele luă în cele din urmă decizia de a pune capăt vărsării de sânge.

Când se reluă procesul, la nouă dimineaţă, Roger Redding anunţă că apărarea încheiase audierea martorilor.

— Nu mai aveţi martori? întrebă judecătorul.

Un proces care urma să ţină cincisprezece zile fusese redus la jumătate. Îl aştepta o săptămână de jucat golf!

— Nu, Onorată Instanţă, spuse Redding zâmbind către juriu, ca şi cum totul era în ordine.

— Doriţi să daţi vreo replică apărării, domnule Mooneyham? Avocatul acuzării se ridică încet în picioare. Se scărpină în cap, îi aruncă o privire furioasă lui Redding, apoi spuse:

— Dacă ei au terminat, atunci şi noi am terminat.

Judecătorul le explică juraţilor că pot lua o pauză de o oră, timp în care el va lămuri nişte probleme cu avocaţii celor două părţi. La întoarcerea din pauză vor asculta pledoariile finale şi până la prânz se vor putea retrage pentru deliberare.

Ca toată lumea, Oscar se repezi afară din sală, cu telefonul mobil în mână. În rezerva lui Clay nu răspundea nimeni.

*

PETRECU TREI ORE aşteptând la Radiologie, trei ore pe o brancardă, pe un coridor aglomerat unde asistentele şi infirmierele treceau în grabă, pălăvrăgind despre nimicuri. Îşi lăsase telefonul mobil în rezervă şi astfel stătu trei ore izolat de restul lumii, pierdut în hăţişul Spitalului Universitar „George Washington“.

Radiografiile au durat aproape o oră, dar ar fi putut să dureze mai puţin dacă pacientul nu ar fi fost atât de necooperant şi de agresiv şi, uneori, de-a dreptul grosolan. Brancardierul l-a dus înapoi în cameră şi a fost aproape fericit să-l lase acolo.

Clay moţăia când sună Oscar. Era cinci şi douăzeci la Washington, trei şi douăzeci în Phoenix.

— Unde ai fost? îl interogă Oscar.

— Nu mă întreba.

— Goffman s-a predat azi-dimineaţă. Au încercat să cadă la o înţelegere, dar Mooneyham nici n-a vrut să audă. După aceea totul s-a petrecut foarte repede. Pledoariile finale au început pe la zece, cred. Juriul s-a retras exact la prânz.

— Juriul deliberează? întrebă Clay, urlând practic în telefon.

— A deliberat.

— Cum?

— A deliberat. S-a terminat. S-au întors după trei ore cu un verdict în favoarea celor de la Goffman. Îmi pare rău, Clay. Toată lumea de aici e şocată.

— Nu!

— Mă tem că da.

— Spune-mi că minţi, Oscar.

— Aş vrea eu. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Nimeni nu înţelege. Redding a avut o pledoarie incredibilă, dar am urmărit reacţia juraţilor. Credeam că Mooneyham i-a convins.

— Dale Mooneyham a pierdut un caz?

— Nu orice caz, Clay. A pierdut cazul nostru.

— Dar cum?

— Nu ştiu. Aş fi pariat că firma noastră o să câştige.

— Asta am şi făcut.

— Îmi pare rău.

— Uite, Oscar. Zac aici în pat, abandonat. O să închid ochii şi o să te rog să-mi vorbeşti, bine? Nu mă lăsa singur. Nu e nimeni în preajmă. Vorbeşte-mi. Spune-mi ceva.

— După ce s-a dat verdictul, m-am trezit încolţit de Fleet şi de alţi doi tipi – Bob Mitchell şi Sterling Gibb. Nişte scumpi. Erau atât de fericiţi, că mai aveau puţin şi explodau. Mai întâi m-au întrebat dacă mai trăieşti – ce zici de asta? Apoi ţi-au transmis toate cele bune, păreau chiar sinceri. Mi-au spus că pornesc cu trupa la drum – Roger „Fulger“ şi compania – şi că următorul proces va fi în capitală, împotriva domnului Clay Carter, Maestrul Tranzacţiilor, care, cum bine ştim cu toţii, n-a pledat

niciodată într-un proces colectiv de daune. Ce puteam să spun? Tocmai îl învinseseră pe un mare avocat la el acasă.

— Cazurile noastre nu mai au nici o valoare, Oscar.

— Şi ei sunt convinşi de asta. Mitchell spunea că n-au de gând să ofere nici un ban pentru nici un caz Maxatil din ţară. Vor procese. Vor să fie reabilitaţi. Să-şi spele onoarea. Tot felul de porcării din astea.

Îl ţinu pe Oscar la telefon aproape o oră, până când în camera fără nici un bec aprins se lăsă întunericul. Oscar reproduse pledoariile finale şi tensiunea aşteptării verdictului. Descrise şocul reclamantei, o femeie pe moarte, al cărei avocat refuzase oferta făcută de Goffman, care se spunea că era de zece milioane de dolari. Iar Mooneyham, care nu mai pierduse de atâta vreme, încât aproape uitase cum e să piardă, cerea ca juraţii să completeze nişte chestionare prin care să se justifice. După ce îşi revenise şi reuşise să se ridice în picioare, evident, sprijinindu-se în baston, Mooneyham reuşise să se facă de râs îngrozitor. Şocaţi erau şi cei din echipa Goffman, grupul de costume negre, care stăteau cu capetele plecate şi păreau că se roagă până în clipa în care primul jurat rosti cuvintele magice. Sala de tribunal se golise într-o clipă, când analiştii de pe Wall Street se năpustiră afară să dea telefoane.

Oscar îşi încheie povestirea spunând:

— Acum mă duc la un bar.

Clay chemă o asistentă şi ceru un somnifer.

|Capitolul 41|

După unsprezece zile de spitalizare, Clay primi în cele din urmă biletul de externare. I se puse un ghips mai uşor la piciorul stâng şi, cu toate că nu putea să meargă, se putea totuşi mişca mai lejer. Paulette îl scoase din spital cu scaunul cu rotile şi îl duse la o dubă închiriată, condusă de Oscar. Cincisprezece minute mai târziu, îl împinseră cu scaunul în casă şi încuiară uşa. Paulette şi domnişoara Glick transformaseră camera de lucru de la parter în dormitor provizoriu. Telefoanele, faxul şi computerul fuseseră mutate pe o masă pliantă, lângă pat. Hainele erau aranjate cu grijă pe nişte rafturi de plastic de lângă şemineu.

În primele două ore după venirea acasă, îşi citi corespondenţa, şi nişte articole şi rapoarte financiare, dar numai cele pe care le selectase Paulette. Cele mai multe dintre lucrurile care se scriseseră despre el i le ascunseră.

Mai târziu, după un pui de somn, se aşeză la masa din bucătărie împreună cu Paulette, iar Oscar anunţă că era timpul să afle adevărul.

Începeau dezvăluirile.

*

PRIMUL SUBIECT era firma de avocatură. Crittle reuşise să mai reducă din cheltuieli, dar încă se ridicau la aproximativ un milion de dolari pe lună. În lipsa oricăror încasări în momentul de faţă sau în perspectivă, erau inevitabile nişte concedieri imediate.

Trecură în revistă o listă a angajaţilor – avocaţi, asistenţi juridici, secretare, funcţionari, trepăduşi – şi făcură

neplăcutele reduceri de personal. Deşi cazurile Maxatil erau considerate fără valoare, pentru lichidarea lor era totuşi nevoie de ceva muncă. Clay păstră patru avocaţi şi patru asistenţi care să se ocupe de asta. Era hotărât să onoreze toate contractele pe care le semnase cu angajaţii, dar asta ar fi prăpădit nişte bani de care aveau mare nevoie.

Clay se uita la numele angajaţilor pe care trebuia să-i concedieze şi se simţea îngrozitor.

— Vreau să mă mai gândesc la asta până mâine, spuse, incapabil să ia o decizie finală.

— Cei mai mulţi dintre ei se aşteaptă deja la asta, Clay, spuse Paulette.

Privi încă o dată numele şi încercă să-şi imagineze bârfele care înfloreau pe seama lui pe holurile firmei sale.

Cu două zile înainte, Oscar acceptase cu reticenţă să se ducă la New York şi să se întâlnească cu Helen Warshaw. Îi prezentase o imagine completă a bunurilor deţinute de Clay şi a datoriilor pe care le avea şi practic o imploră să aibă milă. Şeful lui nu voia să declare falimentul, dar dacă doamna Warshaw insista, nu va avea de ales. Nu o impresionase. Clay făcea parte dintr-un grup de avocaţi, inculpaţii din procesul ei, care aveau în total o avere de un miliard şi jumătate de dolari, după cum estimase ea însăşi. Nu putea permite ca domnul Carter să semneze o înţelegere pentru, să zicem, suma mult prea mică de un milion de dolari pentru fiecare reclamant, când de la Patton French ar putea obţine, în acelaşi proces, de trei ori mai mult. În plus, nu avea chef de înţelegeri. Procesul avea să fie unul important – un efort curajos de a reforma sistemul, un spectacol alimentat de mass-media. Avea de gând să savureze fiecare clipă.

Oscar se întoarse la Washington cu coada între picioare, convins că Helen Warshaw, avocatul celui mai mare grup de creditori ai lui Clay, voia vărsare de sânge!

Temutul cuvânt „faliment“ fusese rostit pentru prima

dată de Rex Crittle în camera de spital a lui Clay. Sfâşiase aerul ca un glonţ şi aterizase ca un bolovan. Apoi fusese menţionat din nou. Clay începu şi el să-l spună, dar numai în sinea lui. Paulette îl spusese o dată. Oscar îl rostise la New York. Nu se potrivea şi nu le plăcea, dar în ultima săptămână intrase în vocabularul tuturor.

Contractul de închiriere a birourilor putea fi anulat, dacă se declara falimentul.

Contractele de muncă puteau fi reziliate, dacă se declara falimentul.

Avionul putea fi dat înapoi, în condiţii mai favorabile, dacă se declara falimentul.

Clienţii nemulţumiţi din cazul Maxatil puteau fi ţinuţi la distanţă, dacă se declara falimentul.

Reclamanţii nemulţumiţi din procesul împotriva companiei Hanna puteau fi convinşi să accepte înţelegerile, dacă se declara falimentul.

Şi, lucrul cel mai important, Helen Warshaw putea fi ţinută în frâu, dacă se declara falimentul.

Oscar era aproape la fel de deprimat ca şi Clay, iar după câteva ore de suferinţă părăsi biroul. Paulette împinse scaunul cu rotile al lui Clay până în micuţa curte interioară, unde băură câte o cană de ceai verde cu miere.

— Am să-ţi spun două lucruri, începu ea, privindu-l atent. În primul rând, o să-ţi dau o parte din banii mei.

— Ba n-o să faci aşa ceva.

— Ba da. M-ai făcut bogată, deşi nu erai obligat. N-am ce-ţi face dacă eşti un băieţel alb prostuţ, care şi-a pierdut capul, dar eu tot ţin la tine. Vreau să te ajut, Clay.

— Îţi vine să crezi, Paulette?

— Nu, e de necrezut, dar e adevărat. S-a întâmplat. Şi, înainte să se schimbe ceva în bine, lucrurile vor fi mult mai rele de atât. Nu citi ziarele, Clay. Te rog! Promite-mi!

— Nici o grijă.

— Vreau să te ajut. Dacă pierzi tot, eu o să fiu lângă tine şi o să am grijă de tine.

— Nici nu ştiu ce să spun.

— Nu spune nimic.

Îşi strânseră mâinile, iar Clay făcea eforturi să nu izbucnească în plâns. Trecură aşa câteva clipe.

— În al doilea rând, spuse Paulette, am vorbit cu Rebecca. Îi e teamă să vină să te vadă, pentru că ar putea fi prinsă. Are un telefon mobil nou, de care soţul ei nu ştie. Mi-a dat numărul. Vrea s-o suni.

— Ai vreun sfat să-mi dai, ca femeie?

— Nu-ţi dau sfaturi. Ştii ce părere am despre femeiuşca din Rusia. Rebecca e o scumpă, dar are nişte probleme, ca să mă exprim delicat. Va trebui să te descurci singur.

— Ce mai ajutor! Mulţumesc mult…

— Cu plăcere. Spunea s-o suni azi după-amiază. Soţul e plecat din oraş sau cam aşa ceva. Intru puţin în casă.

*

REBECCA ÎŞI PARCASE maşina după colţ şi mergea grăbită pe strada Dumbarton spre casa lui Clay. Nu se pricepea să se furişeze; nici el, de altfel. Aşa că prima lor decizie a fost să înceteze cu întâlnirile pe ascuns.

Rebecca şi Jason Myers hotărâseră să pună capăt căsniciei pe cale amiabilă. Iniţial, el sugerase să consulte un psiholog specializat în probleme maritale şi să amâne divorţul, dar tot el prefera să lucreze optsprezece ore pe zi, fie în Washington, fie în New York, Palo Alto sau Hong Kong. Uriaşa sa firmă avea birouri în treizeci şi două de oraşe, iar Myers avea clienţi împrăştiaţi prin toată lumea. Munca era mai importantă decât orice. O părăsi pe Rebecca pur şi simplu, fără nici un fel de scuze sau planuri de a-şi schimba stilul de viaţă. Cererea de divorţ urma să fie înaintată peste două zile. Rebecca îşi făcea deja bagajele. Apartamentul îi rămânea lui Jason; ea nu dăduse prea multe detalii în privinţa locului unde avea să se mute. În nici un an de căsnicie acumulaseră puţine bunuri

comune. El era asociat la o firmă de avocatură şi câştiga opt sute de mii de dolari pe an, dar ea nu voia nici un ban de la el.

După spusele Rebeccăi, părinţii ei nu se amestecaseră. Nu avuseseră ocazia. Myers nu-i agrea, ceea ce nu era o surpriză, iar Clay bănuia că preferinţa lui pentru biroul din Hong Kong venea din faptul că era atât de departe de familia Van Horn.

Amândoi aveau motive să-şi ia lumea în cap. Clay nu voia în nici un caz să mai rămână în Washington în anii ce vor urma. Umilinţa prin care trecuse era prea cruntă şi prea recentă şi, în definitiv, lumea era mare, existau destule locuri unde nu-l cunoştea nimeni. Tânjea după anonimat. Pentru prima dată în viaţă, Rebecca nu-şi dorea decât să scape – de o căsnicie nereuşită, de familie, de club şi de nesuferiţii care îl frecventau, de goana după bani şi după proprietăţi, de McLean şi de singurii prieteni pe care-i avusese vreodată.

Lui Clay îi luă o oră s-o convingă să vină cu el în pat, deşi nici nu intra în discuţie să facă sex, cu ghipsurile şi celelalte probleme. Nu voia decât să o strângă în braţe, să o sărute şi să recupereze timpul pierdut.

Rămase cu el toată noaptea şi se hotărî să nu mai plece. La cafea, a doua zi de dimineaţă, Clay începu cu Tequila Watson şi cu Tarvanul şi îi povesti tot.

*

PAULETTE ŞI Oscar se întoarseră de la birou cu alte veşti neplăcute. În Districtul Howard, cineva făcea valuri şi îi încuraja pe proprietarii de case să înainteze plângeri împotriva lui Clay pe motive de încălcare a eticii profesionale, pentru că lucrase de mântuială în cazul Hanna. La Baroul Washington se primiseră deja câteva zeci de astfel de plângeri. Împotriva lui Clay fuseseră intentate şase procese, toate de către acelaşi avocat care

solicita întruna noi cazuri. Firma lui Clay finaliza un plan de înţelegeri care urma să-i fie prezentat judecătorului desemnat să supervizeze procedurile de faliment în cazul companiei Hanna. În mod cu totul straniu, firma putea primi chiar un onorariu, deşi mult mai mic decât cel pe care îl refuzase Clay.

Helen Warshaw solicitase de urgenţă să fie luate depoziţiile unora dintre reclamanţii în cazul Dyloft. Urgenţa era impusă de faptul că oamenii erau pe moarte, iar mărturiile lor înregistrate pe casete video vor fi probe decisive la proces, care era aşteptat să înceapă peste aproximativ un an. Tehnicile obişnuite de întârziere, amânare, tragere de timp şi tărăgănare ar fi fost o mare nedreptate făcută acestor reclamanţi. Clay răspunse că e de acord cu programarea depoziţiilor propusă de doamna Warshaw, deşi nu avea nici o intenţie să fie de faţă.

Presat de Oscar, Clay acceptă să concedieze zece avocaţi şi pe majoritatea asistenţilor, secretarelor şi funcţionarilor. Semnă scrisorile adresate fiecăruia dintre ei – scurte şi pe un ton foarte apologetic. Îşi asumă întreaga responsabilitate pentru decesul firmei.

La drept vorbind, nici nu se putea da vina pe altcineva.

După multe discuţii se redactă şi o scrisoare adresată clienţilor din cazul Maxatil. În aceasta, Clay făcu un rezumat al procesului pierdut de Mooneyham în Flagstaff. Rămânea la convingerea că medicamentul era periculos, dar dovedirea relaţiei cauză-efect era acum „foarte dificilă, dacă nu imposibilă“. Compania refuza ideea semnării unor înţelegeri în afara instanţei, iar Clay, dată fiind starea sănătăţii sale în acest moment, nu se găsea în situaţia de a putea pregăti un proces de durată.

Nu-i plăcea să se folosească de bătaia încasată drept scuză, dar argumentele lui Oscar avură câştig de cauză. Dădea credibilitate scrisorii. În acest moment în care cariera sa era la pământ, Clay era nevoit să se agaţe de orice avantaj care-i stătea la îndemână.

Rezilia, aşadar, contractele semnate cu fiecare dintre clienţi, dându-le astfel timp oamenilor să-şi angajeze alţi avocaţi şi să-şi ceară drepturile de la compania Goffman. Le ura chiar succes.

Scrisorile aveau să genereze un val de controverse.

— Ne descurcăm noi, o ţinea întruna Oscar. Cel puţin ni-i luăm de pe cap pe oamenii ăştia.

Clay nu putea să nu se gândească la Max Pace, vechiul lui amic care îl implicase în toată povestea asta cu Maxatilul. Pace – unul dintre cele cinci nume cel puţin pe care specialistul în „stingerea incendiilor“ le folosea – fusese pus sub acuzare pentru fraude la bursă, dar nu era de găsit. În textul acuzării se spunea că folosise informaţii din interior pentru a vinde în marjă cel puţin un milion de acţiuni Goffman, înainte ca Clay să intenteze procesul. Mai târziu, acoperise vânzarea şi dispăruse din ţară cu cincisprezece milioane de dolari. Fugi, Max, fugi! Dacă era prins şi adus înapoi în ţară pentru a fi judecat, ar putea da în vileag toate secretele lor murdare.

Pe lista lui Oscar mai existau încă o sută de detalii de pus la punct, dar Clay se simţea obosit.

— Fac eu pe infirmiera în noaptea asta? şopti Paulette când erau în bucătărie.

— Nu, e Rebecca aici.

— Îţi plac încurcăturile, aşa-i?

— Mâine intentează divorţ. Pe care soţul nu-l contestă.

— Şi cu târfuliţa cum rămâne?

— S-a terminat, asta dacă se mai întoarce vreodată din St. Barth.

În următoarea săptămână, Clay nu ieşi deloc din casă.

Rebecca trânti toate obiectele lui Ridley în saci mari pentru gunoi şi le înghesui în pivniţă. Îşi aduse câteva lucruri, deşi Clay o preveni că s-ar putea să piardă casa. Gătea minunat şi avea grijă de el ori de câte ori era nevoie. Se uitau împreună la filme vechi până la miezul nopţii, apoi dormeau până târziu. Rebecca îl ducea cu maşina la

doctor.

Ridley suna de pe insulă la fiecare două zile. Clay nu-i spuse că îi fusese luat locul, prefera s-o facă între patru ochi, când – sau dacă – se întorcea. Renovarea avansa mulţumitor, cu toate că bugetul fusese drastic redus. Ridley părea că nu are idee de problemele lui financiare.

*

CEL DIN URMĂ avocat care intră în viaţa lui Clay se numea Mark Munson, era expert în proceduri de faliment şi specialitatea lui erau cazurile individuale de proporţii şi pline de încurcături. Crittle îl găsise şi, după ce Clay îl angajă, îi arătă registrele contabile, contractele de închiriere, contractele cu angajaţii şi cu clienţii, bunurile şi datoriile firmei. Când Munson, însoţit de Crittle, veni la el acasă, Clay o rugă pe Rebecca să plece. Voia s-o scutească de detaliile dezastrului.

În cele şaptesprezece luni trecute de când părăsise Biroul Avocaţilor din Oficiu, Clay câştigase o sută douăzeci şi unu de milioane de dolari – treizeci de milioane le primiseră Rodney, Paulette şi Jonah sub formă de prime; douăzeci de milioane costaseră birourile şi avionul; şaisprezece milioane se duseseră pe apa sâmbetei cu publicitatea şi analizele medicale pentru Dyloft, Maxatil şi Skinny Ben; treizeci şi patru de milioane pe impozite, fie plătite, fie acumulate; patru milioane pe vilă; trei milioane pe iaht. Un milion aici, un milion dincolo – casa din oraş, „împrumutul“ cerut de Max Pace şi extravaganţele obişnuite ale noilor îmbogăţiţi.

Noul şi sofisticatul catamaran al lui Jarrett era un subiect interesant. De plătit, îl plătise Clay, dar compania înregistrată în Bahamas care deţinea vasul era în întregime proprietatea tatălui lui. Munson era de părere că judecătorul va avea de ales între două variante – fie era un cadou, caz în care Clay trebuia să plătească taxele

aferente, fie era pur şi simplu proprietatea altei persoane şi, ca atare, nu făcea parte din bunurile lui Clay. În oricare dintre variante, vasul îi rămânea lui Jarrett Carter.

Clay mai câştigase 7,1 milioane de dolari din tranzacţii cu acţiuni Ackerman şi, cu toate că o parte din bani fuseseră ascunşi în străinătate, trebuiau transferaţi înapoi în ţară.

— Dacă tăinuieşti bunuri, ajungi la închisoare, declară Munson şi nu era loc de îndoială că nu tolera asemenea iniţiative.

Bilanţul arăta un capital propriu în valoare de nouăsprezece milioane de dolari, cu foarte puţini creditori. Cu toate acestea, suma la care se ridicau datoriile potenţiale era catastrofală. Douăzeci şi şase de foşti clienţi îl dădeau în judecată pentru eşecul răsunător din cazul Dyloft. Se aşteptau ca numărul lor să crească, deşi era greu de estimat cât va costa fiecare caz. Clay datora mult mai mult decât avea. Reclamanţii din procesul colectiv intentat companiei Hanna se agitau şi ei şi începeau să se organizeze. Procesul Maxatil avea să fie neplăcut şi de durată. Nici aceste costuri nu aveau cum să fie anticipate.

— Lasă-l pe judecător să se descurce cu ele, spuse Munson. Când se va termina, n-o să mai ai decât cămaşa de pe tine, dar cel puţin n-o să mai datorezi nimănui nimic.

— Vai, mulţumesc, mersi, spuse Clay, care încă se mai gândea la iahtul tatălui său. Dacă reuşeau să-l salveze, atunci Jarrett putea să-l vândă, să-şi cumpere unul mai mic şi Clay ar avea şi el din ce să trăiască.

La capătul a două ore de discuţii cu Munson şi Crittle, masa din bucătărie era plină de tabele, liste şi notiţe care nu le mai erau de folos, o moştenire bună de aruncat la gunoi a ultimelor şaptesprezece luni din viaţa lui. Îi era ruşine de cât fusese de lacom şi jenă de cât fusese de prost. Îi era scârbă să vadă ce făcuseră banii din el.

Numai gândul plecării îl ajuta să reziste de la o zi la alta.

*

RIDLEY SUNĂ din St. Barth, cu vestea alarmantă că în faţa vilei „lor“ apăruse un semn care spunea că e de vânzare.

— Asta pentru că a fost scoasă la vânzare, spuse Clay.

— Nu înţeleg…

— Vino acasă şi îţi explic tot.

— Sunt probleme?

— Poţi să spui şi aşa.

După o lungă pauză, Ridley spuse:

— Aş prefera să rămân aici.

— Nu pot să te oblig să vii acasă.

— Aşa e, nu poţi.

— Bine. Stai la vilă până se vinde. Mi-e totuna.

— Cât o să dureze?

Şi-o imagina în stare de orice ca să saboteze o posibilă vânzare. Dar în clipa aceea puţin îi păsa.

— Poate o lună, poate un an. Nu ştiu.

— Rămân aici, hotărî ea.

— Cum vrei.

*

RODNEY ÎL GĂSI pe vechiul lui prieten aşezat pe treptele din faţa impresionantei sale case din oraş, cu cârjele alături şi cu un şal pe umeri care să-l ferească de răcoarea toamnei. Vântul ridica vârtejuri de frunze pe strada Dumbarton.

— Simţeam nevoia să iau nişte aer, spuse Clay. Stau închis în casă de trei săptămâni.

— Ce-ţi mai fac oasele? întrebă Rodney, aşezându-se lângă el şi privind de-a lungul străzii.

— Se vindecă frumos.

Rodney se mutase din oraş şi se adaptase la stilul de viaţă din suburbii. Pantaloni kaki, tenişi, o maşină de teren de ultimă generaţie cu care să-şi plimbe copiii.

— Şi capul?

— Creierul n-a fost afectat.

— Dar sufletul?

— Chinuit, cel puţin. Dar o să mă descurc.

— Paulette spunea că pleci.

— Măcar pentru o vreme. Săptămâna viitoare depun actele pentru faliment şi n-am de gând să fiu prin preajmă să văd ce se întâmplă. Paulette are un apartament la Londra, unde pot să stau câteva luni. O să ne ascundem acolo.

— Nu poţi evita falimentul?

— Nici gând. Sunt prea multe revendicări şi sunt chiar justificate. Îl ţii minte pe primul nostru client Dyloft, domnul Ted Worley?

— Cum să nu.

— A murit ieri. N-am fost eu cel care a apăsat pe trăgaci, dar nici nu l-am apărat. În faţa unui juriu, cazul lui valorează cinci milioane de dolari. Există douăzeci şi şase de oameni în situaţia lui. Plec la Londra.

— Clay, vreau să te ajut.

— Nu accept bani de la tine. Ştiu foarte bine că pentru asta ai venit. Am avut aceeaşi conversaţie de două ori cu Paulette şi o dată cu Jonah. V-aţi câştigat banii şi aţi fost destul de deştepţi să vă retrageţi. Eu, nu.

— Doar n-o să te lăsăm să mori, omule. Nu erai obligat să ne dai câte zece milioane de dolari. Dar ni i-ai dat. Îţi dăm ceva din ei înapoi.

— Nu!

— Ba da. Am discutat despre asta. Aşteptăm până se definitivează falimentul, apoi îţi facem fiecare câte un transfer. Cadou.

— V-aţi câştigat cinstit banii, Rodney! Păstraţi-i!

— Nimeni nu câştigă zece milioane în şase luni, Clay. Poţi să-i primeşti, să-i furi sau pot să-ţi pice din cer, dar nimeni nu câştigă bani aşa. E ridicol şi neruşinat. Îţi dau o parte înapoi. Şi Paulette la fel. De Jonah nu sunt sigur, dar o să se răzgândească el.

— Ce-ţi mai fac copiii?
— Schimbi subiectul.
— Da, schimb subiectul.

Aşa că trăncăniră despre copii, despre vechii amici de la Biroul Avocaţilor din Oficiu, despre clienţii şi cazurile pe care le avuseseră acolo. Rămaseră pe trepte până la lăsarea întunericului, când sosi Rebecca şi se făcu ora cinei.

|Capitolul 42|

Reporterul de la *Post* era Art Mariani, un tânăr care îl cunoştea bine pe Clay Carter, pentru că scrisese despre incredibila lui ascensiune şi despre la fel de uimitoarea lui decădere, acordând mare atenţie detaliilor şi păstrând o doză rezonabilă de obiectivitate. Când Mariani sosi acasă la Clay, Paulette îl întâmpină şi îl conduse pe holul îngust spre bucătărie, unde lumea îl aştepta. Clay se ridică cu greu în picioare şi se prezentă, apoi îi prezentă pe toţi cei prezenţi – Zack Battle, avocatul său; Rebecca Van Horn, o prietenă; şi Oscar Mulrooney, asociatul său. Puse în priză reportofonul. Rebecca îi servi pe toţi cu cafea.

— E o poveste lungă, spuse Clay, dar avem timp din belşug.

— Nu am nici un termen-limită de respectat, spuse Mariani.

Clay sorbi din cafea, trase adânc aer în piept şi se puse pe povestit. Începu cu uciderea lui Ramón Pumphrey, zis „Pumpkin“, de către clientul său, Tequila Watson. Data, ora, locul. Clay avea totul notat şi păstra încă dosarele. Apoi Washad Porter şi cele două crime ale lui. Apoi celelalte patru. Centrul de Salvare, Clean Streets, uluitoarele rezultate ale unui medicament numit Tarvan. Deşi refuză să amintească numele lui Max Pace, descrise în detaliu tot ce îi spusese acesta despre Tarvan – testele secrete efectuate în Mexico City, Belgrad şi Singapore, dorinţa producătorului de a-l testa şi pe indivizi de origine africană, de preferinţă în Statele Unite. Aducerea medicamentului la Washington.

— Cine a făcut medicamentul? întrebă Mariani, vizibil tulburat. După o lungă pauză în care păru incapabil să mai

scoată o vorbă, Clay răspunse:

— Nu sunt pe deplin sigur. Dar cred că Philo.

— Philo Products?

— Da. Clay întinse mâna după un dosar gros şi i-l dădu lui Mariani. Ăsta e textul uneia dintre înţelegeri. După cum o să vezi, sunt menţionate două companii din străinătate. Dacă poţi să pătrunzi în ele şi să iei urma, o să te conducă, probabil, spre o companie din Luxemburg, apoi spre Philo.

— Bun, dar de ce bănuieşti că e vorba de Philo?

— Am o sursă. Mai mult nu pot să-ţi spun.

Sursa misterioasă îl alesese pe Clay dintre toţi avocaţii din Washington şi îl convinsese să-şi vândă sufletul pentru cincisprezece milioane de dolari. A renunţat repede la slujba de la Biroul Avocaţilor din Oficiu şi şi-a deschis propria firmă. Despre asta, Mariani ştia deja multe. Clay a devenit avocatul familiilor a şase dintre victime, i-a convins uşor să ia câte cinci milioane şi să păstreze tăcerea şi, în mai puţin de treizeci de zile, a finalizat toată afacerea. Detaliile continuară să curgă, ca şi documentele şi textele înţelegerilor.

— Ce o să se întâmple cu clienţii tăi, familiile victimelor, când o să public articolul? întrebă Mariani.

— Am stat treaz nopţi întregi gândindu-mă la asta, dar nu cred că vor avea probleme, spuse Clay. În primul rând, au primit banii acum mai bine de un an, aşa că nu cred că mă înşel dacă spun că o mare parte din ei au fost deja cheltuiţi. În al doilea rând, producătorul medicamentului ar fi nebun să încerce să anuleze înţelegerile.

— Familiile ar putea atunci să-l dea în judecată direct pe producător, sări Zack în ajutorul lui. Iar verdictele ar putea distruge orice mare corporaţie. E imposibil de spus ce efect vor provoca asemenea dovezi.

— Compania nu se va atinge de înţelegerile semnate, spuse Clay. Au avut noroc că au scăpat numai cu cincizeci de milioane.

— Dar familiile mai pot refuza înţelegerile când vor afla

adevărul? întrebă Mariani.

— Ar fi foarte dificil.

— Dar tu? Ai semnat un acord de confidenţialitate?

— Eu nu mai fac parte din ecuaţie. O să fiu declarat falit. O să renunţ la dreptul de a profesa. Nu se pot atinge de mine.

Era o recunoaştere tristă, care îi durea pe prietenii lui Clay la fel de mult ca pe el.

Mariani îşi luă câteva notiţe, apoi trecu la alt subiect:

— Ce se va întâmpla cu Tequila Watson, Washad Porter şi ceilalţi care au fost condamnaţi pentru aceste crime?

— În primul rând, cred că pot să-l dea în judecată pe producătorul medicamentului, dar asta nu-i va ajuta prea mult la închisoare. În plus, există posibilitatea să fie redeschise cazurile, cel puţin în ceea ce priveşte sentinţa.

Zack Battle îşi drese vocea şi toată lumea aşteptă:

— Ce spun acum e neoficial. După ce publici ce te hotărăşti să publici şi după ce trece furtuna, mă gândesc să preiau eu cazurile acestea şi să le readuc în discuţie. O să intentez proces în numele celor şapte inculpaţi, asta dacă reuşim să identificăm compania farmaceutică. Aş putea solicita curţii penale redeschiderea cazurilor.

— Asta ar face mare vâlvă, spuse Mariani, punând în cuvinte ceea ce tuturor le era limpede. Tăcu multă vreme, studiindu-şi notiţele. Cum s-a ajuns la procesul Dyloft?

— Ăsta e alt capitol, pentru altă zi, spuse Clay. Oricum, ai scris deja despre cea mai mare parte. Eu nu spun nimic.

— E dreptul tău. Povestea asta s-a încheiat?

— Pentru mine, da, spuse Clay.

*

PAULETTE ŞI Zack îi conduseră la aeroport, la Aeroportul Naţional Reagan, unde Gulfstreamul lui Clay, cândva mult iubit, era parcat foarte aproape de locul unde îl văzuse pentru prima dată. Cum plecau pentru cel puţin şase luni,

aveau o mulţime de bagaje, majoritatea ale Rebeccăi. Clay, care renunţase la atâtea în ultima lună, călătorea fără multe bagaje. Se descurca binişor cu cârjele, dar nu putea căra nimic. Zack venea pe post de cărăuş.

Mai avu inimă să le prezinte avionul, deşi ştiau cu toţii că era ultimul lui zbor. Clay îi îmbrăţişă pe Paulette şi pe Zack, le mulţumi şi le promise să-i sune peste câteva zile. Când copilotul închise uşa, Clay trase jaluzelele, ca să nu vadă Washingtonul când se ridicau.

Pentru Rebecca, avionul era un simbol cumplit al puterii distrugătoare pe care o avea lăcomia. Tânjea după apartamentul micuţ din Londra, unde nimeni nu-i cunoştea şi nimănui nu-i păsa cum se îmbracă, ce maşină conduc, ce au, ce mănâncă sau unde lucrează, unde-şi fac cumpărăturile sau vacanţele. Nu se mai întorcea acasă. Se certase cu părinţii pentru ultima dată.

Clay îşi dorea să i se vindece oasele şi să înceapă de la zero. Trecea prin unul dintre cele mai ruşinoase declinuri din istoria Dreptului american, dar toate acestea rămâneau tot mai mult în urmă. O avea pe Rebecca numai pentru el şi nimic altceva nu conta.

Undeva, deasupra insulei Terra Nova, întinseră canapeaua şi adormiră sub cearşafuri.

|NOTA AUTORULUI|

Aici, autorii oferă adesea o lungă listă de explicaţii, în încercarea de a se pune la adăpost şi în speranţa de a evita să fie traşi la răspundere. Există întotdeauna tentaţia de a inventa locuri şi realităţi, în loc să te documentezi în legătură cu cele existente şi recunosc că prefer să fac orice altceva, numai să nu am de verificat detalii. Ficţiunea e un minunat paravan. E foarte uşor să te ascunzi în spatele lui. Dar când se aventurează să se apropie de realitate, atunci autorul are nevoie să umple câteva rânduri din acest spaţiu.

Oficiul de Asistenţă Legală din Washington este o organizaţie solidă şi de încredere, care de mulţi ani îi apără cu sârguinţă pe cei nevoiaşi. Avocaţii din serviciul său sunt inteligenţi, dedicaţi şi foarte scumpi la vorbă. De-a dreptul secretoşi. Resorturile interne ale Oficiului rămân un mister, aşa că mi-am creat propriul Birou al Avocaţilor din Oficiu. Orice asemănare între cele două este pur întâmplătoare.

Mark Twain spunea că muta de obicei oraşe, ţinuturi şi, la nevoie, state întregi ca să-şi susţină povestea. Nici mie nu-mi stă nimic în cale. Dacă nu găsesc o clădire, atunci construiesc pe loc una. Dacă o stradă nu se potriveşte pe hartă, nu ezit fie să o mut, fie să trasez o nouă hartă. Bănuiala mea e că aproape jumătate din locurile menţionate în această carte sunt descrise relativ corect. Cealaltă jumătate fie nu există, fie locurile au fost mutate în asemenea măsură, încât au devenit de nerecunoscut. Ar fi o pierdere de timp să încercaţi să le identificaţi cu precizie.

Asta nu înseamnă că nu mă străduiesc. Pentru mine, să mă documentez înseamnă să dau înnebunit telefoane, pe măsură ce termenul de predare se apropie. Am apelat la sfaturile următoarelor persoane, cărora le mulţumesc cu acest prilej: Fritz Chockley, Brace Brown, Gaines Talbott, Bobby Moak, Penny Pynkala şi Jerome Davis.

Renee a citit ciorna şi nu a aruncat cu ea după mine – ceea ce e întotdeauna un semn bun. David Gernert a făcut-o bucăţele, după care m-a ajutat s-o recompun. Will Denton şi Pamela Creel Jenner au citit-o şi mi-au dat sfaturi remarcabile. După ce am scris-o a patra oară şi totul părea corect, Estelle Laurence a citit-o şi a

găsit o mie de greşeli.

Toţi cei de mai sus au dorit să mă ajute. Greşelile, ca de obicei, îmi aparţin.

Title Info

Genre	thriller
Author	JOHN GRISHAM
Title	Maestrul
Sequence	
Language	ro
Source Language	en
Translator	Ariadna Grădinaru

Document Info

Author	bokken
Program used	Fiction Book Designer, FictionBook Editor Release 2.6
Date	21.07.2012 (2012-07-19)
ID	FBD-F7D58E-6EE0-3941-098C-3403-CC6F-367631
Version	1.0
History	v1.0 bokken, v2.0 ?

Publisher Info

Book name	Maestrul
Publisher	Rao
City	Bucureşti
Year	2007
ISBN	978-973-103-416-4